JONATHAN LETHEM

ORFANI ÎN BROOKLYN

JONATHAN LETHEM

ORFANI ÎN BROOKLYN

Original: *Motherless Brooklyn* (1999)

Traducere din limba engleză și note:
IRINA NEGREA

virtual-project.eu

2011

Jonathan Lethem, unul dintre cei mai inventivi și apreciați scriitori americani contemporani, s-a născut la 19 februarie 1964, în Brooklyn, New York. Și-a făcut debutul literar cu romanul *Gun, with Occasional Music*, o îmbinare de science-fiction și scriere polițistă, în anul 1994. Au urmat alte trei alte opere SF – *Amnesia Moon* (1995), *As She Climbed Across the Table* (1997) și *Girl in Landscape* (1998). În 1999 a cunoscut un succes răsunător odată cu publicarea romanului *Motherless Brooklyn* (*Orfani în Brooklyn*), distins cu prestigiosul National Book Critics Circle Award. Declarat cel mai bun roman al anului 1999 de publicațiile *Esquire, Mesweeney's, Tin House, The New York Times* și *Paris Review,* i s-a acordat și Gold Dagger Award pe anul 2000. În 2003, un nou roman, *The Fortress of Solitude,* este foarte bine primit de public și critică, figurând pe lista de bestselleruri a ziarului *New York Times* și fiind nominalizat la International IMPAC Dublin Literary Award. În anul 2005, Lethem câștigă o bursă din partea Fundației McArthur. Lista scrierilor sale continuă cu *You Don't Love Me Yet* (2007) și *Chronic City* (2009). Volume de scurte povestiri, non-ficțiune și scenariile de film se adaugă operei sale atât de variate ca stil și genuri literare.

• PĂȘEȘTE ÎNĂUNTRU

Contextul e totul. M-am costumat și-o să vedeți. Mă fac măscărici la bâlci, telal la târg, actor total, vorbesc în dodii, perorez nepotolit de la tribună. *Am sindromul Tourette.* Gura mea nu se lasă, deși îndeobște murmur sau șoptesc în barbă de parcă aș citi cu glas tare, mărul lui Adam îmi saltă sub piele, mușchiul maxilarului îmi zvâcnește sub obraz ca o inimă miniaturală, sunete înăbușite, cuvinte amuțite în năluci de grai, teci golite de suflu și ton. (Dacă aș fi un răufăcător vânat de Dick Tracy, ar trebui să fiu gângav ca Mumbles.) În această formă diminuată cuvintele irup din preaplinul minții mele, revărsându-se peste suprafața lumii, gâdilând realitatea asemenea degetelor pe o claviatură de pian. Mângâind, zgândărind. Sunt ca o armată invizibilă într-o misiune de menținere a păcii, o hoardă pașnică. Nu, cuvintele nu vor să facă rău; doar înduplecă, tălmăcesc, netezesc. Pretutindeni îndreaptă imperfecțiunile, reașază la loc firele de păr, reașază rațele în cârdul lor, înlocuiesc bucățile de gazon smulse. Numără și lustruiesc argintăria. Le bat ușor la fund pe bătrânele doamne, făcându-le să chicotească. Doar că – aici e hiba – atunci când cuvintele mele întâlnesc prea multă perfecțiune, când suprafața sclipește deja impecabil, când rațele sunt deja aranjate ordonat, iar bătrânele doamne s-au îmbunat, atunci mica mea armată se răzvrătește, sparge vitrinele. Realitatea are nevoie de o scrijelitură ba ici, ba colo, covorul are nevoie de un defect. Cuvintele mele încep să smulgă nervos firele din urzeală, căutând să domine, un punct slab, o ureche vulnerabilă. Și atunci mă apucă o nevoie imperioasă de a striga în biserică, în camera copilului, în cinematograful ticsit de lume. E ca o mâncărime inițial insignifiantă. Dar mâncărimea

aceasta devine curând ca un torent în spatele unui baraj șubrezit. Potopul lui Noe. Mâncărimea aceea înseamnă viața mea. Uite, mă apucă și-acum. Acoperiți-vă urechile. Construiți-vă o arcă.

„Mănâncă-mă!” răcnesc eu.

•

„Amguurapblhină”, a molfăit Gilbert Coney, ca reacție la izbucnirea mea, dar fără nici să întoarcă măcar capul. Abia am reușit să deslușesc cuvintele – „Am gura plină” –, deopotrivă un adevăr și o glumă, stângace însă. Obișnuit cu ticurile mele verbale, nici nu se mai sinchisea de obicei să comenteze. Acum a împins punga de hamburgeri White Castle în direcția mea pe scaunul mașinii, foșnind hârtia. „Ia-ș’bagălazjgheab.”

Coney nu merita să-i acord vreo atenție deosebită. „Mănâncă-mă-mănâncă-mă”, am zbierat pițigăiat din nou, evacuând încă o parte din presiunea acumulată în capul meu. Pe urmă, am fost în stare să mă concentrez. M-am servit cu unul dintre hamburgerii aceia micuți. Despachetându-l, am ridicat capacul chiflei ca să examinez grătarul de găurele din miezul pâinii, mâzga lucioasă de ceapă tocată. Asta era o altă compulsie. Când vedeam un White Castle, trebuia întotdeauna să mă uit în el, să evaluez contrastul dintre chifteaua plată fasonată mecanic și grămăjoara de maglavais prăjit. Chaos și Kontrol. Apoi, am făcut mai mult sau mai puțin cum îmi sugerase Gilbert – am îndesat în gură hamburgerul întreg. Și, în timp ce vechiul slogan *Cumpără-i la pungă*[1] îmi zumzăia adânc prin cap, iar fălcile mele munceau să macine bunătatea de burger în bucăți ingerabile, m-am întors iarăși să mă holbez afară, pe geam, la casă.

Mâncarea are darul să mă potolească efectiv.

Venisem să ținem sub supraveghere la numărul 109 de pe East 84th Street o vilă stingheră, pironită între doi zgârie-nori unde, pe lângă portarul de la intrare, venind și plecând din hol diverși curieri bicicliști cu pungi calde de mâncare chinezească

zburau ca niște molii istovite într-o lumină ternă de noiembrie. Era ora cinei în Yorktown. Gilbert Coney și eu luasem măsuri, pentru a ne putea alătura festinului, și făcusem un ocol prin Harlemul spaniol ca să ne cumpărăm burgeri. Nu a mai rămas decât un singur restaurant White Castle în Manhattan, pe East 103rd Street. Dar nu este la fel de bun ca unele dintre localurile de la periferie. Nu mai ai posibilitatea să urmărești cum îți prepară ceea ce ai comandat și, sincer să fiu, am început să mă întreb dacă nu cumva au ajuns să bage chiflele la cuptorul cu microunde, în loc să le încălzească la bain-marie. Luându-ne prada de mini-hamburgeri astfel compromiși și niște cartofi prăjiți, ne-am întors în centru și am oprit în dreptul unei alte mașini, în fața adresei-țintă, până când se elibera vreun loc de parcare. Nu a durat decât vreo două minute, suficient însă pentru ca portarii de la cele două blocuri să ne și miroasă, intuind că eram niște intruși și, oricum, băgăcioși. Venisem cu un Lincoln, care nu avea plăcuțe de înmatriculare cu seria „T”, și nici etichete adezive sau alte abțibilduri din care să fi reieșit că ar fi o mașină pentru servicii de transport. În plus, eu și Gilbert eram niște huidume amândoi. S-au gândit probabil că suntem copoi. Nu conta. Noi clefăiam și pândeam.

Nu-nsemna că am fi avut habar ce căutam acolo. Minna ne trimisese fără să explice motivul, ceea ce era destul de obișnuit, deși nu același lucru se putea spune despre adresă. În general, comisioanele de la Minna Agency ne țineau țintuiți în Brooklyn, arareori mai departe de Court Street, de fapt. Carroll Gardens și Cobble Hill formau împreună un fel de tablă de joc cu linii încrucișate, simbolizând alianțele și inamicițiile lui Frank Minna, iar eu, Gil Coney și ceilalți agenți eram jetoanele – ca niște piese de Monopoly, mă gândeam eu uneori, automobile și terrieri din plumb (nu jobene, categoric) – care erau mutate pe

tabla aceea de joc. Aici, în Upper East Side, trecusem dincolo de harta noastră obișnuită, *Automobilul* și *Terrierul* în Candyland – sau poate în birou cu colonelul Mustard[2].

— Ce scrie acolo? a zis Coney, împungând aerul cu bărbia lui slinoasă înspre intrarea în vilă.

M-am uitat și eu.

Yorkville Zendo, am citit pe plăcuța de bronz de pe ușă, iar mintea mea înfierbântată a procesat cuvintele și a zăbovit cu interes asupra celui mai ciudat. „Mănâncă-mă Zendo!” am mormăit eu printre dinții încleștați.

Gilbert a crezut, foarte just, că era reacția mea tipică de a mă arăta consternat în fața lucrurilor nefamiliare.

— Mda, chiar așa, ce-i cu *Zendo* ăsta? Ce înseamnă de fapt?

— Poate vine de la „Zen”, am zis eu.

— Nu știu ce-i aia.

— Zen, ca în budism, am spus eu. Maestru Zen, haide că știi.

— Maestru Zen?

— Haide măi, ca maestrul kung-fu.

— Hmpff, a pufnit Coney.

Și așa, după această scurtă cotitură spre investigație, ne-am reluat mulțumiți mestecatul. Bineînțeles, la capătul oricărei conversații, mintea mea fremătă, reeditând cel puțin o variantă domoală a talmeș-balmeșului tipic ecolaliei: *Nu știu de Zendo, Zung Fu tip Ken, Maestru Feng Shui, Nemernic Fungo, Masturbare Zen, Mănâncă-mă*! Dar nu era nevoie de verbalizare, nu acum, nu când aveam atâția hamburgeri White Castle pe care trebuia să-i deșurubez, să-i inspectez și să-i devorez. Eu eram la al treilea. Mi l-am potrivit în gură, după care am ridicat privirea spre ușa de la numărul 109, smucind din cap, ca și cum clădirea s-ar fi năpustit dintr-odată la mine. Lui Coney și celorlalți angajați de la Minna Agency le plăcea să facă echipă cu mine la acțiuni

de supraveghere, întrucât comportamentul meu compulsiv mă forța să casc ochii la locul sau obiectivul vizat, cam la fiecare treizeci de secunde, scutindu-i astfel pe ei de osteneala de a-și suci gâtul mereu. O logică similară explica și popularitatea mea la partidele de ascultare a telefoanelor – suficient să-mi dai o listă de cuvinte-declanșator la care să ciulesc urechile într-o conversație, și nici că mă mai gândesc la altceva, sărind efectiv ca ars dacă aud și cea mai vagă aluzie la vreuna dintre acele vocabule, în timp ce, invariabil, aceeași sarcină îi făcea pe toți ceilalți să adoarmă ca niște îngerași.

În timp ce mestecam al treilea hamburger și monitorizam intrarea în Yorkville Zendo unde nu se întâmpla nimic, mâinile mele pipăiau frenetic punga de hârtie cu hamburgeri, numărând ca să mă asigur că îmi mai rămâneau încă trei. Cumpărasem o pungă cu doisprezece hamburgeri, iar Coney nu numai că știa că era obligatoriu să îmi primesc porția de șase bucăți, dar în plus știa că îmi face plăcere și îmi gâdilă instinctele obsesiv-compulsive de om cu sindromul Tourette, dacă are grijă ca numărul meu să fie identic cu al lui. Gilbert Coney era o matahală de om cu o inimă de aur, presupun. Sau poate era doar un individ educabil. Ticurile și obsesiile mele îi amuzau mereu pe ceilalți acoliți ai lui Minna, dar îi și uzau, făcându-i straniu de supuși și servili.

O femeie a cotit de pe trotuar pe aleea casei dintre blocuri și s-a dus la ușa de la intrare. Brunetă, păr scurt, ochelari pătrățoși, asta a fost tot ceea ce-am putut vedea, înainte de a ajunge cu spatele spre noi. Purta o scurtă din stofă bleumarin. Cârlionți de păr negru la ceafă, sub o tunsoare băiețească. Douăzeci și cinci de ani poate, sau poate optsprezece.

— Încearcă să intre, a zis Coney.

— Uite, are cheie, am spus eu.

— Ce vrea Frank să facem?

— Doar să urmărim. Notează. Cât e ceasul?

Coney a mototolit o hârtie de ambalaj de la alt hamburger și a arătat spre compartimentul de mănuși. „Notează tu. E șase și patruzeci și cinci de minute.”

Am apăsat pe capac – încuietoarea de plastic s-a deschis cu un clic cavernos delicios, pe care știam că voi vrea să îl repet, cel puțin aproximativ – și în compartiment am găsit carnețelul. FATĂ, am scris eu, după care am tăiat. FEMEIE, PĂR, OCHELARI, CHEIE. 6:45. Însemnările erau pentru mine, din moment ce trebuia doar să fiu în stare să îi raportez verbal lui Minna. Și asta numai dacă era cazul. Din câte îl cunoșteam eu, era posibil să ne fi trimis aici ca să speriem pe careva, sau să așteptăm vreo livrare. Am lăsat carnețelul lângă hamburgeri pe scaun, între noi, și am pocnit cu palma în ușa compartimentului de mănuși, închizându-l la loc, după care am mai tras încă șase lovituri cu palma în același loc ca să-mi aerisesc presiunea din creier, reproducând bufnitura surdă care îmi plăcuse. Șase era un număr norocos în seara asta, șase hamburgeri, șase și patruzeci și cinci. Așa că și șase lovituri cu palma.

•

Pentru mine, a număra, a atinge obiecte și a repeta cuvinte reprezintă toate aceeași activitate. De fapt, sindromul Tourette nu înseamnă decât o viață întreagă de ordonare. Lumea (sau mintea mea – totuna) mă desemnează pe mine *ea,* iarăși și iarăși mereu. Așa că ordonez la loc.

Ar putea *ea* să facă altfel? Dacă ați fost vreodată *ea,* cunoașteți răspunsul.

•

— Băieți, s-a auzit glasul de-afară, dinspre partea carosabilă a străzii, făcându-ne să tresărim pe mine și pe Coney.

— Frank, am spus eu.

Era Minna. Din cauza vântului, își ridicase gulerul de la trend, fără să-și acopere însă complet grimasa obrazului nebărbierit amintind de Robert Ryan în *Hoarda sălbatică.* Vârând capul între umeri, s-a aplecat până la nivelul geamului de lângă mine, ca și cum nu ar fi vrut să fie văzut din Yorkville Zendo. Scârțâind și legănându-se ca niște căluți de lemn, cârduri de taxiuri treceau peste groapa de pe strada din spatele lui. Am coborât geamul rotind manivela, după care, cu o mișcare compulsivă, am întins mâna și l-am mângâiat pe umărul stâng, un gest uzual pe care nu se sinchisise să îl bage în seamă – de cât timp? Hai să zicem că se făcuseră cincisprezece ani acum, de când am început să manifest această nevoie imperioasă, la vârsta de treisprezece ani, și am întins mâna să îl mângâi pe umărul gecii de piele pe care o purta pe vremea când era un derbedeu de douăzeci și cinci de ani. Cincisprezece ani în care îl mângâiasem și îl bătusem ușor cu palma pe umăr – dacă Frank Minna ar fi o statuie, și nu un bărbat în carne și oase, aș fi reușit să lustruiesc locul acela de pe umărul lui făcându-l să sclipească, la fel cum cârduri nesfârșite de turiști tocesc, tot atingându-le, nasurile și degetele martirilor de bronz din bisericile italienești.

— Ce-i cu tine aici? a zis Coney.

Știa că era pesemne ceva important dacă Minna se deplasase până aici, și mai ales pe cont propriu, când ar fi putut foarte bine să ne pună pe noi să trecem să-l luăm de undeva. Se întâmpla ceva complicat, și – surpriză! – noi trepădușii eram iarăși ținuți în ceață.

Am murmurat pe mutește printre buzele strânse: *Supraveghere, priveghere, păzea Zendo.*

Stăpânii vegherii.

— Dă-mi o țigară, a spus Minna.

Coney s-a aplecat peste mine cu un pachet de Malls, din care o țigară ieșea afară cam cu doi centimetri, pentru ca șeful s-o poată apuca mai

ușor. Minna a băgat țigara în gură și și-a aprins-o, încruntându-se concentrat, ferind flacăra brichetei cu colțul ridicat al gulerului. A tras fumul în piept, după care l-a suflat afară în spațiul nostru din mașină. „OK, fiți atenți”, a zis el, de parcă n-am fi pândit deja fiecare cuvânt de pe buzele lui.

Oameni-ai-lui-Minna până în măduva oaselor.

— Eu intru în casă, a zis el, mijind ochii la Zendo. O să mă târâie dinăuntru. Voi lăsa ușa larg deschisă. Vreau ca tu – a mișcat din cap spre Coney – să înșfaci ușa, să intri, dar doar să intri și să aștepți acolo, la picioarele scării.

— Dar dacă îți vor ieși în întâmpinare? a zis Coney.

— Fă-ți griji pentru asta dacă se va întâmpla așa, i-a retezat-o Minna.

— Bine, dar dacă…

Minna a fluturat din mână, făcându-l să tacă înainte de a-și fi terminat fraza. Efectiv, Coney orbecăia să priceapă care era rolul lui, dar se părea că zelul acesta nu era bine primit.

— Lionel…, a început Minna să spună.

•

Lionel, numele meu. Așa cum îl pronunțau Frank și Oamenii-lui-Minna, rima cu *vinyl.* Lionel Essrog. *Line-all.*[3] De ce nu și:

Liable Guesscog.

Final Escrow.

Ironic Pissclam.

Și așa mai departe.

Numele meu mic a fost carameaua verbală originală, de care trăsesem și întinsesem, până ajunsese sub formă de fire subțiri ca niște filamente, zăcând acum peste tot pe pardoseala camerei cu ecou care era țeasta mea. După atâta mestecat, se fleșcăise și își pierduse toată savoarea.

•

— Uite, ține, a zis Minna, lăsând să-mi cadă în poală un radioreceptor și niște căști, după care, bătându-se cu palma pe buzunarul de la piept, a

mai adăugat: „Sunt conectat. Ies eu viu și teafăr de-acolo. Să ciulești bine urechile. Dacă o să zic, ăăă, «Nu fac eu asta, nici să știu că mor», te dai jos din mașină și bați la ușa aia, Gilbert îți dă drumul înăuntru, vă năpustiți amândoi sus pe scări și veniți repede după mine, s-a-nțeles?”

Mănâncă-mă, jeg-nemernic mi s-a dislocat aproape din gură, în febra emoției, dar am inspirat brusc și mi-am înghițit cuvintele, fără să mai spun nimic.

— Suntem fără, a zis Coney.

— Fără ce? a spus Minna.

— Fără jucărie, n-am nicio jucărie la mine.

— *Jucărie*! Nu te mai prosti, spune *revolver,* Gilbert.

— Fără revolver, Frank.

— Exact pe asta contez. Așa reușesc să dorm eu noaptea, bagă la cap. Fiindcă știu că nu purtați armă. N-aveți voi treabă, tolomacilor, să urcați scara aia, după mine, nici măcar cu vreo agrafă de păr, cu vreo muzicuță în mână, darămite cu vreun revolver. Clar?! Am eu revolver, ajunge. Treaba voastră este doar să apăreți acolo.

— Scuze, Frank.

— Nici măcar cu vreun trabuc neaprins, cu vreo amărâtă de aripioară de pui.

— Scuze, Frank.

— Tu doar să-ți faci urechile pâlnie. Dacă mă auzi că spun, ăăă, „Trebuie să mă duc întâi la baie”, asta înseamnă că ieșim din casă. Îl iei pe Gilbert, vă suiți în mașină, vă pregătiți de urmărire. Ai băgat la cap?

Băgat, băgat, BAGĂ! spunea mintea mea. *Rață, rață, rață, GÂSCĂ*!

— Nici să mor, dau buzna în Zendo, a fost ceea ce am rostit cu glas tare. Mă duc la baie, pornesc mașina.

— Genial, Dihanie, a zis Minna.

M-a ciupit de obraz, pe urmă a azvârlit țigara în spate, pe stradă, unde chiștocul s-a rostogolit,

împroșcând cu scântei. Avea ochii pironiți în depărtare.

Coney a coborât din mașină, iar eu m-am tras imediat pe scaunul șoferului. Minna a lovit cu palma în capotă o singură dată, ca și cum ar fi bătut ușor pe cap un câine după comanda „șezi", pe urmă a trecut iute prin dreptul barei de protecție din față, a ridicat un deget ca să îl oprească pe Coney, a traversat trotuarul până la ușa casei de la numărul 109 și a apăsat pe soneria de sub plăcuța Zendo. Coney s-a rezemat de mașină, așteptând. Eu mi-am pus căștile, am prins clar zgomotul pantofului cu care Minna râcâia intenționat pe asfalt, pentru ca eu să îmi pot da seama că legătura radio dintre noi funcționa. Când am ridicat privirea, am văzut că portarul de la măgăoaia din dreapta se uita la noi, fără să facă însă altceva decât să ne urmărească din ochi.

Am auzit zbârnâitul soneriei, atât *live,* cât și prin radioreceptor. Minna a intrat în casă, deschizând ușa larg de tot. Coney a zbughit-o din loc, a prins ușa din zbor și a dispărut înăuntru și el.

Zgomot de pași la etaj, nicio voce deocamdată. Acum dintr-odată sălășluiam în două lumi: ochii și trupul palpitând pe scaunul șoferului în automobilul Lincoln, privind, din locul unde eram parcat, ambianța stradală ordonată din cartierul Upper East Side, oameni cu câini la plimbare, curieri, fete și băieți îmbrăcați ca niște adulți în ținută formală, dârdâind de frig în drum spre diverse baruri fițoase unde începuse viața de noapte, în timp ce urechile mele făureau un peisaj sonor din ecourile mișcărilor lui Minna în casă, sus, pe scară, unde încă nimeni nu-i ieșise în întâmpinare, însă oricum Minna părea să cunoască locul, pantofii de piele frecându-se pe lemn, scările scârțâind, apoi o ezitare, un foșnet de haine poate, după aceea două bufnituri pe podea, și zgomotul pașilor s-a reluat mai încetișor. Minna își scosese pantofii.

Cum adică, vasăzică suni la ușă, ca pe urmă să te furișezi tiptil înăuntru? N-avea nicio noimă. De parcă ar fi avut vreo noimă ceva din toată schema asta!? Am mai palmat un Castle din punga de hârtie – șase hamburgeri pentru a restaura ordinea într-o lume absurdă.

— *Frank,* s-a auzit o voce în căști.

— *Am venit,* a spus Minna scârbit. *Deși n-aveam de ce. E treaba ta să-ți faci curat în ogradă.*

— *Apreciez gestul tău,* a continuat cealaltă voce. *Dar lucrurile s-au cam complicat.*

— *Au aflat de contractul pentru clădire,* a spus Minna.

— *Nu, nu cred.*

Vocea era straniu de calmă, împăciuitoare. Mi se părea cunoscută? Nu neapărat, ci cred că era mai degrabă ritmul replicilor lui Minna – interlocutorul lui era un individ pe care îl știa bine, dar cine?

— *Vino înăuntru, hai să discutăm,* a continuat vocea.

— *Despre ce*? a spus Minna. *Ce-ar mai fi de discutat, mă rog*?

— *Uite și tu cum ești, Frank.*

— *Crezi că de-aia am venit aici, ca să văd cum sunt*? *Puteam să fac asta și acasă.*

— *Dar o faci, zi*? a ripostat vocea pe un ton zâmbăreț. *Nu suficient de des și de temeinic, cum ar trebui, am eu impresia.*

— *Unde-i Ullman*? a întrebat Minna. *L-ai adus aici*?

— *Ullman e în oraș. O să te duci tu la el.*

— *Rahat.*

— *Ai răbdare.*

— *Tu spui răbdare, eu spun rahat.*

— *Tipic, presupun.*

— *Mda. Atunci hai mai bine să contramandăm totul.*

Alți pași înfundați o ușă închizându-se. O bufnitură, posibil o sticlă și un pahar, băutură curgând. Vin. Mi-ar fi prins bine și mie ceva de

băut. M-am mulțumit să molfăi din Castle și să mă zgâiesc prin parbriz, mintea mea tocând *Tipic autistic mistic mitic netrebnic nemernic* și pe urmă m-am gândit să mai notez ceva, am deschis carnețelul și sub FEMEIE, PĂR, OCHELARI am scris ULLMAN ÎN ORAȘ, gândind însă Ulm de oraș. Când am înghițit hamburgerul, falca și gâtlejul mi s-au strâns, așa că mi-am făcut curaj pentru un inevitabil tic copralalic – rostit tare, deși nu era nimeni acolo ca să-l audă. „Mănânci căcat, Bailey!”

Bailey era un nume încastrat în mintea mea de tourettic, deși nu-mi dădeam seama de ce. Nu întâlnisem niciodată vreun Bailey. Poate că Bailey era prototipul omului obișnuit, ca George Bailey din filmul O *viață minunată.* Întruchipând auditoriul meu imaginar, el era cel care trebuia să suporte agresivitatea majorității înjurăturilor mele solitare – o parte din ființa mea avea nevoie de o țintă, se părea. Dacă un om atins de sindromul Tourette drăcuiește în pădure și nu e nimeni acolo care să-l audă, mai scoate el vreun sunet? Bailey părea să fie soluția mea la această enigmă.

— Se *vede pe fața ta, Frank. Arăți de parcă îți vine să omori pe cineva.*

— *Pentru început, m-aș mulțumi și cu tine.*

— *Nu trebuie să mă blamezi, Frank, dacă tipa ți-a scăpat de sub control.*

— *Ba e vina ta, dacă îi lipsește chestia aia a ei cu Rama-lama-ding-dong. Tu ești ăla care i-a împuiat capul cu mizeria asta.*

— *Hai, gustă de-aici.* (Oferindu-i un pahar cu băutură?)

— *Nu pe stomacul gol.*

— *Of, păcat. Am uitat cât de mult suferi, Frank.*

— *Haida-de, ia mai scutește-mă.*

„Mănânci căcat, Bailey!” Ticurile se înrăutățeau întotdeauna când eram nervos, din cauză că stresul agrava în mine simptomele sindromului Tourette. Iar ceva în acest scenariu mă umplea de nervi.

Conversația pe care o interceptam era prea plină de subînțelesuri, aluziile toate șlefuite și opace, ca și cum ani întregi de interacțiuni ar fi zăcut sub fiecare cuvânt.

De asemenea, unde era bruneta tunsă scurt? În cameră cu Minna și arogantul lui interlocutor, tăcând din gură? Ori complet altundeva? Mă agita faptul că nu aveam posibilitatea de a vizualiza interiorul casei de la numărul 109. Oare bruneta aceea era „tipa" despre care discutau ei? Puțin probabil.

Și ce era *chestia aia a ei cu Rama-lama-ding-dong*? Nu-mi permiteam luxul de a mă frământa din cauza asta. Am dat la o parte o droaie de ticuri și am încercat să nu zăbovesc asupra unor lucruri pe care nu le înțelegeam.

Am aruncat o privire spre ușă. Probabil, Coney era încă înăuntru, chiar la intrare. Îmi doream să aud *nu fac eu asta, nici să știu că mor,* ca să ne putem năpusti pe scări în sus.

Am tresărit când cineva a ciocănit în geamul din dreptul volanului. Era portarul care se tot zgâise la noi. Gesticulând, mi-a făcut semn să cobor geamul. Eu am scuturat din cap, el a încuviințat, contrazicându-mă. Până la urmă, m-am conformat, trăgând căștile de pe una dintre urechi ca să pot asculta.

— Ce-i? am spus eu, triplu distrat – geamul electric sedusese mintea mea de coțofană și acum pretindea mișcări inutile de ridicare și coborâre.

Am încercat să maschez situația.

— Prietenul tău ți-a transmis să te duci, a spus portarul, gesticulând în spate, spre clădirea lui.

— Ce?!

Eram complet derutat. Am sucit gâtul ca să pot vedea dincolo de tip, dar nu am zărit pe nimeni la intrarea în clădirea lui. Între timp, Minna spunea ceva în căști. Dar nu *baie* sau *nici să știu că mor.*

— Prietenul tău, a repetat portarul, cu accentul lui pocit de est-european, posibil polonez sau ceh.

Te cheamă, a zis el, rânjind amuzat de nedumerirea mea.

Am simțit cum fruntea mi se boțește exagerat, un tic, și mi-a venit să-i spun să nu se mai hlizească așa: Ceea ce vedea nu era meritul lui.

— Care prieten? am spus eu.

Minna și Coney erau amândoi înăuntru – aș fi observat dacă ușa de la Zendo s-ar fi urnit din balamale.

— A zis că dacă aștepți, el e gata, a spus portarul, dând din cap, gesticulând din nou. Vrea să vorbească.

Acum Minna spunea ceva despre „… *faci o porcărie pe pardoseala de marmură*…”

— Cred că mă confunzi cu altcineva, i-am zis portarului.

„*Jeg-nemernic*!” m-am strâmbat eu, fluturând din mână ca să-l gonesc și încercând să mă concentrez la vocile care se auzeau în căști.

— Hei, hei, a spus portarul, ridicând mâinile. N-am făcut decât să-ți aduc un mesaj, amice.

Am coborât geamul automat din nou, reușind până la urmă să-mi smulg degetele de pe buton. „Nicio problemă”, am zis eu, înăbușind încă un *jeg-nemernic* într-un fel de behăit ascuțit – *bmneeh*! „Dar nu pot să plec de la mașină. Spune-i tu *prietenului* meu că, dacă vrea să vorbim, să iasă afară și să discute cu mine aici. OK, *amice*?” Mi se părea că aveam prea mulți prieteni dintr-odată, fără să știu cum îi cheamă. Am repetat mișcarea impulsivă de a flutura din mână, o combinație convenabilă de tic-cu-gest, încercând să-l impulsionez pe măscăriciul ăsta să treacă înapoi la ușa lui.

— Nu, nu. A zis să vii tu înăuntru.

„… *rupi o mână*…” mi s-a părut că-l aud pe Minna spunând.

— Află cum îl cheamă, atunci, am zis eu, disperat. Vii pe urmă înapoi și îmi spui cum îl cheamă.

— Vrea să stea de vorbă cu tine.

— OK, *mănâncă-mă-portarule,* spune-i că mă găsește aici.

Și, apăsând pe buton, i-am închis geamul în nas. A ciocănit din nou, dar l-am ignorat.

„*… întâi lasă-mă să mă duc la toaletă*…”

Am deschis portiera și, îmbrâncindu-l pe portar, m-am dus la ușa vilei Zendo și am ciocănit, de șase ori, tare. „Coney”, am șuierat eu. „Ieși afară de-acolo.”

În căști, am auzit cum Minna a închis ușa de la baie, apoi susur de apă curgând. „*Sper că ai auzit asta, Dihanie*”, a șoptit el în microfon, adresându-mi-se direct. „*Plecăm cu o mașină. Țineți-vă după noi. Fără tevatură*.”

Coney a țâșnit pe ușă afară.

— Minna iese, am zis eu, trăgând căștile în jos, în jurul gâtului.

— OK, a spus Coney, căscând ochii mari.

De data asta măcar eram și noi în miezul acțiunii.

— Tu conduci, am zis eu, atingându-l pe nas cu vârful degetului.

S-a ferit de mine, de parcă aș fi fost o muscă. Ne-am repezit amândoi în mașină, iar Coney a turat motorul. Am azvârlit punga cu hamburgeri reci și ambalajul de hârtie pe bancheta din spate. Cretinul ăla de portar dispăruse în clădirea lui. Mi l-am scos din minte pentru moment.

Ședeam amândoi privind înainte, în mașina învăluită în propriul abur, așteptând, vibrând. *Ține-te după berlină*! *Prinde o balerină*! *Dacă vrei o cabotină*! Maxilarul meu zvâcnea, mestecând și înghițind cuvintele, păstrând tăcerea. Mâinile lui Gilbert erau încleștate pe volan, ale mele băteau discret darabana în poală, cu mișcări mici de vrăbiuță.

Asta se înțelegea pe-aici prin „fără tevatură”.

— Eu nu-l văd, a zis Coney.

— Așteaptă. O să iasă, împreună cu alți tipi, probabil.

Probabil, grefabil. Am ridicat una dintre căști la urechea dreaptă. Nicio voce, doar niște tropăituri, poate pe scări.

— Dar dacă se suie într-o mașină din spatele nostru? a zis Coney.

— Strada e cu sens unic, am spus eu, agasat, fără să mă pot abține, totuși, să nu arunc o privire înapoi ca să inspectez mașinile parcate în spatele nostru. Simplu, îi lași să treacă în față.

— Hei, a spus Coney.

Apăruseră, strecurându-se pe ușă afară și iuțind pasul în fața noastră pe trotuar, cât eu mă uitasem în spate: Minna și un alt tip, un zdrahon într-un mantou negru. Individul ăsta avea pe puțin doi metri, cu niște umeri care arătau de parcă și-ar fi îndesat sub haină pernițe de protecție ca hocheiștii sau aripi ca îngerii. Ori poate că miniona aceea tunsă scurt i se încolăcise zdrahonului la ceafă, agățându-i-se de umeri, ca un fel de rucsac uman. Oare zdrahonul ăsta era tipul care vorbise adineaori atât de insinuant? Minna mergea repede în fața uriașului, ca și cum interesul lui ar fi fost să ne fenteze și s-o întindă, în loc să tragă de timp ca să ne ajute să nu-i pierdem urma. Dar de ce? Avea vreun revolver în coaste? Mâinile zdrahonului erau ascunse în buzunare. Nu știu de ce, dar mi-l imaginam cu degetele încleștate pe niște franzele sau pe niște bucăți mari de salam, gustări pitite în haină cu care să se hrănească un uriaș iarna, mâncare de alinare.

Sau poate că, fabulând astfel, nu făceam decât să mă consolez involuntar: o franzelă nu avea cum să fie un revolver, ceea ce însemna ca Minna să fi fost singurul tip înarmat din acest scenariu.

Sub privirile noastre prostești, cei doi au traversat printre două automobile parcate și s-au suit pe bancheta din spate a unei limuzine negre, care apăruse pe nesimțite de undeva din urma

noastră. Excesiv de tensionați cum eram, Coney și eu ne calculasem reacțiile în baza presupoziției că întâi aveau să pornească motorul unei mașini parcate, dar acum, poftim, demarau deja. „Du-te!” am zis eu.

Coney a tras de volan ca să scoată Lincolnul de pe loc, lovind barele de protecție suficient de tare, încât să le julească. Bineînțeles că eram blocați. A băgat în marșarier, a bușit mai delicat partea din spate a mașinii, apoi a găsit un arc îndeajuns de larg, încât să putem ieși de-acolo, dar nu înainte ca un taxi să fi zburat ca o ghiulea pe lângă noi, barându-ne calea. Limuzina neagră a virat la dreapta, pe Second Avenue. „Du-te!”

— Uite, a făcut Coney, arătând spre taxi. Bag tare. Ține ochii sus.

— Ochii sus? am repetat eu. Cască ochii mari. *Ține bărbia* sus.

A-l corecta astfel era o reacție involuntară la stres.

— Mda, și așa.

— Ochii mari, ochii la drum, urechea lipită de radio…

Brusc, trebuia să înșir toată paradigma posibilă. Atât de rău mă iritase chestia aceea cu *ochii sus*.

— Mda, sigur, și ciocu’ mic, a spus Coney, reușind să se posteze în coada taxiului, ceea ce tot era ceva, din moment ce acesta se mișca rapid. Ce-ar fi să mai ciulești urechile la ce face Frank, dacă tot ai adus vorba?

Am ridicat căștile. Nimic, decât o altă variantă a zgomotelor din trafic, în locul celor pe care tocmai le estompasem. Coney a cotit în urma taxiului pe Second Avenue, unde limuzina neagră, într-un desiș de taxiuri și alte vehicule, aștepta regulamentar schimbarea culorii semaforului. Intrasem din nou în joc, o idee entuziasmantă, dar totuși deplorabilă prin definiție, din moment ce reușisem deja performanța de a le pierde urma pe o porțiune de câteva sute de metri.

Am tras spre stânga pentru a ieși din spatele primului taxi și a ne plasa după un altul, pe aceeași bandă de circulație cu mașina în care se aflau Minna și uriașul. Sub privirile mele, semaforul sincronizat aflat la vreo opt sute de metri în față s-a făcut roșu. Controlul traficului rutier – asta, da, bună slujbă pentru cineva cu simptome obsesiv-compulsive, mă gândeam eu. După aceea, semaforul nostru s-a făcut verde și toți deodată am țâșnit de pe loc, ca o plapumă plutitoare de mașini personale negre-cafenii și taxiuri oranj strălucitoare, brăzdând intersecția.

— Ține mai aproape, am spus eu, trăgându-mi din nou căștile de pe urechi.

Apoi, un tic oribil mi s-a smuls din piept: *„Mănâncă-mă domnule Jeg-jegos*!”

Cu asta i-am captat atenția până și lui Gilbert.

— „Domnule Jeg-jegos”?

În timp ce pentru noi era undă verde la toate semafoarele la rând, taxiurile goneau cu tupeu în ambele direcții de mers, sperând să capete un avans, dar în realitate funcționarea stopurilor de circulație era sincronizată la o viteză de patruzeci de kilometri pe oră, așa că nu câștigau nimic grăbindu-se. Șoferul încă nevăzut al limuzinei negre, neastâmpărat ca un taximetrist, și-a făcut loc în fruntea haitei, însă semafoarele sincronizate ne-au ținut în frâu pe toți, cel puțin până când mașina lor a virat la dreapta. Noi am rămas prinși după automobilul din spatele lor. Până acum, Coney făcuse față cu bine în această urmărire.

Cu mine, era altă poveste.

— Sinistru domnitor jegos, am spus eu, încercând să găsesc cuvinte care să îmi atenueze compulsia.

Mintea mea părea cumva inspirată, căutând să genereze un tic cu adevărat nou și original. Muza Tourette era cu mine. Groaznic moment își mai alesese. Stresul, în general, agrava ticurile, dar atunci când eram ocupat într-o misiune

concentrarea mă ferea de ticuri. Trebuia să fi șofat eu, mi-am dat seama acum. Urmărirea aceasta era un stres total, dar fără nicio posibilitate de a devia în altceva.

— Tulbure musafir belicos. Pulbere.

— Daa, corect, un pic *pulbere* mă simt și eu, a zis Coney, pe un ton absent, în timp ce vâna un loc liber pe banda din dreapta.

— Ghioagă… am răbufnit eu.

— Scutește-mă, a mârâit Coney, postându-se în sfârșit direct după limuzina neagră.

Aplecându-mă în față, am încercat să disting cât de cât ce era în interior. Trei capete. Minna și zdrahonul pe bancheta din spate, plus un șofer. Minna privea drept înainte, la fel și zdrahonul. Mi-am pus căștile ca să verific, dar bănuiala mea fusese corectă: înăuntru nu se vorbea. Știau unii, probabil, ce făceau și încotro se duceau, dar nu noi eram *aceia,* în niciun caz.

La 59th Street, am dat de capătul undei verzi, dar și de nenorocirea obișnuită de la intrarea pe podul Queensborough. Haita a încetinit, resemnându-se să aștepte la stop până se făcea din nou verde. Coney trena intenționat, rămânând ceva mai în spate, ca să nu li se pară ciudat că ne băgăm prea aproape de ei, iar un taxi s-a strecurat în fața noastră. Dar, exact când se schimba culoarea semaforului, limuzina neagră a zbughit-o prin intersecție pe roșu, scăpând la milimetru din calea coloanei de mașini care năvăleau de pe 58th Street.

— Căcat!

— Căcat!

Coney și eu am fost la un pas de a ne ieși din pepeni amândoi. Cum să fi țâșnit după ei și să înfruntăm șuvoiul traficului care curgea transversal prin intersecție, când mașina noastră era imobilizată între vehiculele din jur?! Parcă am fi purtat o cămașă de forță. Era ca și cum soarta ghinionistă se dovedise mai puternică decât noi, blegii-lui-Minna, dezamăgindu-l din nou. Niște

pămpălăi care au sfeclit-o fiindcă asta fac pămpălăii. Noroc că limuzina neagră a dat peste alt dop automobilistic oprit în fața următorului semafor roșu, așa că a rămas în raza noastră vizuală, la intersecția următoare. Traficul era spart în hălci. Un minut, șansa ne surâsese, dar doar un minut, atât.

Urmăream înnebunit scena. Roșul lor, roșul nostru, ochii mei se mișcau frenetic înainte, înapoi. Auzeam răsuflarea lui Coney, și răsuflarea mea, ca niște cai la poartă – trupurile noastre pline de adrenalină își imaginau că ar putea recupera handicapul de o stradă, până la cealaltă intersecție. Dacă nu aveam grijă, când se schimba culoarea semaforului riscam să ieșim cu fruntea prin parbriz.

Roșul nostru s-a schimbat într-adevăr, dar și al lor la fel, și, absolut enervant, masa lor vehiculară s-a năpustit în față, în timp ce a noastră abia se târa. Masa aceea compactă era speranța noastră – poziția lor era cumva în coada plutonului, iar dacă formația rămânea suficient de compactă, nu aveau cum să ajungă prea departe. Noi, în schimb, eram în fruntea coloanei noastre. Am lovit cu palma în capacul compartimentului pentru mănuși, de șase ori. Coney a accelerat impulsiv și a tamponat taxiul din fața noastră, dar nu tare. Când Lincolnul nostru a virat lateral, am văzut o zgârietură argintie în vopseaua galbenă de pe bara de protecție a taxiului. „Dă-l în mă-sa, mergi mai departe”, i-am zis eu. Oricum, și taximetristul părea să aibă aceeași idee. Pneurile scârțâiau năpustindu-se prin intersecția cu 59th Street, ca un rodeo smintit de taxiuri și automobile, gonind ca să sfideze imuabila lege a semafoarelor sincronizate. Gașca noastră s-a răsfirat și a prins din urmă gașca lor răsfirată, cele două părți contopindu-se, ca două nave spațiale pe un ecran video grotesc. Limuzina neagră tăia benzile agresiv. Am șerpuit și noi după

ei, fără a mai încerca acum să disimulăm acțiunea de urmărire. Cvartalele zburau prin dreptul nostru.

— Vor să vireze! am zbierat eu. Taie-o și tu!

Mi-am încleștat palma pe mânerul portierei în timp ce Coney, pătruns complet de spiritul lucrurilor, subjuga orice probabilitate topologică deplasând mașina de-a curmezișul a trei benzi aglomerate, printre scrâșnete de cauciucuri și caroserii crispate de panică. Acum ticurile mele se potoliseră – stresul e un lucru, frica animalică e altceva. La fel ca atunci când un avion aterizează periculos și toți cei aflați la bord își concentrează întreaga lor voință pentru a stabiliza aeronava, și în cazul meu sarcina de a-mi imagina că puteam controla lucruri ce nu depindeau de mine (în cazul acesta volanul, traficul, Coney, gravitatea, fricțiunea etc.), imaginându-mi asta cu fiecare fibră a ființei mele – constituia pentru mine o implicare suficientă deocamdată. Sindromul meu Tourette era copleșit.

— 36th Street, a zis Coney, în timp ce ne hurducăiam pe o stradă laterală.

— Și ce să însemne asta?

— Habar n-am. O chestie.

— Midtown Tunnel. Queens.

Gândul acesta ne făcea cumva bine. Zdrahonul și șoferul lui se îndreptau spre terenul nostru de joc, cum s-ar spune. Cartierele laterale. Nu neapărat Brooklyn, dar mergea și așa. Am intrat și noi împreună cu coloana de mașini din ce în ce mai densă în tunelul cu două benzi de circulație ticsite: limuzina neagră înainta strangulat la o distanță de două mașini în fața noastră. În geamurile automobilului, acum negre și lucioase, se reflectau fâșiile de lumini înșirate pe artera cu dale pătate. M-am relaxat un pic, am renunțat să-mi mai țin respirația și, printre dinții încleștați, strâmbându-mă ca un joker, am piuit *mănâncă-mă,* doar fiindcă puteam.

— Taxare, a zis Coney.

— Ce?

— Urmează un punct de taxare. Pe partea dinspre Queens.

Am început să mă scotocesc prin buzunare.

— Cât face?

— Trei-cin'zeci, cred.

Tocmai reușisem, în mod miraculos, să strâng laolaltă trei bancnote, o monedă de 25 de cenți, una de 10 cenți și trei monede de câte 5 cenți, când tunelul s-a terminat și cele două benzi s-au ramificat ca să facă joncțiunea cu șase sau șapte ghișee de taxare. Am adunat banii ghem în pumn, ca să i-i dau lui Coney.

— Vezi să nu te împotmolești pe-aici și să ne scape iarăși, i-am zis eu. Alege un culoar rapid. Bagă-te în fața cuiva.

— Da-da.

Coney mijea ochii prin parbriz, încercând să găsească unghiul propice. Când a luat-o spre dreapta, limuzina neagră a țâșnit brusc din coloană, deplasându-se complet în stânga.

O clipă, am rămas amândoi cu ochii holbați.

— Ce-i-aia? a zis Coney.

— Permise de trecere electronice, am spus eu. Tipii au un permis de trecere electronic.

Limuzina neagră a intrat pe culoarul pentru permise electronice, care era gol, și a trecut direct în partea cealaltă a cabinei. Între timp, Coney reușise să se posteze al treilea în rândul pentru „bani potriviți sau card echivalent".

— Urmărește-i! am spus eu.

— Încerc, a zis Coney, vizibil consternat de această turnură a lucrurilor.

— Du-te și tu în stânga! am spus eu. Treci dincolo, ca ei!

— Noi n-aveam permis electronic, a rânjit Coney, amărât, afișându-și talentul special de a regresa rapid într-o stare de spirit puerilă.

— Puțin îmi pasă!

— Dar noi…

Am început să smucesc de volan, peste mâinile lui Coney, încercând să virez spre stânga, dar era prea târziu deja. Locul din fața noastră s-a eliberat, iar Coney a mutat mașina în dreptul ghișeului, apoi a lăsat geamul jos. I-am trântit lui Coney banii în palmă, după care a demarat, trecând în partea cealaltă.

Ieșind din tunel prin dreapta, ne-am trezit brusc în Queens, având în față un învălmășag de străzi, care nouă ne erau totuna: Vernon Boulevard, Jackson Avenue, 52nd Avenue. Etc.

Limuzina neagră dispăruse.

— Oprește, am zis eu.

Mâhnit, Coney a parcat pe Jackson. Se întunecase complet acum, deși nu era decât șapte. Luminile de la Empire State și Chrysler se profilau neguros în zare, dincolo de râu. Ieșind din tunel, mașinile zbârnâiau zburând pe lângă noi, înspre intrarea pe Long Island Expressway, sfidându-ne cu finalitatea lor dezinvoltă. Pierzând urma lui Minna, rămăsesem niște nimeni rătăcind aiurea.

— *Mănâncă-mă-taxă*!

— Poate chiar au vrut să scape de noi, a zis Coney.

— Cam așa se pare, da.

— Nu, stai, a îngăimat el, anemic. Dacă au întors în stradă și s-au dus înapoi în Manhattan?! Am putea să-i prindem din urmă…

— Ssstt! am făcut eu, ascultând în căști. Dacă Frank vede că nu-l mai urmărim, s-ar putea să spună ceva.

Dar nu era nimic de auzit. Zgomotele unei mașini în mers. Minna și zdrahonul amuțiseră complet. Parcă nu-mi mai venea să cred acum că tipul din Zendo era aceeași persoană cu uriașul din mașină – glasul acela de om guraliv și trufaș, pe care îl auzisem mai devreme, n-ar fi putut să tacă atâta timp, mi se părea mie. Mă miram oricum că Minna nu sporovăia deloc, nu făcea nicio glumă, nu indica niciun reper de orientare. Era cumva

speriat? Se temea să nu se dea de gol că purta microfon? Își imagina că eram în continuare pe urmele lui? Dar, de fapt, de ce ne ceruse să ne ținem după el?

Habar n-aveam.

Am scos șase guițături la rând.

Așteptam pe loc.

Din nou.

— *Ce altceva să te aștepți de la un malac de polonez, decât să stea mereu cu nasul în cratița cu pierogi*[4], a zis Minna.

Apoi: *Ggâăăhh.* Ca și cum zdrahonul i-ar fi tras un pumn în burtă.

— Unde e ceva polonez? l-am întrebat pe Coney, ridicând una dintre căști.

— Ceee?

— Unde-i un local polonez prin zonă? *Mănâncă-mă malac-pierogi*!

— D'-un' să știu io? Oriunde poate fi ceva polonez, dacă mă-ntrebi pe mine.

— Sunnyside? Woodside? Haide, Gilbert. Fii cooperant. Minna e într-un loc tipic polonez.

— Unde-a fost papa în vizită? a filosofat Coney.

Suna ca un început de banc, dar îl cunoșteam eu pe Coney: nu era genul care să țină minte bancuri.

— Acolo-i „Mica Polonie", așa-i? Cum îi zice, ăăă, Greenpoint, nu?!

— Greenpoint e-n Brooklyn, Gilbert, am zis eu, fără să mă gândesc. Noi suntem în Queens.

În clipa următoare, am întors amândoi capul, ca niște șoricei dintr-un film de desene animate, care au văzut o pisică. Podul Pulaski. Ne aflam la câțiva metri de brațul de râu care separă Queens de Brooklyn, mai precis Greenpoint.

Puteam măcar să încercăm, oricum.

— Dă-i drumul, am spus eu.

— Ciulește urechile în continuare, a zis Coney. Nu se poate să ne învârtim cu mașina prin Greenpoint, degeaba.

Am trecut glonț peste micul pod, drept în gura Brooklynului.

— Pe unde s-o iau, Lionel? a întrebat Coney, închipuindu-și probabil că Minna îmi furniza constant instrucțiunile de orientare necesare.

Am ridicat din umeri, cu palmele în sus spre tavanul Lincolnului. Gestul s-a prefăcut imediat în tic, așa că l-am repetat, ridică din umeri, desfă palmele spre tavan, strâmbă-te. Coney nu mă băga în seamă, scanând din priviri străzile de dedesubt, în căutarea limuzinei negre, șofând cât putea de lent la vale, pe panta dinspre Pulaski, la intrarea în Brooklyn.

Atunci am auzit ceva. Portierele mașinii deschizându-se, trântindu-se, pași târșiți. Minna și zdrahonul ajunseseră la destinație. Am încremenit la jumătate-de-tic, concentrându-mă.

— *Harry Brainum Jr.,* a rostit Minna, foarte zeflemitor. *Presupun că vom face un popas înăuntru pentru o instalație rapidă, așa-i*?

Nimic dinspre zdrahon. Din nou pași.

Cine era Harry Brainum Jr.?

Între timp, am ieșit de pe podul luminat de felinare, într-un loc care, fugitiv, ne făcuse să ne imaginăm că am fi ajuns în cartier. Nicidecum, înaintam acum pe McGuinness Boulevard, unde la nivelul străzii construcțiile industriale întunecate păreau amorfe și mohorâte. Brooklynul înseamnă un spațiu imens, iar aici nu era zona noastră.

— *Știi… dacă nu le poți veni de hac, Brainum, corect*? a continuat Minna, cu vocea lui caustică.

În fundal, am auzit un claxon de mașină – nu intraseră încă înăuntru. Stăteau pur și simplu pe stradă undeva, sâcâitor de aproape.

Apoi am auzit o bufnitură surdă, din nou o icnitură. Minna încasase o a doua lovitură.

Pe urmă Minna a spus: *„Hei, hei*…” Un fel de luptă din care nu înțelegeam nimic.

— *Du-te-n*… a zis Minna, după care am auzit cum a fost lovit din nou și un geamăt lung, tânguit.

Înfricoșător la zdrahon era faptul că nu vorbea, nici respirația nu i-o auzeam măcar.

— Harry Brainum Jr., i-am spus eu lui Coney, după care, ca nu cumva să creadă că era un nou tic, am adăugat: Numele ăsta îți spune ceva, Gilbert?

— Poftim? a rostit el, rar.

— Harry Brainum Jr., am repetat eu, furios, pierzându-mi răbdarea.

Erau momente când mă simțeam ca o undă fulgerătoare de electricitate statică încercând să comunice cu niște figuri care se mișcau printr-o mare de melasă.

— Sigur că da, a zis el, zvâcnind din degetul mare de la mână înspre geamul din stânga volanului. Tocmai am trecut adineaori pe-acolo.

— Ce?! Pe lângă *ce* am trecut?

— E un fel de întreprindere de unelte. Cu o firmă mare de tot.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Minna vorbea cu noi, ne ghida.

— Întoarce imediat.

— Cum adică, înapoi în Queens?

— Nu, la Brainum, unde ziceai că ai văzut chestia aia, am spus eu, gata să-l strâng de gât, sau măcar să-i găsesc butonul de „repede-înainte” și să apăs pe el. Au ieșit din mașină. Fă o întoarcere de o sută optzeci de grade.

— E aproape, la prima sau la a doua intersecție.

— Bine, hai, mișcă atunci. *Har haram, Junior*!

Coney a întors în stradă, și am ajuns imediat. HARRY BRAINUM JR. INC. STEEL SHEETS., cu litere de-o șchioapă ca la afișele de circ, scrise direct pe zidul de cărămidă al unei uzine cu două etaje, care ocupa un întreg cvartal pe McGuinness, imediat după pod.

•

Imaginea cuvântului BRAINUM scris pe zid a declanșat o întreagă paradă de asocieri clovnești. Mi-am amintit cum, copil fiind, am înțeles greșit când am auzit *Ringling Bros. Barnum & Bailey*

Circus. Barnamum Bailey. Ca Osmium, Cardamom, Brainium, Barnamum, Unde-i-mami: tabelul periodic al elementelor, metalele grele. Barnamum Bailey ar mai putea să fie George și fratele mai mare de la „Mănâncă-Mă Bailey”. Sau cumva erau toți una și aceeași persoană? Nu acum, m-am rugat eu de sinele meu tourettic. Te gândești la asta mai târziu.

•

— Ocolește clădirea prin spate, i-am zis eu lui Coney. Minna e pe-undeva pe-aici.

— Nu mai țipa, a spus el. Te-aud bine și-așa.

— Taci din gură, că n-aud nimic, am ripostat eu.

— Asta-i tot ce-am spus.

— Ce-ai zis? am întrebat eu, ridicând una dintre căști.

— Asta-i tot ce-am spus. Gura!

— OK! Gura! Vezi-ți de volan! Mănâncă-mă.

— Du-te naibii de fistichiu.

Aleea din dosul clădirii pe care scria BRAINUM era întunecoasă și aparent pustie. Limuzina neagră nu figura printre cele câteva mașini parcate acolo. Pe zidul de cărămidă al depozitului, fără nicio fereastră, se vedea un ajur de ieșiri de incendiu, ca niște colivii din fier care se înșirau pe toată lungimea etajului al doilea și se terminau printr-o scară îndoită și șubredă, după aspect. Pe străduța laterală, un container pentru deșeuri, nu prea mare și acoperit cu graffiti, stătea vârât pe jumătate în umbra unei intrări duble. Ușile din spate, bine ferecate, aveau niște balamale exterioare lungi, ca la congelatoarele industriale. Unul dintre capacele tomberonului era închis, însă din cealaltă cuvă, unde capacul rămăsese deschis, se proiectau în sus câteva tuburi fluorescente. Gunoaiele de pe stradă îngrămădite în jurul roților denotau că lada nu mai fusese clintită din loc de o bucată de timp, așa că nu mi-am făcut griji în privința ușilor din spatele ei. Cealaltă intrare era o poartă-rulou montată pe o platformă de încărcare

de dimensiunea unui camion, cu acces direct de pe bulevardul iluminat strălucitor. M-am gândit că aș fi auzit scârțâind poarta, dacă ar fi ridicat-o cineva.

În capătul străzii, se profilau înalte cele patru furnale ale Stației de Epurare de pe Newton Creek, luminate de dedesubt ca niște coloane antice într-un film cu gladiatori. Zburând deasupra pe un porc gonflabil, ai fi văzut de sus imaginea de pe albumul *Animals* al formației Pink Floyd. Pe sub umbra uzinei, ne-am târât ca melcul în jurul clădirii, fără să vedem nimic.

— La dracu'!

— Nu-l auzi?

— Doar zgomote de pe stradă. Hei, ia claxonează!

— De ce?

— Tu fă cum ți-am zis.

Am ciulit urechile sub căști. Coney a apăsat pe claxonul Lincolnului. Exact cum mă așteptam, am auzit claxonul în căști.

— Oprește mașina, am zis eu și, panicat de-a binelea deja, am sărit pe trotuar, trântind portiera. Dă roată lent de tot, am spus eu. Și nu mă scăpa din ochi.

— Dar care-i treaba, Lionel?

— Minna-i aici.

Pășeam pe trotuar, încercând să simt pulsul clădirii înnegrite, să deslușesc ambianța străduței părăsite. Era un loc făcut din hălci râncede de deznădejde, șomaj și amărăciune. Nu voiam să fiu acolo, nu voiam ca Minna să fie acolo. Coney, la volanul Lincolnului, înainta în pas cu mine, holbându-se obtuz prin geamul din dreptul volanului. Ascultam în căști, până când dintr-odată am auzit apropiindu-se chiar pașii mei. Bătăile inimii mele formau o poliritmie, aproape la fel de zgomotoasă. Pe urmă, l-am găsit. Microfonul lui Minna îi fusese smuls din cămașă și zăcea cu firul încâlcit într-o grămăjoară pe bordura străduței laterale, în celălalt capăt al construcției, față de

locul unde se afla containerul. Am ridicat microfonul de pe jos și l-am îndesat în buzunarul de la pantaloni, după care mi-am smuls căștile din jurul gâtului. Simțind cum atmosfera lugubră a străzii mă împresoară tot mai strâns, am început să alerg pe trotuar înspre containerul cu deșeuri, deși a trebuit să mă opresc o dată pentru a mima gestul de dinainte, când recuperasem microfonul: îngenunchează grăbit la marginea trotuarului, înșfacă, înfundă în buzunar, azvârle căștile inutile, trăiește din nou tensiunea panicii din momentul descoperirii, reia alergarea. Se făcuse frig acum. Vântul mă izbea în față, nasul începuse să-mi curgă. M-am șters cu dosul mânecii, când am ajuns în dreptul tomberonului.

— Tolomacilor, a scâncit Minna dinăuntru.

Când am atins marginea de sus a containerului, am văzut că toată palma mi se mânjise de sânge. Am ridicat al doilea capac și l-am împins în sus până s-a proptit în ușa din spate. Minna stătea ghemuit fetal în gunoi, cu brațele încrucișate peste stomac, cu mânecile pline de sânge.

— Doamne sfinte, Frank.

— Ai de gând să mă scoți odată de-aici? a bolborosit el, înecându-se, tușind și rostogolind ochii înspre mine. Ai de gând să-mi întinzi o mână? Sigur, asta dacă te lovește inspirația. Sau poate că n-ar strica să-ți scoți pensulele și pânza. N-am figurat niciodată într-o pictură în ulei.

— Scuze, Frank.

M-am aplecat în interior, exact în momentul când Coney a apărut din spate și s-a uitat înăuntru.

— Oh, căcat, a înjurat el.

— Hai, ajută-mă, i-am spus lui Coney.

Împreună, l-am ridicat pe Minna de pe fundul containerului de deșeuri. Minna a rămas încovoiat de mijloc peste rana de la burtă. L-am tras peste marginea tomberonului și l-am pus în picioare, amândoi, afară în întunecimea de pe trotuarul pustiu, ocrotindu-l absurd, cu genunchii îndoiți

înspre el, cu umerii săltați, de parcă Minna ar fi fost un uriaș prunc Iisus într-un trenci îmbibat de sânge, iar noi, fiecare, unul dintre brațele duioase ale Maicii Domnului. Minna a continuat să geamă și să mormăie, în timp ce noi l-am cărat până la mașină și l-am urcat pe bancheta din spate. Cu degetele năclăite de sângele lui, am simțit că mi se lipește palma de mânerul portierei.

— Hai, la cel mai apropiat spital, am șuierat eu gâfâind, așezându-mă pe scaunul din față.

— Nu mă descurc pe-aici, a răspuns Coney, tot șoptit.

— Brooklyn Hospital, a spus Minna din spate, surprinzător de tare. Ia-o pe BQE[5], drept înainte pe McGuinness. Brooklyn Hospital este imediat lângă DeKalb. Târtani pămpălăi ce sunteți.

Ținându-ne răsuflarea, am privit amândoi drept în față până când Coney a nimerit drumul corect, după care am întors capul, ca să mă uit în spate. Cu ochii pe jumătate închiși și cu bărbia nerasă și zbârcită, Minna arăta de parcă ar fi gândit intens sau ar fi fost bosumflat ori s-ar fi căznit să nu plângă. A remarcat că mă uitam la el și mi-a făcut cu ochiul. Am lătrat de două ori – „ham, ham” – și fără să vreau i-am făcut și eu cu ochiul.

— Ce mama mă-sii s-a-ntâmplat, Frank? a zis Coney, fără să-și ia ochii de la drum.

Înaintam hurducăindu-ne și zguduindu-ne pe Brooklyn-Queens Expressway, cel mai păcătos carosabil din tot cartierul. Asemenea liniei „G” de metrou, și BQE suferea de un complex de inferioritate, neintrând niciodată în citadela Manhattanului, negustând niciodată din glorie. Și, în plus, șoseaua aceasta era gâtuită zi și noapte de coloanele de camioane cu patruzeci sau cincizeci de roți fiecare.

— Îmi las portofelul și ceasul aici, a zis Minna, ignorând întrebarea. Și pagerul. Nu vreau să mi le fure la spital. Să nu uitați că le-am pus aici.

— Da, bine, dar ce naibii s-a întâmplat, Frank?

— V-aș fi lăsat și revolverul, dar nu-l mai am, a zis Minna.

Am văzut cum și-a scos ceasul de la mână, argint mânjit cu roșu.

— Ți-au luat revolverul? Frank, ce s-a întâmplat?

— Cuțit, a zis Minna. Un fleac.

— O să te faci bine? întreba Coney, pe un ton ca o urare de însănătoșire.

— Oh, da. Absolut.

— Îmi pare rău, Frank.

— Cine? am zis eu. Cine ți-a făcut asta?

Minna zâmbea.

— Știi ce vreau eu de la tine, Dihanie? Să-mi spui un banc. Știi tu, precis, vreunul bun.

De când aveam eu treisprezece ani, noi doi făcusem mereu concursuri de spus bancuri, în primul rând fiindcă lui îi plăcea să vadă cum mă căzneam să debitez gluma până la capăt, fără să m-apuce vreun tic. Rar, se întâmpla, însă, să reușesc.

— Stai să mă gândesc, am zis eu.

— O să-l doară mai rău, dacă râde, mi-a zis Coney. Spune-i unul pe care l-a mai auzit. Sau ceva care să nu fie prea nostim.

— Când m-ați văzut voi pe mine râzând la bancuri?! a zis Minna. Lasă-l să spună. Nu poate să doară mai rău decât șofatul tău.

— OK, am zis eu. Un tip intră într-un bar.

Mă uitam cum pata de sânge se tot mărea pe bancheta din spate și încercam în același timp să-l împiedic pe Minna să-mi urmărească mișcarea ochilor.

— Cea mai fainâ introducere, a hârâit Minna. Nu știu cum se face, fir-ar să fie, dar toate bancurile trăsnet încep la fel, n-ai observat, Coney? Scena asta cu tipul, barul.

— Ba da, a spus Coney.

— E haios deja, a zis Minna. Noi aici ne distrăm pe cinste.

— Vasăzică un tip intră într-un bar, am spus eu din nou. Cu o caracatiță. Zice tipul către barman: „Pun rămășag pe o sută de dolari că această caracatiță poate să cânte la orice instrument de-aici.”

— Tipul avea o caracatiță. Așa-i că-i tare poanta, Gilbert?

— Îhî.

— Bun, barmanul arată spre pianul din colț și zice: „Încearcă acolo.” Tipul pune caracatița – *Octopus* – pe taburetul de la pian – *Pianoctamus*! *Pianoctamum Bailey*! – caracatița deschide repede capacul, cântă câteva game, după care interpretează la pian un mic *étude*[6].

— Te-a apucat fantezia, zice Minna. Începi să te dai mare.

Nu l-am rugat să fie mai explicit, fiindcă, dacă aș fi făcut-o, cu certitudine ar fi spus că se referise la mine și la „octopus” deopotrivă, pentru termenul *étude.*

— Atunci, tipul spune: „Dă banii”, la care barmanul zice: „Stai nițel”, și scoate o chitară. Tipul îi dă caracatiței chitara, caracatița strânge corzile, închide ochii, cântă la chitară un mic fandango adorabil.

Cum presiunea creștea, l-am tras de umăr pe Coney de șase ori. M-a ignorat, continuând să șofeze cu viteză, depășind camioanele.

— Tipul zice: „Dă banii”, la care barmanul face: „Stai nițel, cred că mai am un instrument pe-aici”, după care scoate un clarinet din camera din spate. Caracatița se zgâiește la obiectul acela de vreo două ori, apoi înșfacă strâns țeava.

— Și-o freacă, zice Minna, din nou referindu-se la noi amândoi.

— În fine, caracatița nu se prea pricepe și la asta, dar reușește să scoată câteva note chițcăite la clarinet. Nu ar putea primi niciun premiu, dar important e că reușește să cânte și la acest instrument. *Clarinet freacă*! *Mănâncă-mă*! Tipul

zice: „Dă banii”, la care barmanul face: „Ia, mai stai un pic”, se duce în spate, scotocește pe-acolo și, într-un final, apare cu un cimpoi. Și fleoșc! trântește cimpoiul pe tejghea. Tipul aduce caracatița și fleoșc! trântește caracatița lângă cimpoi. *Octațevi*!

Am făcut o pauză, ca să-mi calmez mintea, nevrând să m-apuce vreun tic tocmai când trebuia să spun poanta. Pe urmă, am reluat bancul, temându-mă să nu pierd firul, să nu-l pierd pe Minna. Ochii lui se închideau și se deschideau mereu, or eu voiam să țină ochii deschiși.

— Caracatița se uită la cimpoi pe toate părțile, întinde un tentacul, ridică una dintre țevi, îi dă drumul să cadă la loc. Mai ridică o țeavă, o lasă să cadă la loc. Se trage înapoi, se uită chiorâș la cimpoi. Tipul se enervează, vine până la tejgheaua barului și îi zice caracatiței – *Accupuș*! *Reactapus*! – îi zice caracatiței, *trage-i-o,* zice *haidetrage-i-o* – zice „Ce-ai pățit? Nu știi să cânți la asta?” La care caracatița spune „Să *cânt* la asta? Dacă mă descurc să-i dau jos pijamalele, o să i-o trag!”

Minna stătuse cu ochii închiși pe toată durata finalului, iar acum a ridicat pleoapele. „Ai terminat?” a spus el.

Nu i-am mai răspuns. Coney a ocolit rampa de ieșire de pe BQE, intrând pe DeKalb Avenue.

— Unde-i spitalul? a întrebat Minna, cu ochii tot închiși.

— Ajungem imediat, a zis Coney.

— Am nevoie de ajutor, a spus Minna. O să mor aici, pe banchetă.

— Ba n-o să mori deloc, l-am contrazis eu.

— Înainte să intrăm la secția de urgențe, nu vrei să ne spui și nouă cine ți-a făcut asta, Frank? a insistat Coney.

Minna nu zicea nimic.

— Te-au înjunghiat în burtă și te-au aruncat în gunoi, ce naiba, Frank. N-ai de gând să ne spui *cine*?

— Urcă pe rampa pentru ambulanțe, a zis Minna. Mă simt rău de tot. Nu vreau să aștept într-o nenorocită de-aia de rezervă de la urgențe. Am nevoie imediat de ajutor.

— Nu se poate să urcăm cu mașina pe rampa pentru ambulanțe, Frank.

— Asta-i bună, doar nu crezi că-ți trebuie vreun *permis electronic,* mălai-mare tont ce ești?! Fă cum ți-am spus.

Scrâșneam din dinți, în timp ce mintea mea zumzăia: *Un tip intră în rampa de ambulanțe te înjunghie în nenorocita aia de burtă de urgență zice am nevoie imediat de o înjunghiere în gunoaie în nenorocita aia de intrare pentru ambulanțe zice stai nițel se uită în spate zice cred că am o înjunghiere în nenorocita aia de intrare imediat ambutont amabulampă octotont ciocârlop.*

— *Ciocârlop*! am zbierat eu, cu lacrimi în ochi.

— Da, a zis Minna, și acum a râs, apoi a gemut. O turmă întreagă de ciocârlopi, fir-ar mama lor a naibii!

— Săracii de voi, greu v-o fi să vă chinuiți așa, bodogănea Coney, când am ajuns la rampa pentru ambulanțe din spatele clădirii care adăpostea Brooklyn Hospital și, înaintând în ciuda indicatoarelor de INTRAREA INTERZISĂ, a urcat scârțâind din pneuri pe o alee curbă până într-un punct din dreptul ușilor duble batante, pe care era imprimat cu litere galbene DOAR URGENȚE.

Coney a oprit. Un rastafarian costumat în agent de pază privat a tăbărât numaidecât pe noi, ciocănind în geamul lui Coney. Avea niște șomoioage scămoșate de codițe din păr, care îi scăpaseră lateral de sub șapcă, ochi de narcoman, un baston acolo unde ar fi trebui să fie un revolver, și un petic brodat cusut pe piept indicând prenumele lui, Albert. Ca la o uniformă de portar sau de mecanic. Vestonul era prea larg pentru bustul lui ca o coadă de mătură.

Coney a deschis portiera, în loc să lase geamul jos.

— Scoate imediat mașina asta de-aici! a zis Albert.

— Aruncă o privire în spate, a spus Coney.

— Nu mă-nteresează, nenică. Aici doar ambulanțele. Urcă-te-napoi în mașină.

— Astă-seară, noi suntem o ambulanță, Albert, am zis eu. Adu o targă pentru prietenul nostru.

Minna arăta groaznic. Stors, literalmente, iar când l-am dat jos din mașină s-a putut vedea și de ce. Sângele mirosea de parcă venea furtuna, mirosea ca ozonul. Doi studenți în practică, îmbrăcați ca niște doctori, în uniformă verde și mâneci prinse cu elastic, l-au luat de lângă noi, încă de la intrare și l-au așezat pe un căruț metalic cu rotile. Cămașa lui Minna era făcută ferfeniță, abdomenul lui era terci, cum era și el de altfel. Coney a ieșit afară și a mutat mașina, ca să-l potolească pe agentul de pază care îl tot trăgea de braț, în timp ce eu am pornit după targa pe care zăcea Minna, sfidând protestele anemice ale studenților. Mergeam în paralel cu ei, uitându-mă tot timpul la fața lui Minna și bătându-l ușor pe umăr, cu intermitențe, ca și cum am fi stat de vorbă, eventual în biroul Agenției sau, pur și simplu, plimbându-ne pe Court Street cu câte o felie de pizza în mână fiecare. După ce l-au parcat pe Minna într-o zonă semiprivată din sala de urgențe, studenții m-au lăsat singur și s-au concentrat să îi pună în braț un tub pentru transfuzia de sânge.

A deschis ochii. „Unde e Coney?” a zis el, cu o voce ca un balon scofâlcit. Dacă nu ai fi știut ce formă avea când era plin cu aer, n-ar mai fi sunat a nimic.

— S-ar putea să nu-l mai lase să vină până aici, am spus eu. Nici eu n-ar trebui să fiu aici.

— Ahhrr.

— Coney – *Mănâncă-mă, ham-ham*! – Coney avea dreptate, să știi, am spus eu. Ar fi bine să ne spui și nouă cine a fost, dacă tot stăm pe-aici și așteptăm.

Studenții se ocupau de abdomenul lui, jupuind țesătura cu niște foarfece lungi. Am întors privirea.

Minna a zâmbit din nou.

— Hai să-ți zic și eu un banc, a spus el, iar eu m-am aplecat ca să-l aud. Mi-a venit ideea în mașină. Octopus și Reactopus stau pe o bancă, un gard. Octopus cade de pe gard, cine a rămas?

— Reactopus, am spus eu, încetișor. Frank, cine ți-a făcut asta?

— Mai ții minte bancul ăla cu evrei pe care mi l-ai spus? O evreică se duce în Tibet și vrea să se vadă cu Marele Lama?

— Sigur.

— Bun banc. Cum îl chema pe lama ăla? Știi, la sfârșit, poanta.

— Vrei să zici „Irving”?

— Da, exact, Irving, a spus el, dar abia îl mai auzeam acum. El era.

Avea ochii închiși.

— Vrei să spui că a fost cineva pe nume – *Jeg*! *Nemernic*! – Irving care te-a aranjat așa? Așa-l chema pe zdrahonul din mașină? Irving?

Minna a murmurat ceva care suna ca „ține minte”. Ceilalți din încăpere făceau gălăgie, lătrau instrucțiuni unul la altul, în dialectul lor tehnic prețios.

— Ce să țin minte?

Niciun răspuns.

— Numele de Irving? Sau altceva?

Minna nu mă auzise. O asistentă medicală i-a deschis gura cu forța, iar el nu a protestat, nu s-a mișcat deloc.

— Pardon, te rog.

Un doctor. Un tip scund, măsliniu, cu obrazul țepos, indian sau pakistanez, presupun. M-a privit drept în ochi: „Va trebui să pleci acum.”

— Nu pot să fac asta, am spus eu, întinzând mâna și atingându-l scurt pe umăr.

N-a avut nicio tresărire. „Cum te cheamă?” a întrebat el, cu blândețe. Deslușeam deja în expresia extenuată de pe fața lui câteva mii de alte nopți asemenea celei de-acum.

— Lionel, am spus eu, înghițind cu noduri impulsul de a urla și numele de familie.

— Sindromul Tourette?

— *Yessrog.*

— Lionel, urmează să efectuăm o intervenție chirurgicală de urgență. Trebuie să te duci să aștepți afară, a zis el, dând repede din cap, pentru a indica direcția. E nevoie să completezi niște formulare pentru prietenul tău.

Încremenisem stupefiat, uitându-mă la Minna, dorindu-mi să-i mai spun un banc, sau să aud un banc spus de el. *Un tip intră în…*

O asistentă medicală potrivea în gura lui Minna un cilindru de plastic cu articulație flexibilă, ca un uriaș tub de bomboane.

Am ieșit afară exact pe unde intrasem și m-am dus la asistenta de la triaj. Repetând în gând *arbitraj, sabotaj,* i-am spus că eram cu Minna, iar ea mi-a răspuns că vorbise deja cu Coney. Ne va striga ea când va avea nevoie de noi, până atunci puteam lua un loc în sală.

Coney, așezat picior peste picior, cu mâinile în sân, cu fălcile încleștate de furie, îmbrăcat cu scurta lui de catifea reiată încheiată până sus, ocupa jumătate dintr-o banchetă prevăzută cu un raft îngust pe care zăceau niște reviste hărtănite și soioase. M-am dus și am ocupat cealaltă jumătate. Sala de așteptare era ticsită de tipicul eșantion uman egalitar, pe care doar mizeria autentică îl poate oferi: hispanici, negri, ruși și diverse adolescente de etnie nedeterminată, cu ochii roșii, însoțind niște copilași pentru care nu-ți rămânea decât să te rogi să le fie doar frați; veterani drogați solicitând analgezice pe care nu aveau să le capete;

o gospodină obosită consolându-și fratele care se văicărea încontinuu din cauza digestiei blocate, fiindcă nu mai avusese scaun de săptămâni întregi; un îndrăgostit îngrozit refuzând orice asistență, cum făcusem și eu, holbându-se sinistru la neimpresionabila soră medicală de la triaj și la ușile mute din spatele ei; alții mai rezervați, sfidători, provocându-te parcă să dezlegi misterul nefericirii lor, să ghicești pentru cine, pentru ei înșiși sau pentru altcineva, ajunseseră să împartă acum cu tine această mizerabilă felie din viața lor, altminteri invulnerabilă, minunată și pură.

Am stat nemișcat, poate vreun minut și jumătate, în timp ce imagini chinuitoare cu urmărirea noastră, clădirea Brainum și rănile lui Minna mi se perindau prin cap, iar diverse ticuri mi se învolburau în gâtlej.

— *Păşeşteînăuntru,* am răcnit eu.

Câteva persoane au ridicat privirea, nedumerite de demonstrația mea de ventrilochism. Vorbise cumva sora medicală de la recepție? Fusese cumva vreun nume de familie? Al lor, poate, pronunțat stâlcit?

— Să nu-ncepi acum, a murmurat Coney în barbă.

— *Untipintră, păşeşteînăuntru, untipintrăînăuntru,* am ripostat eu, neputând să mă stăpânesc.

— Ce-ai acum, spui un banc?

Căznindu-mă să mă abțin, am modificat cuvintele într-un fel de mârâit, în genul *„mfrinmfronntttră*” – dar efortul s-a concretizat într-un tic secundar: clipiri dese din ochi.

— Poate n-ar strica să stai afară, nu știu, să fumezi o țigară, eventual?

Bietul Coney, confuz la minte, era cu nervii încordați la maximum, la fel ca mine.

— Păşeşte păşeşte!

Unii se holbau, alții priveau în altă parte, plictisiți. Gloata identificase în mine un fel de

pacient: un ins posedat de vreun spirit sau animal, de o criză epileptică verbală, ceva în genul ăsta. Urma, probabil, să mi se dea niște doctorii și să fiu trimis acasă. Nu eram suficient de defect sau bolnav, încât să prezint vreun interes aici, ci doar distrăgeam atenția și, cumva, păream condamnabil, ceea ce îi făcea să se simtă mai bine în privința propriilor maladii, astfel încât ciudățenia mea a fost rapid și voios încorporată în atmosfera de spital.

Cu o singură excepție: Albert, care avea ciudă pe noi de când dădusem buzna pe rampa pentru ambulanțe și care acum se postase înăuntru, ca să scape de frigul de-afară și, probabil, ca să ne aibă în vizorul ochilor lui injectați. Știam însă că avea motivația lui secretă, din moment ce, spre deosebire de ceilalți din sala de așteptare, el știa că nu eu eram pacientul în cazul de față. Urnindu-se din cadrul ușii, unde stătuse mofluz, suflându-și în palme, s-a apropiat și a arătat spre mine: „Hei, tu, ăla”, a zis el. „N-ai voie să fii așa aici.”

— Să fiu cum, adică? am ripostat eu, sucind gâtul și croncănind *„Șlăstazice*!”, ca un fel de confirmare insistentă, ridicând vocea pițigăiat, asemenea unui comediant care nu reușește să capteze atenția publicului.

— N-ai voie să faci mizerii *de-astea,* a spus el. Du-te-n altă parte de-*aici.*

Și a rânjit satisfăcut de elocința lui, considerând că oferise un contrast edificator, în comparație cu lipsa mea de control.

— Ia vezi-ți de treaba ta, a spus Coney.

— *Bucată*! *De*! *Funie*! am spus eu, amintindu-mi un alt banc pe care nu i-l spusesem lui Minna, acțiunea petrecându-se tot într-un bar.

Mi s-au înmuiat picioarele. Îmi venea să dau buzna înăuntru și să debitez bancul ca să îl audă doctorii, să îl audă fața lui lividă, intubată. *„Funie*! *Pășește*! *Înăuntru*!”

— Ce-i cu tine, omule?

— *NUSERVIMFUNIIAICI*!

Dădusem de bucluc acum. Mintea mea tourettică se prinsese în cătușe de bancul cu funia, ca un terorist ecologist de buldozerul care vrea să strivească un pom. Dacă nu găseam o modalitate de a mă elibera, riscam să recit tot bancul acela, mârâind sau țipând, sub formă de silabe succesive. Căutând o portiță de scăpare, am început să număr plăcile de ceramică de pe tavan și să bat un ritm pe genunchi, în timp ce număram. Am observat, de asemenea, că reatrăsesem atenția colectivă a întregii săli. *Tipul ăsta s-ar putea să fie interesant până la urmă.*

Pe gratis, un număr de circ cu monstrul uman!

— Suferă de o boală, i-a spus Coney agentului de pază. Așa că las-o baltă.

— Păi, ia spune-i tu gagiului atunci să facă bine să se ridice și să plece de-aici cu boala lui cu tot, a zis agentul de pază. Dacă nu, să știi că aduc armada, s-a-nțeles?

— Te înșeli, să știi, am spus eu, cu o voce calmă acum. Eu nu sunt o bucată de funie.

Se bătuse palma cumva, la un nivel dincolo de puterea mea de control. Bancul urma să fie spus. Eu nu eram decât un instrument de comunicare.

— Dacă ne ridicăm în picioare, să vezi tu ce boală *îți* tragem *noi* la fund, Albert, a spus Coney. Ai băgat la cap?

Albert nu mai spunea nimic. Toată sala urmărea spectacolul de pe „Channel Brooklyn”.

— Ai să ne dai și nouă o țigară, Albert? a spus Coney.

— Nu se fumează aici, omule, a spus Albert, încetișor.

— Ia te uită ce regulă înțeleaptă, a comentat Coney. Fiindcă sunt atâția oameni aici, care țin la *sănătatea* lor.

Uneori, Coney era un maestru al tehnicii *non sequitur* cu efect de intimidare asupra interlocutorului. Îl blocase complet pe Albert.

— *Sunt o funie și m-am îngurzit,* am șoptit eu.

Abia mă mai abțineam să nu înșfac bâta din tocul de revolver al lui Albert – un vechi și bine cunoscut impuls de a pune mâna pe obiectele care atârnă de curele, cum ar fi legăturile de chei pe care le purtau la brâu profesorii de la Orfelinatul de băieți St. Vincent. Acum, ideea părea mai mult decât tâmpită.

— *Îngrozit* de ce? a spus Albert, derutat, deși părea să se fi prins cumva că fusese un joc de cuvinte.

— *M-am-îngurzit*! am repetat eu amabil, după care am adăugat „Mănâncă-măcufunie!”

Albert s-a uitat urât la mine, neștiind cum îl numisem, sau cât de rău îl înjurasem.

— Domnule Coney, a strigat sora de la recepție-triaj, punând capăt situației critice.

Eu și Coney ne-am ridicat deodată amândoi, continuând, jalnic de zeloși, să compensăm neglijența fatală de a nu fi rămas pe urmele lui Minna la momentul oportun. Doctorul scund ieșise din salonul cu acces interzis. S-a postat în spatele asistentei de la recepție-triaj și ne-a făcut semn din cap să ne apropiem. Când am trecut pe lângă Albert, mi-am făcut plăcerea de a pipăi pe furiș bâta prinsă la cingătoarea lui.

Ai stofă de poponar, așa-mi spunea Minna.

— Ah, este vreunul dintre voi rudă cu domnul Minna?

Din cauza accentului doctorului, finalul întrebării a sunat ca *do-mi-na.*

— Da și nu, a zis Coney, până ca eu să pot răspunde. Suntem cele mai apropiate persoane pentru el.

— Ah, am înțeles, a zis doctorul, deși desigur că nu înțelesese. Vreți să faceți câțiva pași cu mine…

Și ne-a condus afară din sala de așteptare, într-o încăpere pe jumătate izolată, asemenea celei în care îl duseseră pe Minna cu targa, când am venit.

— *Mi-e groază,* am rostit eu în surdină.

— Îmi pare rău, a zis doctorul, stând straniu de aproape de noi și examinându-ne ochii. Nu am putut face prea mult.

— E perfect, atunci, a zis Coney, nesesizând sensul cuvintelor doctorului. Sunt sigur că tot ceea ce faceți este în regulă, având în vedere că Frank nu avea nevoie în fond de prea mult…

„*Mi-egroaznicdegroază*."

Am simțit că mă înec, de data asta nu din cauza unor cuvinte nerostite, ci fiindcă îmi venea să vărs – o vomă cu gust de White Castle. Am înghițit înapoi atât de tare, încât mi-au pocnit urechile. Mă simțeam congestionat la față, ca sub o ploaie fină de acizi.

— Hm-hm. Nu am reușit să îl reanimăm pe *do-mi-na.*

— Stai un pic, a făcut Coney. Ați zis că nu ați reușit să îl reanimați?

— Da, exact. Din cauză că a pierdut prea mult sânge. Îmi pare rău.

— Nu ați reușit să îl reanimați! a zbierat Coney. Dar era foarte *reanimat* când l-am adus aici! Ce porcărie de spital mai e și ăsta?! Minna nu avea nevoie să fie reanimat, trebuia doar cârpăcit un pic…

Simțeam nevoia să îl ating pe doctor, să îl tapotez ușor pe ambii umeri, conform unei scheme absolut simetrice. A acceptat gesturile mele, fără să mă împingă la o parte. L-am tras de guler, ca să i-l aranjez, aliniindu-l cu răscroiala de sus a tricoului somon de dedesubt, astfel încât marginea de material vizibilă de o parte și de cealaltă a gâtului să aibă aceeași dimensiune.

Coney amuțise dezumflat, absorbind durerea. Toți trei am avut răbdare să așteptăm până când eu, trăgând și ridicând de țesătură, am reușit să aranjez ordonat gulerul doctorului.

— Uneori, noi nu mai putem face nimic, a zis doctorul, pironind ochii în podea.

— Vreau să-l văd, a zis Coney.

— Nu se poate…

— Ce căcat de spital mai e și ăsta?! a răbufnit Coney. Vreau să-l văd.

— Este vorba despre probe, a spus doctorul, cu lehamite. Sunt sigur că înțelegeți. În plus, anchetatorii vor să stea de vorbă cu voi.

Văzusem deja niște polițiști care trecuseră prin sala de așteptare, venind din cafenea și îndreptându-se spre un anumit sector al salonului de urgențe. Indiferent dacă acei polițai erau acolo pentru a ne reține sau nu, mi-era limpede că legea nu va întârzia să-și facă apariția.

— Ar cam trebui să plecăm, i-am spus eu lui Coney. Probabil că ar fi bine să plecăm chiar acum.

Coney era inert.

— Probilcarfibinsăplecămacum, am repetat eu, semi-compulsiv, panica ridicându-se la suprafață prin amarul sufletesc.

— Ați înțeles greșit, a spus doctorul. Sunteți rugați să așteptați. Dânsul o să vă arate unde trebuie să mergeți…

Și a mișcat din cap spre cineva din spatele nostru. M-am răsucit vijelios în loc, instinctele mele de șopârlă fiind șocate la gândul că mă lăsasem luat prin surprindere pe nesimțite.

Era Albert. Firava-linie-rastafariană dintre noi și plecare. Apariția lui l-a făcut pe Coney să se dumirească, se pare: agentul de pază era ca un personaj din desene animate mimând existența aievea a poliției.

— Marș la o parte, a zis Coney.

— Nu servim funii! am explicat eu.

Albert nu mai părea atât de convins de statutul lui oficial. În momente de acest fel, îmi aminteam întotdeauna de impresia pe care o lăsam noi, oamenii-lui-Minna, supradimensionați, subeducați, zbârnâind de ostilitate, chiar și când lacrimile șiroiau, ca acum, pe fețele noastre de brute. Și eu cu rostirile mele, cu zvâcnirile și tapotările mele,

cu simptomele mele, toți acei factori suplimentari pe care Minna adora să-i arunce în amalgamul general.

Frank Minna, nereanimat, golit de sânge în camera de alături.

Albert a întins mâinile cu palmele desfăcute, într-o postură cumva de implorare: „Mai bine nu pleca, omule."

— Noo, exclus, a zis Coney. Poate altă dată.

Eu și Coney ne-am înclinat amândoi înspre Albert, de fapt doar mutându-ne greutatea de pe un picior pe celălalt, iar tipul a sărit înapoi, răsfirându-și brațele deasupra locului pe care îl eliberase, ca și cum ar fi zis: *Altcineva stătea adineaori aici, nu eu.*

— Suntem obligați să insistăm asupra acestui lucru, a zis doctorul.

— Lasă-te păgubaș mai bine, și nu insista, a zis Coney, întorcându-se furios spre el. Nu ți se cere nicio insistență, dacă pricepi ce vreau să zic!

— Nu cred că am înțeles, a spus doctorul, calm.

— Foarte bine, atunci, mai rumegă la asta, a zis Coney. Nu-i nicio grabă. Haidem, Lionel, să mergem.

• ORFANI ÎN BROOKLYN

Eu am crescut în biblioteca Orfelinatului de băieți St. Vincent, în acea parte din centrul Brooklynului pe care niciun antreprenor de construcții nu dorește deocamdată să o revendice în scopul amenajării vreunui cartier modern pentru oameni avuți; nu se află exact în Brooklyn Heights, nici în Cobble Hill, nici măcar în Boerum Hill. Orfelinatul este amplasat efectiv pe rampa de ieșire de pe Brooklyn Bridge, dar într-o zonă de unde nu vezi Manhattanul și nici podul propriu-zis, pe autostrada cu opt benzi de circulație, tapetată cu tribunale civile amorfe și monolitice, din care, deși cenușii și distante cum păreau, unii dintre noi, băieții, izbutisem să vedem și măruntaiele, uitându-ne din departamentul central de triere al oficiului poștal din Brooklyn, o clădire care zumzăia și licărea toată noaptea, cu porți ce se deschideau huruind pentru a lăsa să intre camioanele pline cu munți de articole misterioase numite scrisori; sau din Școala profesională de auto-mecanică „Burton”, unde elevii înăcriți, încercând să priceapă ceva din monotonia vieții, se revărsau afară de două ori pe zi în recreații de sandviciuri-cu-bere, năvălind în bodega ticsită de alături, timorând trecătorii și înflăcărându-ne pe noi, băieții, cu gloria lor de derbedei posaci; ori dintr-un parc, de pe un șir de bănci părăsite sub bustul de granit al lui Lafayette, indicând cu degetul punctul în care intrase în bătălia de la Brooklyn; sau dintr-o parcare de mașini înconjurată de un gard înalt coafat pe toată lungimea cu o fâșie lată de cârlionți din sârmă ghimpată și steaguri fluorescente fâlfâind în vânt; și dintr-o construcție din cărămidă roșie, Casa de Adunare a quakerilor, care se presupune că exista acolo încă din vremea când tot restul în jur era

doar un teren agricol. Pe scurt, această harababură de lucruri la intrarea îmbâcsită în vechiul cartier dărăpănat era în mod oficial Nicăieri, un loc cu îndârjire ignorat de cei care îl traversau spre Altundeva. Până ca Minna să mă salveze, eu am trăit, cum spuneam, în bibliotecă.

•

Mi-am propus să citesc toate cărțile din biblioteca aceea ca un cavou, toate donațiile mizerabile, inerte, care fuseseră vreodată indexate și uitate acolo – un simbol al fricii și al plictiselii mele profunde la St. Vincent și, totodată, un semn precoce al compulsiilor mele tourettice de a număra, a procesa și a inspecta. Ghemuit acolo pe pervazul ferestrei, întorcând pagini uscate și urmărind cum firele de praf piruetau prin razele de soare, căutam indicii ale sinelui bizar ce mijea deja în mine, citind Theodore Dreiser, Kenneth Roberts, J.B. Priestley și numere mai vechi din *Popular Mechanics,* dar în zadar, nu reușeam să-mi găsesc limbajul, la fel cum degeaba mă uitam la televizor, urmărind toate acele nesfârșite reluări din serialele *Ce vrăji a mai făcut nevastă-mea, Visând la Jeannie, O iubesc pe Lucy, Insula lui Gilligan* și *Gașca lui Brady,* în compania cărora noi, băieți nătărăi și pirpirii, băteam pasul pe loc în nenumărate după-amiezi, lipiți de ecran ca să studiem sclifoselile femeilor – femeile! exotice ca scrisorile, ca apelurile telefonice, ca pădurile, toate lucrurile de care noi, orfanii, eram privați – și felul cum reacționau soții lor, dar nu mă regăseam acolo, Desi Arnaz, Dick York și Larry Hagman, toți acei astronauți hărțuiți și imobilizați la sol, nu-mi arătau ceea ce eu aveam nevoie să văd, nu mă ajutau să-mi găsesc limbajul. Era cumva mai bine pentru mine sâmbăta dimineața, Rățoiul Daffy în special îmi transmitea ceva, dacă suportam să-mi imaginez că, făcându-mă mare, aveam să fiu un rățoi dinamitat, cu ciocul făcut zdrențe. Art Carney din *Luna de miere* îmi transmitea și el ceva, prin

felul în care smucea din gât, însă asta atunci când ni se dădea voie să ne culcăm mai târziu, ca să îl putem vedea. Dar Minna a fost cel care mi-a adus limbajul, Minna și Court Street m-au lăsat să vorbesc.

•

Noi patru am fost selectați în acea zi, fiindcă eram patru dintre cei cinci băieți albi de la St. Vincent, al cincilea fiind Steven Grossman, un grăsan, după cum sugera și numele lui. Dacă Steven ar fi fost mai slab, domnul Kassel m-ar fi lăsat printre vrafurile de cărți. În realitate, eu reprezentam o marfă soldată, un schimonosit și un mucos recuperat din bibliotecă, și nu din curtea școlii, probabil un fel de înapoiat mintal, cu siguranță o ofertă inferioară și regretabilă. Domnul Kassel, care era profesor la St. Vincent, îl cunoștea pe Frank Minna din cartier, iar faptul că l-a poftit pe Minna să ne împrumute pe noi după-amiezile a fost o primă licărire a sclipitoarei aureole de favoruri și favoritism care îl înconjurau pe Minna – „a cunoaște pe cineva” ca mod de viață. Minna era exact reversul nostru, noi care nu cunoșteam pe nimeni și care, nici atunci când cunoșteam pe cineva, nu aveam nimic de câștigat din asta.

Minna ceruse niște băieți albi, pentru a nu contraria presupusele prejudecăți ale clienților lui – precum, totodată, și unele dintre ideile lui preconcepute. Poate că Minna avea deja în minte fantezia unei revendicări, de asemenea. N-am de unde să știu. În niciun caz nu a lăsat să se întrevadă așa ceva în felul în care s-a purtat cu noi atunci, în prima zi – o după-amiază zăpușitoare de august, după orele de școală, cu străzi negre ca niște fâșii din gumă de mestecat, mașini târându-se lent în văzduhul tulbure, ca niște diapozitive proiectate prost la lecția de mecanică –, atunci când a deschis partea din spate a unui furgon tamponat și mâzgălit, cam de mărimea acelor camioane de poștă de la miezul nopții, și ne-a zis

să urcăm înăuntru, după care a trântit portierele și le-a încuiat cu lacătul, fără nicio explicație, fără să ne întrebe cum ne cheamă. Toți patru am rămas cu gura căscată, holbându-ne unii la alții, amețiți și uluiți de această evadare din starea noastră de lâncezeală, neștiind ce însemna chestia asta, nici neinteresându-ne de fapt să aflăm. Pe ceilalți, Tony, Gilbert și Danny, nu-i deranja să fie grupați împreună cu mine, să pretindă că eram la fel ca ei, dacă asta era condiția pentru a fi extras de către lumea exterioară și instalat în întuneric pe platforma metalică murdară a unui camion închis ce se deplasa vibrând spre un loc care nu era St. Vincent. Bineînțeles că vibram și eu, vibram dinainte ca Minna să ne fi adunat pe toți, vibram pe dinăuntru dintotdeauna și mă căzneam să ascund lucrul acesta. Nu i-am sărutat pe ceilalți trei băieți, deși aș fi vrut. În schimb, pupam zgomotos din buze, piuind continuu, cum fac păsărelele: „Cip-cip-cip.”

•

Tony mi-a zis să tac dracului din gură, dar simțeai că mintea nu-i stătea la asta, în niciun caz astăzi, în plină dezvăluire a misterului vieții lui. Pentru Tony, în mod special, era ca și cum destinul ar fi venit să-l caute. De la bun început, a văzut în Minna mai mult decât arăta realitatea, fiindcă se pregătise în sinea lui să vadă așa. Tony Vermonte era renumit la St. Vincent pentru certitudinea care îi ieșea prin toți porii, convingerea că se făcuse o greșeală, că locul lui nu era la Orfelinat. Era italian, adică stătea mai bine decât noi, care nu știam ce eram (ce-i un Essrog?). Tatăl lui era ori mafiot, ori polițai – Tony nu vedea nicio contradicție în asta, așa că nu vedeam nici noi. Italienii aveau să vină să-l ia, sub o înfățișare sau alta, și asta era ceea ce crezuse el că trebuia să facă Minna.

Tony mai era faimos și pentru alte lucruri. Era mai mare decât noi, ceilalți din camionul lui

Minna, adică avea cincisprezece ani, spre deosebire de mine și Gilbert, care aveam treisprezece, și Danny Fantl, care avea paisprezece (băieții mai mari de la Orfelinatul St. Vincent mergeau la liceu în altă parte și erau rareori văzuți printre noi, însă Tony trăsese sforile să fie lăsat la bază), o vârstă care îl făcea să pară nemaipomenit de înfipt și versat, chiar dacă nu trăise o vreme în afara Orfelinatului, ca apoi să vină înapoi. Practic, Tony era pentru noi Dumnezeul Experienței, tot numai țigări și insinuări. În urmă cu doi ani, o familie de quakeri, participanți consecvenți la Adunările de vizavi, îl luaseră pe Tony la ei, intenționând să îl adopte definitiv. Tony își făcuse cunoscut disprețul pentru ei, încă de când își împacheta lucrurile. Nu erau italieni. Oricum, a stat la ei câteva luni, trăind poate fericit acolo, deși n-ar fi recunoscut niciodată. L-au înscris la Brooklyn Friends, o școală particulară aflată la o distanță de doar câteva străzi, iar după-amiaza, în drum spre casă, de cele mai multe ori trecea pe la St. Vincent, zăbovind la gardul orfelinatului și povestind despre fetele de la școala particulară, pe care le pipăise el și uneori le regulase, despre băieții fătălăi de la școala particulară care înotau și jucau fotbal, dar pe care-i umileai ușor la baschet, nu de altminteri specialitatea lui Tony. Apoi, într-o bună zi, părinții lui adoptivi l-au găsit pe prodigiosul brunet Tony în pat, culmea, chiar cu fiica lor în vârstă de șaisprezece ani. Sau, în fine, așa se povestea; nu exista decât o singură sursă. Oricum, Tony a fost reinstalat la St. Vincent încă de a doua zi, unde s-a reîncadrat ușor în vechea lui rutină de a tăbăci pielea altora și de a se da prieten ba cu mine, ba cu Steven Grossman, alternativ însă, astfel încât nu eram niciodată în grațiile lui simultan și aveam la fel de puțină încredere unul în celălalt, cum aveam și în Tony.

În ochii noștri, Tony era Maestrul Bășcăliei și, cu certitudine, dintre noi patru cel care i-a atras

atenția lui Minna cel mai repede, cel care a aprins fitilul imaginației viitorului nostru șef, l-a făcut să întrevadă în noi pe viitorii „Oameni-ai-lui-Minna”, arzând de nerăbdare să fie cultivați. Nu este exclus ca Tony, cu voința lui de a fi salvat de italieni, să-și fi adus chiar o contribuție la viziunea care a devenit „The Minna Agency”, forța aleanului lui îmboldindu-l pe Minna spre anumite aspirații, spre ideea de a avea în subordine niște „oameni” cărora să le dea ordine.

•

Minna era și el tinerel pe atunci, desigur, deși noi îl vedeam foarte bărbat. Avea douăzeci și cinci de ani în vara aceea, un vlăjgan deșirat dar cu burtică pe sub tricou, devotat încă moftului de a-și pieptăna părul într-un fel de *pompadour* lins, o tunsoare din Carroll Gardens care era complet în afara modei în acel an 1979, propulsându-se în schimb dintr-un miasmatic episod „Frank Sinatra”, ce se prelungea ca o mărgea de chihlimbar sau ca un filtru cinematografic pentru a include persoana lui Frank Minna și tot ceea ce conta pentru el.

•

În afară de mine și Tony, în bena furgonului lui Minna mai erau Gilbert Coney și Danny Fantl. Considerat pe atunci mâna dreaptă a lui Tony, Gilbert era un băiat voinic și posac, care doar trecea drept dur – ți-ar fi zâmbit radios dacă i-ai fi spus că-i un derbedeu. Gilbert se purta înfiorător de dur cu Steven Grossman care, grăsan cum era, îi oferea pesemne o oglindă incomodă, însă cu mine era tolerant. Ba chiar împărtășeam amândoi vreo două secrete ciudate. Cu prilejul unei vizite organizate de Orfelinatul de Băieți la Muzeul de Istorie Naturală din Manhattan, cu doi ani în urmă, Gilbert și eu ne rupsesem de grup și fără nicio discuție ne întorsesem într-o sală dominată de o enormă balenă albastră din plastic atârnată de tavan, care constituise obiectivul principal al vizitei oficiale. Sub această balenă, însă, se afla o

galerie dublă de diorame întunecoase și misterioase, înfățișând viața submarină, care erau luminate și aranjate în așa fel încât trebuia să te lipești de geam pentru a putea descoperi minunățiile cuibărite adânc prin colțuri. Într-una dintre aceste diorame, un cașalot se lupta cu un calmar uriaș. În alta, o balenă ucigașă străpungea o banchiză. Gilbert și eu treceam ca hipnotizați de la o vitrină la alta. Când o ceată de elevi de clasa a treia sau a patra a fost condusă spre alte încăperi, am constatat că rămăsesem numai noi doi în sala aceea uriașă și că vocile noastre, dacă vorbeam, se pierdeau înăbușite în liniștea ireală din muzeu. Gilbert mi-a arătat descoperirea lui: o ușiță de aramă, ca pentru pitici, lângă diorama cu pinguini rămăsese descuiată. Când a deschis-o, am văzut că intrând pe-acolo puteai ajunge în scena cu pinguini, dar și în spatele ei.

— Bagă-te înăuntru, Essrog, a zis Gilbert.

Dacă nu mi-aș fi dorit același lucru, ar fi însemnat că mă brutaliza, numai că eu tânjeam cu disperare să intru acolo. Fiecare minut în care sala continua să rămână pustie era prețios pentru noi. În înălțime, cadrul ușiței îmi venea până la genunchi. Am intrat de-a bușilea și am deschis capacul montat în scândurile vopsite albastru ca oceanul, care formau peretele lateral al dioramei, după care m-am strecurat în tablou. Fundul oceanului era o copaie lungă și netedă din ipsos pictat, așa că mi-am dat drumul pe genunchi la vale, uitându-mă afară la Gilbert, care încremenise stupefiat de cealaltă parte a geamului. Diverși pinguini erau montați pe niște tije care ieșeau direct din peretele din fund, iar alții erau suspendați în valurile de plastic de la suprafața oceanului, care forma acum un tavan scund deasupra capului meu. Am mângâiat pinguinul de lângă mine, care era montat mai jos, înfățișat acolo ca și cum s-ar fi scufundat în urmărirea unui pește delicios, l-am alintat duios pe cap, l-am frecat ușor pe gușă, ca și cum l-aș fi

ajutat să înghită o pastilă prea mare. Gilbert râdea în hohote, crezând că făceam pe măscăriciul pentru el, când de fapt pe mine mă copleșise un impuls de tandrețe gingașă față de figura țeapănă și jalnică a acelui pinguin. Acum a devenit imperativ să ating *toți* pinguinii, pe toți pe care puteam, oricum – unii îmi erau inaccesibili, fiind de cealaltă parte a barierei care era întinderea oceanului, unde stăteau pe ghețari plutitori. Târșâind genunchii pe podea, mi-am făcut rondul, pipăind afectuos toate păsările înotătoare, înainte de a fugi înapoi prin ușița de aramă. Gilbert era impresionat, îmi dădeam seama. Devenisem acum puștiul capabil să facă orice, capabil să facă lucruri trăsnite. Avea și nu avea dreptate, bineînțeles – odată ce am mângâiat primul pinguin, n-am mai avut de ales.

Cumva întâmplarea aceasta a condus la un șir de confidențe. Eram trăsnit, dar totodată maleabil, mă fâstâceam ușor, ceea ce l-a determinat pe Gilbert să creadă că îmi putea destăinui în siguranță sentimentele lui trăsnite, cum le considera el. Gilbert era un masturbator precoce și spera să găsească un fel de triangulație între experiențele lui și învățăturile de specialitate din curtea școlii. Practicam și eu chestia asta? Cât de des? Cu o mână sau cu amândouă, ținând așa, sau așa? Stăteam cu ochii închiși? Îmi venea vreodată să mă frec de saltea? Am luat în serios întrebările lui, dar nu dețineam de fapt informațiile pe care le dorea el, nu încă oricum. Inițial, cretinismul meu l-a scos din pepeni pe Gilbert, așa că o săptămână-două s-a comportat ca și cum n-ar fi spus nimic, de parcă nici nu m-ar fi cunoscut, zborșindu-se din priviri la mine ca să înțeleg ce măsuri galactice de tortură mă așteptau dacă mă lua gura pe dinainte și îl dădeam de gol. Pe urmă, brusc venise înapoi, mai insistent decât oricând. Încearcă și tu, spusese el. Nu-i chiar atât de greu. Mă uit eu și îți spun dacă faci greșit. M-am supus, așa cum procedasem în muzeu, dar rezultatele nu au fost la fel de bune. Nu

eram încă în stare să îmi ofer mie însumi tandrețea pe care o revărsam asupra pinguinilor, cel puțin nu de față cu Gilbert (deși, de fapt, el îmi stimulase explorările private, care au devenit curând absolut consumante). Gilbert și-a ieșit din pepeni iarăși, intimidându-mă prohibitiv, așa că după alte două sau trei încercări eșuate subiectul a fost abandonat definitiv. Totuși, moștenirea dezvăluirii a rămas între noi, ca o legătură spectrală.

•

Danny Fantl, ultimul băiat din furgonul lui Minna, era un impostor: el *doar* părea alb. Se lăsase asimilat de populația majoritară de la St. Vincent, fericit, fără niciun efort, până în măduva oaselor. În felul lui, impunea la fel de mult respect ca Tony (și, cu siguranță, îi impunea respect lui Tony, de asemenea), fără să facă pe grozavul sau pe interesantul, adesea fără să deschidă gura măcar. Adevăratul lui limbaj era baschetul, Danny Fantl fiind un sportiv atât de strict și natural, încât fără să vrea părea un pic încorsetat când stătea înăuntru, în sala de clasă. Dacă se întâmpla să vorbească nu făcea decât să ia în derâdere înflăcărările noastre, manifestările noastre fremătătoare, însă în mod distant, ca și cum ar fi fost cu mintea la altceva, calculând pase abile, jocul de picioare pe teren. Asculta Funkadelic, Cameo și Zapp, fiind pasionat de rap ca orice băiat din Orfelinat, deși, când *cânta* undeva muzica pe care o admira, în loc să danseze, stătea cu brațele încrucișate la piept, încruntându-se și bosumflându-se în ritmul melodiei, șoldurile lui expresive rămânând încremenite. Danny exista în suspensie, nici negru, nici alb, nici cal, nici măgar, chipeș, dar netulburat de noțiunea de fete, slab la învățătură, dar trecând mereu clasa, și frecvent neancorat de gravitate, plutind între pavaj și plasa încâlcită a coșurilor de baschet de la St. Vincent. Pe Tony, îl chinuia ideea că se pierduse de familia lui de italieni, fiind ferm convins că vor veni după

el; Danny ar fi putut foarte bine să-și părăsească flegmatic părinții, pe la vârsta de șapte sau opt ani, intrând în jocul de-a casa de copii care a durat până la paisprezece ani, până în ziua în care Minna a apărut în camionul lui.

•

Sindromul Tourette te învață ceea ce oamenii, îndeobște, ignoră și uită, te învață să vezi mecanismul de croșetare a realității pe care oamenii îl folosesc pentru a da deoparte elementul intolerabil, neadecvat, distonant – te învață asta fiindcă tu ești cel care azvârli elementul intolerabil, neadecvat și distonant în calea lor. Eram odată într-un autobuz al liniei Atlantic Avenue, așezat la o distanță de câteva rânduri în fața unui bărbat care avea ticul de a râgâi – niște eructații lungi, grohăite, aproape ca un vomitat, genul de râgâieli pe care învață să le facă un elev de clasa a cin- cea, înghițind aer până în stomac, ca apoi să renunțe la aceste apucături, în liceu, când scopul de a le vrăji pe fete devine mai vital decât acela de a le băga în sperieți. Compulsia colegului meu de suferință era teribil de specifică: omul se instala în partea din spate a autobuzului, și numai atunci când toți călătorii priveau în față începea să dea drumul acelor meșteșugite simulacre digestive. Toți ne întorceam spre el, șocați – eram cincisprezece sau douăzeci de persoane în autobuz –, iar el se uita deja în altă parte. Pe urmă, cam la fiecare a cincea sau a șasea serie de râgâieli, omul mai introducea și un pârțâit urât. Era un negru janghinos, la vreo șaizeci și ceva de ani, un bețivan, un pierde-vară. În ciuda ingeniozității de cucu-bau a alegerii momentului, era limpede pentru toată lumea că el era sursa, așa că toți ceilalți pasageri mârâiau și tușeau reprobator, renunțau să-i mai dea satisfacție întorcând capul spre el și evitau să schimbe între ei priviri cu subînțeles. Era un joc perdant, din moment ce nemaiuitându-se nimeni înapoi spre el omul

câștiga avantajul de a putea înnădi laolaltă lungi secvențe neîntrerupte de râgâituri copioase. Pentru toți ceilalți, în afară de mine, individul era un terchea-berchea retardat, un pilangiu nenorocit cerșind atenția semenilor (poate că așa își interpreta și el comportamentul – mai ales dacă era nediagnosticat). Însă, la el, era vorba negreșit despre o compulsie, un tic – sindromul Tourette. Și a continuat așa iar și iar, până când eu am coborât, dar sunt convins că și după aceea la fel.

Ce vreau eu să spun, știam perfect că toți ceilalți pasageri, coborând din autobuz nici nu-și vor mai aminti probabil de acest incident, după câteva minute, odată ajunși la destinație. Oricât de oribil ar fi răsunat în urechile celor din autobuz orăcăitul acela maniac, spectatorii care îl ascultaseră se conformau placizi sarcinii de a uita concertul de dinainte. Realitatea consensuală este deopotrivă fragilă și elastică, vindecându-se asemenea pielii de pe o bășică. Omul care râgâia a sfâșiat-o atât de repede și de complet, încât am putut vedea cum rana se închide instantaneu.

Cine are sindromul Tourette poate face și pe Omul Invizibil.

•

Tot la fel, mă îndoiesc că băieții ceilalți, chiar și cei trei care împreună cu mine au devenit „Oamenii-lui-Minna”, își mai amintesc nemijlocit accesele mele de pupături. I-aș fi putut forța, probabil, să-și aducă aminte, dar mi-ar fi luat-o în nume de rău. Era prea mult pentru noi să fi cuprins cu mintea acel tic atunci, la St. Vincent, așa cum ar fi și acum, oricând, oriunde. În plus, pe măsură ce sindromul Tourette înflorea în mine, mania pupăturilor s-a îngropat repede sub sutele de straturi ale altor apucături, dintre care unele, văzute prin prisma alinturilor rudimentare ale lui Minna, au devenit însemnele mele distinctive, reprezentația mea de Dihanie. Așadar, din fericire, pupăturile au fost uitate.

Pe la vârsta de doisprezece ani, cam la vreo nouă luni după episodul cu mângâiatul pinguinilor, deborda din mine un preaplin de impulsuri imperioase de a atinge, a tapota, a prinde și a săruta – compulsiile acelea au apărut primele, în vremea când pentru mine limbajul rămânea încă blocat ca un ocean învolburat sub un câmp liniștit de ghețari, așa cum fusesem și eu blocat în jumătatea subacvatică a scenei cu pinguini, amuțit, sub sticlă. Începusem să întind mâna spre tocuri de ușă, să mă așez în genunchi încercând să apuc șireturile desfăcute care fojgăiau pe lângă tenișii (o vogă recentă printre băieții duri de la St. Vincent, spre nenorocul meu), să ciocănesc încontinuu în picioarele metalice ale pupitrelor și ale băncilor din școală, în căutarea anumitor tonalități de clinchete, și, cel mai grav, să-i prind în brațe și să-i sărut pe colegii mei, băieții din orfelinat. M-am îngrozit de mine însumi atunci și m-am înfundat mai adânc în bibliotecă, de unde eram forțat, însă, să ies pentru orele de curs, pentru mese sau pentru mersul la culcare. Și atunci se întâmpla. Mă năpusteam la vreun băiat, îl cuprindeam în brațe și îl pupam pe obraz, sau pe gât, sau pe frunte, oriunde nimeream. Pe urmă, odată expulzată compulsia, nu-mi rămânea decât să mă explic, să mă apăr ori să fug. I-am sărutat pe Greg Toon și Edwin Torres, în ochii cărora nu mă încumetasem niciodată să mă uit. L-am sărutat pe Leshawn Montrose, care îi rupsese brațul domnului Voccaro, pocnindu-l cu un scaun. I-am sărutat pe Tony Vermonte și pe Gilbert Coney, am încercat să-l sărut pe Danny Fantl. L-am sărutat pe Steven Grossman, cu un aer jalnic de recunoscător fiindcă îmi ieșise în cale tocmai atunci. I-am sărutat pe omologii mei, alți triști băieți invizibili ostracizați la periferia orfelinatului, doar supraviețuind, și al căror nume nu îl cunoșteam. „E un joc!”, le spuneam eu, implorator. „E un joc.” Aceasta era singura mea defensivă și, având în vedere că

lucrurile cele mai inexplicabile din viața noastră erau jocurile, cu ritualurile lor străvechi adânc încastrate – Buldogul britanic, Ringolevio, Scully și Jinx[7] – mituri transmise de alte generații nouă, orfanilor descurcăreți, nu mi se părea imposibil să-i lămuresc, eventual, că era vorba despre un alt joc, De-a pupăturile. Exact la fel de important, încercam să mă conving – nu citisem parcă eu așa ceva într-o carte, despre un joc pentru adolescenți înflăcărați, un fel de Sadie Hawkins Day[8]? Nu conta lipsa fetelor, doar aveam dreptul și noi, băieții, să facem la fel! Gata, asta era, am decis eu – de unul singur îi târam pe neprivilegiați în lumea adolescenței. Știam ceva ce ei nu știau. „E un joc", spuneam eu cu disperare, uneori cu lacrimi de amărăciune șiroindu-mi pe față. „E un joc." Leshawn Montrose mi-a spart capul, trosnindu-mă de o țâșnitoare din porțelan; Greg Toon și Edwin Torres, mai generoși, doar au dat cu mine de podea. Tony Vermonte mi-a răsucit brațul la spate și m-a împins cu nasul în perete. „E un joc", am gâjâit eu. Mi-a dat drumul și a clătinat din cap, plin de milă. Drept urmare, în mod ciudat, câteva luni am scăpat să mă mai bată – eram prea jalnic și fătălău ca să se atingă de mine, fiind preferabil să mă evite. Danny Fantl a văzut mișcarea mea și m-a fentat, cum ai dribla un jucător pe teren, după care s-a evaporat coborând în fugă scara. Gilbert a stat și m-a străfulgerat din priviri, profund neimpresionat, grație istoriei noastre comune. „Un joc", l-am asigurat eu. „E un joc", i-am spus și bietului Steven Grossman, care m-a crezut, suficient oricum cât să încerc să-l sărut pe torționarul nostru comun, Tony, sperând poate că gestul meu putea fi cheia răsturnării ordinii curente a lucrurilor. Nu a fost nici el cruțat.

•

Între timp, sub cochilia aceea înghețată, o mare de limbaj începea să clocotească. A devenit din ce în ce mai greu să nu bag de seamă că atunci când

cineva făcea reclamă la televizor, spunând *burlan ca să dureze o viață,* mintea mea prelucra mesajul în *durea casa plângăreață,* că atunci când auzeam „Alfred Hitchcock”, în surdină replicam „Altered Houseclock” sau „Ilford Hotchkiss”, că atunci când stăteam și citeam din Booth Tarkington în bibliotecă deja gâtlejul și falca mea lucrau în spatele buzelor încleștate, încercând cu disperare să adapteze silabele prozei la ritmurile melodiei „Rapper’s Delight” (care în vremea aceea răsuna la difuzorul din curte cel puțin la fiecare cincisprezece-douăzeci de minute), că un camarad invizibil, pe nume Billy sau Bailey, cerșea să audă insulte pe care mi-era din ce în ce mai greu să mi le înfrânez.

•

Ciclul de pupături a fost, din fericire, scurt. Am descoperit alte debușeuri, alte obsesii. Băiețandrul palid, care avea treisprezece ani când domnul Kassel l-a extras din bibliotecă și i l-a oferit lui Minna, era deja înclinat să bată ritmic în podea, să fluiere, să pocnească din limbă, să facă des cu ochiul, să întoarcă repede capul de mai multe ori la rând și să lovească în pereți, orice, în fine, numai nu rostirile directe după care mintea mea tourettică specială tânjea cel mai mult. De-acum, limbajul bolborosea în mine, oceanul de gheață se topea, însă mi se părea prea periculos să îi dau drumul afară. Vorbirea era intenție, or nu puteam lăsa pe nimeni, nici pe mine măcar, să descopere cât de intențională era nebunia mea. Giumbușlucuri, maimuțăreli – toate astea erau doar țicneli întâmplătoare, și de aceea mai mult sau mai puțin pardonabile. Practic vorbind, una era să îl atingi pe brat pe Leshawn Montrose, sau chiar să îl săruți, dar cu totul altceva să te duci spre el și să-i spui în față „Shefawn Mongoose”, sau „Lefthand Moomprose”, ori „Fuckyou Roseprawn”, fiindcă ar fi crezut că-l înjuri urât. Așadar, deși colecționam cuvinte, le tezaurizam ca un calic

băloșind sadic în fața comorii lui, încovoindu-le, topindu-le complet, pilindu-le marginile, stivuindu-le în teancuri precare, înainte de a le elibera le tălmăceam în reprezentație fizică, coregrafie maniacă.

Și mergeam pe blat, credeam eu. Pentru fiecare tic exteriorizat, striveam zeci de alte ticuri, sau așa mi se părea mie – trupul meu era ca un arc de ceas, răsucit prea mult, putând să miște fără efort ambele ace pe cadran de două ori mai repede decât timpul real și simțind simultan că ar putea cu ușurință să însuflețească toate pendulele încremenite dintr-un întreg conac, sau să urnească un uriaș mecanism de fabrică, o linie de producție ca aceea din *Timpuri noi,* filmul pe care l-am văzut în acel an în subsolul Bibliotecii Publice din Brooklyn, pe Fourth Avenue, o versiune acompaniată de un comentariu pedant ridicând în slăvi geniul lui Chaplin. I-am luat drept modele pe Chaplin și pe Buster Keaton, a cărui peliculă *Generalul* fusese mutilată în mod similar: vizibil clocotind de agresivitate, de energii disruptive cu greu înăbușite, reușiseră amândoi să își țină închise supapele, iar în felul acesta eludaseră la nesfârșit primejdia și fuseseră considerați drăguți. Nu aveam nevoie să mă căznesc prea mult pentru a găsi un motto: tăcere, de aur, merge? A mers. În schimb, perfecționează-ți sincronizarea, șlefuiește-ți toate acele rutine fizice, gesturile tale cretine de a lovi în perete, de a te schimonosi la față, de a vâna șireturile pe jos, până când vor deveni nostime ca într-un film alb-negru, până când inamicii tăi își vor pune chipiul de polițai sau de soldat din războiul civil, călcându-se în picioare la ieșire, până când pe cucoanele cu ochi-de-căprioară le va lua cu leșin. Prin urmare, îmi țineam limba lipită de dinți, ignoram zvâcniturile din obraz, pulsațiile din gâtlej, înghițindu-mi perseverent limbajul, ca pe o vomă. Și ardea la fel de usturător.

•

După ce am mers așa cam trei kilometri, Minna a oprit furgonul, motorul pâcâind de câteva ori înainte de a amuți. Au trecut, apoi, câteva minute, până să ne deschidă în spate, și coborând ne-am trezit în curtea unui depozit, cu porțile închise, sub umbra arterei de circulație Brooklyn- Queens Expressway, într-o zonă industrială părăginită. Red Hook, am aflat mai târziu. Ne-a dus lângă un camion mare, un trailer cu douăsprezece roți, dar fără cabină, după care, ridicând ușa din spate a vehiculului, ne-a arătat înăuntru o încărcătură de cutii de carton sigilate și identice, o sută, două sute, poate mai multe. M-am înfiorat de emoție: le voi număra pe furiș.

„Doi dintre voi vă suiți înăuntru”, a zis Minna, distrăgându-mi atenția. Șmecheri, Tony și Danny au sărit imediat în camion, unde puteau lucra fără să-i bată soarele în cap. „Treaba voastră este doar să mutați chestiile astea în interior, atâta tot. Dați marfa din mână în mână, o mutați în partea din față a camionului, o vârâți acolo, înăuntru. Ca pe bandă direct, s-a-nțeles?” Și a arătat spre depozit. Toți am încuviințat din cap, iar eu am piuit. Nu s-a prins nimeni.

Minna a deschis porțile depozitului și ne-a arătat unde să punem cutiile. Ne-am apucat de treabă cu avânt, apoi ne-am pleoștit din cauza căldurii. Tony și Danny au adunat cutiile în buza camionului, în timp ce Gilbert și cu mine am făcut primele zece curse, după care băieții mai mari au recunoscut că erau avantajați și au început să ne ajute și ei să târâm cutiile prin curtea încinsă. Minna nici n-a pus mâna pe vreo cutie; în tot acest răstimp, a stat în biroul depozitului, o încăpere ticsită de mese de lucru, fișete, notițe prinse pe pereți, calendare pornografice și un turn stivuit din conuri portocalii pentru trafic, noi văzându-l printr-o fereastră interioară cum fuma țigară de la țigară și mișca din fălci la telefon, aparent fără nici măcar să asculte

răspunsurile în receptor – de fiecare dată când aruncam o privire pe fereastră gura lui era în mișcare. Ușa era închisă, așa că prin geam nu auzeam nimic din ce vorbea el acolo. La un moment dat, a mai apărut un bărbat, de unde – nu-mi dau seama, și s-a postat în curte, tamponându-și fruntea, de parcă el era cel care salahorea acolo. Minna a ieșit afară, amândoi au intrat în birou, celălalt individ a dispărut. Noi am cărat înăuntru ultimele cutii. Minna a tras în jos ușa din spate a camionului și a încuiat depozitul, ne-a arătat direcția spre furgonul lui, dar a făcut o pauză înainte de a ne închide la loc acolo.

— Cald, azi, așa-i? a zis el, uitându-se direct la noi, ceea ce nu cred că mai făcuse până atunci.

Scăldați în sudoare, toți am încuviințat din cap, fiindu-ne teamă să vorbim.

— Ia, ziceți, maimuțoilor, vă e sete? Fiindcă eu, unul, simt că mă topesc aici.

Minna ne-a dus cu mașina pe Smith Street, la câteva străzi distanță de St. Vincent, și a oprit în fața unei bodegi, de unde ne-a cumpărat bere Miller la cutie de aluminiu, după care s-a așezat cu noi în partea din spate a furgonului, ca să bem. A fost prima mea bere.

— Numele, a zis Minna, arătând spre Tony, care părea mai șef.

Ne-am spus fiecare prenumele, începând cu Tony. Minna n-a considerat necesar să ne comunice și el cum îl cheamă, mulțumindu-se să-și golească berea din cutie și să dea aprobator din cap. Eu am început să bat ușor în peretele camionului, pe o porțiune de lângă mine.

Acum, când terminasem cu efortul fizic și când uimirea provocată de miraculoasa eliberare de la St. Vincent începea să pălească, simptomele mele și-au găsit din nou supapa de manifestare.

— Nu strică să știi că Lionel e un ciudat, a spus Tony, în vocea lui vibrând stima față de propria-i persoană.

— Daa, lasă, că toți sunteți niște ciudați, fără să vă fie cu supărare, a spus Minna. N-aveți părinți – sau încurc eu lucrurile?

Tăcere.

— Hai, terminați-vă berea, a spus Minna, azvârlindu-și cutia pe lângă noi, în fundul furgonului.

Și așa s-a terminat prima noastră misiune în slujba lui Minna.

•

Dar Minna ne-a luat din nou săptămâna următoare, ne-a adus în aceeași curte părăsită și, de data asta, a fost mai prietenos. Treaba pe care o aveam de făcut era identică, inclusiv aproximativ același număr de cutii (242 față de 260), iar noi ne-am mișcat tot în aceeași tăcere trepidantă, ca data trecută. Simțeam o ură violentă emanând fierbinte din Tony în direcția mea și a lui Gilbert, ca și cum ar fi avut impresia că din cauza noastră risca să nu-l mai salveze italienii lui. Danny, desigur, nu era vizat și, oricum, puțin îi păsa. Totuși, începusem să funcționăm ca o echipă – truda fizică epuizantă conținea adevărurile ei, iar noi le exploram, fără să vrem.

La o bere, după aceea, Minna a spus:

— Vă place munca asta?

Unul dintre noi a zis *sigur.*

— Și știți ce faceți? a rânjit Minna la noi, așteptând, însă întrebarea era derutantă. Știți ce fel de muncă este asta?

— Ce, faptul că mutăm cutii? a zis Tony.

— Exact, mutări. Servicii de mutări. Așa se spune când lucrați pentru mine. Stați așa, uite.

S-a ridicat în picioare, ca să poată băga mâna în buzunar, de unde a scos un sul de bancnote de douăzeci de dolari și un tenculeț de cartonașe albe. S-a uitat lung la sulul de bani, după care a tras din el patru hârtii de câte douăzeci de dolari, dându-ne fiecăruia câte una. Au fost primii mei douăzeci de dolari. Pe urmă, ne-a oferit și câte o carte de vizită,

pe care scria: L&L MOVERS. NO JOB TOO SMALL. SOME JOBS TOO LARGE. GERARD & FRANK MINNA[9]. Și un număr de telefon.

— Și tu care ești, Gerard sau Frank? a întrebat Tony.

— Minna, Frank, a răspuns el, răsfirându-și degetele prin păr.

Ca *Bond, James.*

— Prin urmare, sunteți o firmă care se ocupă de mutări, v-ați prins? Voi faceți servicii de mutări.

Părea un aspect foarte important: ca noi să numim munca asta *servicii de mutări.* Nici nu-mi imaginam cum s-ar fi putut numi altfel.

— Și cine-i Gerard? a continuat Tony.

Gilbert și eu, chiar și Danny, îl urmăream pe Minna cu atenție. Tony îl descosea și spre folosul nostru.

— Frate-meu.

— Mai mare sau mai mic?

— Mai mare.

Tony a reflectat câteva momente, după care a zis:

— Și cine-i L și L?

— E doar numele, L și L. Doi de „L”. Numele firmei.

— Da, bine, dar ce înseamnă?

— Ce-ai vrea, mă rog, să-nsemne, Papanache – Lefegii Lefteri? Leoaice Languroase? Limbrici Lihniți ca voi?

— Cum, adică, nu-nseamnă nimic? s-a mirat Tony.

— Am spus eu așa ceva, zi, am spus?

— *Lin Liniștitor,* am sugerat eu.

— Bravo, foarte bine, a zis Minna, fluturând cutia de bere în direcția mea. L și L, Servicii de Mutări, Lin Liniștitor.

— *Lângă Lionel,* m-am auzit eu spunând.

— Minna, ce nume-i ăsta, italienesc? a spus Tony.

Întrebarea era în interesul lui, evident. Era timpul să treacă la subiect. Noi, ceilalți, n-aveam decât să ne ducem învârtindu-ne de-acolo.

— Da' tu unde te crezi, mă, la recensământ, sau ce? s-a zborșit Minna. Ești vreun reporteraș cu caș la gură, și nu știu eu? Care-i numele tău întreg, băi, Jimmy Olsen[10]?

— *Lois Lane,* am spus eu, care ca toată lumea citisem cărțile de benzi desenate cu Superman.

— Tony Vermonte, a zis Tony, ignorându-mă.

— Vermont-ee, a repetat Minna. Asta pe unde-i, prin New England, parcă, așa-i? Zi, ții cu Red Sox?

— Cu Yankees, a spus Tony, confuz și defensiv.

Yankees erau campioni acum, după ce Red Sox, veșnicele lor victime nefericite, mâncaseră bătaie de curând grație faimoasei forțări a lui Bucky Dent. Văzusem toți meciul la televizor.

— Lejerfervent, am zis eu, amintindu-mi. Duckybent.

Minna a pufnit în râs.

— Daa, Ducky Bent, că bine zici! Bravo, tare poanta. Cască ochii, că vine Ducky Bent.

— *Lexluthor*[11], am spus eu, punând palma pe umărul lui Minna, care s-a holbat doar la mâna mea, fără să se tragă deoparte. Lunchylooper, Laughyluck, Loopylip…

— Gata, Loopy, ajunge deja, a zis Minna.

— *Lasătot*…

Eram disperat să găsesc o modalitate de a înceta. Degetele mele continuau să tapoteze umărul lui Minna.

— Încetează, s-a răstit Minna, și m-a atins și el pe umăr, o dată, tare. Nu te obrăznici.

•

Când Minna spunea *nu-te-obrăznici* însemna că-i puneai răbdarea la încercare. Ori de câte ori forțai nota, te întreceai cu gluma, săreai peste cal sau supraestimai utilitatea unei anumite metode sau abordări, erai vinovat că întinseseși coarda prea

tare. *A se obrăznici* constituia mai ales o disfuncționalitate specifică mintoșilor și povestașilor, fiind însă un defect universal: oricine se credea mare șmecher risca să întindă coarda, la un moment dat. A ști să nu înfloreşti lucrurile sau să îngroși culorile, oprindu-te înainte de a întinde coarda prea tare, era o adevărată artă (și se înțelegea de la sine că trebuia să încerci să împingi lucrurile doar suficient cât să nu fie prea departe – fiindcă a rata ocazia de a fi hazliu reprezenta o stângăcie profundă, o faptă incalificabilă).

Cu mulți ani înainte ca expresia *sindromul Tourette* să ajungă să însemne ceva pentru grupul nostru, Minna îmi pusese deja diagnosticul: Mare-Obrăznicătură.

•

Distribuirea celor optzeci de dolari și a celor patru cărți de vizită a fost tot ceea ce Minna a trebuit să facă pentru a ne instala pe noi patru pentru totdeauna – sau oricum, pentru atâta timp cât avea el chef – în funcția de angajați juniori ai firmei L&L Movers. Plata noastră uzuală a rămas de douăzeci de dolari și o bere. Minna venea sporadic să ne ia, anunțându-ne cu o zi înainte sau fără niciun fel de anunț prealabil – iar această a doua posibilitate, odată ce am început liceul, a devenit pentru noi motivul de a ne întoarce la St. Vincent imediat după ore și de a pierde vremea așteptând prin curtea școlii sau în sala de recreație, prefăcându-ne că nu stăm cu urechile ciulite după huruitul specific al motorului de la furgonul lui. Sarcinile noastre variau enorm. Încărcam mărfuri, cum fuseseră și cartoanele din trailer, în și din subsolul unor magazine, prin ferestrele cu grilaj de la nivelul trotuarului cât ținea Court Street în sus și în jos, o activitate dubioasă și marginală de care se părea că trebuiau să se ocupe chiar angrosiștii, tranzacții pecetluite cu un trabuc pufăit la comun în dosul prăvăliei. Sau forfoteam pe aleea din fața vreunei case cărând înăuntru sau dinăuntru

mobilierul dintr-un apartament, servicii legale de mutări profesioniste, mi se părea mie, cu familii agitate care își făceau griji că nu eram suficient de maturi sau pricepuți ca să le transportăm lucrurile – Minna le închidea gura, reamintindu-le de costul distracției: „Contorul funcționează.” (Acest tarif orar nu se reflecta în plata noastră, desigur. Pentru noi, suma era de douăzeci de dolari, indiferent dacă ne grăbeam sau nu; noi ne grăbeam.) Treceam canapele prin ferestre la etajul trei al unor imobile, folosind un sistem de scripeți, Tony și Minna pe acoperiș, Gilbert și Danny la geam pentru primirea mobilei, iar eu jos, în stradă, ghidând funiile. Construcția masivă a unei fabrici plasate sub capătul din Brooklyn al Manhattan Bridge, proprietate a unui prieten de-al lui Minna, persoană importantă, dar nevăzută, fusese avariată într-un incendiu, iar noi i-am mutat aproape pe toți locatarii pe gratis, în baza unei înțelegeri sau ca un fel de concesie – condițiile păreau obscure, însă Minna era teribil de insistent să se rezolve rapid totul. Când doi studenți de la arte s-au plâns că manevrăm prea brutal un teanc de pânze distruse pe care pompierii le puseseră grămadă pe podea, Minna se foia ca turbatul, spumegând de furie din cauza întârzierii; singurul contor care funcționa acum era propria unitate de timp a lui Minna și credibilitatea lui în ochii clientului-prieten. Odată, în august, ne-am sculat la cinci dimineața ca să colectăm și să montăm o scenă de lemn temporară pentru formațiile care urmau să cânte la Atlantic Antic, o mare sărbătoare stradală anuală, ca apoi să muncim din nou pe înserate pentru a dărâma aceeași scenă, pe bulevardul încins de caniculă, înțesat de gunoaiele de peste zi, ambalaje rupte și căni storcite, plus câțiva petrecăreți înflăcărați, împleticindu-se încă spre casă, în timp ce noi demolam structurile din lemn de brad, folosindu-ne de ciocane și tocurile pantofilor din picioare. Odată am golit toată aparatura dintr-un showroom

de electronice, direct în furgonul lui Minna, trăgând de pe rafturi și scoțând din vitrine sistemele stereo expuse acolo, fără cutii, deconectând cablurile de la amplificatoarele puse în funcțiune, într-un final luând până și telefonul de pe birou – ar fi putut părea o tâlhărie sfruntată, dacă Minna n-ar fi stat postat pe trotuar în fața intrării, bând bere și spunând bancuri cu un tip care ne descuiase personal lacătul de la porțile magazinului, ca să putem ieși cu mărfurile. Pretutindeni, Minna se făcea că nu observa ba una, ba alta, era măgulitor și scăpa câte un nume sau altul, chipurile din întâmplare, clipind cu coada ochiului spre noi, ca să se vadă că eram acoliții lui, și pretutindeni clienții lui Minna se holbau la noi, băieții, unii întrebându-se dacă nu cumva palmasem vreun obiect valoros profitând că se uitau în altă parte, alții încercând să priceapă care era tot șpilul, poate sperând să surprindă vreun indiciu de infidelitate, un avantaj asupra lui Minna pe care să-l păstreze pentru când ar avea nevoie să-l șantajeze. Noi nu palmam nimic, nu vădeam nicio infidelitate. În schimb, ne holbam și noi la ei, încercam să-i intimidăm. Și ne făceam urechile pâlnie, culegeam informații. De la Minna învățam multe, și când voia el să ne școlească, dar și când nici nu bănuia.

Lucrurile astea au făcut din noi un grup. Am dobândit un fel de ego colectiv, o prezență aparte la Orfelinat. Am mai renunțat la meterezele individuale din interior, întărindu-le pe cele comune din exterior: băieții de culoare sesizau în privilegiul nostru un indiciu al viitoarelor lor privațiuni și ne pedepseau pentru asta. Vârsta începuse să accentueze acele deosebiri, oricum. Așa că Tony, Gilbert, Danny și eu am mușamalizat vechile noastre antipatii și am strâns rândurile. Ne bizuiam unii pe alții, atât la Orfelinat, cât și la Sarah J. Hale, liceul local unde învățam, un popas obligatoriu în viața noastră, exceptându-i doar pe

puținii care întruniseră condițiile pentru vreo destinație specială (din Manhattan), ca de pildă Stuyvesant sau la Muzică și Arte.

Acolo la Sarah J., noi, băieții de la St. Vincent eram deghizați, contopiți cu populația mai vastă, o șleahtă destul de cruntă, în ciuda faptului că, probabil, toți aveau părinți, frați și surori, telefoane, ușă cu cheie la dormitor și mii de alte avantaje inimaginabile. Însă ne cunoșteam toți între noi, nu ne scăpam din ochi unii pe alții, pleava rea coexistând cu grânele bune. Negri sau albi, făceam poliție unii cu alții ca între frați, rezervam grade speciale de dispreț zeflemitor pentru umilințele instituționale sau sociale pe care ni le serveam unii altora. Și tot acolo ne-am amestecat cu fetele pentru prima oară, o combinație la fel de nereușită ca sarea grunjoasă într-un bol de înghețată, deși „înghețată" se prea poate să fie o comparație prea generoasă pentru negresele voinice și brutale din găștile de la Sarah J., care organizau ambuscade după școală pentru orice băiat alb care avusese tupeul să flirteze, chiar numai și să se uite lung la careva din interiorul cetății. Elevele negrese alcătuiau marea majoritate aici, iar cele câteva fete latine sau albe supraviețuiau printr-o metodă de invizibilitate aproape totală. Dacă te încumetai să străpungi conul lor de frică și tăcere, erai întâmpinat cu uitături perplexe pline de aversiune. Viața noastră se desfășoară în altă parte, spuneau privirile acelea, și așa se cuvine să fie și viața voastră. Elevele negrese erau revendicate de niște iubiți prea sofisticați ca să se mai sinchisească de școală, indivizi care veneau să le ia, la ora prânzului, cu mașini duduind în vibrațiile basilor din difuzoare și, uneori, fălindu-se dinadins cu portiere ciuruite de gloanțe, iar singura noastră utilitate în ochii lor era aceea de țintă la distanță în care să-și azvârle chiștocurile aprinse, o probă „sportivă" practicată frecvent. Da, relațiile dintre sexe erau încordate la

Sarah J., și mă îndoiesc că vreunul dintre noi patru, nici Tony chiar, a putut să stoarcă măcar o senzație de la fetele cu care învățam acolo. Pentru așa ceva, toți patru mai aveam de așteptat – Court Street, apoi lumea pe care aveam s-o cunoșteam prin Minna.

•

Court Street, unde mergeam cu Minna, era vechiul Brooklyn, o suprafață fără vârstă, placidă, mustind de viață pe dedesubt – sporovăieli, bișnițe, insulte ocazionale, o mașinărie politică de cartier, cu șefi de pizzerii și măcelării, cu reguli nescrise la tot pasul. Totul era sporovăială, în afară de ceea ce conta cel mai mult, adică înțelegerile nerostite. Frizeria, unde ne ducea pentru tunsori identice care costau trei dolari scăfârlia, doar că pentru Minna se renunța până și la acel tarif – nimeni nu trebuia să se mire de ce prețul unui tuns nu crescuse deloc din 1966 încoace, și nici de ce șase frizeri lucrau, dar mai mult nu lucrau, în decorul vechi al aceleiași prăvălii de odinioară, unde eternul dezinfectant Barbicide nu se înlocuise de când fusese inventat produsul pe piață (în Brooklyn, se fălea flaconul), pe unde alți bărbați oarecum mai tineri treceau constant ca să discute despre sport și, lehămetisiți, să refuze să se lase tunși; frizeria era un cămin de bătrâni, un club social și, totodată, un paravan pentru partidele de pocher din dosul prăvăliei. Bărbierilor li se purta de grijă fiindcă aici eram în Brooklyn, unde oamenii sunt cu băgare de seamă. De ce să fi crescut prețurile, când acolo nu intra nimeni care să nu fie părtaș la această conspirație, această încredere? – deși dacă ai fi pomenit despre asta, te-ai fi trezit precis cu tăgăduiri derutate, sau cu râsete și o carabă zdravănă în falcă. Un alt mister sugestiv era „arcada”, o fațadă de magazin uriașă tapetată cu linoleum, conținând trei console de jocuri mecanice, care erau permanent folosite, și șase sau șapte jocuri video – Asteroids, Frogger, Centipede

– toate cam ignorate, și un casier, care schimba dolari în monede de 25 de cenți și accepta bancnote de câte o sută de dolari împăturite în liste de numere, nume de cai și echipe de fotbal. Pe trotuarul din fața arcadei era un șir de scutere Vespa, care fuseseră în vogă în urmă cu un an sau doi, dar acum stăteau permanent parcate acolo, asigurate doar cu un simplu lacăt de bicicletă, o batjocură la adresa vandalilor. Pe Smith, strada de alături, scuterele ar fi fost jecmănite până și de roți poate, însă aici erau intacte, un showroom Vespa pe marginea trotuarului. Nu era nevoie de explicații – aici eram pe Court Street. Iar Court Street, acolo unde trece prin Carroll Gardens și Cobble Hill, era singurul Brooklyn, efectiv – la nord, se afla Brooklyn Heights, o parte din Manhattan; la sud, era portul, iar restul, tot ce era la est de Gowanus Canal (singura întindere de apă din lume, decreta Minna absolut de fiecare dată când treceam cu mașina pe deasupra, care era nouăzeci la sută armament), în afară de micile avanposturi de civilizație din Park Slope și Windsor Terrace, constituia un tumult barbar indescriptibil.

•

Uneori, nu avea nevoie decât de unul dintre noi. Apărea la Orfelinat într-un Chevrolet Impala, în loc de obișnuitul furgon, cerea pe cineva anume, îl lua pe sus cu mașina, spre consternarea și amărăciunea noastră, cei lăsați de izbeliște. Tony ba era, ba nu era în grațiile lui Minna, ambiția și mândria costându-l la fel de mult cât putea câștiga, însă, în mod incontestabil, el era liderul nostru și, totodată, mâna dreaptă a lui Minna. Se fălea cu misiunile lui particulare alături de Minna, de parcă ar fi fost niște decorații dobândite pe câmpul de luptă, însă refuza să ne povestească și nouă în ce constau, de fapt. Danny, atletic, tăcut și înalt, a devenit copoiul de încredere al lui Minna, mesagerul lui, băiatul pe care îl trimitea la întâlniri

și livrări secrete, și pe care l-a învățat de timpuriu să șofeze într-o parcare pustie din Red Hook, ca și cum Minna l-ar fi pregătit să fie spion internațional, sau Kato dintr-un nou serial *Green Hornet*[12]. Gilbert, îndârjit ca un bivol, a fost selectat pentru munca îndobitocitoare, ceea ce însemna să stea degeaba în mașini parcate în dreptul altor vehicule de lângă trotuar, să repare cu bandă adezivă un lot întreg de cutii de carton sparte, să demonteze picioarele unui bufet supradimensionat, astfel încât mobila să poată încăpea printr-o ușă îngustă, și să revopsească furgonul care, mâzgălit cu graffiti cum era pe dinafară peste tot, îi deranja, se părea, pe vecinii lui Minna. Iar eu eram o pereche suplimentară de ochi și urechi, plus opinii. Minna mă târa după el prin încăperi dosnice, prin birouri sau la negocierile din frizerie, după care începea să mă descoasă. Ce părere aveam despre tipul acela? Căcăcios sau nu? Tâmpit sau retardat? Rechin sau hahaleră? Minna mă încuraja să îmi formez o opinie despre orice și s-o scuip afară fără jenă, de parcă regurgitările mele verbale ar fi fost doar comentarii neancorate încă de subiectul propriu-zis. Și Minna adora ecolalia mea. I se părea că făceam comicării.

Inutil să mai spun, nu erau comentarii, nici comicării, ci manifestările verbale ale sindromului Tourette care înfloreau, în cele din urmă, în mine. Asemenea vieții de pe Court Street, în spatele aparențelor clocoteam de verbozitate și conspirații, inversări de logică, smucituri subite și crize de insulte. Acum Court Street și Minna începuseră să mă tragă afară din mine. Încurajat de Minna, mi-am luat libertatea de a maimuțări ritmul dialogurilor lui, al reproșurilor și al alinturilor lui, al argumentelor lui de-dragul-argumentării. Iar lui Minna îi plăcea efectul pe care îl aveam asupra clienților și asociaților lui, felul în care îi dezorientam, modul în care întrerupeam vreo

gargară interminabilă rostind ceva, smucind din cap, bolborosind voalat „*Mănăncămăbailey*!” Eram efectul lui special, întruchiparea unei glume continue. Ceilalți ridicau privirea surprinși, dar el flutura din mână, atotștiutor, numărând banii, fără să se sinchisească măcar să se uite la mine. „Nu-l băga în seamă, nu se poate abține”, zicea el. „Puștiul e deranjat la mansardă.” Sau: „Îi place să se prostească uneori. Nu-i da atenție.” După care îmi făcea cu ochiul, pecetluind cârdășia dintre noi. Eu eram dovada vie a tot ceea ce este imprevizibil, dur și patetic în viață, un prototip al propriei lui excentricități. În felul acesta, Minna mi-a dat dreptul la vorbire, iar vorbirea, s-a dovedit ulterior, m-a eliberat din preaplinul dezastruos al sinelui meu tourettic, s-a dovedit a fi ticul care aducea satisfacții acolo unde altele nu reușeau, scărpinatul care pentru scurt timp domolea mâncărimea.

— Tu te-ai ascultat vreodată ce debitezi, Lionel? obișnuia Minna să spună ulterior, clătinând din cap. Zău, ești deranjat rău la mansardă, băiete.

— *Dereglat rău de machisardă*! Habar n-am de ce, doar că – *fir-ar-să-fie*! – doar că nu mă pot abține.

— Fiindcă ești un cabotin, Dihanie, de-aia. O ciudățenie umană, care se dă în spectacol pe gratis.

— Monstru-pe-gratis!

Și l-am atins pe umăr.

— Exact asta am spus și eu: un monstru care se dă în spectacol pe gratis.

•

Le-am fost prezentați lui Matricardi și lui Rockaforte în imobilul lor de pe Degraw Street, într-o zi de toamnă, cam după patru sau cinci luni de când îl cunoșteam pe Minna. Ne adunase pe toți patru în furgon, în stilul lui obișnuit, fără să ne explice care era sarcina noastră, însă simțeai la el un fel de agitație aparte, o iritabilitate care inducea în mine o ticomanie aparte. Întâi, ne-a dus în Manhattan traversând Brooklyn Bridge, apoi pe

sub pod, până la docurile de lângă Fulton Street, și tot drumul eu am imitat continuu stilul lui de a smuci nervos din cap, în timp ce șofa. Am parcat în mijlocul unei curți cu beton pe jos, în fața uneia dintre dane. Minna a dispărut într-o baracă măruntă și fără ferestre, construită din tablă de oțel ondulată, spunându-ne să așteptăm afară, lângă furgon, unde am dârdâit de frig din cauza vântului rece care sufla dinspre East River. Eu am început să țopăi ca apucatul în jurul furgonului, numărând cablurile de susținere de pe pod, care planau deasupra noastră ca un monstruos braț de oțel, în timp ce Tony și Danny, care se congelaseră în scurtele lor din stofă subțire, dădeau cu picioarele în mine și mă înjurau. Gilbert, înfofolit bine cum era într-o pufoaică groasă, cu niște matlasee late și umflate, semăna cu Omul Michelin sau cu Regina de Cupă din *Alice în Țara Minunilor.* Se postase la câțiva metri de noi și, metodic, azvârlea în râu bucăți mari de beton spart, ca și cum ar fi avut puncte de câștigat dacă reușea să curețe molozul din dană.

Minna a ieșit afară, exact când cele două camionete galbene și-au făcut apariția. Erau furgonete închiriate de la Ryder Rental, mai mici decât furgonul lui Minna, dar decorate identic, una imaculată, cealaltă jegoasă. Șoferii au rămas să fumeze în cabină, cu motoarele în funcțiune. Minna a desfăcut ușile din spate ale vehiculelor, care nu erau încuiate cu lacăt, și ne-a dat instrucțiuni să mutăm conținutul în furgonul lui – și repede.

Primul lucru care mi-a căzut în mână a fost o chitară electrică în formă de săgeată, cu baza ca un V decupat, și decorată cu flăcări argintii și galbene frumos emailate. Un cablu se bălăngănea din racordul pentru priză. Alte instrumente, chitare și chitare bas, erau puse în cutiile lor negre rigide, însă aceasta fusese deconectată de la rețea și azvârlită în camion, la repezeală. Cele două

vehicule erau pline cu echipament de concert – șapte sau opt chitare, claviaturi, panouri ticsite de butoane electronice, mănunchiuri de cabluri, microfoane și stative, pedale de efect pentru podea, un set de tobe complet care fusese împins întreg în camion, în loc să fie dezasamblat, și un număr de amplificatoare și monitoare, incluzând șase amplificatoare stereofonice negre pentru scenă, fiecare cam cât jumătate dintr-un frigider, care numai ele singure umpleau a doua furgonetă de la Ryder, fiind nevoie de câte doi dintre noi pentru a manevra fiecare piesă în parte. Pe amplificatoare și pe cutiile rigide era înscris numele formației, pe care vag îl recunoșteam. Am aflat mai târziu că muzicanții respectivi aveau la activ vreo două hituri minore difuzate la radio, cântece despre drumuri, mașini, femei. Nu m-am prins atunci, însă toată aparatura aceea era suficientă cel puțin pentru un concert pe un stadion mic.

Aveam îndoieli că am putea băga tot conținutul celor două camionete în furgon, însă Minna doar insista să tăcem din gură și să lucrăm mai repede. Bărbații din camionete nu scoteau niciun cuvânt, și nici nu s-au dat jos din cabine, mulțumindu-se să fumeze acolo și să aștepte. Nici din baraca de tablă n-a ieșit nimeni în tot acest interval. La sfârșit, abia a mai rămas loc înăuntru pentru mine și Gilbert, care ne-am înghesuit în spatele ușilor închise, printre instrumentele muzicale îngrămădite dezastruos, în timp ce Tony și Danny au împărțit același scaun, în față, lângă Minna.

Am traversat podul înapoi în Brooklyn exact așa, Gilbert și eu îngroziți la gândul că am putea muri, dacă încărcătura se dezechilibra și se răsturna peste noi. După câteva viraje periculoase și frânări bruște, când am simțit că ni se taie răsuflarea de spaimă, Minna a oprit furgonul în dreptul altor vehicule parcate lângă un trotuar și ne-a eliberat din harababura din spate. Destinația

era o casă de piatră dintr-un șir de alte case de piatră identice de pe Degraw Street, cărămidă roșie, tencuială cojită și sfărâmicioasă, geamuri cu perdele boierești. Vreun agent de vânzări abil vânduse în urmă cu zece sau douăzeci de ani întregul cvartal, mutilând aceste construcții, vechi de o sută de ani, cu niște marchize de tinichea subțire deasupra intrărilor elegante; singurul lucru special în privința casei lui Matricardi și a lui Rockaforte era faptul că nu avea acel accesoriu de slujire.

— Va trebui să demontăm tobele alea, a zis Tony, când a văzut ușile.

— Voi băgați-le înăuntru, a spus Minna. Vor încăpea.

— Sunt și scări? a întrebat Gilbert.

— O să vedeți, și nu vă mai sclifosiți atâta, de parcă ați fi de mămăligă, a zis Minna. Gura și la treabă, cărați totul.

Înăuntru, ne-am lămurit. Casa aceea de piatră care părea atât de obișnuită era o anomalie, imediat ce treceai pragul. Aranjamentele interioare – tipicele holuri înguste și scări, balustrade cu dantelărie și rozete din fier forjat, tavane înalte și ornamentate – fuseseră toate înlăturate și extirpate, fiind înlocuite cu un șir de scări ca în depozite, care ținea din subsol și până la etaj. Parterul, unde ne aflam noi, era sigilat în stânga printr-un zid alb curat, cu o singură ușă, acum închisă. Am trambalat tot echipamentul în apartamentul de la etaj, în timp ce Minna stătea de pază la spatele furgonului. Tobele au intrat ușor.

Am cuibărit frumos aparatura muzicală a formației într-un colț al apartamentului, pe niște palete de lemn, puse acolo, pesemne, exact în acest scop. În rest, planșeul etajului era aproape gol, în afară de câteva lăzi, ici și colo, plus o singură masă mare de stejar înțesată cu tacâmuri de argint: furculițe, linguri de două mărimi, și cuțite pentru unt, sute de bucăți din fiecare, ornamentate și

grele, strălucitoare, adunate în mormane dezordonate, fără nicio logică, doar că mânerele erau îndreptate toate în aceeași direcție. Nu mai văzusem niciodată atâta argintărie la un loc, nici măcar în bucătăria cantinei de la St. Vincent – și, oricum, furculițele de la St. Vincent erau ca niște șabloane plate din tablă oribilă îndoite într-un sens, ca să formeze dinții, în celălalt sens ca să formeze mânerul, cu nimic mai grozave poate decât acele „linguri cu dinți de furculiță" din plastic, care ni se distribuiau odată cu prânzul, la școală. Comparativ, însă, aceste furculițe erau niște mici capodopere de sculptură. M-am desprins de ceilalți și am făcut o obsesie din muntele de furculițe, cuțite și linguri, dar în special furculițele acelea aveau contururi nespus de sugestive, ca niște mânuțe fără degetul mare sau niște labe de animal argintiu.

Ceilalți au transportat sus pe scări și ultimul sistem de amplificare. Minna a parcat din nou furgonul. Eu stăteam postat lângă masă, încercând să par dezinvolt. Smuciturile din cap erau o bună acoperire pentru ticul propriu-zis de a smuci din cap, am descoperit eu. Nimeni nu se uita la mine. Am băgat în buzunar una dintre furculițe, tremurând de poftă și nerăbdare, bucuros și speriat, totodată, de ceea ce făceam. Și am scăpat ca prin urechile acului, fără să fiu prins: Minna venise înapoi.

— Clienții vor să vă cunoască, a spus el.

— Cine-s ăștia? a zis Tony.

— Tu fă bine și ține-ți gura când vorbesc ei, clar? l-a pus la punct Minna.

— Bine, dar cine sunt ei? a insistat Tony.

— Exersează de pe-acum să-ți ții gura, ca să îți reușească perfect când vei fi în fața lor, a zis Minna. Mergem jos, la ei.

În spatele acelui zid curat și fără înnădituri de la parter, se ascundea următoarea surpriză a casei vechi de o sută de ani, un fel de revers dublu:

vechea arhitectură a încăperii din față era intactă. Prin ușa îngustă, am pășit într-un salonaș clasic amenajat luxos și foarte elegant, cu frunze aurii pe stucaturile din ipsos de pe tavan, scaune vechi, secretere și o măsuță laterală cu blat din marmură, un ceas cu pendulă încastrat într-un paralelipiped, înalt de un metru optzeci și tapetat cu oglinzi lungi, și o vază cu flori proaspete. Sub picioarele noastre era un covor vechi cu un colorit compozit, ca o hartă onirică a trecutului. Pereții erau împânziți de fotografii înrămate, niciuna mai recentă decât data când se inventase filmul color. Semăna mai degrabă cu o dioramă muzeistică a Brooklynului de odinioară, decât cu o cameră contemporană. Așezați în două dintre fotoliile plușate erau doi domni în vârstă, îmbrăcați în costume maro asemănătoare.

— Vasăzică aceștia sunt băieții tăi, a zis primul dintre cei doi bărbați.

— Salutați-l frumos pe domnul Matricardi, a spus Minna.

— Bună, a mormăit Danny.

Minna i-a tras un ghiont în braț:

— Am spus să-l salutați frumos pe domnul Matricardi.

— Bună ziua, a îngăimat Danny, morocănos.

Minna nu ne pretinsese niciodată să dăm dovadă de politețe. Sarcinile noastre în slujba lui nu căpătaseră niciodată o asemenea turnură anostă. Ne învățasem să hoinărim cu el prin cartier, vorbind aiurea, șlefuindu-ne înjurăturile.

Dar am simțit toți patru o schimbare la Minna, frica și tensiunea care emanau din el. Trebuia să încercăm să ne supunem, deși servilismul nu făcea parte din recuzita noastră de competențe.

Cei doi domni în vârstă stăteau picior peste picior, cu palmele împreunate doar la vârful degetelor, ca o piramidă, și ne studiau cu atenție. Arătau amândoi dichisiți în costumele lor elegante, care se armonizau firesc cu pielea lor albă și

moale, cu obrajii lor moi, de asemenea, dar fără să fie puhavi. Cel pe care îl chema domnul Matricardi avea o crestătură în partea de sus a nasului cărnos, o cicatrice adâncită și netedă, ca o fantă într-o piesă din plastic turnat.

— Salutați și voi, ne-a zis Minna mie și lui Gilbert.

În mintea mea curgea *domnul prinde spuma ta de baie prea târziu de ziua sticletelui cu fluier* și nu mă încumetam să deschid gura. În schimb, pipăiam duios dinții minunatei furculițe furate, care încăpuse la limită în lungul buzunarului din față al pantalonilor mei din catifea reiată.

— E-n regulă, a spus Matricardi.

Zâmbea cu buzele țuguiate, fără să-și arate dinții. Lentilele groase ale ochelarilor dublau intensitatea privirii lui fixe.

— Lucrați toți pentru Minna? a continuat el.

Ce ar fi trebuit să spunem?

— Sigur, s-a oferit Tony să răspundă.

Matricardi era un nume italienesc.

— Și faceți ce vă spune el?

— Sigur.

Celălalt domn s-a aplecat în față:

— Să știți că Frank Minna este un om bun, a zis el.

Din nou, eram nedumeriți. Se așteptau cumva să nu fim de acord?

Număram dinții furculiței din buzunar, unu-doi-trei-patru, unu-doi-trei-patru.

— Spuneți-ne ce vreți să faceți, a zis al doilea domn. Ce vreți să fiți? Ce fel de muncă? Ce fel de oameni?

Nu-și ascundea dinții, care erau galbeni și lucioși, asemenea camionului pe care îl descărcasem.

— Vorbiți cu domnul Rockaforte, a insistat Minna.

— Băieții fac ce le spui tu, Frank? l-a întrebat Rockaforte pe Minna.

Nu era o pălăvrăgeală oarecare, în ciuda repetițiilor din dialog. Simțeai că la mijloc exista un puternic interes speculativ. Mult prea mult atârna de răspunsul lui Minna. Așa erau Matricardi și Rockaforte, în puținele dăți când i-am zărit: rostitori de remarci banale cu o greutate înspăimântătoare în spatele cuvintelor.

— Daa, sigur, sunt copii buni, a zis Minna.

Am sesizat precipitarea din vocea lui. Stătusem deja mai mult decât se dorea.

— *Orfani,* i-a spus Matricardi lui Rockaforte, reluând ceva ce i se spusese, repetând valoarea acelei informații.

— Vă place această casă? a spus Rockaforte, gesticulând în sus, spre tavan.

Surprinsese momentul când mă holbam la stucatură.

— Da, am răspuns eu, cu prudență.

— Acesta este salonașul mamei lui, a zis Rockaforte, arătând din cap spre Matricardi.

— Exact așa cum era pe vremea ei, a precizat Matricardi, cu mândrie. Noi n-am schimbat absolut nimic aici.

— Când domnul Matricardi și eu eram copii ca voi, obișnuiam să vin în vizită la el și ședeam în camera asta, a spus Rockaforte zâmbindu-i lui Matricardi, care i-a zâmbit și el. Mama lui, credeți-mă, ne rupea urechile dacă vărsăm ceva pe covorul acesta, fie numai și o picătură de ceva. Acum stăm amândoi și ne aducem aminte.

— Totul a rămas exact ca pe vremea ei, a spus Matricardi. Dacă ar vedea salonașul acum, l-ar recunoaște imediat. Dar nu mai e printre noi, draga de ea, odihnească-se în pace, săraca.

Au amuțit amândoi. Minna tăcea și el, deși aveam senzația că simțeam cumva neliniștea lui, ca pe ceva palpabil. De fapt, chiar am auzit când a înghițit zgomotos, din cauza nodului care i se pusese în gât.

Coardele mele vocale erau calme. În schimb, mă ocupam de furculița furată. Mi se părea ca un fel de talisman atât de puternic, încât îmi imaginam că dacă o țineam mereu în buzunar aveam șanse să scap pentru totdeauna de ticurile zgomotoase.

— Bun, povestiți-ne, a reluat Rockaforte. Povestiți-ne voi ce vreți să fiți. Ce fel de oameni.

— Ca Frank, a spus Tony, convins că vorbea în numele nostru, al tuturor, și că avea dreptate.

Răspunsul acesta l-a făcut pe Matricardi să chicotească, dar tot ca știrbii. Rockaforte a așteptat răbdător ca prietenul lui să termine. Pe urmă, l-a întrebat pe Tony:

— Vreți să faceți muzică?

— Ce?!

— Vreți să faceți muzică?

Tonul lui era sincer.

Tony a ridicat din umeri. Ne țineam toți răsuflarea, așteptând să înțelegem. Minna se foia nervos de pe un picior pe celălalt, văzând cum întrevederea aceasta o ia razna, scăpându-i de sub control.

— Lucrurile pe care le-ați mutat astăzi, a zis Rockaforte. Ați recunoscut ce sunt obiectele acelea?

— Sigur.

— Nu, nu, a intervenit brusc Minna. Nu se poate să faceți asta.

— Vă rog să nu refuzați darul nostru, a spus Rockaforte.

— Nu, zău, nu putem accepta. Cu tot respectul.

Îmi dădeam seama că era imperativ pentru Minna să reacționeze așa. Darul, valorând mii, dacă nu zeci de mii de dolari, trebuia neapărat să fie respins. Nu era nevoie să-mi pierd vremea plăsmuind fantezii aiuristice despre chitare electrice, claviaturi muzicale și amplificatoare. Prea târziu, totuși: Mintea mea începuse să bolborosească de nume pentru formația noastră, toate inspirate din vocabularul lui Minna: *Nu vă*

mai sclifosiți, Băieții de mămăligă, Tony și scamatorii.

— Dar de ce, Frank? a insistat Matricardi. Lasă-ne să le oferim o mică bucurie. E bine pentru niște orfani să poată face muzică.

— Nu, vă rog.

Loaze-fără-căpătâi. Cabotini-pe-gratis. Mi-am imaginat aceste cuvinte în logoul denumirii formației, pe membrana de piele a tobei mari, și scrise lucios pe amplificatoare.

— Nimeni altcineva nu va avea dreptul să se distreze cu porcăriile alea, a spus Rockaforte, ridicând din umeri. Le putem oferi orfanilor tăi, sau, dacă nu, facem un foc mare cu o canistră de benzină – pentru noi, e totuna.

Din tonul lui Rockaforte, am putut înțelege două lucruri. În primul rând, faptul că oferta într-adevăr nu însemna nimic pentru el, absolut nimic, așa că, de fapt, putea fi respinsă. Cei doi domni nu aveau deloc intenția de a-l forța pe Minna să ne lase să luăm instrumentele.

Și, în al doilea rând, faptul că strania comparație a lui Rockaforte, implicând o canistră de benzină, nu era nicidecum stranie pentru el. Fiindcă exact asta avea să se întâmple acum cu aparatura muzicală a formației.

Minna a sesizat și el acea intonație specială, și a răsuflat adânc. Pericolul trecuse. Dar în același moment, eu am făcut o cotitură în direcția opusă. Furculița mea magică nu-și mai făcea efectul. Îmi venea să rostesc o cadență din absurdițăile care mi se învârteau prin cap. *Bucky Dent și Gogoșile Stătute*…

— Bine, a zis Matricardi, ridicând mâna, ca un arbitru blajin. Ne dăm seama că deranjează, așa că renunțăm, a explicat el, scotocind prin buzunarul interior al sacoului. Insistăm, însă, să ne manifestăm concret recunoștința față de acești orfani, care ne-au făcut un mare serviciu.

A scos din haină niște bancnote de câte o sută de dolari, patru în total. I le-a pasat lui Frank și a mișcat din cap, uitându-se la noi și zâmbind mărinimos, și de ce nu? Recunoscând în gestul acesta sursa schemei lui Frank de a împrăștia cu hârtii de douăzeci de dolari peste tot, dintr-odată Frank, cu obiceiul lui de a ne mitui cu sume mai mici de o sută de dolari, mi s-a părut cumva pueril și meschin.

— În regulă, a zis Minna. E măreț, dar îi răsfățați prea mult. Habar n-au ei ce să facă măcar cu atâta bănet, a continuat Minna, arzându-i de glumă acum, când se întrevedea deja finalul. Spuneți mulțam, hahalerelor.

Ceilalți trei erau uluiți, eu mă luptam cu sindromul meu.

— Mulțam.

— Mulțam.

— Mulțam, domnule Matricardi.

— Arf!

După asta, Minna ne-a scos de-acolo, zorindu-ne prin holul ciudat al casei, atât de repede, încât nici n-am mai apucat să ne uităm înapoi. Matricardi și Rockaforte nu se urniseră din fotoliile lor, continuând doar să zâmbească la noi și unul la celălalt, până am ieșit toți de-acolo. Minna ne-a băgat în furgon, unde ne-am apucat să comparăm bancnotele de o sută de dolari pe care le căpătasem – erau noi-nouțe, cu serii numerice succedându-se la rând –, iar Tony a încercat imediat să ne convingă să i le dăm lui în păstrare, fiindcă banii nu ar fi în siguranță la Orfelinat. N-am mușcat din momeală.

Minna a parcat mașina pe Smith Street, lângă Pacific, în fața unui magazin alimentar deschis toată noaptea, numit „La Zeod”, fiindcă așa îl chema pe patronul arab de-acolo. Noi am rămas înăuntru și am așteptat, până când Minna a venit cu berea.

— Ia, ziceți, pușlamalelor, voi sunteți în stare să uitați?

— Ce să uităm?

— Numele tipilor pe care i-ați cunoscut adineaori. Nu e bine pentru voi dacă vă apucați să le rostiți în gura mare peste tot.

— Și cum să le spunem atunci?

— Nu le spuneți în niciun fel. Trebuie să băgați la cap și acest aspect al activității mele. Uneori clienții sunt doar clienți. N-au nume.

— Dar cine erau ăia?

— Nimeni, a zis Minna. Asta-i poanta. Uitați că i-ați văzut vreodată.

— Dar ei locuiesc acolo?

— Nu, deloc. Au păstrat doar casa aceea. S-au mutat în Jersey.

— *Gardenstate,* am zis eu.

— Da, mă, Garden State.

— *Garden State Brickface and Stucco*! am zbierat eu.

Garden State Brickface and Stucco erau o firmă de renovări, care apărea cu niște reclame artizanale de mai mare jalea pe canalul 9 și 11, în timpul meciurilor cu Mets și Yankees, dar și în timpul reluărilor din serialul *Zona crepusculară.* Numele bizar al firmei era deja un tic ocazional. Acum, aveam senzația că Brickface și Stucco ar putea fi, de fapt, numele conspirative sub care se ascundeau Matricardi și Rockaforte.

— Asta ce mai e?

— *Garden State Bricco and Stuckface*!

Îl făcusem pe Minna să râdă din nou. Ca un îndrăgostit, adoram să îl fac pe Minna să râdă.

— Daa, bine, bravo, a zis el. N-ai decât să le spui Bricco și Stuckface, măi, Dihanie ce ești tu.

Și a mai tras o dușcă de bere.

Și dacă memoria nu mă înșală, noi nu l-am mai auzit rostind niciodată de-atunci numele lor adevărate.

•

— Ce te face pe tine să crezi că ești italian? a zis Minna într-o bună zi, în timp ce mergeam toți cu Chevroletul lui.

— Dar ție a ce ți se pare că arăt? i-a replicat Tony.

— Nu știu, mă gândeam că poate grec, a spus Minna. Am cunoscut odată un grecotei care le tot lăsa borțoase pe italiencele de pe Union Street, până când doi dintre frații mai mari ai fetelor i-au făcut de petrecanie sub pod. Știi, tu mi-aduci aminte de el. Ai la fel tenta asta oacheșă. Aș zice mai degrabă pe jumătate grec. Sau poate portorican, ori sirian.

— Du-te dracu'.

— Probabil că îi cunosc pe toți părinții voștri, dacă stau să mă gândesc bine. Fiindcă la voi nu se pune problema că ați fi niște progenituri de factură internațională – pe voi v-au făcut niște adolescente din cartier, care locuiesc probabil pe vreo rază de opt kilometri de-aici, asta ca să nu vă mai îmbătați cu apă rece, ce naiba.

Și uite-așa, cu această divagație aparent întâmplătoare îndreptată împotriva lăudăroșeniilor lui Tony, Minna ne anunța cumva ceea ce noi bănuiam deja pe jumătate – că nu numai viața lui era condimentată cu structuri de sens, ci și viața noastră la fel, că aceste intrigi încâlcite erau transparente pentru el și că avea puterea de a le dezvălui, că îi cunoștea pe părinții noștri și că în orice clipă ar putea să ni-i prezinte.

Alteori ne tachina, făcând pe cel care știe tot sau habar n-are nimic – ne era greu să ne dăm seama care variantă era valabilă. Eram singur cu el, când a spus: „Essrog, Essrog. Numele ăsta." A încleștat fălcile gânditor și a mijit privirea, ca și cum ar fi încercat să-și aducă aminte sau poate să citească vreun nume înscris pe cer, departe, deasupra Manhattanului.

— Cunoști vreun Essrog? am zis eu, cu respirația întretăiată de emoție. *Edgehog*!

— Nu. Doar că… Ai căutat vreodată numele în cartea de telefon? Nu cred că sunt mai mult de trei sau patru de Essrog, ce naiba. E-un nume atât de ciudat.

Mai târziu, la Orfelinat, am căutat. Trei, am găsit în cartea de telefon.

•

Concepțiile bizare ale lui Minna ieșeau la iveală, filtrate prin bancurile pe care le spunea și pe care îi plăcea să le audă, dar și prin cele pe care le reteza din scurt cu o frază sau două înainte ca poanta să fie dezvăluită. Ne-am învățat să ne descurcăm orbește prin labirintul orb al prejudecăților lui. Hipioții erau periculoși și fistichii, dar și cumva jalnici în rătăcirea lor utopică. („Părinții tăi au fost hipioți, precis”, obișnuia să-mi spună el mie. „De-asta ai ieșit tu așa supermonstruleț cum ești.”) Homosexualii erau mostre inofensive ale unui impuls ce zăcea pitit, negreșit, în noi toți – „pe jumătate poponar” era ceva mai rușinos decât unul întreg. Unii jucători de baseball, cei din Mets mai precis (Yankees erau ușă-de-biserică, dar plictisitori, pe când Mets păreau splendid de umani și înduioșători), erau pe jumătate poponari – Lee Mazzilli, Rusty Staub, mai târziu Gary Carter. La fel erau majoritatea starurilor rock și oricine făcuse armata, dar nu și cei care luptaseră în război. Lesbienele erau deștepte, misterioase și meritau respect (și cum am fi putut noi, care ne bizuiam pe Minna pentru toate noțiunile noastre despre femei, să îl contrazicem, când îl vedeam dintr-odată atât de derutat și reverențios?), ceea ce nu însemna că nu erau și comic de încăpățânate sau îngâmfate. Populația arabă de pe Atlantic Avenue era la fel de distantă și de neînțeles ca triburile de indieni care locuiau în țara noastră înainte de venirea lui Columb. Minoritățile „clasice” – irlandezi, evrei, polonezi, italieni, greci și portoricani – erau însuși lutul vieții, nostimi în esența lor, în timp ce negrii și asiaticii de toate tipurile erau flituiți cu

sobrietate, fiind fără niciun chichirez (portoricanii, probabil, ar fi trebuit să se încadreze în această categorie, dar fuseseră ridicați la statutul de minoritate „clasică” grație doar filmului *Poveste din cartierul de vest* – și toții hispanicii erau „ricani”, chiar și atunci când erau dominicani, cum era frecvent cazul). Însă prostia crasă, bolile mintale și neliniștile familiale sau sexuale – acestea erau descărcările electrice care puneau lutul în mișcare, forțele însuflețitoare care făceau ca viața oamenilor să fie amuzantă și care curgeau, odată ce învățai să le identifici, prin fiecare persoană și interacțiune. Era o formă de rasism, și nu respect, când spuneai despre negri și asiatici că ei nu pot fi niciodată proști ca un irlandez sau un polonez. Dacă nu erai nostim, nu prea existai de fapt. Și era de obicei preferabil să fii prost făcut grămadă, impotent, puturos, lacom sau fistichiu, decât să cauți să-ți fentezi destinul, ori să-l ascunzi sub jalnice deghizări de vanitate sau calm. Așa s-a făcut că eu, Culmea-Monstruozității-Fățișe, am devenit mascota unei concepții asupra lumii.

•

Am sunat la Essrogii din anuarul telefonic pentru Brooklyn într-o zi când am rămas singur douăzeci de minute în biroul unui depozit, așteptând ca Minna să vină înapoi, alegând încet numerele pe cadranul rotund și greu, încercând să nu fac o obsesie din găurile pentru degete. Până în momentul acela din viață, nu știu dacă, de vreo două ori poate, mai formasem vreun număr la telefon.

Am încercat la *F. Essrog și Lawrence Essrog și Murray și Annette Essrog.* F. nu era acasă. La Lawrence, a răspuns un copil. Am ascultat câteva clipe cum spunea „Alo? Alo?”, simțindu-mi coardele vocale înghețate, apoi am închis.

Murray Essrog a răspuns la telefon. Avea o voce gâjâită, de om bătrân.

— Essrog? am spus eu, șoptind *Boschetar,* cu microfonul receptorului îndreptat în sus.

— Da. Aici locuiește familia Essrog. Murray la telefon. Cu cine vorbesc?

— Baileyrog, am zis eu.

— Cine?

— Bailey.

După o scurtă pauză, a spus:

— Bun, Bailey, cu ce te pot ajuta?

Am închis telefonul. Apoi, am memorat numerele, pe toate trei. În anii care au urmat, niciodată măcar nu s-a întâmplat să trec dincolo de linia fictivă care mă despărțea de Murray sau de ceilalți Essrogi înscriși în anuarul telefonic – niciodată nu m-am dus la ei acasă, niciodată nu i-am acuzat că ar fi rude cu un *monstru-cabotin-pe-gratis,* niciodată nu m-am prezentat măcar – însă am făcut un ritual din a forma numerele lor și a închide după un tic sau două, sau după ce ascultasem în receptor, doar atât cât să aud respirând un alt Essrog.

•

O poveste adevărată, nu un banc, deși era repetată la fel de des, prea trasă de păr chiar, era cu sectoristul de pe Court Street care cu regularitate îi împrăștia pe adolescenții strânși ciorchine pe treptele de la intrarea clădirilor sau în fața barurilor, și care, dacă îl luau cu scuze, le-o reteza scurt: „Da, da. Bine, ia spune-ți tu povestea *din mers*.” Mai mult decât orice, expresia aceasta concentra toate trăsăturile pe care le intuiam eu la Minna – nerăbdarea lui, plăcerea de a comprima, de a face ca lucrurile obișnuite să fie mai expresive, mai hilare sau mai vii, prin contopire. Îi plăceau discuțiile, dar disprețuia explicațiile. O vorbă de alint era plată, dacă nu o împătureai într-o insultă. O insultă era mai bună dacă implica și deprecierea propriei persoane, și în mod ideal trebuia să servească, de asemenea, drept o felie din filosofia străzii, sau drept reluare a unei

controverse latente. Și orice conversație era mai fainã pe fugă, la botul calului, între două acțiuni importante: Am învățat și noi să ne spunem povestea din mers.

•

Deși numele lui Gerard Minna era tipărit pe cartea de vizită a firmei L&L, noi nu l-am întâlnit decât de două ori, și niciodată în timpul vreunei mutări de obiecte. Prima oară a fost în ziua de Crăciun, 1982, acasă la mama lui Minna.

Carlotta Minna era o Popotă-de-Cartier. Acesta era termenul consacrat în Brooklyn, pentru ceea ce făcea ea, conform spuselor lui Minna. Femeia era bucătăreasă și gătea la domiciliu, pregătind sote de calmar, ardei umpluți, borcane cu ciorbă de burtă, care erau achiziționate, direct de la ușa ei, de către un veșnic alai de cumpărători, majoritatea vecine, care nu mai pridideau cu treburile din gospodărie, sau burlaci, tineri și bătrâni, jucători de bocce care își luau farfuriile în parc, pariori de curse care mâncau din bucatele ei postați afară, la Oficiul de Pariuri pentru curse neoficiale, frizeri, măcelari și antreprenori care se așezau pe lăzi, în dosul prăvăliilor, și înfulecau cotletele ei, împăturindu-le între degete, ca pe niște clătite. Cum erau comunicate prețurile și orele ei de program, asta n-am înțeles niciodată – poate telepatic. Cu adevărat, Carlotta Minna lucra ca la popota regimentului, folosind o plită veche, de fapt o mașină de gătit smălțuită, încrustată cu sosuri vechi și pe care, invariabil, clocoteau trei sau patru oale. Cuptorul acestei plite herculeene nu era niciodată rece; întreaga bucătărie dogorea de căldură ca o sobă încinsă. Doamna Minna arăta și ea de parcă s-ar fi copt la foc, cu toată fața înnegrită și zbârcită, ca o pizza calzone prea prăjită. Întotdeauna când ajungeam la ea, trebuia să ne facem loc cu coatele printre cumpărătorii de la ușă și, de asemenea, întotdeauna când plecam de la ea aveam brațele pline de mâncare, deși cum reușea să ne dea și

nouă din puținul ei rămânea un mister, din moment ce niciodată nu părea să câștige mai mult decât strictul necesar, niciodată nu arunca vreo coajă de pâine măcar. Când eram în prezența ei, Minna dădea în clocot și el, turuind continuu, adresându-i-se doar maică-sii, născocind insulte vesele apropo de toți ceilalți din casă, curieri, clienți, străini (dacă mai exista o asemenea categorie pentru Minna pe-atunci), gustând din bucatele gătite de ea și făcând sugestii despre fiecare fel de mâncare, vârând degetul și ciupind din fiecare ingredient crud sau minge de aluat necopt, ciupind-o chiar și pe maică-sa, ba de lobul urechilor, ba de bărbie, ștergându-i cu palma desfăcută stratul de făină de pe brațele ei negricioase. Ea, arareori – chestia asta am văzut-o, oricum –, îi băga în seamă atențiile, sau chiar abia dacă remarca direct prezența lui. Și niciodată în prezența mea mama lui Minna n-a rostit vreun singur cuvânt măcar.

De Crăciunul acela, Minna ne-a dus pe toți acasă la Carlotta, singura dată când am mâncat la masa ei, întâi împingând la o parte lingurile unse de sos, cu care amestecase prin oale, și diverse borcănele fără etichete, pline cu mirodenii, ca să ne facem loc pentru farfurii. Minna stătea în picioare lângă plită, gustând din supa făcută de Carlotta, iar ea se foia pe lângă noi, în timp ce ne îndopam cu perișoare, își plimba degetele pline de făină pe speteaza scaunelor noastre, ne mângâia duios pe cap, pe ceafă. Noi ne prefăceam că nu observam nimic, fiindu-ne rușine unul față de altul și față de noi înșine fiecare să arătăm că sorbeam cu nesaț dezmierdările ei, delicioase ca supa din farfurie. Dar sorbeam totul în extaz. Era Crăciunul, în fond. Stropeam în jur, îmbucam cu poftă, ne făceam semn cu genunchiul pe sub masă. Pe furiș, lustruiam cu degetul coada lingurii, imitând în tăcere mișcările degetelor ei pe ceafa mea și mă luptam cu impulsul de a mă răsuci în loc și a mă

arunca de gâtul ei. Mă concentram la farfuria din fața mea – a mânca era deja pentru mine, încă de atunci, o mângâiere infailibilă. În tot acest răstimp, ea a continuat să ne mângâie, cu mâinile acelea de care ne-am fi îngrozit, dacă le-am fi privit de aproape.

Minna a zărit ce făcea și i-a spus:

— Te-ai emoționat, mami? Ți-am adus aici toți orfanii din Brooklyn. Crăciun fericit.

Mama lui Minna a scos doar un geamăt ascuțit, ca un bocet. Noi ne-am văzut de mâncarea noastră.

— *Orfanii din Brooklyn,* a repetat un glas pe care nu-l cunoșteam.

Era fratele lui Minna, Gerard. Intrase în cameră, fără să ne prindem. Un fel de Minna mai înalt, mai corpolent. Tot cu ochi negri și brunet, cu același rictus ca Minna, cu buzele la fel de adâncite la colțuri. Purta o haină de piele maronie, pe care nu o descheiase, rămânând cu mâinile înfundate în fanta buzunarelor cu clapete false.

— Vasăzică asta este mica ta companie de cărăuși, a zis el.

— Bună, Gerard, a zis Minna.

— La mulți ani, Frank, a zis Gerard Minna, cu un aer absent, fără să se uite la frate-său.

În schimb, ne studia din ochi pe noi patru, despicându-ne în două pe fiecare, cu privirea lui aspră, ca o lamă ascuțită tăind niște lacăte șubrede. N-a durat mult până să termine cu noi pentru totdeauna – cel puțin asta a fost senzația.

— Da, la mulți ani și ție, a zis Minna. Pe unde-ai fost?

— Sus, în oraș, a zis Gerard.

— Ce, tot cu Ralph și ăia?

Am detectat ceva nou în vocea lui Minna, un alean, o încordare lingușitoare.

— Oarecum, da.

— Ia, zi, măcar de sărbători ai de gând să mai vorbești și tu cu mine? Tu și mama, singuri aici, ați ajuns să fiți ca la mănăstire.

— Ți-am adus un cadou.

I-a dat lui Minna un plic alb, umplut doldora. Minna s-a apucat să-l rupă la un capăt, dar Gerard i-a zis, cu voce joasă, pe un ton plin de autoritatea pe care o avea ca frate mai mare: „Pune-l bine.”

Acum, ne-am dat seama că ne holbam la ei. Toți, cu excepția Carlottei, care era la plita ei de gătit, umplând cu vârf o farfurie, ca un adevărat corn al abundenței, pentru fiul ei mai mare.

— Împacheteaz-o, o iau cu mine, mamă.

Carlotta a scâncit din nou, a închis ochii.

— Mă întorc mai târziu, a zis Gerard, apropiindu-se și punând mâinile pe ea, cam așa cum făcuse și Minna. Trebuie să mă văd cu niște oameni astăzi, atâta tot. Vin înapoi diseară. Bucură-te de mica ta petrecere cu orfelini.

A luat farfuria învelită în folie și a plecat.

Minna a zis:

— La ce vă holbați așa? Mâncați ce-aveți în farfurie!

Și a vârât în buzunar plicul alb. Plicul mi-a adus aminte de Matricardi și Rockaforte, de bancnotele lor de o sută de dolari, noi-nouțe. Brickface și Stucco, m-am corectat eu în gând. Pe urmă, Minna ne-a tras câte-o castană în cap, un pic cam tare, inelul lui de aur, cu contur proeminent, de pe degetul mijlociu zdrelindu-ne creștetul cam în același loc unde mama lui ne mângâiase.

•

În mod straniu, felul în care Minna se purta cu mama lui reproducea ceea ce știam noi despre stilul lui cu femeile. Aș fi putut spune „iubite”, însă el nu le numea niciodată așa și, oricum, rar dacă se întâmpla să-l vedem de două ori cu aceeași tipă. Erau fete de pe Court Street, prezențe decorative prin sălile de biliard și prin cinematografe, genul de persoane în stare să plece de la brutărie, după ce terminau serviciul, purtând pe cap același coif de hârtie de unică folosință, sau să se rujeze mestecând de zor guma din gură, ori

să se aplece, planturoase și apetisante, prin geamul de la mașini și peste tejgheaua din pizzerie, holbându-se peste capetele noastre de parcă am fi fost niște piticanii de un metru douăzeci, iar Minna, se părea, fusese coleg de liceu cu absolut toate. „Sadie a fost în clasă cu mine în a șasea”, spunea el, ciufulind-o și răvășindu-i hainele. „Ea e Lisa – când eram la gimnaziu îl snopea în bătaie pe cel mai bun prieten al meu.” Scotea glume pe seama lor de parcă ar fi bătut mărunt cu mingea la perete, le încercuia cu vorbe ca un stindard fâlfâind în jurul unui stâlp, le ciupea de sutien plesnindu-le tare cu elasticul prins în agrafe, le înșfăca de cele două oase proeminente ale bazinului și se apleca, de parcă ar fi încercat să schimbe traiectoria unei bile în mișcare dintr-un joc mecanic, gata să le *răstoarne pe spate.* Fetele nu râdeau niciodată, ci doar rostogoleau ochii în cap și îl îmbrânceau cu palmele, sau nu făceau nimic. Noi studiam toate reacțiile lor, absorbeam feminitatea lor indiferentă, acea rară esență pe care tânjeam să o luăm drept un bun ce ni se cuvenea și nouă. Minna avea acel dar, iar noi îi studiam toate mișcările, le notam și le înregistram, cu rugăciuni mute, aproape involuntare.

„Nu-nseamnă deloc că îmi plac doar femeile cu țâțe mari”, mi-a spus el mie odată, la mult timp după ce renunțase la fetele de pe Court Street, în schimbul unei căsnicii stranii și glaciale. Mergeam amândoi pe Atlantic Avenue, parcă, și o femeie care a trecut pe lângă noi l-a făcut să întoarcă privirea după ea. Am smucit și eu din cap, bineînțeles, cu gesturi veșnic exagerate și de trei lulele ca o marionetă. „Lumea face frecvent această confuzie”, a zis el, de parcă ar fi fost un idol, iar eu publicul lui, o masă de spectatori dedicați cu râvnă descoperirii enigmelor lui. „De fapt, din punctul meu de vedere o femeie trebuie să aibă un pic de *perniță,* dacă înțelegi la ce mă refer?

Ceva între tine și ea, ca un fel de vatelină izolatoare. Altminteri, te freci direct de sufletul ei.”

•

Roți dințate era o altă expresie de-a lui Minna, folosită exclusiv pentru a lua în derâdere ideile noastre despre coincidență sau conspirație. Dacă se întâmpla ca noi, băieții, să cădem în fund de uimire când vedeam, să zicem, cum Minna, mergând pe Court Street, se întâlnea rând pe rând cu trei fete, toate foste colege de liceu, dintre care cu două fusese și combinat simultan, fără ca ele să fi știut una de cealaltă, el bulbuca ochii și intona *roți dințate.* Nu s-a pomenit niciodată ca vreun jucător din echipa Mets să paseze mingea unui neatacant, însă atât Tom Seaver, cât și Nolan Ryan au făcut așa după ce fuseseră transferați în altă parte – *roți dințate.* Frizerul, brânzarul și pariorul se numeau toți „Carmine” – oh, da, *roți dințate,* fabulos. Ai mirosit o pistă bună, Sherlock.

Implicit, noi, orfanii eram niște cretini prostiți de conectivitate, vizibil impresionați de tot ceea ce părea cât de cât familial în lume. Era preferabil să ne îndoim de noi înșine de fiecare dată când ne imaginam că am descoperit vreo rețea în funcțiune. Preferabil, să lăsăm chestiile astea în seama lui Minna. Așa cum Frank Minna cunoștea identitatea părinților noștri, dar nu voia nici în ruptul capului să ne-o dezvăluie, tot la fel doar el avea dreptul să formuleze ipoteze despre sistemele secrete care guvernau Court Street sau lumea. Dacă am fi îndrăznit să ne băgăm pe fir, precis n-am fi descoperit decât alte *roți dințate.* Afaceri, ca de obicei. Asta-i lumea, ce naiba – obișnuiți-vă cu ideea.

•

Într-o zi din aprilie, după cinci ani de la acea masă de Crăciun, Minna și-a făcut apariția la volanul furgonului care, așa cum arăta acum, cu toate geamurile complet sfărâmate, se preschimbase parcă într-o sculptură cristalină

orbitoare, un fel de glob scânteietor pe roți, reflectând razele soarelui. În mod evident, aveam în fața ochilor opera unui ins cu un ciocan sau o rangă și fără niciun pic de teamă de a fi surprins asupra faptului. Minna părea să nu fi observat nimic; ne-a trambalat la o lucrare, fără să pomenească nimic despre starea mașinii. Pe drumul de întoarcere spre Orfelinat, hurducăindu-ne pe pietrele de caldarâm de pe Hoyt Street, Tony a mișcat cu subînțeles din cap spre resturile de parbriz, care spânzurau din ramă ca o perdeluță din mărgele de sticlă, și a spus: „Bun, ce s-a întâmplat?”

— Ce s-a întâmplat cu ce?

Era un joc de-al lui Minna, forțându-ne să ne exprimăm textual, când tot el ne educase să vorbim din priviri, în doi peri.

— Ți-a paradit careva furgonul.

Minna a ridicat din umeri, excesiv de dezinvolt.

— L-am parcat pe tronsonul acela de pe Pacific Street.

Nu pricepeam la ce se referea.

— Sunt niște tipi în cvartalul ăla, care susțin sus și tare că le-am urâțit cartierul.

După câteva săptămâni de când Gilbert vopsise furgonul, caroseria fusese acoperită iarăși de graffiti, niște litere umflate, incoerente, gros conturate, peste care fuseseră scrise filiform diverse invective. Ceva făcea parcă din furgonul lui Minna o țintă înnăscută, hărtănit cum era pe părțile laterale plate ca un vagon de metrou fără geamuri, un fel de suprafață publică nasoală milogindu-se, ai fi zis, să fie vopsită cu spray colorat acolo unde automobilele personale și camioanele comerciale mai lucioase, mai mari, rămâneau inviolabile. „Mi-au spus să nu mai parchez acolo. Pe urmă, după ce am mai lăsat mașina de vreo două ori tot acolo, mi-au spus și altfel.”

Minna a ridicat ambele mâini de pe volan, cu un gest ce voia să denote indiferență. Nu a prea reușit să ne convingă.

— Cineva îți trimite un mesaj, a zis Tony.

— Ce-i aia? a spus Minna.

— Exact cum ți-am spus – un mesaj, a răspuns Tony.

Știam că voia să-l întrebe de Matricardi și Rockaforte. Erau implicați și ei? Nu puteau să-l protejeze pe Minna, ca să nu-i mai spargă nimeni geamurile? Toți voiam să-l întrebăm despre ei și nu îndrăzneam, doar dacă nu vorbea Tony primul.

— Da, bine, dar de fapt unde vrei să bați? a spus Minna.

— *Dă'l'n'mă'sademesaj,* am sugerat eu, impulsiv.

— Știi la ce mă refer, a spus sfidător Tony, ignorându-mă.

— Da, poate, a mormăit Minna. Dar exprimă-te cu vorbele tale.

Simțeam cum furia lui se desfăcea lin ca un evantai din cărți de joc foarte noi.

— *Spune'misătacdraculuiodată*!

Eram ca un țânc născocind niște hachițe, ca să-i împiedice pe părinți să se mai certe.

Dar lui Minna nu-i puteai abate atenția așa ușor.

— Liniște, Dihanie, a zis el, fără să-și ia ochii de la Tony. Repetă ce-ai zis, i s-a adresat el lui Tony, din nou.

— Nimic, a răspuns Tony. Dă-o naibii.

Tony bătea în retragere.

Minna a oprit furgonul lângă bordura trotuarului, la un hidrant pentru incendii plasat în colțul străzii Bergen cu strada Hoyt.

Afară, doi negri ședeau pe treptele de la intrarea unei case, bând ceva dintr-o pungă. S-au uitat chiorâș la noi.

— Repetă ce-ai zis, insista Minna.

El și Tony se holbau unul la celălalt, iar noi, ceilalți, ne-am făcut mici de tot pe locurile noastre.

Mi-am înghițit repede câteva variațiuni verbale.

— Păi, atâta doar, cineva îți trimite un mesaj, a rânjit Tony.

Limpede, chestia asta l-a scos din țâțâni pe Minna. El și Tony vorbeau dintr-odată un limbaj privat, în care *mesaj* avea semnificații grele. „Te crezi deștept nevoie mare”, i-a spus el lui Tony.

— Tot ce spun eu este că văd cum ți-au aranjat camionul, Frank.

Tony își târșâia picioarele pe stratul de ciobulețe pătrate din sticlă securizată care se cojiseră de pe geamul pleoștit și zăceau împrăștiate pe podeaua furgonului.

— Asta nu-i tot ce-ai spus, jeg-nemernic.

Era prima oară când îl auzeam pe Minna folosind termenul care avea să se încastreze ulterior în fruntea eșalonului meu de ticuri: *jeg-nemernic.* Nu știam dacă preluase porecla de la altcineva sau o născocise chiar el, pe loc.

Ce-au însemnat acele cuvinte pentru minte mi-e greu să spun chiar și acum. Poate s-au înscris în vocabularul meu, din cauza traumei acelei zile: Mica noastră organizație își pierdea inocența, deși n-aș fi putut explica în ce fel sau de ce.

— Nu pot să închid ochii și să spun că n-am văzut, a zis Tony. Cineva ți-a spart geamurile cu bună știință.

— Te dai mare sculă cu mine, ia, zi, băi?!

Tony se zgâia la el.

— Te crezi Scarface, mă?

Tony nu i-a răspuns, dar știam toți la ce făcuse Minna aluzie. *Scarface* avusese premiera în urmă cu o lună, iar Al Pacino era în ascensiune, un fel de colos călare peste lumea lui Tony, astupând tot restul firmamentului.

— Știi care-i poanta cu Scarface?! a zis Minna. Ca să ai cicatrice pe față trebuie să fi avut întâi zgaibe.

O secundă, am crezut că Minna îl va pocni pe Tony, pocindu-l la față ca să-și ilustreze lecția de

viață. Și Tony părea să se aștepte la același lucru. Pe urmă, furia lui Minna s-a risipit.

— Afară, a spus el.

Flutura din mână, gesticulând ca un Cezar spre ceruri prin acoperișul șifonat al furgonului lui poștal recondiționat.

— Ce?! a exclamat Tony. Aici, în mijlocul drumului?

— Afară, a spus el din nou, imperturbabil. Cărați-vă pe jos până acasă, pămpălăilor.

Rămăsesem toți cu gura căscată, deși se făcuse înțeles foarte clar. Oricum, nu ne aflam la o distanță mai mare de cinci sau șase cvartale față de Orfelinat. Numai că nu ne primisem banii, nu mersesem la o bere cu felii de pizza sau o pungă cu gogoși calde și lipicioase. Simțeam parcă în gură gustul dezamăgirii – aroma delicioasă a absenței zahărului pudră. Tony a deschis portiera, dislocând alte cioburi de sticlă, și, cuminți, am ieșit unul după altul din furgon, pășind pe trotuar, în lumina orbitoare a zilei, brusc transformată într-o după-amiază fără cap și coadă.

După ce Minna a demarat, lăsându-ne de izbeliște acolo, nu ne-a mai rămas decât să ne foim încurcați câteva clipe în fața bețivanilor de pe trepte. Negrii clătinau din cap uitându-se la noi, niște tolomaci de băiețandri albi rătăciți la câțiva pași de casă. Dar nu ne păștea niciun pericol aici, și nici noi nu eram periculoși de fapt. Evacuarea noastră brutală era atât de umilitoare în sine, încât toată Hoyt Street părea să ne ridiculizeze, cu șirul ei de case modeste, cu bodega ei adormită. Nu ne puteam găsi nicio scuză față de noi înșine. Alții se îngrămădeau pe la colțurile străzilor, nu și noi, care nu mai făceam asta acum. Noi mergeam cu Minna în mașină. Efectul era deliberat: Minna știa valoarea darului pe care îl retrăsese.

— *Pămpălău,* am rostit eu, impetuos, măsurând forma cuvântului în gură, evaluând potențialul lui de a deveni tic.

Pe urmă, am strănutat, din cauza luminii soarelui.

Gilbert și Danny s-au uitat la mine cu scârbă, Tony cu un sentiment mult mai urât decât dezgustul propriu-zis.

— Tacă-ți fleanca, a zis el cu o furie rece, rânjind cu dinții încleștați.

— Spune'misătac, pămpălăule, am croncănit eu.

— Potolește-te odată, m-a avertizat Tony.

Și, culegând o bucată de lemn din rigolă, a făcut un pas spre mine.

Prudenți, Gilbert și Danny s-au tras de lângă noi. M-aș fi dus și eu după ei, însă Tony mă încolțise, împingându-mă spre o mașină parcată. Tipii de pe trepte s-au întins spre spate, rezemați în coate, gâlgâind gânditori din băutura lor cu malț.

— *Jeg-nemernic,* am spus eu, dar, încercând să maschez cuvintele într-un alt strănut, am simțit că-mi pocnește ceva în gât. *Jegnemernic*! *Jegjegos*! am explodat eu, cu grimase nervoase.

Căzusem în capcana fără ieșire a sinelui meu, o situație deja prea familiară, care presupunea strădania de a șlefui un tic verbal pentru a mă elibera din încleștarea lui (neștiind deocamdată cât de tenace putea fi încleștarea anumitor silabe). În niciun caz, nu intenționasem să-i dau o ripostă lui Tony. Totuși, *jeg-nemernic* era epitetul pe care i-l adresase Minna, iar eu acum i-l azvârleam în față, injurios.

Tony ținea în mână bățul pe care îl găsise, o bucată de șipcă aruncată, care mai avea încă resturi de tencuială lipite de ea. Mă holbam la el, anticipându-mi durerea, exact cum anticipasem și durerea lui Tony, provocată de Minna, cu un minut în urmă. În schimb, Tony a venit mai aproape, ținând bățul în lungul corpului, și m-a înșfăcat de guler.

— Hai, deschide gura din nou, a zis el.

— Închidejegul, detectezăjegul, serăzbunăjegul, am spus eu, prizonier al

sindromului meu.

L-am înșfăcat și eu pe Tony, explorându-i gulerul cu mâinile, pipăindu-i gâtul cu degetele, ca un amant nerăbdător, pătimaș.

Gilbert și Danny o luaseră deja în sus, pe Hoyt Street, în direcția Orfelinatului. „Haide, Tony", a zis Gilbert, aplecând capul. Tony l-a ignorat. Râcâia cu bățul pe fundul rigolei, reușind să-l mânjească la vârf cu rahat de câine, galben și cu miros înțepător ca muștarul.

— Gura mare, a zis el.

Acum, Gilbert și Danny făceau pe surzii, văzându-și tiptil de drum, cu ochii în pământ. În mod absurd, în toiul zilei strada era pustie. Nici țipenie, în afară de negrii de pe trepte, martori impasibili. Smuceam din cap, în timp ce Tony împungea cu bățul – ticul ca manevră evazivă –, așa că nu reușea decât să mă mângâiască pe obraz. Însă simțeam mirosul, opusul zahărului pudră devenit tangibil, contopit cu fața mea.

— *Înțeapă'măbailey*! am zbierat eu.

Împins cu spinarea în mașina din spatele meu, răsuceam din cap, încontinuu, strâmbându-mă, ferindu-mă, sanctificând momentul în cartea ticurilor. Stigmatul mă urmărea, necruțător, înroșit în foc. Sau poate obrazul meu luase foc.

Martorii noștri foșneau din punga de hârtie, ofereau oftaturi meditative.

Tony a lăsat să-i cadă bățul din mână și mi-a întors spatele. Se scârbise singur, nu putea să se uite în ochii mei. A vrut să spună ceva, dar s-a răzgândit, preferând să iuțească pasul ca să-i prindă din urmă pe Gilbert și Danny, care ridicând din umeri se îndepărtaseră deja pe Hoyt Street, părăsind locul incidentului.

•

De-atunci, nu l-am mai văzut pe Minna decât abia peste cinci săptămâni, într-o duminică dimineață în curtea Orfelinatului, la sfârșitul lunii

mai. Venise cu frate-său, Gerard; era a doua oară când dădeam ochii cu el.

Niciunul dintre noi nu se mai întâlnise cu Frank în tot acel răstimp, deși eu știu că, la fel ca mine, și ceilalți, pe cont propriu, au hoinărit pe Court Street, tatonând prin câteva dintre locurile lui de predilecție uzuale, frizeria, magazinul de băuturi, arcada. Nu era nicăieri. Asta nu însemna nimic, sau însemna totul. Era posibil să nu mai reapară niciodată, dar dacă venea și nu pomenea nimic de cele întâmplate, noi, unii, n-am fi stat pe gânduri deloc. Între *noi,* nu discutam despre asta, însă un fel de îngândurare atârna deasupra noastră, marcată de melancolia tipică orfanului, resemnarea noastră față de permanența lezării. O parte din ființa fiecăruia dintre noi stătea încă uluită la colțul străzii Hoyt cu Bergen, unde fusesem evacuați din furgonul lui Minna, unde căzusem când aripile noastre neadecvate s-au topit la soare.

S-a auzit un claxon, de la Impala, nu de la furgon. Apoi frații s-au dat jos din mașină și au venit la gardul din plasă de sârmă, așteptând să ne strângem și noi acolo. Tony și Danny jucau baschet, Gilbert poate se scobea înfocat în nas, stând pe tușă. Așa îmi imaginez eu tabloul, oricum. Nu eram în curte, când au apărut ei cu mașina. Gilbert a trebuit să intre în clădire și să mă scoată din biblioteca Orfelinatului, unde obișnuiam să stau retras mai tot timpul, de când cu atacul lui Tony, deși Tony nu mai vădise intenția de a-l repeta. Mă cuibărisem pe pervazul unei ferestre, într-un con de soare, unde lumina se împletea cu umbrele de la gratiile geamului, când Gilbert m-a găsit acolo, cufundat într-un roman de Allen Drury.

Frank și Gerard erau îmbrăcați prea gros pentru acea dimineață, Frank cu geaca lui model pilot, iar Gerard în haina lui din petice de piele. Bancheta din spate a Chevroletului Impala era încărcată de sacoșe pentru cumpărături, pline cu hainele lui Frank, și două geamantane vechi de piele, care

precis îi aparțineau lui Gerard. Nu știu ca Frank Minna să fi avut vreun geamantan în viața lui. Stăteau amândoi la gard, Frank săltându-se fără astâmpăr pe vârful degetelor de la picioare, Gerard agățat de plasa din sârmă, cu degetele bălăngănindu-se printre găuri, nefăcând nimic ca să-și ascundă iritarea pe care i-o provoca frate-său, o iritare virând spre dezgust.

Frank zâmbea și se prostea, ridica din sprâncene, clătina din cap. Danny își ținea mingea de baschet între antebraț și șold; Minna a mișcat din bărbie spre minge, a mimat o aruncare, a scuturat din încheietura mâinii, cu palma atârnând în jos, și a făcut un „O” delicat din buze, ca un fel de *vââjjj* al mingii prin aer.

Apoi, stupid, a sărit pe loc simulând o pasă spre Gerard. Frate-său nici nu l-a băgat în seamă. Minna a scuturat din cap, după care s-a răsucit spre noi și, vârând prin gard două degete ca o țeavă dublă, a scrâșnit din dinți mitraliind *pac-pac-poc,* ca într-un masacru imaginar în curtea școlii. Nu eram în stare decât să ne holbăm cu gura căscată la el, amuțiți. Parcă îi confiscase cineva glasul lui Minna. Or, la Minna, glasul era totul – nu știa și el? Ochii lui spuneau *da,* știa. Ochii lui păreau panicați, ca și cum ar fi rămas sechestrați în trupul unui mim.

Gerard privea în gol prin curte, ignorând mascarada. Minna s-a mai schimonosit de câteva ori la față, făcând cu ochiul, chicotind pe mutește, zvâcnind din obraz ca și cum ar fi vrut să se scuture de vreo scamă invizibilă. Mă forțam să nu-l imit.

Pe urmă, și-a dres glasul. „Eu, ăăă, o să plec din oraș o vreme”, a spus el, într-un final.

Noi așteptam să auzim amănunte. Minna, însă, doar dădea din cap, mijea ochii, rânjea cu gura închisă, cum făcea el, ca și cum ar fi mulțumit pentru aplauze.

— În provincie? a zis Tony.

Minna a tușit în pumn.

— Oh, da. Frate-meu a mai fost acolo. Părerea lui e că nu ne strică, știți, să respirăm un pic de aer curat, la țară.

— Când vii înapoi? a continuat Tony.

— Ah, cu venitul înapoi e o mare necunoscută, Scarface, a zis Minna. Factori necunoscuți.

Pesemne că ne holbam la el, nedumeriți, fiindcă a mai adăugat:

— N-o să stau s-aștept cu capul la fund, dacă la asta te refereai.

Eram în al doilea an de liceu. Durata aceea se profila sinistru dintr-odată, o ușă a anilor deschizându-se larg în ceea ce fusese un viitor numărat în după-amiezi. Îl vom mai recunoaște pe Minna atunci când va veni înapoi? Ne vom mai cunoaște unii pe alții?

Minna nu va mai fi aici ca să ne spună ce să credem despre faptul că Minna nu este aici, ca să dea un nume acestei realități.

— În regulă, Frank, a spus Gerard, întorcându-se cu spatele la gard. Orfanii din Brooklyn apreciază sprijinul tău. Hai mai bine s-o luăm din loc.

— Frate-meu este grăbit. Vede fantome peste tot, a zis Minna.

— Da, sigur, am una chiar în fața ochilor, a zis Gerard, deși de fapt nu se uita la nimeni, ci doar la mașină.

Minna a înclinat capul spre noi, spre fratele lui, spunând parcă *știți și voi cum e.* Și *îmi pare rău.*

Pe urmă, a scos o carte din buzunar, un volum mic și ieftin. Nu cred să mai fi văzut vreodată o carte în mâna lui. „Uite, ține”, mi-a zis el mie. I-a dat drumul pe asfalt și a împins-o pe sub gard, cu vârful pantofului. „Aruncă o privire”, a zis el. „Se dovedește că nu ești singurul monstru de la circ.”

Am luat cartea de jos. *Să înțelegem sindromul Tourette* era titlul, prima oară când vedeam cuvântul.

— Am tot vrut să ți-o dau, a zis el. Dar am fost cam ocupat.

— Splendid, a zis Gerard, luându-l de braț pe Minna. Hai s-o ștergem de-aici.

•

Tony căutase zilnic după orele de școală, așa presupun. Peste trei zile, l-a găsit și ne-a dus pe toți trei acolo, la marginea autostrăzii Brooklyn-Queens Expressway, pe Kane Street în capăt. Furgonul se diminuase, turtit cum era pe jenți, cu pneurile topite. Explozia curățase din ramele geamurilor cioburile de sticlă securizată, care zăceau acum ca o penumbră de granule împrăștiate pe trotuar și pe stradă, împreună cu fulgi de vopsea traumatizată și pete mânjite de cenușă, o hartă fotografică a forței. Flancurile vehiculului erau stratificate, cu vechile graffiti încă vizibile în contururi de un alb osos, tot restul – vopseaua aceea emailată de prost gust aplicată de Gilbert și vechiul înveliș verde, din fabricație – fiind acum o spuzeală neagră și cretoasă, delicată ca pielea arsă de soare. Parcă era o radiografie a furgonului care existase înainte.

I-am dat roată, marcați de o stranie atitudine reverențioasă, temându-ne să punem mâna, iar eu mă gândeam *cenușă, cenușă* – și apoi am luat-o la fugă de-acolo, în sus pe Kane Street, spre Court Street, până să nu apuce să-mi iasă ceva pe gură.

•

În următorii doi ani m-am făcut mai voinic – nu mai gras și nici prea musculos, ci *mare,* ca un urs, încât unuia de categoria cocoș ca Tony sau oricui altcuiva, de fapt, le venea mai greu să mă bruscheze – și am devenit mai ciudat. Cu ajutorul cărții de la Minna, mi-am contextualizat simptomele, stabilind că am sindromul Tourette, ca apoi să descopăr cât de puțin context presupunea acest lucru. Constelația comportamentelor mele era „unică asemenea fulgului de nea”, oh, ce bucurie, și ca un cristal în mișcare lentă văzut la

microscop evolua, dezvăluind noi fațete, și se răspândea, din locul pe care îl avea în adâncul ființei mele, acoperind deja suprafața mea, fațada mea publică. Monstrul-de-circ era acum întregul circ, iar de personalitatea mea de dinainte, lipsită de ticuri, era imposibil să-ți mai amintești cu claritate. Am citit în carte despre medicamentele care mi-ar fi putut face bine, Haldol, Klonopin și Orap, și am insistat laborios pe lângă asistenta medicală, care venea o dată pe săptămână la Orfelinat, să mă ajute să obțin un diagnostic și o rețetă, ca din păcate să descopăr o intoleranță absolută: substanțele chimice mi-au încetinit creierul care abia se mai târa mofluz, acționând ca un dispozitiv de blocare pe roata unui automobil. Reușeam, eventual, să-mi păcălesc simptomele, să le deghizez sau să le încorporez, să le prezint drept excentricități sau vodevil, dar nu puteam să le narcotizez, decât dacă acceptam ca lumea (sau mintea mea – era totuna) să se stingă în asfințit.

Am supraviețuit perioadei de liceu la Sarah J. Hale, fiecare în felul lui. Gilbert crescuse și el, devenise fioros și învățase să-și croiască drum prin dificultăți, rânjind sarcastic sau îmbrâncindu-se. Danny se descurca elegant mizând pe talentul lui la baschet și pe gusturile muzicale sofisticate, care evoluaseră de la Rappers's Delight și Funkadelic la Harold Melvin, Bluenotes și Teddy Pendergrass. Dacă îl vedeam într-o anumită companie, știam că nu trebuia să mă obosesc să-l salut, fiindcă era incapabil să ne recunoască pe noi, ceilalți, izolat cum era în adâncul unui con de opacitate deliberată. Tony, mai mult sau mai puțin, s-a cam lăsat de școală – era greu să fii exmatriculat oficial de la Sarah J., din moment ce prea puțini profesori veneau la ore – și și-a petrecut anii de liceu pe Court Street, tândălind prin fața arcadei, milogindu-se de diverse persoane, pe care le cunoscuse prin Minna, ba să-i dea o țigară, ba să-i găsească o treabă de făcut ori să-l plimbe și pe el

cu Vespa, și având succes la o serie de foste iubite de-ale lui Minna, sau așa zicea el. Timp de șase luni, la un moment dat, a lucrat la Queen Pizzeria, în spatele tejghelei, scoțând feliile din cuptor și punându-le în pungi de hârtie albă, făcând pauze de fumat sub marchiza cinematografului porno de alături. Dacă intram în pizzerie, mă bombarda cu insulte ieftine, imitații nedemne de Minna, spre amuzamentul angajaților mai în vârstă ai localului, ca apoi, vinovat, să-mi strecoare pe furiș o felie gratis, după care să mă ușuiască de-acolo cu alte insulte și poate o palmă peste ceafă sau o împunsătură simulată prea realist în splină.

Eu, în schimb, am devenit o glumă ambulantă, absurd, improbabil, de nevăzut. Izbucnirile, rostirile și tapotările mele erau ca zumzăitul monoton al aspiratorului sau ca paraziții de la radio, iritante, dar tolerate, și într-un final plictisitoare, doar dacă nu se întâmpla să provoace o reacție din partea vreunui adult neavizat, un profesor nou sau un suplinitor. Colegii mei, chiar și negresele cele mai inabordabile și înfricoșătoare, înțelegeau instinctiv ceea ce profesorii și pedagogii de la Sarah J., înăspriți de vitregia situației care îi transformase într-un fel de forță paramilitară, nu prea reușeau să priceapă: comportamentul meu nu era nicidecum o atitudine de adolescent rebel. Și de aceea nici nu-i *interesa* de fapt pe ceilalți adolescenți. Eu nu eram dur, provocator, filfizon, autodistrugător, sexy, nu bolboroseam în cine-știe-ce limbaj contracultural secret, nu puneam autoritatea la încercare, nu îmi arătam adevărata piele. Nu eram nici măcar unul dintre cei doi sau trei rockeri-punk zăpăciți, timizi, cu creastă verde de mohican și haine de piele, care necesitau constant bătăi pentru îndrăzneala lor. Eu eram doar țicnit.

•

Atunci când, în sfârșit, s-a întors și Minna, Gilbert și eu urma să absolvim liceul – ceea ce nu

era mare scofală, decât că în general trebuia să ne arătăm la față, să stăm treji și, în cazul lui Gilbert, în mod sistematic să recopieze cu mâna lui temele făcute de mine. Tony încetase complet să-și mai facă apariția la Sarah J., iar Danny era undeva într-o situație de mijloc – o prezență în curte și în sala de sport, adică în cultura școlii, Danny chiulise de la majoritatea orelor pe tot parcursul clasei a treia de liceu și era considerat „repetent", deși cred că noțiunea aceasta era cam abstractă pentru el. Lui, să-i fi spus și că îl trimiteau înapoi la grădiniță, că tot ar fi ridicat din umeri nonșalant, întrebând doar la ce înălțime aveau ăia montate coșurile de baschet în curte și dacă inelele de care atârnau plasele erau suficient de solide cât să reziste la greutatea lui.

Minna era deja cu Tony în mașină, când a oprit în fața școlii. Gilbert s-a dus în curte, ca să-l scoată pe Danny dintr-un joc trei-la-trei, în timp ce eu, postat neclintit pe marginea trotuarului în iureșul de elevi care ieșeau din clădire, rămăsesem pe moment fără glas. Minna s-a dat jos din automobil, un Cadillac nou, de culoare vineție. Eram mai înalt decât Minna acum, dar asta nu diminua prestanța lui asupra mea, felul în care prezența lui declanșa automat rugămintea de a afla cine eram eu, de unde veneam și ce fel de om sau monstru avea să iasă din mine. Toată această reacție era consecința nemijlocită a faptului că, în urmă cu cinci ani, începusem să mă descopăr pe mine însumi abia atunci când Minna m-a smuls din bibliotecă, azvârlindu-mă în lume, iar vocea lui pompase graiul în vocea mea. Îl iubeam din toate simptomele mele. Am întins mâna spre el – deși eram în mai, purta un trenci – și l-am bătut ușor pe umăr, o dată, de două ori, am lăsat mâna jos, pe urmă am ridicat-o iar și m-am dezlănțuit într-un staccato exploziv de mângâieri tourettice. Minna încă nu spusese nimic.

— Mănâncămă, Minnamin, am mormăit eu în barbă.

— Mare caraghios ești tu, Dihanie, a zis Minna, sumbru la față.

Foarte curând, aveam să înțeleg că acum, când venise înapoi, Minna era alt om decât îl știam noi dinainte să plece. Tot hazul lui de altădată se topise ca obrăjorii durdulii ai copilului când crește. Nu mai vedea nostimade la tot pasul, își pierduse gustul pentru panorama comediei umane. Poarta atenției lui se îngustase, iar ceea ce mai trecea acum prin ea era incisiv și amar. Sentimentele lui erau mai mult priviri, râsul lui doar un rictus. De asemenea, își pierdea răbdarea mult mai ușor, reacționând imediat impulsiv, nu mai pretindea atât de mult „să-ți spui povestea", cât mai ales să o faci „din mers".

Dar în momentul acela, austeritatea lui părea întru totul specială: Voia să ne suim toți în mașină, avea să ne spună ceva. Era ca și cum ar fi fost plecat doar o săptămână-două, nu doi ani. Avea să ne dea ceva de lucru, m-am gândit eu involuntar, sau am sperat, iar anii interpuși s-au risipit instantaneu.

Gilbert l-a adus pe Danny. Noi trei ne-am așezat pe bancheta din spate; Tony ședea în față, lângă Minna. Minna și-a aprins o țigară, ținând volanul între coate. De pe Fourth Avenue, am cotit pe Bergen. Spre Court Street, mă gândeam eu. Minna a pus bricheta deoparte, iar din buzunarul trenciului a scos niște cărți de vizită.

L&L CAR SERVICE, scria pe ele. DOUĂZECI ȘI PATRU DE ORE. Și un număr de telefon. Niciun slogan de data asta, și niciun nume.

— Ia, ziceți, hahalerelor, aveți permis cu derogare? a zis Minna.

N-aveam.

— Știți unde este DMV[13], mai încolo pe Schermerhorn? Ține.

Scobindu-se în buzunar, a scos un sul de bancnote, a smuls din el patru hârtii de câte douăzeci de dolari și le-a pus pe scaun lângă Tony, care a împărțit câte una la fiecare. Pentru Minna, totul avea același preț, se rezolva și se achita ieșind repede la interval cu douăzeci de dolari. Chestia *asta* nu se schimbase. „Vă duc eu până acolo. Întâi, însă, vreau să vedeți ceva."

Și am văzut: o prăvălioară pe Bergen Street, imediat cum veneai de pe Smith Street, bătută în scânduri atât de dese, încât arăta ca o clădire condamnată. Eu, unul, însă, știam deja cum era pe dinăuntru. În urmă cu câțiva ani, acolo existase o bombonerie în miniatură, cu un singur stelaj de reviste și benzi desenate patronate de o hispanică zbârcită, care îmi sucise brațul la spate, când am strecurat în haină un exemplar din *Heavy Metal* și am țâșnit spre ușă. Acum, Minna gesticula solemn spre prăvălie: viitorul sediu al firmei L&L Car Service.

Minna avea un aranjament cu un oarecare Lucas, la Școala de șoferi „Corvairs", pe Linvingstone Street – urma să luăm lecții toți patru, pe gratis, începând de a doua zi. Cadillacul vinețiu era singurul vehicul din baza auto a firmei L&L, însă trebuiau să mai vină și alte mașini. (În mașină mirosea toxic a nou, vinilul scârțâind ascuțit ca o mie de ace în încheietura mâinii. Degetele mele scormonitoare investigau scrumiera de pe cotiera banchetei din spate – conținea zece semiluni de unghii tăiate frumos.) Între timp, noi ne vom ocupa de obținerea permiselor auto și de reamenajarea prăvăliei dărăpănate, dotând-o cu radiouri, aparatură de birou, hârtie de scris, telefoane, casetofoane recorder, microfoane (casetofoane recorder? microfoane?), un televizor și un frigider mic. Minna avea bani de cheltuit pe aceste lucruri și voia să mergem cu el ca să îl vedem când îi cheltuiește. Nu strica să ne uităm și după niște haine mai acătării, dacă tot umblam prin

oraș cu el – chiar nu ne dădeam seama că arătam ca niște pușlamale din *Welcome Back, Kotter*[14]? – singurul lucru care rămânea de făcut era să ne retragem imediat de la Sarah J. Sugestia nu a ofuscat pe nimeni. Într-o clipită, ne încadrasem într-o formație, orfani pavlovieni ce eram. Ascultam cum noile tonalități ale lui Minna, suspicioase și aspre, se îndulceau cumva amintind de muzica mai generoasă de odinioară, melodia care ne lipsise, dar pe care nu o uitasem. Minna turuia mai departe: trebuie să ne luăm o stație radio-CB, ce naiba, trăim în secolul XX, n-ați auzit de-așa ceva? Știe careva cum funcționează un CB? Tăcere mormântală, punctată de *„Radiobailey*!” Splendid, a zis Minna, voluntarii gogomani. Alo? Alo? Pămpălăii de noi, nătărăii, ne holbam la el de parcă n-am fi știut englezește – ce naiba *învârtisem* noi timp de doi ani de fapt, în afară de a cerceta de câte ori pe zi puteam să ne golim cutia de viteze? Tăcere. Să facem bătături în palmă, să dăm la manivelă, *să facem labă,* voia să spună Minna – chiar trebuia să o silabisească? Din nou tăcere. Alo, se-aude? Hei, noi chiar nu văzusem *Conversația*? Cel mai mișto film din lume, cu Gene Hackman. Nu-l știam pe Gene Hackman? Tăcere iarăși. Noi nu-l știam decât din *Superman* – Lex Luthor. Nu s-ar fi zis că Minna se referea la *acel* Gene Hackman. (*Lexluthor textușor, fărăfrățior,* se învârtea mintea mea, sondând dezastrul – unde era Gerard, celălalt „L” din L&L? Minna nu-i pomenise numele.) Păi, neapărat să-l vedem, poate așa mai aflam și noi câte ceva despre *supraveghere.* Și tot dând din gură la fel, ne-a dus cu mașina pe Schermerhorn, la Department of Motor Vehicles. Am văzut cum Danny a sucit brusc privirea spre băieții de la Sarah J. care jucau baschet în parcul de vizavi – dar acum noi eram cu Minna, la un milion de kilometri depărtare. Nu care cumva să nu ne luăm permise pentru limuzină, a continuat el. Costă doar cu zece dolari

mai mult, testul fiind același. Și să nu vă apucați să rânjiți în poză, că o să arătați ca niște haidamaci perverși. Aveam și noi gagici, chestii? Bineînțeles că nu, cine să se lege la cap cu niște loaze fără căpătâi. Apropo, Popota-de-Cartier a dat în primire. Carlotta Minna murise în urmă cu două săptămâni; Minna punea ordine în afacerile ei acum. Ne gândeam ce fel de afaceri, dar n-am întrebat. Oh, și Minna se însurase, s-a gândit el să menționeze acum. El și proaspăta lui soție se mutau în fostul apartament al Carlottei, după ce curățau întâi de pe pereți sosul depus de vreo treizeci de ani într-un strat de jeg gros. Cioflingari cum eram, dacă voiam s-o cunoaștem pe mireasa lui Minna, să facem bine întâi să ne tundem. Era și ea tot din Brooklyn? a vrut Tony să știe. Nu chiar; nevasta lui a crescut pe o *insulă.* Nu, hahalerelor, nu Manhattan, nici Long Island – o insulă adevărată. Lasă că o s-o cunoaștem și o să vedem. Din câte se părea, până una alta trebuia să fim șoferi, pricepuți să manevrăm aparate de fotografiat, casetofoane recorder și radiouri CB, niște inși la costum și tunși regulamentar, care nu se hlizesc aiurea în pozele din permisul de șofer. Întâi, trebuia să devenim „Oamenii-lui-Minna”, deși nimeni nu rostise aceste cuvinte.

Dar aici, aici era toată *frumusețea.* Așa cum a recunoscut chiar el, Minna *îngropase orice indiciu* dinadins: L&L Car Service – nu însemna de fapt o companie de limuzine cu șofer. Chestia asta era doar o fațadă. L&L era o *agenție de detectivi.*

•

Bancul pe care Minna voia să-l audă în salonul de urgențe, la spital, bancul cu Irving, era așa:

O mamă evreică – doamna Gushman, o s-o numim noi – intră într-o agenție de turism. „Vreau să merg în Tibet”, spune ea. „Uite ce e, cucoană, ascultă-mă pe mine, dumneata n-ai ce să cauți în Tibet. Poftim, am o ofertă atractivă pentru un circuit în arhipelagul Florida Keys, sau eventual un

sejur în Hawaii…” „Nu”, zice doamna Gushman. „Eu vreau să merg în *Tibet.”* „Doamnă, și vei călători singură? Tibetul nu este un loc unde*...”* „Vreau să cumpăr un bilet pentru Tibet!”, zbiară doamna Gushman. „Bine, bine.” Și doamna Gushman pleacă în Tibet. Coboară din avion și întreabă prima persoană pe care o vede: „Cine-i cel mai mare sfânt din Tibet?” „Păi, Marele Lama, desigur”, vine răspunsul. „Pe el vreau să-l văd”, zice doamna Gushman. „Du-mă la Marele Lama.” „Oh, nu, n-ați înțeles, fiindcă în America n-aveți de unde să știți, dar Marele Lama trăiește pe cel mai înalt munte de la noi, într-o izolare totală. Nimeni nu are voie să-l vadă pe Marele Lama.” „Eu sunt doamna Gushman, am bătut atâta drum până în Tibet, așa că nu se poate să nu-l văd pe Marele Lama.” „Oh, dar nu este permis…” „Care munte? Cum ajung acolo?” Și așa doamna Gushman trage la un hotel de la poalele muntelui și angajează niște șerpași care să o ducă la mănăstirea de pe pisc. Pe tot parcursul ascensiunii, oamenii încearcă să-i explice, nimeni nu are voie să îl vadă pe Marele Lama – propriii lui călugări au obligația să postească și să mediteze ani de-a rândul, înainte de a li se îngădui să îi pună doar o singură întrebare Marelui Lama. Doamna, însă, rămâne cu ideea ei fixă, arătând mereu cu degetul și spunând: „Eu sunt doamna Gushman, duceți-mă sus pe munte!” Când ajung la mănăstire, șerpașii le explică monahilor situația – o americancă țicnită ține morțiș să îl vadă pe Marele Lama. Doamna zice: „Spuneți-i Marelui Lama că a venit la el doamna Gushman.” „Dar n-ați înțeles, cum să facem noi…” „Simplu, îi spuneți și gata!” Călugării pleacă, iar când se întorc clatină toți din cap, nedumeriți. „Nu putem pricepe cum de Marele Lama a spus că vă acordă o întrevedere. Vă dați seama ce onoare…” „Da, da”, zice ea. „Hai, duceți-mă la el!” Și monahii o conduc la Marele Lama. Murmurând, monahii deschid ușa, iar

Marele Lama încuviințează din cap – da, pot să-l lase singur cu doamna Gushman. Și Marele Lama se uită la doamna Gushman, iar doamna Gushman spune: „Irving, când ai de gând să vii acasă? Tatăl tău este îngrijorat!”

• OCHI ISCODITORI

Oamenii-lui-Minna poartă costum. Oamenii-lui-Minna conduc mașini. Oamenii-lui-Minna interceptează convorbiri telefonice. Oamenii-lui-Minna stau în spatele lui Minna, cu mâinile în buzunar și figuri amenințătoare. Oamenii-lui-Minna transportă bani. Oamenii-lui-Minna colectează bani. Oamenii-lui-Minna nu pun întrebări. Oamenii-lui-Minna răspund la telefon. Oamenii-lui-Minna preiau colete. Oamenii-lui-Minna se bărbieresc frumos. Oamenii-lui-Minna se conformează instrucțiunilor. Oamenii-lui-Minna încearcă să fie ca Minna, însă Minna a murit.

•

Gilbert și eu am șters-o de la spital atât de repede și într-o asemenea stare de stupoare și încețoșare mintală, încât când am ajuns înapoi cu mașina și am intrat în sediul L&L, iar Tony a zis: „Nu-i nevoie să ne spuneți. Am auzit deja”, am avut senzația că abia atunci aflam și eu prima oară.

— De la cine ați auzit? a spus Gilbert.

— Un polițai negru, a trecut pe-aici acum câteva minute. Pe *voi* vă căuta, a zis Tony. L-ați ratat la secundă.

Tony și Danny stăteau furioși și fumau în spatele biroului de recepție din incinta sediului L&L, cu frunțile năclăite de sudoare, cu priviri împăienjenite și rătăcite, cu dinții scrâșnind pe sub buzele încleștate. Arătau de parcă îi bumbăcise bine careva și acum voiau să-și verse năduful pe noi.

Biroul de pe Bergen Street era așa cum îl renovasem noi în urmă cu cincisprezece ani: împărțit în două prin tejgheaua melaminată, cu un televizor color cu diagonala de 75 de centimetri, funcționând permanent în „zona de așteptare” situată dincoace de tejgheaua-birou de recepție, cu

telefoane, fișete și un computer pe peretele din spate, sub o imensă hartă cașerată a Brooklynului, pe care Minna mâzgălise cu un marker gros, peste fiecare cartier, niște cifre reprezentând tariful transportului cu L&L – cinci parai până în Heights, șapte până în Park Slope sau Fort Greene, doisprezece până în Williamsburg sau Borough Park, șaptesprezece până în Bushwick. Cursele până la aeroporturi sau în Manhattan erau de la douăzeci de dolari în sus.

Scrumiera de pe tejghea era plină de chiștoace de țigări care fuseseră între degetele lui Minna, registrul de lângă telefon era plin cu însemnări scrise de el ceva mai devreme, în ziua aceea. Sandviciul de pe frigider păstra urmele mușcăturii lui. Toți patru eram acum ca niște ornamente în jurul unei decorațiuni centrale care lipsea de pe masă, incoerenți ca o propoziție fără verb.

— Cum au dat de urma noastră? am întrebat eu. Portofelul lui Frank e la noi.

L-am desfăcut, am scos dinăuntru mănunchiul de cărți de vizită ale lui Frank, cu datele firmei, și le-am strecurat în buzunar. Pe urmă, am pus portofelul pe tejghea și am plesnit cu el în suprafața melaminată de cinci ori, ca să îmi iasă numărătoarea până la șase.

Nimeni nu mă băga în seamă în afară de mine. Cei trei formau auditoriul meu cel mai vechi și mai sastisit. Tony a ridicat din umeri, zicând:

— Să fi croncănit Minna *L și L,* cu limbă de moarte? O fi avut vreo carte de vizită în haină? S-a apucat Gilbert să ciripească diverse nume, ca un mare idiot ce e? Vedeți, *voi* să-mi spuneți mie cum au reușit să dea de noi.

— Și ce voia copoiul ăla? a zis Gilbert, cu stoicism.

Moșmonditul ăsta nu era în stare să se ocupe decât de o singură problemă odată, indiferent dacă încurcăturile se adunau vraf până la cer.

— A zis că nu aveați voie să părăsiți spitalul, dacă nu știați. Cu gura ta i-ai spus unei asistente medicale *numele* tău, Gilbert.

— Fir-ar să fie de porcărie, a zis Coney. Lua-l-ar naiba de caraliu negru.

— Da, bine, poți să-i spui în față părerea ta despre el, fiindcă tipul urmează să revină. Și, oricum, mai bine ai spune: „Lua-l-ar naiba de ofițer negrotei de la omucideri", din moment ce cu asta se ocupă tipul, dacă vrei să știi. În plus, e un polițai isteț. Îți dai seama după ochi, când te uiți la el.

— Ofiucideri, m-am gândit eu să adaug.

— Cine-i spune Juliei? a întrebat Danny încetișor.

Gura și fața lui toată erau învăluite în fum. Nimeni nu i-a răspuns.

— Eu, unul, n-o să fiu aici când o să vină ăla înapoi, a zis Gilbert. O să fiu pe teren, să-i fac lui treaba de gealat păcătos și să-l prind dracului pe nenorocitul ăla de janghinos care a făcut asta. Dă-mi să-mi mai bat un cui în coșciug.

— Las-o mai domol, Sherlock, a zis Tony, întinzându-i o țigară. Vreau să știu cum s-a întâmplat, de fapt? Cum de ați ajuns voi doi să fiți amestecați în chestia asta. Știam că misiunea voastră era să stați de planton undeva.

— A apărut și Frank acolo, a zis Gilbert, căznindu-se degeaba să-și aprindă țigara cu o brichetă descărcată. S-a dus înăuntru. Mama ei de scăpărătoare mizerabilă!

Vocea lui era încleștată, ca o mână făcută pumn. Am văzut toată secvența aceea stupidă derulându-se parcă în mintea lui: mașina parcată, microfonul și căștile, semaforul, Brainum, lanțul banalităților care a condus cumva la tomberonul mânjit de sânge și la spital. Lanțul banalităților imortalizate acum prin vinovăția noastră.

— *Unde* înăuntru? a zis Tony, pasându-i lui Gilbert niște chibrituri.

Suna telefonul.

— Nu știu, un fel de chestie kung-fu, a zis Gilbert. Întreabă-l pe Lionel, el știe mai bine totul…

— Nu kung-fu, am început eu. Meditație…

— Adică vrei să spui că l-au ucis cu *meditație*? a zis Tony.

Telefonul a sunat a doua oară.

— Nu, nu, am văzut cine l-a omorât – *Breaz Ghicirog*! – un malac de polonez – *Barnamum Pierogi*! – adică o *huidumă* efectiv. Nu l-am văzut decât din spate.

— Care dintre noi o să-i spună Juliei? a zis Danny din nou.

Telefonul a sunat a treia oară.

Am ridicat receptorul și am spus: „L și L.”

— Vreau o mașină pe Warren numărul 1-8-8, colț cu… a mormăit o voce de femeie.

— N-avem mașini, am spus eu, mecanic.

— Nu aveți nicio mașină?

— Nicio mașină, am repetat eu.

Simțeam un nod în gât și ticăiam ca o bombă amorsată.

— În cât timp puteți face rost de o mașină?

— *Lionel Deathclam*! am zbierat eu în receptor, ceea ce i-a captat atenția interlocutoarei mele, suficient oricum cât să închidă telefonul.

Colegii mei, Oamenii-lui-Minna, s-au uitat la mine, vag zgâlțâiți momentan din disperarea lor împietrită.

•

Orice firmă adevărată specializată în transportul individual de persoane, chiar și una mică, are un efectiv auto de cel puțin treizeci de limuzine, care lucrează prin rotație, și minimum zece mașini măcar pe stradă în orice moment. „Elite”, rivalul nostru plasat cel mai aproape, pe Court Street, are șaizeci de vehicule, trei dispeceri și, probabil, douăzeci și cinci de șoferi pe tură. „Rusty’s”, pe Atlantic Avenue, are optzeci de mașini. New

Relámpago, o companie condusă de niște dominicani, în Williamsburg, are o sută șaizeci de vehicule, o economie secretă magistrală pentru transporturi private, adânc ascunsă în cartier. Serviciile de transport individual pentru persoane sunt complet dependente de comenzile telefonice – șoferilor li se interzice prin lege să preia clienți de pe stradă, pentru a nu face concurență neloială companiilor de taximetre autorizate. De aceea șoferii și dispecerii împânzesc lumea cu cărți de vizită profesionale, le strecoară în holul de la intrarea imobilelor, asemenea pliantelor pentru mâncăruri chinezești cu livrare la domiciliu, le lasă stivuite lângă ghivece de plante prin sălile de așteptare din spitale, le fofilează în palmă clienților la sfârșitul fiecărei curse, odată cu mărunțișul cuvenit ca rest. Sau lipesc pe telefoanele publice etichete adezive unde numărul lor de telefon apare scris cu cifre fosforescente.

L&L avea cinci mașini, una pentru fiecare dintre noi, dar rar se întâmpla să fim disponibili pentru a le șofa. Noi nu distribuiam niciodată cărți de vizită, nu eram niciodată amabili la telefon cu cei care sunau și, în urmă cu cinci ani, retrăsesem numărul nostru de telefon atât din Pagini galbene, cât și de pe firma de la intrarea în sediul nostru, pe Bergen Street.

Cu toate acestea, numărul nostru circula, așa că una dintre principalele noastre activități era să ridicăm receptorul și să spunem: „n-avem mașini”.

•

În timp ce puneam receptorul în furcă, Gilbert se căznea îndârjit să le spună ce știa el despre acțiunea noastră de supraveghere. După greutatea cu care se exprima, ai fi zis că engleza era o limbă pe care o cunoștea doar vag, însă în privința implicării emoționale nu i se putea reproșa nimic. Cum, însă, nici eu n-aș fi fost capabil să contribui suplimentar decât cu un posibil *Bionic Dreadlog* – mintea mea îndoliată decisese că sarcina ei din

acea seară era să-mi găsească alte variante de nume –, nu eram nicidecum cel îndreptățit să îl critice. Părăsind atmosfera confuză întreținută înăuntru de fumul țigărilor aprinse una de la alta, am ieșit afară în frigul nopții scăldate în lumini. Smith Street vibra de viață, cu metroul murmurând pe dedesubt, cu pizzeria, băcănia coreeană și Cazinoul asaltate de clienți. Era o seară ca oricare alta de până atunci – nimic din peisajul stradal de aici nu sugera în vreun fel că Minna a murit în acea zi. M-am dus la mașină și am scos carnețelul din compartimentul de mănuși, străduindu-mă din răsputeri să nu mă uit spre petele de sânge de pe bancheta din spate. Pe urmă, m-am gândit la ultimul drum făcut de Minna cu mașina. Și mi-am dat seama că uitasem ceva. Când mi-am luat inima în dinți ca să mă uit în spate, mi-am amintit despre ce era vorba: ceasul lui de mână și pagerul. Le-am pescuit de sub scaunul din dreapta volanului unde alunecaseră și le-am băgat în buzunar.

Am încuiat mașina și am repetat în gând câteva opțiuni imaginare. Puteam să mă duc singur înapoi la vila Yorkville Zendo și să arunc o privire pe-acolo. Puteam, la fel de bine, să îl caut pe ofițerul de la omucideri, să îi câștig încrederea, să pun la bătaie toate informațiile mele, colaborând cu el, și nu cu ceilalți oameni ai lui Minna. Puteam, de asemenea, să mă plimb încolo, pe Atlantic Avenue, să mă așez într-un local arăbesc unde lumea mă cunoștea și nimeni nu se holba la mine, și să beau o ceșcuță de cafea neagră mâloasă, mâncând o baclava sau o prăjitură „cuibul corbului” – gust amărui, aburi și zahăr, ca să-mi otrăvesc mâhnirea.

Sau puteam să mă întorc în birou. Și m-am întors în birou. Gilbert încă mai bălmăjea despre cum ne năpustisem noi cu mașina pe rampa pentru ambulanțe, pe urmă despre toată aiureala de la spital. Ținea ca Tony și Danny să știe că noi făcusem tot ce se putea. Am trântit carnețelul deschis pe tejghea și, cu un pix roșu, am încercuit

FEMEIE, OCHELARI și ULLMAN, ÎN ORAȘ, toți acei noi actori esențiali de pe scena noastră. Subțiri ca hârtia și enigmatici cum erau, tot aveau mai multă viață decât Minna acum.

Aveam alte întrebări: clădirea despre care vorbiseră. Amestecul portarului. Femeia al cărei nume n-a fost menționat pe care Frank o scăpase de sub control, cea căreia îi lipsea chestia aia a ei cu *Rama-lama-ding-dong.* Interceptarea conversației: ce spera Minna că aș fi putut auzi? De ce nu a putut să-mi spună, pur și simplu, la ce să ciulesc urechile?

— Noi l-am întrebat, când era pe bancheta din spate în mașină, a zis Gilbert. L-am întrebat, dar n-a vrut să ne spună. Nu știu de ce n-a vrut să spună.

— Ce l-ați întrebat? a zis Tony.

— L-am întrebat cine l-a omorât, a zis Gilbert. În fine, înainte să moară.

Mi-am amintit numele „Irving”, dar n-am spus nimic.

— Cineva trebuie neapărat să-i spună Juliei, a zis Danny.

Gilbert s-a prins de semnificația carnețelului. S-a apropiat și a citit ceea ce încercuisem eu cu roșu. „Cine-i Ullman?” a zis Gilbert, uitându-se la mine. „Tu ai scris asta?”

— În mașină, am spus eu. Sunt însemnările pe care le-am făcut în mașină. „Ullman, în oraș” era locul unde Frank urma să meargă când se suia în mașină. Tipul din Zendo, care l-a trimis afară – acolo îl trimitea de fapt.

— Adică *unde* îl trimitea? a zis Tony.

— Nu contează, am spus eu. Oricum nu s-a mai dus. L-a luat zdrahonul și l-a omorât, asta a fost. Contează, însă, cine l-a trimis – *Failey*! *Bakum*! *Flakely*! – tipul din vilă.

— Eu nu-i spun Juliei, a zis Danny. Poa’ să zică lumea orice.

— Foarte bine, nici pe mine să nu contați, a replicat Gilbert, dându-i atenție în fine și lui

Danny.

— Ar fi bine să ne ducem înapoi în East Side – *Perfidulzendo*! – și să aruncăm o privire pe-acolo.

Fierbeam de nerăbdare să ajung la punctul esențial, care oricum nu mi se părea că ar fi Julia.

— Bine, bine, a spus Tony. O să ne punem toți capul la contribuție și o să vedem.

Auzind cuvântul *cap,* am fost binecuvântat cu o viziune subită: Fără Minna, capetele noastre, puse laolaltă, erau goale și aeriene ca niște baloane. Despriponite prin moartea lui, rămânea doar de văzut cât de repede se vor împrăștia despărțindu-se, cât de departe – și dacă se vor sparge sau doar se vor sfriji, dezumflându-se.

— OK, a spus Tony. Gilbert, pe tine trebuie să te scoatem de-aici. Tu ești numele pe care îl au ăia. Așa că o să te trimitem nițel creanga, la munca de teren. Tu o să-l cauți pe tipul ăla Ullman.

— Și cum să fac asta, mă rog? a întrebat Gilbert, care nu prea știa ce înseamnă să faci pe copoiul.

— Ce-ar fi să mă lași să-l ajut? m-am oferit eu.

— Am nevoie de tine pentru altceva, a spus Tony. Gilbert poate da de urma lui Ullman.

— Da, sigur, a zis Gilbert. Cum, însă?

— Poate îl găsești în cartea de telefon, a sugerat Tony. Ullman – nu e un nume foarte comun. Sau eventual în agenda lui Frank – te-ai prins, da? Agenda telefonică a lui Frank?

Gilbert s-a uitat la mine.

— O fi rămas în haină, am zis eu. La spital.

Chestia asta mi-a declanșat oricum o auto-percheziționare compulsivă. Mi-am pipăit fiecare buzunar de șase ori la rând. Și în barbă mormăiam: *„Agendalu'Frank, agentfranc, agoniczdranc…*"

— Măreț, a zis Tony. Uite ce chestie măreață. Foarte bine, dă dovadă de inițiativă de data asta și găsește-l pe tip. E *sarcina* ta, Gilbert, ce mama mă-sii! Sună-l pe amicul ăla al tău, gardistul-de-la-gunoaie – doar are și el acces la dosarele poliției, am dreptate sau nu, zi? Găsește-l pe Ullman și

umflă-l imediat. Poate că ăsta o fi malacul tău. O fi început să-și facă griji că Frank n-a apărut la întâlnire.

— Tipul de la etaj, din vilă, i-a întins cursa lui Frank, am zis eu, frustrat că Gilbert și hahalera aia de amic al lui de la Poliția Sanitară primiseră misiunea de a-l prinde pe Ullman. Au fost în cârdășie la chestia asta, tipul de la etaj și zdrahonul. Tipul știa că zdrahonul aștepta la parter.

— OK, dar e posibil ca zdrahonul să fie, totuși, chiar tipul ăsta – Ullman, a zis Tony, iritat. Și exact asta urmează să afle Gilbert, clar?

Am ridicat mâinile, în semn că mă predam, după care am prins din zbor o muscă imaginară.

— O să mă duc eu în East Side, a zis Tony. Arunc o privire pe-acolo. Văd dacă nu pot intra în clădire. Danny, tu te ocupi de prăvălie.

— S-a făcut, a zis Danny, stingând țigara.

— Polițaiul ăla o să apară din nou, a spus Tony. Vorbești tu cu el. Cooperezi, doar că nu îi divulgi nimic. Și să nu se vadă că ești panicat.

Implicită în această sarcină era ideea unei relații superioare pe care Danny o avea cu *lua-l-ar naiba de caraliu negru.*

— Vorbești de parcă am fi toți suspecți, am zis eu.

— Fiindcă așa a insinuat caraliul ăla, a spus Tony. Nu eu am zis asta.

— Și cu mine cum rămâne? Vrei să merg și eu – *Criminal Fishrug* – cu tine? Știu locul.

— Nu, a zis Tony. Tu te duci să-i explici Juliei.

•

Julia Minna apăruse împreună cu Frank, venind de-acolo de unde o fi fost el plecat în perioada dintre dizolvarea firmei pentru mutări și înființarea agenției de detectivi particulari. E foarte posibil ca ea să fi fost ultima și cea mai măreață dintre iubitele lui Minna, din câte știam noi – și cu siguranță intra perfect în acest rol: înaltă, epatantă, păr blond îngrijit, bărbie sfidătoare. Era ușor să ți-l

imaginezi pe Minna hârjonindu-se cu ea, trăgând-o de bluză, încasând un cot în stomac. Dar până am ajuns noi să o cunoaștem, cei doi intraseră deja într-un impas încrâncenat, ce avea să fie de lungă durată. Tot ce mai rămânea din pasiunea lor inițială era anemica scânteiere care le mai însuflețea insultele reciproce, remarcile usturătoare pe care și le aruncau morocănoși unul celuilalt. Asta era tot ceea ce se vedea aparent, oricum. Julia ne-a înspăimântat la început, nu prin ceea ce spunea, ci din cauza influenței flegmatice pe care o exercita asupra lui Minna și, de asemenea, fiindcă vedeam cât de încordat era el în preajma ei, cât de repede ne pedepsea cu vorbele lui.

Dacă Julia și Frank ar fi continuat să vibreze înflăcărați de dragostea lor ca la început, poate și noi ne-am fi păstrat venerația copilăroasă față de persoana ei, fascinația și dorința carnală de adolescenți cum încă eram pe-atunci. Însă răceala glacială dintre ei era o deschidere. În imaginația noastră, am devenit fiecare un Frank și am iubit-o, am topit sloiul de gheață din sufletul ei, am dobândit bărbăția în brațele ei. Când eram furioși sau dezamăgiți de Frank Minna, simțeam o afinitate cu frumoasa lui soție, furioasă și dezamăgită la fel, și palpitam de emoție. Julia a devenit un idol al deziluzionării. Frank ne arătase cum sunt fetele, iar acum ne arătase o femeie. Și, fiindcă nu fusese în stare să o iubească, lăsase o marjă unde dragostea noastră putea să se dezvolte.

În visele noastre, noi, Oamenii-lui-Minna, eram toți Frank Minna – nu era nimic nou în asta. Însă, acum, ținteam ceva mai sus: Dacă am avea-o pe Julia, noi ne-am comporta mai bine decât Frank și am face-o fericită.

Sau așa e în vise. Presupun că de-a lungul anilor, ceilalți oameni ai lui Minna și-au depășit teama, venerația și dorința față de Julia, sau oricum le-au modulat, găsindu-și alte femei pe

care să le facă fericite și nefericite, pe care să le vrăjească, să le desvrăjească și să le lepede.

Toți cu excepția mea, bineînțeles.

•

Pentru început, Minna o instalase pe Julia în biroul unui avocat de pe Court Street, într-o prăvălioară micuță, cum era și sediul L&L. Noi, Oamenii lui, obișnuiam să trecem pe la ea acolo, ducându-i diverse lucruri, mesaje sau daruri de la Frank, și uitându-ne la ea cum răspundea la telefon, citea *People,* făcea cafea proastă. Minna părea mult mai dornic să se laude cu ea în ochii noștri, decât să se ducă personal s-o vadă. Tot la fel, s-ar fi zis că îi plăcea ideea de a o ști pe Julia ca un exponat în vitrină, pe Court Street. Noi toți am sesizat intuitiv instinctul lui Minna de a recurge la simboluri umane, de a ne muta de colo-colo ca să marcăm teritoriul, așa că sub acest aspect Julia Minna se alăturase și ea Oamenilor lui, făcea parte din echipă. Ceva rău s-a întâmplat, totuși, ceva a stricat relațiile dintre Julia și avocat și, drept urmare, Minna a târât-o înapoi în fostul apartament al Carlottei Minna, de la etajul doi al imobilului de pe Baltic Street, unde Julia a stat aproape cincisprezece ani, o nevastă posomorâtă. Nu s-a întâmplat niciodată ca, mergând în vizită acolo, să nu-mi amintesc de farfuriile cu mâncare gătită de Carlotta, pe care odinioară le cărau pe scări în jos diverse lichele de pe Court Street. Soba de gătit a Popotei-de-cartier dispăruse, însă, de-acolo. De cele mai multe ori, Julia și Frank mâncau în oraș.

M-am dus acum la apartamentul acela și am ciocănit la ușă, cu mâna strânsă pumn ca să îmi iasă sunetul potrivit.

— Bună, Lionel, a zis Julia, după ce a tras cu ochiul la mine prin vizor.

A descuiat ușa și s-a întors înăuntru. M-am strecurat în casă. Julia era în furou, cu brațele dezgolite în toată rotunjimea lor, însă dedesubt

purta deja ciorapi lungi și pantofi cu toc. În apartament era întuneric, cu excepția dormitorului. Am închis ușa de la intrare și m-am dus după Julia în cameră, unde un geamantan prăfuit zăcea deschis pe pat, înconjurat de maldăre de haine. Se părea că nici aici nu aveam privilegiul de a fi primul care să aducă vestea. În mormanul de lenjerie care era deja în valiză, am zărit o chestie cenușie și lucioasă, pe jumătate îngropată acolo. Un pistol.

Julia scotocea prin comodă, cu spatele la mine. M-am rezemat de cadrul ușii de la debara, simțindu-mă cumva încurcat.

Auzeam răsuflarea ei gâfâită în timp ce scormonea prin sertare.

— Cine ți-a spus, Julia? *Mănâncă, mănâncă, mănâncă*…

Am scrâșnit din dinți, încercând să-mi înfrânez impulsul.

— Tu cine crezi? M-au sunat de la spital.

— *Mănâncă, ha ha, mănâncă*…

Mă ambalam ca un motor.

— Vrei să te mănânc, Lionel? a zis ea, pe un ton plat și sumbru. Nu te mai ascunde și spune clar.

— Fiebinemănâncămă, am spus eu, recunoscător. Îți faci bagajele? Adică, nu mă refer la revolver.

Mi-am amintit cum îl mustra Minna pe Gilbert lângă mașină, în urmă cu câteva ceasuri: *Așa reușesc să dorm eu noaptea, bagă la cap,* spusese el. *Fiindcă știu că nu purtați armă.*

— Mă refer la haine…

— Te-au pus să vii aici ca să mă consolezi? a spus ea, tăios. Asta încerci să faci acum?

S-a întors cu fața la mine. Avea ochii roșii, conturul gurii îngroșat și flasc. Bâjbâia cu mâna după pachetul de țigări de pe comodă, iar când și-a pus o țigară între buzele umflate de amărăciune m-am pipăit pe la buzunare căutând chipurile o brichetă, deși știam că nu am, dar voiam să arăt că

îmi pasă. Și-a aprins singură țigara, scăpărând furioasă chibritul de cutie și proiectând în aer un crâmpei de scântei.

Scena m-a tulburat în fel și chip. Cumva Frank Minna continua să fie viu în camera aceasta, viu în Julia îmbrăcată în furou, Julia cu geamantanul ei pe jumătate umplut, cu țigara, cu pistolul ei. Niciodată, cei doi nu fuseseră atât de apropiați ca în acest moment. Atât de soț-și-soție ca acum. Dar ea se grăbea să plece. Simțeam că, dacă o lăsam să dispară, acea esență a ființei lui pe care o detectasem s-ar duce și ea.

Uitându-se la mine, Julia a tras lung din țigara care a înflorit incandescent la vârf, și apoi a suflat fumul afară.

— Voi, nemernicilor, l-ați omorât, a spus ea.

Țigara i se bălăngănea între degete. Mi-am alungat din minte o fabulație sinistră: că Julia o să-și dea foc la furou – materialul părea inflamabil, de fapt chiar ai fi zis că ardea deja – și că eu va trebui să sting flăcările de pe ea, să o ud cu un pahar cu apă. Mă confruntam cu unul dintre aspectele neplăcute ale sindromului Tourette – mintea mea începea să plăsmuiască fantezii urâte, străfulgerări de suferință, dezastre evitate pe muchie de cuțit. Mintea mea se complăcea să cocheteze cu asemenea imagini, la fel cum un neastâmpăr permanent îmi împingea degetele spre paletele unui ventilator pus în funcțiune. Poate chiar tânjeam să apară o situație gravă pe care să o pot controla, acum, după ce greșisem fatal față de Minna. Îmi doream să ocrotesc pe cineva, iar Julia mi se părea persoana potrivită.

— Nu noi am făcut asta, Julia, am zis eu. Noi doar nu am fost în stare să îl ținem în viață. L-a ucis un uriaș, o matahală cât șase inși la un loc.

— Splendid, a zis ea. Sună minunat. Ți-a ieșit, Lionel. Te-ai exprimat exact ca ei. Detest felul cum vorbiți voi, știai, zi?

S-a apucat din nou să îndese hainele alandala în geamantan.

Am mimat gestul ei de a aprinde chibritul, îndepărtând brațul de corp, cu o mișcare lungă, încercând să-mi păstrez cumpătul cât de cât. De fapt, îmi venea să-mi bag mâinile printre hainele de pe pat, să închid și să deschid cataramele geamantanului, să ling vinilinul.

— Vorbedenemernic! am spus eu.

M-a ignorat. O sirenă de poliție răsuna afară pe Smith Street și pe Baltic Street, făcându-mă să mă înfior. Dacă o sunaseră de la spital, urma să apară și poliția, curând. Dar șuierăturile au încetat înainte de intersecție. N-a fost decât o mașină trasă pe dreapta, control și verificare. Orice automobil în orice seară pe Smith Street se potrivește unui profil, orice profil. Lumina roșie a girofarului de pe mașina poliției clipea prin geamul de sub jaluzele, pâlpâind auriu peste pat și peste silueta lucioasă a Juliei.

— Nu se poate să pleci, Julia.

— Ei, nu mai spune!

— Avem nevoie de tine.

— Vă descurcați voi, a rânjit ea sarcastic.

— Nu, zău, Julia. Frank a pus firma pe numele tău. Suntem angajații tăi acum.

— Zău?! a făcut Julia, dintr-odată interesată, sau prefăcându-se că o interesa – mă intimidase prea mult, așa că nu-mi dădeam seama. Tot ce văd în fața mea îmi aparține? Asta vrei să spui?

Am înghițit nodul care mi se pusese în gât și am smucit din cap spre lateral, ca și cum Julia privea undeva în spatele meu.

— Mă vezi pe mine venind la prăvălie ca să coordonez activitatea zilnică a unei firme pentru transporturi individuale de persoane? Adică să mă uit eu prin *scripte*? Consideri că asta ar fi îndeletnicirea potrivită pentru o văduvă?

— Dar noi suntem – *Detectopuși*! *Octafoni*! – noi suntem o agenție de detectivi particulari. Și îl

vom prinde pe ăla care a făcut chestia asta, indiferent cine-o fi el.

Chiar în timp ce vorbeam, încercam să-mi ordonez gândurile conform acestui principiu: detectivi, indicii, investigație. Trebuia să culeg informații. M-am întrebat o clipă dacă nu cumva Julia era acea *ea* asupra căreia Frank pierduse controlul, după cum am auzit în căști că spunea vocea insinuantă din Zendo.

Bineînțeles, asta ar fi însemnat că ratase *chestia aia a ei cu Rama-lama-ding-dong.* Indiferent ce-o fi fost lucrul acela, eu nu mi-o puteam imagina pe Julia ratând ceva.

— Exact, chiar așa, a zis ea. Uitasem. Sunt moștenitoarea unei agenții de detectivi particulari inepți și corupți. Dă-te la o parte din drum, Lionel.

Și-a lăsat țigara pe marginea comodei și, îmbrâncindu-se pe lângă mine, s-a dus în debara.

Inupți și corepți, a prelucrat mintea lui Essrog Idiotul. *Sunteți corepți, domnilor*!

— Dumnezeule, uită-te la rochiile astea, a zis ea, răsfirând brutal umerașele. Le vezi pe-astea? a zis ea, cu glasul sugrumat dintr-odată.

Am mișcat afirmativ din cap.

— Valorează mai mult decât firma aia cu totul.

— Julia…

— Eu nu așa mă îmbrac, de fapt. Eu nu așa arăt. Nici măcar nu-mi plac rochiile astea.

— Dar cum arăți?

— Nici n-ai putea să-ți imaginezi. Abia dacă îmi mai aduc aminte și eu. Cum eram înainte ca Frank să mă înțolească.

— Arată-mi.

— Ha! a pufnit ea, întorcând privirea. Ar trebui să fac pe văduva în negru. Ți-ar plăcea asta. Mi-ar sta foarte bine. De-asta m-a ținut Frank pe-aici, pentru acest moment măreț. Nu, mulțumesc. Spune-i lui Tony nu, mulțumesc.

A trecut cu mâna repede peste rochii, împingându-le mai adânc în debara. Pe urmă,

brusc, a tras afară două, cu tot cu umerașe, și le-a azvârlit pe pat, unde poalele s-au revărsat peste geamantan ca niște fluturi adormiți. Nu erau negre.

— Tony? am spus eu, cu un aer distrat.

Ochiul meu de vultur urmărea cum sulul de scrum se lungea, iar capătul aprins al țigării abandonate se târa tot mai aproape de lemnul comodei.

— Exact, ai auzit bine – Tony. Măgarul de Frank Minna Junior. Îmi pare rău, Lionel, îți doreai să fii ca Frank? Te-am jignit cumva? Din păcate, Tony are o predispoziție lăuntrică pentru asta.

— O să ardă lemnul, de la țigara aia.

— Foarte bine, lasă-l să ardă, a zis ea.

— Ce-i asta, o replică dintr-un film? „Lasă-l să ardă.” Parcă țin minte că am auzit așa ceva într-un film – *Barnamum Beatme*!

Întorcându-se cu spatele la mine, s-a apropiat din nou de pat. Descâlcind rochiile de pe umerașe, a îndesat-o pe una în geamantan, apoi ținând-o pe cealaltă cu amândouă mâinile a pășit în jupă, pe podea, având grijă să nu își prindă tocurile în material. Mi-am încleștat mâinile de cadrul ușii de la debara, înăbușindu-mi impulsul de a mă agăța ca un pisoi de mătasea cu unduiri scânteietoare, în timp ce ea își trăgea rochia în sus, întâi în jurul șoldurilor, apoi peste umeri.

— Vino încoace, Lionel, a zis ea, fără să se întoarcă în loc. Trage-mi și mie fermoarul până sus.

Întinzându-mă spre ea, nu am putut rezista impulsului de a o bate ușor cu palma pe fiecare umăr, de câte două ori. Nu a părut că o deranjează. Apoi, apucând între degete cheița fermoarului, l-am tras în sus. În același timp, Julia și-a prins părul între mâini, a ridicat brațele deasupra capului și s-a întors, rotindu-se drept în îmbrățișarea mea. Am continuat să țin de cheița fermoarului, pe care i-l ridicasem până la jumătatea spatelui. De aproape,

am observat că ochii și buzele ei arătau de parcă abia ar fi fost salvată de la înec.

— Nu te opri, a zis ea.

Și-a rezemat coatele sus pe umerii mei, cu privirea ridicată spre fața mea, în timp ce eu trăgeam de fermoar. Mi se tăiase respirația.

— Știi, până să-l cunosc pe Frank, nu m-am ras niciodată la subsuori. El m-a pus să mă rad.

Cu buzele foarte aproape de pieptul meu, vocea ei avea acum un timbru tâmp, rupt de realitate. Își ținea în continuare părul adunat deasupra capului.

— Poate o să-mi las din nou părul lung. Tu ce părere ai, Lionel?

Am deschis gura și, încet, dar inconfundabil, am bălmăjit: „doi sâni”.

— Sânii sunt întotdeauna doi, Lionel. Nu știai asta?

— A fost doar un tic, am spus eu, jenat, coborând privirea.

— Dă-mi mâinile, Lionel.

Am ridicat brațele din nou și Julia m-a prins de palme.

— Dumnezeule, ce mari sunt. Ce mâini mari ai, Lionel, a repetat ea, pe un ton visător și cadențat, ca un copil, sau ca un adult, care se alintă ca un copil. Adică – dacă mă gândesc la rapiditatea cu care le miști, când faci toate gesturile alea, apucând diverse lucruri, atingând ba una, ba alta mereu. Cum ziceai că se cheamă chestia asta?

— Este tot un tic, Julia.

— Întotdeauna mi-am imaginat că mâinile tale sunt mici, fiindcă le miști atât de repede. Dar uite ce mari sunt.

Și și-a acoperit sânii cu mâinile mele.

•

Excitația sexuală are un efect liniștitor asupra minții mele de tourettic, nu amorțindu-mă, nu estompând lumea cum fac medicamentele cu efect de ecranare, ca Orap sau Klonopin, ci dimpotrivă, generând în mine o stare de veghe mai intensă, o

vibrație mai fină, care adună și înglobează haosul imperios din lăuntrul meu, îl înrolează pentru o cauză mai grandioasă, asemenea unui cor de glasuri reușind cumva să scoată un țipăt în armonie. Pot fi eu însumi și în mine însumi liniștit, o combinație rară și prețioasă. Da, îmi place sexul foarte mult. Nu mi se oferă prea des ocazia, din păcate. Când fac sex, însă, îmi vine să încetinesc totul în ritm de melc, să pot trăi în locul acela, să ajung să-mi întâlnesc sinele astfel domolit, să-i las un pic răgazul de a se orienta în jur. Nu, însă, mă obligă să grăbesc presiunile convenționale, toate acele penibile juxtapuneri de persoane, alimentate de alcool, care mi-au prilejuit până acum puținele imagini fugitive ale unui liman de fervoare sexuală. Oh, dacă aș fi putut rămâne o săptămână măcar cu mâinile așa, pe sânii Juliei, cât de limpede aș fi ajuns să raționez!

•

Din păcate, primul raționament limpede pe care l-am avut mi-a ghidat mâinile în altă direcție. M-am dus și am cules țigara care ardea mocnit pe comodă, salvând furnirul, și din moment ce buzele Juliei erau un pic întredeschise i-am înfipt țigara între ele, cu filtrul spre gură.

— Doi, ai văzut? a zis ea, trăgând din țigară.

Și-a petrecut degetele răsfirate prin păr, apoi și-a aranjat furoul pe sub rochie, în locul unde fuseseră mâinile mele.

— Doi, la ce te referi?

— La sâni, ai uitat?!

— Nu-ți mai bate joc de mine – *Lyrical Eggdog*! *Logicul Assnog*! – nu-ți mai bate joc de mine, Julia.

— Nu-mi bat joc de tine.

— Ai făcut ceva… Există ceva între tine și Tony?

— Nu știu. Dă-l naibii pe Tony. Tu îmi placi mai mult, Lionel. Doar că nu ți-am spus asta niciodată.

Era supărată, labilă, vocea ei divaga frenetic, căutând un loc de odihnă.

— Și eu te plac pe tine, Julia. Nu e nimic – *Flitony*! *Uşchealatony*! *Sictitony*! *Roiutony*! – scuze. Nu e nimic rău în asta.

— Vreau să-ți placă de mine, Lionel.

— Dar… dar nu spui de fapt dacă ai vrea să fii cu mine?

M-am întors și am plesnit cu palma în cadrul ușii de șase ori, simțind cum mi se scofâlcește fața de rușine, regretând instantaneu întrebarea – dorindu-mi, cât de ironic, mai bine să mă fi apucat vreun tic, ceva odios pentru a anihila semnificația conversației, pentru a înăbuși cuvintele care îmi scăpaseră când mă luase gura pe dinainte.

— Nu, a zis ea, cu răceală, punând țigara, atâta cât mai rămăsese din ea, înapoi pe comodă. Ești prea ciudat, Lionel. Mult prea ciudat. Vreau să zic, uită-te și tu în oglindă, la tine.

A reînceput să burdușească valiza cu haine, deși nu părea să mai încapă nimic înăuntru, cu gesturi asemenea magicienilor când își îndeasă eșarfele într-o cutiuță înainte de o scamatorie.

Mă rugam în gând să nu se descarce revolverul din greșeală.

— Unde te duci, Julia? am spus eu, pe un ton epuizat.

— Mă duc într-un loc liniștit, dacă vrei să știi, Lionel.

— Un… ce? *Locșorțicnit*? *Loconvertit*? *Logocolit*?

— Am spus clar. Un loc liniștit.

Un claxon a răsunat afară.

— Asta-i mașina pentru mine, a zis ea. Vrei să te duci, te rog, și să le spui că vin într-un minut?

— OK, dar – *lovitranzit* – e ciudat să spui asta.

— Tu ai fost plecat vreodată din Brooklyn, Lionel?

Sânii, părul de la subsuori, acum Brooklynul – pentru Julia, toate astea erau doar o măsură a lipsei

mele de experiență.

— Sigur, am spus eu. Am fost în Manhattan, chiar în după-amiaza asta.

Am încercat să nu mă gândesc ce făcusem acolo, sau ce nu fusesem în stare să fac.

— New York City, Lionel. Ai fost plecat vreodată din New York City?

În timp ce meditam la întrebarea asta, am aruncat un ochi spre țigară, care începuse în fine să pârlească lemnul comodei. Furnirul înnegrit simboliza înfrângerea mea aici. Nu eram capabil să protejez nimic, cu atât mai puțin pe mine însumi probabil.

— Fiindcă dacă ai fi fost plecat vreodată de-aici, ai fi știut că oriunde în altă parte poți găsi un loc liniștit. Așa că eu acolo mă duc. Vrei să cobori până la mașină, cum te-am rugat, și să le spui să nu plece?

•

Limuzina închiriată care staționa în dreptul șirului de mașini parcate în fața imobilului era de la firma de transport Legacy Pool, cei mai prosperi rivali ai noștri din Brooklyn, toate automobilele oferite de ei fiind modele de lux, de culoare neagră, cu geamuri fumurii, telefoane celulare pentru clienți și suporturi pentru cutii de șervețele, montate sub fereastra din spate. Julia trăia pe picior mare. Am fluturat din mână spre șofer, fără să mai cobor de pe treptele de la intrarea în clădire, iar omul a înclinat din cap și s-a rezemat cu ceafa de tetieră. Repetam sacadat mișcările lui, *înclină din cap, reazemă ceafa,* când din spatele meu s-a auzit brusc o voce gravă:

— Pentru cine-i mașina aia?

Era polițaiul de la omucideri. Rebegit de frig într-un mantou prea subțire pentru acea seară geroasă de noiembrie, așteptase ghemuit lângă ușă, pândind să ne facem apariția. L-am recunoscut imediat – cu paharul de plastic din care își bea cafeaua de ora zece seara, cu cravata uzată, barba

mijită în obraji și ochii sfredelitori, tipul era inconfundabil – dar asta nu însemna că el avea habar cine eram eu.

— O doamnă dinăuntru, am zis eu, și l-am atins o dată cu palma pe umăr.

— Ia vezi, a zis el, ferindu-se de mâna mea.

— Scuze, amice. Nu mă pot abține.

Întorcându-i spatele, am intrat înapoi în clădire.

Eleganța cu care îmi făcusem ieșirea din scenă a fost rapid anihilată – Julia tocmai se trambala pe scări în jos cu geamantanul ei ticsit de lucruri. M-am repezit să o ajut, în timp ce ușa se închidea lent scâncind în balamalele hidraulice. Prea lent: sticletele a întins piciorul în față, ținând ușa deschisă ca să putem ieși.

— Scuze, a zis el, cu genul acela de autoritate plictisită și alunecoasă. Dumneata ești Julia Minna?

— Am fost, a zis Julia.

— Ai fost?

— Da. Nu ți se pare nostim? Am fost până acum cam o oră. Lionel, pune-mi valiza în portbagaj.

— Grăbită? a întrebat-o polițaiul pe Julia.

Mă uitam la ei cum se măsurau din priviri unul pe celălalt, ca și cum nu eram decât un factor auxiliar, la fel ca șoferul care aștepta în limuzină. *Acum câteva minute,* îmi venea mie să spun, *mâinile mele*… În schimb, am săltat bagajul și am așteptat ca Julia să treacă pe lângă mine spre mașină.

— Oarecum, a spus Julia. Vreau să prind avionul.

— Avionul, încotro?

Polițaiul a strivit în palmă paharul de plastic și l-a azvârlit peste umăr, de pe trepte, drept în tufișurile vecinilor. Arbuștii erau deja ornamentați cu gunoaie.

— Nu m-am decis încă.

— Se duce la *precipițiu, placecaraliu, preotfilantrop*…

— Gura, Lionel.

Ofițerul de poliție s-a uitat la mine de parcă eram smintit.

•

Povestea vieții mele până în acest punct:

Profesorul s-a uitat la mine de parcă eram smintit.

Asistenta socială s-a uitat la mine de parcă eram smintit.

Băiatul s-a uitat la mine de parcă eram smintit și pe urmă m-a lovit.

Fata s-a uitat la mine de parcă eram smintit.

Femeia s-a uitat la mine de parcă eram smintit.

Ofițerul negru de la omucideri s-a uitat la mine de parcă eram smintit.

•

— Din păcate, nu se poate să pleci, Julia, a zis polițaiul și, cu un oftat și o grimasă, s-a scuturat din confuzia provocată de vorbele mele.

Văzuse el multe la viața lui, putea să înghită și alte ciudățenii până să ajungă să-mi pună pumnul în gură – asta a fost impresia pe care mi-a lăsat-o. „O să fie nevoie să discutăm cu tine despre Frank”, a continuat el.

— Atunci va trebui să mă arestați, a ripostat Julia.

— De ce ți-a venit să spui asta?! i-a reproșat polițaiul, jignit.

— Ca să nu complicăm lucrurile degeaba, a zis Julia. Ori mă arestezi, ori mă urc în mașină. Lionel, te rog.

M-am opintit cu ditamai geamantanul, în jos pe trepte, și i-am făcut semn șoferului să deschidă portbagajul. Julia venea după mine, urmată îndeaproape de polițai. O melodie cântată de Mariah Carey picura duios din difuzoarele limuzinei unde șoferul continua să stea relaxat, cu capul rezemat de tetieră. Când Julia s-a strecurat pe bancheta din spate, polițaiul a prins portiera

între mâinile lui cărnoase și s-a aplecat înăuntru peste rama geamului.

— Nu-ți pasă cine ți-a ucis soțul, doamnă Minna?

Aerul nonșalant al Juliei îl descumpănea vizibil.

— Anunță-mă când vei afla cine l-a ucis, i-a zis ea. O să-ți spun atunci dacă îmi pasă sau nu.

Am împins valiza înăuntru peste roata de rezervă. Câteva clipe, m-am gândit dacă să nu desfac geamantanul și să confisc pistolul Juliei, dar pe urmă mi-am dat seama că ar fi fost stupid să apar cu un revolver în fața unui ofițer de la omucideri. Ar fi avut toate motivele să interpreteze greșit gestul meu. Așa că am preferat să închid portbagajul.

— Asta ar presupune să păstrăm legătura, a ținut el să-i atragă atenția Juliei.

— Ți-am spus deja, nu știu unde plec. N-ai o carte de vizită?

Profitând de faptul că ofițerul de poliție se îndreptase de spate ca să poată ajunge cu mâna în buzunarul de la sacou, Julia a trântit portiera, după care a lăsat jos geamul și a luat cartea de vizită.

— Să știi că noi am fi putut să te oprim la aeroport, i-a spus el cu severitate, încercând să pară autoritar în ochii ei, sau în ochii lui.

Însă acel *noi* al lui era mai slab decât bănuia el.

— Da, a zis Julia. Dar se pare că v-ați decis să mă lăsați să plec. Apreciez gestul, a spus ea, vârând în poșetă cartea lui de vizită.

— Unde erai în această după-amiază când Frank a fost omorât, doamnă Minna?

— Discută cu Lionel, a zis Julia, uitându-se în spate, spre mine. El este alibiul meu. Am fost împreună amândoi toată ziua.

— *Mănâncă-mă alibailey,* am susurat eu, cât mai în surdină cu putință.

Ofițerul de poliție s-a încruntat la mine. Ridicând din umeri, am desfăcut palmele și am făcut o mutră ca Art Carney, implorând din priviri

o cârdășie tipic masculină – femei, suspecte, cesănefacemcuele? Ce, adică nu se poate trăi cu ele, nu se poate trăi fără ele, eh?!

Apăsând pe un buton, Julia a închis complet geamul fumuriu din dreptul ei, iar limuzina de la Legacy Pool a demarat, prefirând treptat tăcerea peste radioul stupid, în întunericul de pe Baltic Street, unde eu și polițaiul rămăsesem singuri.

— Lionel.

Alibi hărmălaie credul bolovanlafund putedelaopoștă, intona mintea mea, anulând vorbirea. Am fluturat din mână spre polițai, în semn de rămas-bun, și am pornit spre Smith Street. Dacă Julia putuse să-l lase cu fundu-n baltă, eu de ce n-aș face-o?

S-a luat după mine: „Mai bine am sta de vorbă, Lionel.” Cu ea o dăduse în bară, lăsând-o să plece, iar acum voia să-și scoată pârleala cu mine, să-și pună la încercare forța de deducție și de intimidare.

— Nu mai suferă amânare? am izbutit eu să spun, fără să mă întorc – mi-a trebuit un efort considerabil ca să nu rotesc capul.

Îl simțeam însă pe urmele mele, foarte aproape, ca un om pășind pe stradă cu umbra lui.

— Care este numele tău întreg, Lionel?

— Lullaby Gueststar…

— Cum ai zis?

— Alibyebye Essmob…

— Sună arăbește, a spus polițaiul, pășind acum alături de mine. Deși nu ai mutră de arab. Unde erați tu și cucoana în după-amiaza asta, Alibi?

— Lionel, m-am căznit eu să rostesc clar, după care mi-a scăpat pe gură: „*Lionel Arestează*mă!”

— Chestia asta nu merge de două ori în aceeași seară, a zis polițaiul. Nu e nevoie să te arestez. Facem doar o plimbare, Alibi. Numai că nu știu unde mergem. Nu vrei să-mi spui tu?

— Acasă, am zis eu, amintindu-mi însă imediat că tipul fusese deja o dată în seara aceea în locul

care pentru mine însemna acasă și că nu era nicidecum în interesul meu să-l conduc din nou într-acolo. Numai că momentan aș vrea întâi să-mi iau un sandvici. Sunt lihnit de foame. Vrei să mănânci un sandvici cu mine? Știu un local pe Smith, se cheamă „La Zeod”, dacă îți convine, ne luăm un sandvici și pe urmă eventual ne despărțim acolo, fiindcă nu mă prea încumet să vin acasă cu persoane străine…

Întorcându-mă să-mi țin discursul, mi s-a activat pofta-de-umăr și am încercat să îl ating din nou.

Mi-a dat brutal peste mână.

— Potolește-te, Alibi. Care-i problema cu tine?

— Am sindromul Tourette, am spus eu, cu acel sumbru sentiment al inevitabilității.

Tourette era celălalt nume al meu și, la fel ca în cazul numelui real, mintea mea nu concepea să lase vreodată cuvintele nemolestate. Cum era de așteptat, mi-am fabricat propriul ecou: „Tourette este căcăciosul!” Înclinând ritmic din cap, înghițind cu noduri, tresărind, am încercat să tac din gură, să pășesc iute spre localul cu sandviciuri și să țin ochii în pământ, astfel încât umărul polițistului să nu intre în periscopul privirii mele. Degeaba, mă schimonoseam prea mult, așa că atunci când ticul s-a declanșat din nou, din mine vechile cuvinte au ieșit ca un muget: „*Tourette este căcăciosul*!”

— Aha, el e căcăciosul, vasăzică? a venit replica polițaiului, de parcă și-ar fi imaginat că folosim cel mai în vogă jargon stradal. Nu poți să mă duci și pe mine la el?

— Nu, nu, nu există niciun Tourette, am zis eu, gâfâind.

Eram înnebunit după ceva de mâncare, disperat să mă descotorosesc de polițai și mă înecam în avalanșa ticurilor iminente.

— Nu-ți fă griji, a zis ofițerul de poliție, pe un ton conspirativ. N-o să-i spun cine l-a turnat.

Își imagina că instrumentează vreun informator de-al poliției. A trebuit să mă căznesc să nu râd sau să nu urlu. Foarte bine, să fie Tourette suspectul, că poate așa aveam și eu șanse să scap din ghearele lui.

Pe Smith Street, am intrat împreună la Zeod, unde localul era deschis douăzeci-și-patru-de-ore-din-douăzeci-și-patru, iar mirosul de friptură și cafea proastă se combina cu aromele de fistic, curmale și roșcove. Dacă sticletele voia un arab, îi dădeam eu unul. Zeod însuși stătea în picioare pe postamentul înălțat din spatele tejghelei din placaj și plexiglas. M-a văzut și a zis: „Hei, zurliule! Ce mai faci, amice?”

— Nu prea grozav, am recunoscut eu.

Polițaiul se foia în spatele meu, ispitindu-mă să întorc iarăși capul. Am rezistat.

— Unde-i Frank? a întrebat Zeod. Cum se face că Frank nu mai trece deloc pe-aici?

Aveam în fine ocazia să comunic vestea, dar nu mă lăsa sufletul s-o fac. „E la spital”, am spus eu, nemaiputând acum să mă abțin să nu privesc timorat spre ofițerul de la omucideri. *„Doctorbyebye*!” îmi readucea în prim-plan sindromul Tourette.

— Mare zurliu mai ești, omule, a zis Zeod, zâmbind și arcuind din sprâncenele stufoase, cu subînțeles, apropo de umbra mea oficială. Să-i spui lui Frank că Zeod a întrebat de el, OK, frate?

— OK, am zis eu. O să-i spun. Îmi dai și mie un sandvici acum? Curcan pe o chiflă, cu mult muștar.

Zeod a mișcat din cap spre ajutorul lui, un flăcău dominican indolent, care s-a dus spre mașina de feliat. Zeod nu pregătea niciodată sandviciurile cu mâna lui, însă își școlise bine aghiotanții, care se pricepeau să taie feliile extraordinar de subțiri și să drapeze carnea când aluneca din lama cuțitului, astfel încât să cadă în formă de ciorchine, și nu ca un morman nevaporos, conferind sandviciului acea

compresibilitate afânată după care eram ahtiat. M-am lăsat hipnotizat de scâncetele delicioase ale mașinii de feliat, ritmul în care brațul băiatului primea feliile și le lăsa să se prelingă peste chiflă. Zeod mă urmărea din ochi. Știa că făcusem o obsesie pentru sandviciurile lui și lucrul acesta îl măgulea. „Pentru tine și prietenul tău?” a zis el, mărinimos.

Polițaiul a scuturat din cap. „Un pachet de Marlboro Lights”, a zis el.

— OK. Vrei și un suc, Zurliule? Ia-ți singur!

M-am dus și mi-am luat o Cola din frigider, în timp ce Zeod punea sandviciul meu și țigările polițaiului într-o pungă maro de hârtie, cu o furculiță de plastic și un snop de șervețele.

— Trec totul în contul lui Frank, da, amice?

Nu eram în stare să vorbesc. Am luat punga și am ieșit împreună cu polițaiul afară, pe Smith Street.

— Vasăzică te culci cu soția mortului, a zis ofițerul de poliție. Iar acum mai și mănânci pe banii lui. E nevoie de tupeu pentru așa ceva!

— Ai înțeles greșit, am spus eu.

— Atunci poate n-ar strica să mă faci să înțeleg corect, a zis el. Dă și mie țigările alea.

— Eu lucrez pentru Frank…

— Lucrai. Frank e mort. De ce nu i-ai spus și prietenului tău arab?

— *Arab-ic*!… Nu știu. Fără niciun motiv, am zis eu, dându-i polițaiului pachetul de Marlboro. *Mănâncămăbailey, repetămibailey, repetomobil* – n-am putea continua chestia asta eventual altă dată? Fiindcă – *retragemobil*! – fiindcă acum efectiv trebuie neapărat să mă duc acasă și – *mănâncăbail*! *batemail*! – și să mănânc sandviciul ăsta.

— Unde lucrezi pentru el? La firma de transporturi pentru persoane?

Agenția de detectivi particulari, l-am corectat eu în gând.

— Îhî, da.

— Bun, și ce-ai făcut tu în după-amiaza asta cu nevasta lui? V-ați fâțâit cu mașina prin oraș? Apropo, și unde-i mașina?

— A vrut să meargă la cumpărături.

Minciuna asta mi-a ieșit din fericire atât de lin și atât de lipsită de orice tic, încât părea purul adevăr. Din acest motiv sau poate din altă cauză, polițaiul nu a avut nicio obiecție.

— Cum poți descrie atunci relația ta cu defunctul? Erați prieteni, sau ce?

— *Ferește disjunctul*! *Păzește retragerile* – sigur, exact.

Învăța să ignore izbucnirile mele. „Și unde te duci acum? La casa ta?" Și-a aprins o țigară, fără să se oprească din mers. „Mi s-a părut că voiai să mergi înapoi la serviciu."

N-aveam chef să-i spun cât de mică era diferența dintre cele două noțiuni.

— Hai să intrăm aici, am zis eu, smucind din gât într-o parte, în timp ce traversam Bergen Street, lăsându-mă ghidat de ticul meu fizic – sistemul de navigație prin sindromul Tourette – în Cazinou.

•

The Casino, așa numea Minna dugheana cu ziare de pe Smith Street, unde găseai reviste pe singurul perete întreg dinăuntru și o ladă cu Pepsi și Snapple înghesuite într-un spațiu de dimensiunea unei debarale mai mari. Denumirea de „Cazinou" venea de la gloata care se așeza la coadă pe stradă în fiecare dimineață ca să cumpere bilete de Loto, lozuri, Jumble 6 și Pickball, de la averea pe care o făceau din aceste jocuri de noroc proprietarii prăvăliei, niște imigranți coreeni, dar și de la inimile care se frângeau tăcut acolo la orice oră din zi și din noapte. Simțeai ceva tragic în felul în care îi vedeai cum așteptau cumințI, mulți dintre ei oameni în vârstă, alții noi imigranți, analfabeți cu excepția puținelor cuvinte ale jocului lor preferat, considerând mai bună opinia oricui venea

acolo cu o treabă precisă, cum ar fi bunăoară să cumpere o revistă, un pachet cu două baterii A sau un ruj de buze. Docilitatea aceasta era sfâșietoare. Jocurile se terminau aproape înainte de a începe, peticul de folie răzuit de pe bilete cu o cheie sau o monedă, falsul câștig ratat la milimetru dedesubt dezgolit. (New Yorkul este un oraș tourettic, iar această vastă acțiune comunitară a celor care răzuiesc, numără și rup lozuri reprezintă un incontestabil simptom.) Trotuarul din fața Cazinoului era presărat cu lozuri aruncate, pleava speranțelor moarte.

Dar nu eram eu cel în măsură să critice cauzele pierdute. Nu aveam alt motiv de a intra la Cazinou, decât faptul că îl asociam cu Minna, cu Minna în viață. Dacă reușeam să trec pe la cât mai multe dintre locurile lui de predilecție, până ca vestea morții lui să se răspândească pe Court Street și pe Smith Street, aveam poate șansa de a mă convinge pe mine însumi, în ciuda celor văzute cu ochii mei – și în ciuda prezenței pe urmele mele a ofițerului de la omucideri – că nimic nu se întâmplase de fapt.

— Ce facem aici? s-a interesat polițaiul.

— Păi, ăăă, îmi trebuie să citesc ceva cât mănânc sandviciul.

Revistele disparate erau înfundate prea adânc pe stativ – nu existau mai mult de unul sau doi clienți pentru *GQ* sau *Wired* sau *Brooklyn Bridge,* pe lună, acolo. Cât despre mine, mințeam sfruntat, din moment ce nu citeam reviste niciodată. Pe urmă, am zărit o figură cunoscută pe o revistă numită *Vibe*: „Artistul cunoscut în trecut drept Prince.” În fața unui fundal crem estompat, tipul poza cu capul rezemat de gâtul unei chitare roz, cu o privire timidă în ochi. Glifa tipografică impronunțabilă, cu care își înlocuise numele, era vizibilă pe porțiunea de piele bărbierită în părul de pe tâmplă.

— Skrubble, am spus eu.

— Ce?

— Plavshk, am insistat eu.

Mintea mea își propusese să încerce să pronunțe acea glifă impronunțabilă, o incursiune lingvistică pe tărâmul *Alfabetului dincolo de „zebră”*[15].

— Vrei să spui că ai de gând să citești *Vibe*?

— Sigur.

— Adică faci mișto de mine, Alibi?

— Nu, nu, sunt topit după *Skursvshe.*

— Cine?

— „Artistul cunoscut înainte drept *Plinvstk.”*

Nu mă puteam abține să nu dau târcoale glifei. Am trântit revista pe tejghea și Jimmy, patronul coreean, a zis: „Pentru Frank?”

— Da, sigur, am rostit eu, cu un nod în gât.

A fluturat din mână, refuzând să primească banii. „Ia-o așa, Lionel.”

Înapoi în stradă, polițaiul a așteptat să cotim pe Bergen Street, unde totul părea mai mohorât, iar după ce am trecut de gura de metrou și de intrarea în L&L, la câteva case mai încolo m-a înșfăcat de guler, textual, două lăboanțe înhățându-mă de haină în dreptul gâtului, și m-a împins cu spatele lipit de un zid acoperit cu un mozaic de ceramică. Cu degetele încleștate pe revista răsucită sul ca un baston și pe punga în care Zeod pusese sandviciul și sucul, le adunasem protector la piept, cum fac bătrânele cu poșeta când se simt în pericol. Știam că n-avea rost să-l îmbrâncesc pe polițai. Oricum, eram mai voinic decât el și, în fond, tipul nu mă speria deloc, cel puțin nu fizic.

— Ajunge cu vorbitul în dodii, a zis el. Unde bați, de fapt? De ce te prefaci că șeful tău, Minna ăsta, este încă printre noi, Alibi? Care-i schema?

— Oho, am exclamat eu. M-ai luat prin surprindere. Nu m-așteptam să fii așa, polițaiul bun și polițaiul rău în pielea aceluiași ins.

— Mda, într-o vreme își permiteau să folosească doi tipi diferiți. Acum, însă, cu toate reducerile de

costuri și rahaturi din astea, ne-au pus să efectuăm ture duble.

— N-am putea să revenim acum – *pupămănfundbăipolițaiulenegru* – la faza unei discuții civilizate?

— Ce-ai zis?

— Nimic. Nu mă mai strânge de guler.

Izbutisem să-mi înăbuș izbucnirea, scoțând doar o bălmăjeală – și bine măcar că mintea mea tourettică nu se orientase spre *cioroi.* În ciuda comportamentului brutal al ofițerului de poliție, sau din cauza lui, frenezia noastră atinsese punctul culminat și scăzuse, așa că ne bucuram acum împreună de câteva clipe liniștite. Stătea suficient de aproape de mine încât să-mi creeze iluzia de intimitate. Dacă n-aș fi avut mâinile ocupate, m-aș fi apucat să-l mângâi pe obrazul colțuros sau să-l bat ușor cu palmele pe umeri.

— Vorbește cu mine, Alibi. Povestește-mi.

— Nu mă mai trata ca pe un suspect.

— Spune-mi de ce n-aș face-o.

— Am fost angajatul lui Frank. Mi-e dor de el. Vreau și eu la fel de mult ca tine să-l prind pe ucigașul ăla.

— Bun, hai atunci să facem schimb de informații. Numele Alphonso Matricardi și Leonardo Rockaforte înseamnă ceva pentru tine?

•

Mă redusese la tăcere.

Matricardi și Rockaforte: polițaiul de la omucideri nu știa că nu era voie să pronunți cu glas tare aceste nume. Și asta nicăieri, dar în special nicidecum pe Smith Street.

Nici măcar nu auzisem vreodată prenumele lor: Alphonso și Leonardo. Păreau periculoase, dar care prenume în cazul lor nu ar fi lăsat aceeași senzație? Periculozitatea înconjura acele nume și orice eventuală prezumtivă rostire a lor. Să nu spui niciodată Matricardi și Rockaforte.

Poți să spui „Clienții”, dacă chiar trebuie.

Sau spui „Garden State Brickface și Stucco”. Dar în niciun caz numele acelea.

•

— N-am auzit în viața mea de ei, am fornăit eu.

— Oare de ce nu pot să te cred?

— Sămăcrezinegrule.

— Ești bolnav la cap.

— Sunt, am zis eu. Îmi pare rău.

— Ai și de ce să-ți pară rău. Șeful tău a fost lichidat, și tu nu vrei să cooperezi deloc cu mine.

— O să-l prind pe ucigaș, am spus eu. Și-o să cooperez cu tine, când ți-l predau.

Mi-a dat drumul. Am lătrat de două ori. Tipul s-a strâmbat din nou, dar era limpede că totul avea să fie catalogat de-acum încolo drept manifestări de sminteală inofensivă. Fusesem mai isteț decât mă știam capabil, atunci când îl dusesem pe polițai la Zeod, oferindu-i prilejul de a-l auzi pe arab cum mă face „zurliu”.

— Ți-aș recomanda să lași asta în seama mea, Alibi. Nu trebuie decât să ai grijă să-mi spui tot ce știi.

— Absolut, am confirmat eu, luându-mi o mutră de cercetaș destoinic.

Nu voiam să-i atrag atenția *polițaiului bun* că *polițaiul rău* nu aflase nimic de la mine, ci doar obosise să mai întrebe.

— Arăți jalnic cu sandviciul ăla al tău și cu mizeria aia de revistă în mână. Cară-te naibii de-aici.

Mi-am aranjat sacoul. O pace stranie coborâse peste mine. Polițaiul mă făcuse să mă gândesc la Clienți câteva momente, dar i-am scos rapid din peisaj. Mă pricepeam de minune la așa ceva. Mintea mea tourettică scanda *Vreau să-l prind la fel de mult cum îmi lipsește la fel de mult ca un sandvici,* dar nu simțeam nevoia să îmi exteriorizez ticurile acum, puteam să le las în lăuntrul meu, ca un pârâu învolburat, un izvor adânc de melopei. Am ajuns la ușa sediului L&L și

am intrat, descuind cu cheia mea. Danny nu se vedea pe nicăieri. Telefonul suna. L-am lăsat să sune. Polițaiul se uita la mine de-afară, am fluturat din mână o dată spre el, după care am închis ușa și m-am dus în spatele magazinului.

•

Uneori, îmi venea greu să recunosc că locuiam la etaj în apartamentul de deasupra magazinului unde era sediul firmei L&L, însă acesta era adevărul, acolo locuiam încă din ziua când, demult de tot, plecasem de la Orfelinatul St. Vincent. De sus, coboram pe scări în partea din spate a magazinului. Lăsând deoparte acest inconvenient, încercam să nu amestec în gând cele două locuri, decorând apartamentul în stil convențional cu mobilier din anii 1940 procurat de la magazinele cu vechituri la preț redus, situate ceva mai încolo pe Smith Street și neinvitându-i niciodată sus pe ceilalți Oameni-ai-lui-Minna, decât dacă nu aveam încotro, precum și respectând anumite reguli arbitrare: bând bere la parter și whisky la etaj, jucând cărți la parter, dar aranjând piesele pe o tablă de șah pentru a soluționa câte o problemă dificilă de joc – întotdeauna la etaj, folosind telefoane cu taste de plastic la parter, însă în schimb un aparat din bachelită, cu cadran și cifre – la etaj, și așa mai departe. O bucată de timp, am avut chiar și o pisică, însă n-a fost o idee viabilă.

Mii de scobituri mărunte împânzeau ca o acnee suprafața ușii din capul scărilor, altfel spus tot atâtea însemne ale ritualului meu de a ciocăni cu cheile înainte de a deschide. Am mai adăugat încă șase crestături rapide cu cheia – impulsul meu de a număra se înțepenise la șase astăzi, și asta de când cu punga aceea fatală de White Castles – iar pe urmă am pășit înăuntru. La parter, telefonul continua să sune. Am renunțat să mai aprind lumina, nevrând să-i semnalez polițaiului, în eventualitatea în care pândea încă afară, legătura dintre etaj și parter. M-am furișat apoi până la

fereastra de la stradă și am tras cu ochiul în noapte. Colțul străzii scăpase de prezența polițaiului. Totuși, de ce să risc? De la felinarele de pe stradă venea suficientă lumină cât să mă pot mișca prin casă. Am lăsat așadar lămpile stinse, deși a trebuit să pun mâna sub abajururi și să pipăi întrerupătoarele, un simplu contact ritualic ca să pot simți că am ajuns acasă.

Important de știut: probabilitatea ca în orice moment să trebuiască să îmi fac rondul și să ating orice obiect vizibil din apartament impunea un fel de simplitate pseudo-japoneză în mediul meu ambiental. Sub veioză erau cinci cărți necitite, pe care urma să le înapoiez la Armata Salvării de pe Smith Street, imediat ce le voi fi terminat. Copertele cărților erau deja marcate cu zeci de cute și încrețituri minuscule, pe care eu le făcusem trăgând lateral cu unghiile peste suprafața lor. Aveam un radiocasetofon portabil cu boxe detașabile, și un șir scurt de CD-uri cu „Artistul cunoscut în trecut drept Prince” – nu mințisem când îi spusesem ofițerului de la omucideri că eram un fan al lui Prince. Lângă CD-uri, se afla o singură furculiță, cea pe care o furasem de pe masa plină cu argintărie, la Matricardi și Rockaforte, în urmă cu paisprezece ani. Am așezat revista *Vibe* și punga cu sandviciul pe masă, unde altminteri nu mai era nimic. Nu mai mi-era chiar atât de foame acum. Ceva de băut mi se părea mai urgent. Și asta nu fiindcă aș fi fost un mare amator de băuturi tari, însă era necesar să se împlinească ritualul.

La parter, telefonul continua să sune. L&L nu avea un robot telefonic care să preia automat convorbirile – de obicei, cine suna se lăsa păgubaș după nouă sau zece apeluri în gol și încerca la o altă companie de limuzine cu șofer. În gând, am reușit să-i închid sonorul. Mi-am golit buzunarele de la sacou și am dat din nou peste ceasul și pagerul lui Minna. Le-am pus pe masă, pe urmă mi-am turnat niște „Walker Red” într-un pahar

mare, am adăugat două cuburi de gheață și m-am așezat acolo, pe întuneric, ca să încerc să conștientizez întâmplările de peste zi și să le găsesc cumva o explicație. Văzând unduirile gheții în whisky, îmi venea să dau cu degetul în cuburi, ca un pisoi umblând cu laba după peștișorul de aur din acvariu, dar altminteri scena era relativ calmă. Măcar dacă n-ar mai suna atâta telefonul ăla de jos. Unde era Danny? Și în aceeași ordine de idei, n-ar fi trebuit deja ca Tony să vină înapoi din East Side? Nici nu voiam să mă gândesc că intrase poate în Zendo de unul singur, fără să aibă spatele acoperit, fără să ne anunțe în sensul ăsta și pe noi, ceilalți Oameni-ai-lui-Minna. Am dat gândul la o parte, încercând să uit momentan de Tony, de Danny, de Gilbert, să pretind că mă ocupam doar eu de caz, să cântăresc variabilele, să le dau cât de cât o formă care să aibă sens, să producă răspunsuri sau cel puțin o întrebare clară. M-am gândit la ucigaș, polonezul malac, pe care îl văzusem ducându-l cu mașina pe șeful nostru ca să-l arunce într-un tomberon – deja tipul mi se părea o plăsmuire a imaginației mele, o figură neverosimilă, o nălucă din vis. La parter, telefonul suna în continuare. M-am gândit la Julia, cum jonglase ea cu ofițerul de la omucideri și pe urmă își luase tălpășița, cum mi se păruse că vestea de la spital nu o luase chiar pe nepregătite, și mi-am amintit de amărăciunea întrețesută în mâhnirea ei. Am încercat să nu mă gândesc cum se jucase cu mine, și cât de puțin știam că însemnase asta pentru ea. M-am gândit la Minna, la misterul conexiunii lui cu Zendo, la familiaritatea caustică față de trădătorul lui, la preferința lui dezastruoasă de a-și ține pe oamenii lui în beznă și la cum plătise pentru asta. Privind lung peste lumina felinarului de-afară spre perdelele luminate albăstrui care pâlpâiau la ferestrele dormitoarelor din blocul de vizavi, pe Bergen Street, am zăbovit cu gândul asupra anemicelor mele indicii: Ullman

în oraș, fata cu ochelari și păr scurt, „clădirea” despre care pomenise vocea sardonică din Yorkville Zendo și Irving – dacă Irving era într-adevăr un indiciu.

În timp ce reflectam la toate astea, o altă pistă din creierul meu intona brainstorming bradifazie bradilexie baileyoctopus brahicefal brocopotamus. Și la parter telefonul suna în continuare. Oftând, m-am resemnat la gândul că n-aveam încotro și am coborât ca să răspund la telefon.

— N-avem mașini! am zis eu, cu tărie.

— Lionel, tu ești? s-a auzit vocea lui Loomis, prietenul lui Gilbert, inspectorul sanitar – gardistul-de-la-gunoaie.

— Ce vrei, Loomis?

Nu puteam să-l sufăr pe gardistul-de-la-gunoaie.

— Avem o problemă aici.

— Unde *aici*?

— Secția 6 de Poliție, în Manhattan.

— *Jeg-nemernic*! Și ce cauți tu la secția de poliție, Loomis?

— Păi, ăștia aici zic că e prea târziu ca să-l mai pună sub acuzație în seara asta, așa că va trebui să petreacă noaptea la bulău.

— Cine?

— Cum *cine*? Gilbert! L-au săltat pentru că l-a omorât pe unul Ullman.

•

Vi s-a întâmplat vreodată, citind un roman polițist, să aveți o tresărire de satisfacție dublată de vinovăție, atunci când un personaj este ucis înainte de a fi pășit pe pagină, scutindu-vă de povara existenței lui fictive? Narațiunile polițiste au întotdeauna prea multe personaje oricum. Iar personajele menționate la începutul cărții, fără să îți fie arătate vreodată, ci tândălind doar prin culise, capătă o însemnătate oribilă. Mai bine să le faci vânt.

Am simțit o variantă a acestei tresăriri când am auzit vestea pe care mi-a dat-o gardistul-de-la-

gunoaie, despre decesul lui Ullman. Dar totodată, am simțit și opusul acelui sentiment: o panică la gândul că lumea anchetei mele se scofâlcea. Ullman reprezentase o poartă deschisă, o direcție, un iz de ceva. Nu mă simțeam capabil să regret în vreun fel moartea lui Ullman ca ființă umană – și cu atât mai puțin în Ziua-Morții-lui-Frank-Minna – dar sufletul meu era îndoliat totuși: Indiciul meu fusese ucis.

Și mai aveam câteva senzații:

Eram agasat – urma să conlucrez cu Loomis în seara asta. Reveria mea s-a dus de râpă. Gheața se va topi în paharul cu whisky, la etaj. Sandviciul de la Zeod va rămâne neatins.

Eram derutat – putea Gilbert să tune și să fulgere cât poftea, dar în viața lui n-ar fi în stare să omoare un om. În plus, îl văzusem cum clipise opac la auzul numelui de Ullman, care lui, unul, nu-i sugera nimic. Prin urmare, motive nu existau, doar dacă nu fusese o reacție de autoapărare. Sau, și altfel, poate i se întinsese o cursă. Așadar:

Eram speriat. Cineva îi vâna pe Oamenii-lui-Minna.

•

Am plecat cu o limuzină de la agenție în Manhattan și am încercat să mă văd cu Gilbert la secția de poliție, dar n-am avut nicio șansă. Fusese deja mutat din cușca din față, undeva în spate, unde îl integraseră într-o șleahtă de alți proaspăt arestați pentru o noapte, în vederea unei „terapii de bulău”, cum se exprimau eufemistic polițaii, asta însemnând pentru Gilbert să mănânce sandviciuri cu salam, să folosească toaleta în văzul celorlalți, dacă nu se mai putea ține, să evite tentativele meschine de a i se șterpeli ceasul și portofelul, și să facă troc cu țigări, dacă avea la el, în schimbul unei lame de ras cu care să se protejeze. Zelosul Loomis consumase deja răbdarea polițailor, în materie de drepturi și privilegii cuvenite lui Gilbert: sunase la un număr de telefon, epuizase

vizita la gratiile celulei, așa că lui Gilbert nu i se mai îngăduia nicio favoare până a doua zi dimineață, în cel mai bun caz, când putea spera să fie pus sub acuzație și trimis la Tombs[16], unde să aștepte să-l scoată careva pe cauțiune. Prin urmare, efortul meu nu s-a soldat cu nicio nouă informație, dar în schimb m-am pricopsit cu sarcina de a-l duce pe Loomis cu mașina înapoi în Brooklyn. Am profitat de ocazie, pentru a încerca să aflu ce auzise de la Gilbert gardistul-de-la-gunoaie.

— N-a vrut să spună prea mult, fără un avocat, și nu-l blamez pentru asta. Pereții au urechi, ce naiba! A zis doar că Ullman era mort când el a ajuns acolo. Aia de la omucideri l-au umflat când ieșea din casă, de parcă le vânduse careva pontul. Când l-am văzut eu, dăduse un pic din clonț și îl cam bumbăciseră, a cerut un avocat, i-au spus că trebuia să aștepte până mâine. Cred că a încercat să sune la L&L, dar n-ai ridicat receptorul, noroc că m-a găsit pe mine – Hei, îmi pare rău de Frank, apropo. Mare păcat că s-a întâmplat așa. Și Gilbert părea destul de marcat din cauza asta, crede-mă. Nu știu ce-a spus sau n-a spus, însă tipii erau cam șucăriți pe el, când am apărut eu. Am încercat să îi îmbunez, le-am arătat insigna, dar m-au tratat mai rău decât pe un nenorocit de paznic de la pârnaie, pricepi? De parcă eram un prăpădit de ageamiu.

Gilbert se împrietenise cu Loomis la un moment dat spre sfârșitul liceului, când amândoi își făceau veacul în parcul de pe Carroll Street, căscând gura la bătrânii care jucau bocce. Loomis se mula perfect pe latura lenevă și delăsătoare a firii lui Gilbert, cel care se scobea în nas și șterpelea țigări, acea parte din ființa lui care nu avea chef să fie mereu la înălțimea standardelor respectate de Minna și de noi, ceilalți oameni ai lui. Loomis nu căpătase acea ascuțime pe care o întâlnești obligatoriu chiar și la cei mai pasivi și recalcitranți dintre noi, orfanii –, ci părea un fel de extensie inadvertență și informă a canapelei părinților lui, a

televizorului și a frigiderului lor, iar independența în viață și-a asumat-o fără nicio tragere de inimă. Alături de Gilbert, venise și el să piardă vremea pe la L&L în perioada de început, dar niciodată nu vădise vreo licărire de interes în așa-zisa noastră firmă de limuzine cu șofer și nici în agenția de detectivi particulari, care se ascundea dedesubt – dar în schimb îi sclipeau ochii dacă se întâmpla să vadă vreun pachet de Sno-Balls sau Chocodiles[17] uitat pe tejghea.

Loomis a fost împins de la spate de către părinți spre munca de poliție. A picat de două ori la testul de calificare pentru serviciul cetățenesc, care i-ar fi dat dreptul să devină polițist sectorist, dar un consilier pentru orientare profesională, om bun la suflet, l-a împins de la spate din nou, de data asta ușurel în jos, spre testul mai simplu pentru admiterea în poliția sanitară, pe care l-a trecut cam scârțâind. Înainte de a deveni „Gardistul-de-la-Gunoaie", însă, Minna obișnuia să-l strige *Fund-moale,* o poreclă pe care o rostea cu o oarecare tandrețe sinceră.

La început, de vreo cinci sau șase ori, eu și ceilalți băieți ne-am făcut că plouă, gândindu-ne că vom primi o explicație, dar până la urmă tot a trebuit să-l întrebăm pe Minna la ce se referea.

— Există câțiva cu mintea brici, cei mai valoroși, cum ar veni, a zis Minna. Și mai există restul, toți ceilalți pe care îi lași s-o tândălească prin jur. Ăștia toți sunt „fund-moale", clar?

Fund-moale nu mi-a fost niciodată prea drag. De fapt, îl uram pe Loomis – și am să enumăr motivele. Imprecizia și lenea lui mă scoteau din minți, iritându-mi instinctele compulsive – cârpăceala lui în tot ce făcea, faptul că până și când vorbea dădea rateuri și chixuri ca o bandă de magnetofon uzată, simțurile lui plumbuite care refuzau lumea, atenția lui rostogolindu-se ca o bilă pe lângă semnalele stinse și flipperele încremenite, drept în gaură, iarăși și iarăși: *game over.* Îl

impresionau în permanență cele mai nerelevante banalități, dar era imposibil să-l impresionezi cu ceva într-adevăr nou, semnificativ sau conflictual. Și, fiind prea tembel, nu avea nici capacitatea urii de sine – așa că era de datoria mea să îl urăsc în schimb.

În seara asta, în timp ce roțile mașinii huruiau peste structura metalică de sub carosabilul de pe Brooklyn Bridge, Loomis a pus veșnica lui placă anostă: poliția sanitară nu se bucură de respect. „Te-ai fi așteptat ca ăia să știe ce-nseamnă să fii polițai în orașul ăsta, în fond eu și indivizii ăia suntem în aceeași barcă! Ei bine, polițaiul *ăla* o ținea una și bună: «Hei, ce-ar fi să vii și pe strada mea, cineva ne fură mereu gunoiul.» Dacă n-ar fi fost situația cu Gilbert, i-aș fi zis eu să și-l bage…”

— La ce oră te-a sunat Gilbert? l-am întrerupt eu.

— Habar n-am, pe la vreo șapte sau opt, poate chiar spre nouă, a zis el, demonstrând succint cât era de inadecvat pentru poliție.

— Dar – *Tourette e băgăciosul*! – nu este decât zece acum, Loomis.

— OK, a fost imediat după ora opt.

— Ai aflat unde locuia Ullman?

— În oraș, pe-undeva. I-am dat lui Gilbert adresa.

— Și nu mai ții minte unde era?

— Noo, am uitat.

Loomis n-avea să-mi fie de niciun ajutor. Se părea că știa și el la fel de bine acest lucru, din moment ce imediat s-a lansat într-o altă digresiune, ca și cum ar fi vrut să spună: *Nu sunt bun de nimic, dar să nu te superi pe mine, bine*? „Pe ăsta îl știi, despre câți catolici trebuie să se adune ca să înșurubeze un bec?”

— Îl știu și pe-ăsta, Loomis. Fără bancuri, te rog.

— Haide, mă, zău așa. Dar știi ce aer își iau blondele când văd o cutie cu suc de portocale?

N-am răspuns nimic. Am ieșit de pe pod, la Cadman Plaza. În curând, scăpam de el.

— „Concentrat”, fiindcă așa scrie acolo, te-ai prins?

Asta era altă chestie pe care o detestam la Loomis. Cu ani în urmă, se agățase scai de întrecerile noastre de spus bancuri, încurajate de Minna, ținând morțiș să participe și el. Însă Loomis prefera ghicitorile stupide, și nicidecum bancurile bune, în mintea lui neîncăpând finețuri sau nuanțe. Oricum, se părea că nu sesiza diferența.

— M-am prins, am admis eu.

— Dar pe-ăsta – ce-și dorește un ocelot?

— Poftim?!

— Ce-și dorește un ocelot. Știi ce-i aia, ca un fel de pisică mare, cred.

— *Este* o pisică mare. Și ce-și dorește un ocelot, Loomis?

— Să fie pi*lot,* te-ai prins?

— *Mănâncă-mă Ocelot*! am zbierat eu, în timp ce viram pe Court Street.

Șaradele de căcat ale lui Loomis se infiltraseră drept sub pielea simptomelor mele.

— Lancelot oscilop ancilar! Octapot! Dodepocamus!

Gardistul-de-la-gunoaie se hlizea.

— Doamne sfinte, Lionel, o să crăp de râs, pe cuvânt. Nu vrei deloc să renunți la apucătura asta a ta.

— Nu e nicio – *apuci – un lot,* am șuierat eu ascuțit printre dinți.

Iată, în sfârșit, și ceea ce uram cel mai mult la Loomis: întotdeauna, de când ne-am cunoscut în adolescență și până în ziua de azi, susținuse cu tărie că eu aveam o extraordinară abilitate de a juca teatru și că, de fapt, dacă voiam puteam să nu am niciun tic. Nimic nu i-ar fi putut scoate din cap această idee fixă, niciun fel de exemplu sau demonstrație, niciun program de instruire. Îi

arătasem odată cartea primită de la Minna; s-a uitat cu coada ochiului la ea și a râs. Era convins că eu mă prefac doar. În opinia lui, sindromul Tourette nu era la mine decât un fel de glumă bizară, care de cele mai multe ori depășea puterea lui de înțelegere, o mascaradă trasă de păr, vreme de cincisprezece ani.

— Zgârie-brânză! a zis el. Ha, te-am băgat în cofă!

Îi plăcea să facă pe deșteptul.

— Caută busola!

Și l-am plesnit cu palma pe umărul vătuit al mantoului, făcând o mișcare atât de bruscă, încât mașina a deviat spre lateral.

— Ai grijă, ce naiba!

L-am mai bătut ușor pe umăr încă de cinci ori, dar ținând volanul drept.

— Eu tot nu reușesc să mă prind care-i șpilul cu tine, a zis el. Adică nici într-un moment ca ăsta?! O fi ceva sentimental, presupun, un fel de a zice: *dacă Frank ar mai trăi încă.* Fiindcă știu că apucătura asta a ta i se părea foarte haioasă.

Am oprit în fața sediului L&L. În prăvălie, lumina era aprinsă. Cineva se întorsese la firmă, în intervalul de timp cât fusesem plecat până la secția șase de poliție.

— Credeam că mă duci cu mașina până acasă.

Loomis locuia pe Nevis Street, lângă șantierul de construcții.

— Poți să mergi pe jos de-aci, *dătenaibiidesticlete.*

— Haide, măi, nu fi nasol!

Am parcat pe locul liber, vizavi de sediu. Cu cât eu și Loomis scăpăm mai repede unul de celălalt, cu atât era mai bine.

— Fă pași, am zis eu.

— Măcar lasă-mă să mă duc la veceu, s-a miorlăit el. Nemernicii ăia la secție n-au vrut să-mi dea voie. Abia mă mai țin.

— Cu condiția să faci un lucru pentru mine.

— Ce-anume?

— Adresa lui Ullman, am zis eu. Ai mai găsit-o odată, îmi trebuie neapărat, Loomis.

— Fac rost de ea mâine, când mă duc la birou. Vrei să te sun aici?

Am scos din buzunar una dintre cărțile de vizită ale lui Minna și i-am dat-o.

— Sună la numărul pentru pager. O să-l am la mine.

— OK, s-a făcut, acum mă lași să fac un pipi?

N-am spus nimic, doar am acționat închiderea automată a mașinii, de șase ori la rând, după care m-am dat jos. Loomis a venit după mine până la prăvălie și, pe urmă, înăuntru.

Danny a apărut din spate, stingând în trecere o țigară pe scrumiera de pe biroul de recepție. Se îmbrăca întotdeauna cel mai frumos dintre noi, Oamenii-lui-Minna, însă acum costumul negru, care îl subția și mai mult, arăta pe el de parcă îl purtase continuu câteva zile la rând. Figura lui îmi amintea de un cioclu rămas fără lucru. S-a uitat la mine și la Loomis, țuguind buzele, dar fără să spună nimic, și nici în ochii lui n-am reușit să deslușesc ceva. Aveam senzația că nu-l mai cunosc parcă, de când Minna nu mai era. Danny și eu funcționam ca întruchipări ale celor două poluri opuse sesizabile în impulsurile lui Minna: el – un trup înalt, tăcut, care atrăgea femeile și intimida bărbații; eu – o gură trăncănind inept, care acoperea lumea cu nume și descrieri. Făcând o medie între noi doi, puteai să-l recreezi cumva pe Frank Minna. Acum, fără Minna ca principiu de legătură între noi, Danny și eu eram nevoiți să începem din nou să ne tatonăm reciproc ca entități distincte, ca și cum am fi revenit subit în urmă cu paisprezece ani, pe vremea când aveam paturile față în față la Orfelinatul de băieți St. Vincent.

De fapt, brusc, îmi doream enorm să-l văd pe Danny acum cu o minge de baschet în mână, ca să pot exclama „Bravo, ce lovitură!” sau să-l îndemn

să arunce la coș. În schimb, ne holbam unul la celălalt.

— Pardon, a zis Loomis, țâșnind pe lângă mine și fluturând cu mâna spre Danny. Mă duc la toaletă.

Și a dispărut în spate.

— Unde-i Tony? am întrebat eu.

— Speram să aflu de la tine.

— Mda, eu nu știu nimic. Sper să-i meargă mai bine decât lui Gilbert. Vin de la secția șase, unde a rămas la pârnaie.

Mi-am dat seama că din felul cum formulasem fraza, se putea înțelege că mă văzusem cu el, dar am lăsat să persiste ambiguitatea. Loomis nu avea de ce să mă pună la punct, chiar dacă auzise din baie ce spusesem.

Danny nu părea foarte surprins. Probabil că, în comparație cu șocul morții lui Minna, această nouă turnură părea neimpresionantă. „De ce l-au săltat?”

— *Ullmanafostucis*! – știi, Tony l-a trimis pe Gilbert după el, iar când l-a găsit, era deja mort. Poliția l-a înhățat pe Gilbert la locul faptei.

Danny se scărpina pe vârful nasului, cu un aer gânditor.

— Dar tu pe unde-ai umblat? am zis eu. Parcă trebuia să faci de gardă la sediu.

— M-am dus să halesc ceva.

— Am stat aici patruzeci și cinci de minute.

O minciună – mă îndoiam că fuseseră mai mult de cincisprezece minute, dar simțeam nevoia să mă leg de el.

— Probabil că ne-am intersectat pe drum.

— A sunat cineva? Te-ai văzut cu *homosapiens, homogenizare, genocid, numaidecid, numaidecât,* polițaiul de la omucideri?

A scuturat din cap. Îmi ascundea ceva – dar de fapt mi-am dat seama că și eu îi ascundeam ceva.

Danny și eu ne uitam gânditori unul la celălalt, așteptând ca următoarea întrebare să prindă formă. Simțeam o vibrație în adâncul meu, ticuri mai

profunde pândind în mine, căpătând putere. Sau poate doar percepeam în fine senzația de foame.

Loomis a răsărit din spatele prăvăliei.

— Mamă, Doamne, dar ce rău arătați. Groaznică zi, nu-i așa?

Ne holbam la el.

— Păi, eu zic că în amintirea lui Frank se cuvine să păstrăm tăcerea câteva momente, nu-i așa, băieți?

Îmi venea să-i atrag atenția lui Loomis că noi chiar asta făceam, *păstram tăcerea,* când ne întrerupsese el, dar am lăsat-o baltă.

— Un mic gest în semn de reculegere? Plecați capetele, mocofanilor. Tipul v-a fost ca un tată. Nu încheiați ziua asta ciondănindu-vă fără rost.

Loomis avea dreptate în felul lui, sau oricum suficient încât mie și lui Danny să ni se facă rușine și să-l lăsăm să ne țină lecția până la capăt. Am păstrat tăcerea, așadar, iar când am văzut că Danny și Loomis țineau ochii închiși, amândoi, am coborât pleoapele și eu. Împreună, alcătuiam un fel de variantă ciuntită și inadecvată a Agenției – Danny în chip de el însuși și Tony la un loc, eu în chip de mine însumi, iar Loomis, presupun, în chip de Gilbert. Dar m-am simțit emoționat oricum, câteva clipe.

Pe urmă, Loomis a stricat totul cu un pârț foarte sonor, pe care a încercat să-l mascheze tușind, dar în zadar. „OK”, a spus el subit. „Ce zici, Lionel, mă repezi și pe mine cu mașina până acasă?”

— Fă pași, am zis eu.

Umilit de propriul trup, gardistul-de-la-gunoaie n-a mai insistat și a pornit spre ușă.

•

Danny s-a oferit să stea planton lângă telefonul din sediul L&L. Își pusese deja la fiert niște cafea, a ținut el să sublinieze, în plus, oricum, vedeam și eu că nu-și găsea locul, simțea nevoia să se foiască liber prin tot biroul. Pe mine, unul, nu mă deranja

să-l las acolo. Înainte de a mă duce sus, am mai schimbat doar câteva fraze cu el.

La etaj, am aprins o lumânare și am lipit-o în centrul mesei, lângă pagerul și ceasul lui Minna. Mă obseda tentativa stângace a lui Loomis de a împlini un ritual. Aveam nevoie de ritualul meu. Dar mi-era și foame. Am golit la chiuvetă băutura deja diluată și mi-am pregătit o șarjă proaspătă, așezând paharul pe masă. Pe urmă, am despachetat sandviciul de la Zeod. Am cumpănit câteva momente, învingându-mi pofta de a-mi înfige dinții în el, după care m-am dus la dulapul cu vase, de unde am scos un cuțit zimțat și o farfurioară. Am tăiat sandviciul în șase părți egale, cuprins în mod surprinzător de o plăcere profundă văzând câtă rezistență opunea chifla sub dinții tociți ai cuțitului, și am aranjat bucățile astfel încât să fie echidistante pe farfurie. Am pus la loc cuțitul pe bufet, apoi am potrivit în mijlocul mesei farfuria, lumânarea și băutura, într-un aranjament menit să mângâie amărăciunea firii mele tourettice. Dacă nu-mi astâmpăram nevoile acestor simptome tipice, nu aveam nicio șansă de a elibera un spațiu în care suferința mea sufletească să poată sălășlui.

După aceea, m-am dus la combina muzicală cu difuzoare și am pus cel mai trist cântec din colecția mea de CD-uri – Prince, cu „How Come U Don't Call Me Anymore".

•

Nu știu dacă „Artistul cunoscut în trecut drept Prince" este tourettic sau compulsiv-obsesiv în viața de zi cu zi, însă știu sigur că este în mod profund *așa* în viața lui profesională. Muzica nu m-a impresionat niciodată prea mult, până într-o zi din anul 1986 când, stând pe scaunul din dreapta volanului, în Cadillacul lui Minna, am auzit pentru prima oară discul single *Kiss* spârcâindu-se maniac din radioul mașinii. Până în acel moment din viață, mai auzisem poate o dată sau de două ori melodii care să jongleze cu sentimente de disconfort

claustrofobic și descătușare expulsivă, și care din acest motiv să îmi încânte pentru o clipă sindromul Tourette, să îl amăgească oferindu-i o senzație de recunoaștere, ca Art Carney sau Daffy Duck – însă de data asta ascultam un cântec care trăia întru totul pe acel teritoriu, chitara și vocea smulgând de corzi și zvâcnind în cadrul unor limite trasate obsesiv, în mod alternativ silențioase și explozive. Melodia pulsa de energii tourettice într-o asemenea măsură, încât am reușit să mă las învins de ritmul acela scârțâit și chinuit, lăsând frâu liber sindromului din mine să trăiască în afara creierului meu măcar o dată, să trăiască adică în aer.

— Fă mai încet porcăria aia, a zis Minna.

— Dar îmi place.

— E căcatul ăla pe care-l ascultă Danny, a spus Minna.

Danny însemna codificat *prea jigodios.*

Am știut că era obligatoriu să am și eu cântecul acela, așa că a doua zi m-am dus să îl caut la „J&R Music World", unde vânzătorul a trebuit să-mi explice cuvântul „funk". Am cumpărat de la el o casetă și un Walkman, la care să o ascult. Am constatat după aceea că aveam o versiune de „single extins", care dura șapte minute – cântecul pe care îl auzisem la radio, plus o anexă de patru minute cu zgomote de catastrofă – ciopârțituri, mârâituri, șuierături și trosnituri – o coda concepută, se pare, ca un mesaj personal de confirmare pentru creierul meu de tourettic delectat.

Muzica lui Prince mă calma la fel de mult ca masturbarea sau un cheeseburger. Când îl ascultam cum cântă, eram scutit de orice simptom. Așa se face că am început că colecționez discurile lui, în special acele remixuri elaborate și frenetice, înregistrate pe CD-uri single. Modul cum putea să mărunțească patruzeci și cinci de minute de variațiuni dintr-o singură frază verbală sau

muzicală reprezintă, din câte știu eu, forma de artă care se apropie cel mai mult de maladia mea.

„How Come U Don't Call Me Anymore" este o baladă, plimbări pe clapele pianului sub un falset vocal sfâșietor. Lentă și melancolică, melodia păstra încă precizia compulsivă și caracterul abrupt specific sindromului Tourette, piițigăielile și tăcerile subite, care făceau din muzica lui Prince un balsam pentru mintea mea.

•

Am pus cântecul pe „repetă automat redarea" și m-am așezat la flacăra lumânării, așteptând lacrimile. Abia după ce ochii mi s-au împăienjenit, mi-am îngăduit să mănânc cele șase porții din sandviciul cu curcan, într-un ritual pentru Minna, alternându-le cu sorbituri de Walker Red. *Trupul și sângele,* mi-am spus fără să vreau, deși, cum se întâmplă oamenilor îndoliați, sentimentul religios îmi era mai degrabă străin. *Curcanul și trotilul,* am înlocuit eu termenii formulei. O ultimă cină pentru Minna, care n-a mai apucat să mănânce. Prince a gemut lung, a terminat cântecul, l-a luat de la capăt. Ceara topită forma nervuri în lungul lumânării. Am numărat *trei* când am terminat o porție din sandvici, pe urmă *patru.* Aceea era măsura simptomelor mele. Am numărat sandviciurile și am plâns. La *șase* am oprit muzica, am stins lumânarea și m-am dus la culcare.

(VISURI TOUEETTICE)

(În visele tourettice te descotorosești de ticuri)

(sau ticurile se descotorosesc de tine)

(și tu pleci cu ele, uimit că te lași în urmă)

• BISCUIȚI PROȘTI

Sunt zile când mă scol dimineața, mă duc împleticit la baie, dau drumul la apă, apoi privesc în sus și nu-mi recunosc nici măcar periuța de dinți în oglindă. Adică, obiectul arată straniu, foarte ciudat ca formă, mânerul bizar cu un capăt conic și o mitră din peri înfipți în orificiile unui pat, iar atunci mă întreb dacă m-am uitat vreodată atent la ea înainte sau dacă nu cumva cineva s-a furișat peste noapte înăuntru ca să înlocuiască vechea mea periuță de dinți cu alta nouă. Am acest gen de relație cu obiectele, în general – uneori mi se par dintr-odată incontrolabil de noi și intense, dar nu știu dacă acesta este sau nu un simptom al sindromului Tourette. Nu l-am găsit niciodată descris în cărțile de specialitate. În fond, în asta constă ciudățenia unui creier afectat de Tourette: niciun fel de control asupra reacțiilor propriului sine. Ceea ce s-ar putea să nu fie decât o ciudățenie a lucrurilor trebuie întotdeauna evaluat înainte de expedierea în domeniul simptomelor, la fel cum simptomele rup întotdeauna barierele spre alte domenii, pretinzând oportunitatea unei evaluări pentru momentul lor de acuitate sau relevanță, scurta lor țintire – de ce n-ar avea șanse de câștig!? – spre centralitate. Învestirea lor cu personalitate. În capul meu ideile circulă frenetic, în ambele sensuri.

Ciudățenia din această dimineață era revigorantă, totuși. Mai mult decât revigorantă – revelatoare. M-am trezit devreme – uitasem să trag perdelele –, peretele de deasupra patului și masa cu lumânarea topită, paharul plin pe un sfert cu gheață topită și firimiturile sandviciului rămase de la ritualul meu de împărtășire cu gustări se vedeau acum clar în lumina crudă a razelor soarelui, asemenea strălucirii orbitoare a unui reflector înainte ca filmul să fie turnat. Părea posibil să fiu

primul din lume care mă trezisem, părea posibil ca lumea să fie nouă. M-am îmbrăcat cu costumul meu bun, mi-am pus ceasul lui Minna, în loc de al meu, și mi-am prins la betelie pagerul lui. Pe urmă, mi-am făcut cafea și pâine prăjită, am adunat firimiturile de pâine cu tot cu umbra lor lungă de pe masă, m-am așezat și am savurat micul dejun, minunându-mă de sentimentul de plinătate a existenței, pas cu pas. Radiatorul a scâncit și a strănutat, am imitat zgomotele dintr-un elan de pură bucurie, și nu neapărat fiindcă nu m-aș fi putut abține. Poate mă așteptasem ca absența lui Minna să șteargă lumea de pe fața pământului, sau cel puțin Brooklynul. Să survină duios o întunecare de jale. În schimb, mă trezisem din somn cu ideea limpede că eu eram succesorul și răzbunătorul lui Minna, că orașul sclipea de indicii.

Părea posibil să fiu un detectiv investigând un caz.

Coborând tiptil la parter, am trecut pe lângă Danny, care dormea cu capul în culcușul brațelor rezemate pe tejghea, cu sacoul negru adunat armonică la ceafă peste umeri, cu o mică pată de salivă prelinsă pe mânecă. Am închis cafetiera, din care ieșea mirosul înțepător al unui rest de cafea arsă, și am ieșit afară. Era șapte fără un sfert. Proprietarul coreean al Cazinoului tocmai deschidea dugheana, azvârlind înăuntru pachetele cu *News* și *Post.* Frigul dimineții limpezea mințile.

Am pornit Pontiacul firmei L&L. Danny putea să doarmă cât poftea, Gilbert n-avea decât să aștepte în celula lui, iar Tony putea umbla haimana cât dorea. Eu urma să mă duc la Zendo. Nu conta dacă era prea devreme pentru călugării și mafioții ascunși acolo – avantajul meu era de a-i lua prin surprindere.

•

Până să parchez mașina și să mă îndrept spre Zendo, Upper East Side începuse să forfotească de

viață, prăvăliași împingând afară tarabele cu fructe depozitate peste noapte în magazine, anticari ambulanți descărcându-și din cutii diverse maculaturi ferfenițite, femei gătite deja pentru serviciu privindu-și impacientate ceasul în timp ce adunau în pungi excrementele câinelui de companie. Portarul de la intrarea clădirii alăturate era o figură nouă, un puștan cu mustață și livrea, nu hărțuitorul meu de ieri. Probabil vreun novice, fără normă întreagă, nevoit să lucreze în partea a doua a schimbului de noapte. M-am gândit că merita să-mi încerc norocul, oricum. Fără să cobor geamul portierei, am îndoit cârlig degetul arătător, uitându-mă spre el, și băiatul a ieșit afară în frig.

— Cum te cheamă? am zis eu.

— Walter, domnu'.

— Walter domnu'-și-mai-cum? am insistat eu, propagând o undă de polițai sau mare-șef.

— Walter este, ăăă, numele meu de familie. Pot să vă ajut cu ceva?

Părea îngrijorat, pentru el și pentru clădirea lui.

— *Ajutămăwalter* – am nevoie de numele portarului care a lucrat aseară pe la șase treizeci-șapte. Un tip mai în vârstă decât tine, poate la vreo treizeci și cinci de ani, care vorbește cu accent.

— Dirk?

— Poate. Tu știi mai bine.

— Dirk este portarul de serviciu.

Nu era sigur dacă putea să-mi spună asta.

Am întors privirea, evitând să mă mai uit la umărul lui.

— Bun. Spune-mi acum ce știi despre Yorkville Zendo, am zis eu, mișcând de câteva ori din degetul mare spre plăcuța de bronz de la vila învecinată. Dirknemernicul! Dirkjosnic!

— Ce?! a exclamat el, bulbucând ochii la mine.

— Vezi lume venind și plecând?

— Păi, da.

— Walter, păi-măi! am zis eu și, intenționat, mi-am dres glasul. Conlucrează cu mine, Walter. Nu

se poate să nu vezi chestii diverse. Vreau să aud impresiile tale.

Vedeam cum se căznea să raționeze prin straturile de oboseală, plictis și stupiditate.

— Da' ce, ești polițai?

— Ce te face să crezi asta?

— Nu știu, vorbești cam fistichiu.

— Este foarte important pentru mine să aflu niște lucruri, Walter, și n-am timp de pierdut. Ai văzut pe careva venind sau ieșind din Zendo, recent? Ți-a sărit în ochi ceva neobișnuit?

Și-a plimbat privirile în lungul străzii, ca să se asigure că nu ne vedea nimeni stând de vorbă. Am profitat de ocazie ca să-mi acopăr gura cu mâna și să scot câteva gâfâieli scurte, ca un câine agitat.

— Păi, noaptea târziu nu se întâmplă mare lucru, a zis Walter. E destul de calm pe-aici.

— Un loc ca Zendo presupune destulă vânzoleală, zic eu.

— De ce tot spui „Zendo"?

— Fiindcă așa scrie acolo, gravat în bronz. *Grav de bonz.*

A pășit pe carosabil, și-a sucit gâtul și a citit plăcuța.

— Hmmm. E un fel de școală religioasă, așa-i?

— Exact. Ai văzut vreo figură suspectă bântuind pe-aici? Vreun malac de polonez, în special?

— De unde să știu eu dacă era polonez?

— Bun, malac atunci. Dar vreau să zic o huidumă, efectiv, o namilă de om.

A ridicat din umeri iarăși.

— Nu prea cred.

Privirea lui amorțită n-ar fi observat nici dacă pe ușa de-alături ar fi intrat o macara cu o bilă de fier atârnată de braț, darămite doar un simplu zdrahon?!

— Am o rugăminte la tine, să stai cu ochii pe vila asta, vrei? Îți las un număr de telefon la care să mă suni.

Din teancul de cărți de vizită L&L, pe care le aveam în buzunar, am scos una și i-am dat-o.

— Mulțam, a zis el cu un aer distrat, uitându-se la cartea de vizită.

Nu-i mai era teamă de mine. Dar nici nu mai știa ce să creadă despre mine, acum, când conchisese că nu reprezentam un pericol. Eram interesant, însă el habar n-avea în ce sens.

— Contez pe informațiile tale – *Portar-mortar*! *Mortal*! *Mortuar*! – dacă observi ceva ciudat.

— *Tu* ești cam ciudat, a spus el, grav.

— O chestie care mă depășește.

— OK, numai că eu ies din tură într-o jumătate de ceas.

— Bine, reține însă rugămintea mea.

Începusem să-mi pierd răbdarea cu Walter. Mi-am dat voie să îl tapotez pe umăr în loc de la revedere. Searbăd cum era, tânărul s-a uitat la mâna mea, după care s-a dus înapoi înăuntru.

•

Am străbătut strada în lungime până la colț și înapoi, cochetând cu Zendo, făcându-mi curaj. Locul îmi provoca un sentiment de reverență și un fel de teamă magică deja, ca și cum m-aș fi apropiat de niște moaște – *martiriul Sfântului Minna.* Îmi venea să schimb textul de pe placa lor, ca să redau povestea. În schimb, am sunat la sonerie o dată. Niciun răspuns. Pe urmă, încă de patru ori, ca să facă în total *cinci,* și m-am oprit, uimit de senzația de împlinire pe care o aveam.

Scăpasem de *șase,* vechiul meu amic ostenit.

Mă întrebam dacă nu era cumva ceva comemorativ – ticul meu de a număra deplasându-se în josul unei liste, scăzând o cifră pentru Frank.

Cineva îi vânează pe Oamenii-lui-Minna, m-am gândit eu din nou. Dar nu puteam fi speriat. Nu eram prada, ci vânătorul în această dimineață. Oricum, numărătoarea se oprise – patru Oameni-de-ai-lui-Minna plus Frank – egal cinci. Prin urmare, dacă aș fi numărat persoanele, ar fi trebuit

să fiu la patru. Mai aveam la bord pe cineva în plus, dar pe cine? Poate că era Bailey. Sau Irving.

Abia după un minut, bruneta cu păr scurt și ochelari a deschis ușa și a mijit ochii la mine, deranjată de soarele dimineții. Purta un tricou și jeanși, era desculță și ținea o mătură în mână. Avea un zâmbet mic, involuntar și pieziș. Și drăgălaș.

— Da?

— Aș vrea să-ți pun câteva întrebări.

— Întrebări? a repetat ea, de parcă n-ar fi înțeles sensul cuvântului.

— Dacă nu e poate prea devreme, am spus eu, cu blândețe.

— Nu, nu. M-am trezit demult. Măturam, a zis ea, arătându-mi mătura.

— Te-au pus să faci curat?

— Este un privilegiu. A face curățenie este un lucru de preț în practica Zen. Reprezintă într-un fel actul cel mai înălțător cu putință. De obicei, Roshi vrea să se ocupe personal de măturat.

— Nu folosiți aspirator? am întrebat eu.

— E prea zgomotos, mi-a răspuns ea, încruntându-se ca și cum ar fi fost normal să știu asta.

Un autobuz a trecut huruind în depărtare, stricând efectul argumentului ei. Am renunțat la idee.

Acum, când ochii i se adaptaseră la lumina strălucitoare a dimineții, s-a uitat dincolo de mine, la strada din spate, studiind-o uimită cumva să descopere că ușa se deschidea spre un peisaj urban. Mă întrebam dacă mai ieșise din clădire de când o văzusem eu intrând, în seara precedentă. Mă întrebam dacă mânca și dormea acolo, dacă era singura persoană care făcea asta sau dacă trăiau acolo și alte zeci de tălpași Zen.

— Scuze, a zis ea. Ce spuneai?

— Întrebări.

— Oh, da.

— Despre Zendo, ce faceți aici.

M-a măsurat din priviri.

— Nu vrei să intri în casă? E frig.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Era adevărat. Nu mă simțeam în primejdie dacă o urmam în templul întunecos, ca un fel de Death Star[18]. Urma să culeg informații chiar din interiorul acestui Cal troian, care era harul Zen despre care vorbea ea. Și eram conștient de faptul că nu aveam ticuri, nu-mi venea deloc să sparg ritmul conversației.

Vestibulul și casa scării aveau un aspect comun, cu pereți albi neîmpodobiți și cu o balustradă de lemn, arătând de parcă ar fi fost deja curate dinainte să înceapă ea să mătură, curate veșnic. Am trecut prin dreptul unei uși la parter și am început să urcăm treptele, ea ținând mătura în fața ei, întorcând capul spre mine, încrezătoare. Avea un mers un pic săltăreț, iute ca replicile ei.

— Aici, a zis ea, arătând spre un stelaj cu șiruri de pantofi.

— Mi-e bine așa, am spus eu, crezând că ar fi trebuit să aleg ceva din încălțămintea aceea pestriță.

— Nu, descalță-te, a șoptit ea.

M-am conformat cererii ei, mi-am scos pantofii din picioare și i-am împins în capătul unui raft, așezându-i frumos. Un fior rece m-a făcut să mă cutremur când mi-am amintit că și Minna își scosese pantofii în seara precedentă, probabil tot pe acest palier.

În șosete acum, am pășit în urma ei pe un coridor străjuit de balustradă, am trecut pe lângă două uși închise și una deschisă spre o încăpere întunecoasă și goală, cu șiruri de prești scurte din cârpă aranjate pe parchet și cu un miros de lumânări sau tămâie înăuntru, nicidecum un miros tipic matinal. Aș fi vrut să arunc o privire în cameră, dar fata a continuat să meargă mai departe, urcând încă un șir de trepte.

Pe al treilea palier, m-a condus într-o bucătărioară unde o masă de lemn și trei scaune erau dispuse lângă o fereastră condamnată să se deschidă în dos, pe unde un fascicul anemic din lumina zilei decupa un labirint de cărămizi. Dacă imobilele masive de o parte și de cealaltă ar fi existat când a fost construită această încăpere, probabil că nu s-ar mai fi obosit să facă fereastra. Masa, scaunele și dulapurile din bucătărie erau banale și urâte ca o dioramă înfățișând stilul de viață al indienilor americani, într-un muzeu, însă ceainicul pe care l-a adus era japonez, iar modelele caligrafice pictate de mână reprezentau singura etalare exagerată, singura notă de ostentație.

M-am așezat cu spatele la perete și cu fața spre ușă, gândindu-mă la Minna și la conversația pe care o auzisem în căști. Fata a luat un ibric cu apă de pe o flacără joasă și a umplut ceainicul, pe urmă mi-a pus în față o căniță fără toartă și a turnat în ea lichidul cu frunzulițe de ceai ca niște confetti învolburate. Mi-am încălzit mâinile crăpate de frig, făcând palmele căuș în jurul cănii.

— Eu sunt Kimmery.

— Lionel.

Am simțit cum creștea în mine *Kissrog,* dar am reușit să mă abțin.

— Te preocupă budismul?

— Se poate spune și așa.

— Nu sunt eu chiar persoana nimerită cu care ar trebui să stai de vorbă, dar îți pot povesti ce spun ei îndeobște. Ideea aici nu este să te poți reculege, sau, să *scapi de stres.* O mulțime de oameni – americani, mă refer – asta își închipuie. În realitate, este vorba despre o disciplină religioasă, ceea ce nu este ușor deloc. Ai auzit de zazen?

— Povestește-mi.

— Te doare spatele *foarte rău.* Ăsta e un aspect, a zis ea, rostogolind ochii spre mine, cu un aer deja compătimitor.

— Te referi la meditație.

— *Zazen,* așa se numește. Sau *poziția șezând.* Pare un fleac, însă este esența practicii Zen. Eu nu sunt prea bună la asta.

Mi-am amintit de quakerii care îl înfiaseră pe Tony și de casa lor de rugăciune vizavi de Orfelinatul St. Vincent, peste opt benzi de circulație. Duminica dimineața, ne uitam înăuntru prin ferestrele lor înalte și îi vedeam adunați în tăcere pe banchetele tari din lemn.

— Și ce înseamnă să fii bun la zazen? am spus eu.

— Nici nu-ți poți imagina. Respirația, asta în primul rând. Și meditația, doar că nu ai voie să meditezi *conștient.*

— Adică meditezi la faptul că nu meditezi?

— *Nu te gândești* că meditezi. „Mintea supremă", așa spun ei. Ca și cum ți-ai da seama că totul are esența lui Buddha, flamura și vântul sunt același lucru, chestii de genul ăsta, dacă mă-nțelegi.

Nu înțelegeam eu chiar tot ceea ce voia ea să spună, însă „mintea supremă" mi se părea o țintă onorabilă, deși absolut himerică.

— N-am putea… n-aș putea să stau și eu cu voi odată? Sau chestia asta se face doar de unul singur?

— Se face în ambele moduri. Dar aici, la Zendo, există ședințe regulate, a spus ea, ridicând cana cu amândouă mâinile și aburindu-și instantaneu ochelarii. Oricine poate participa. Și te poți considera cu adevărat norocos, dacă alegi să rămâi astăzi aici. Au venit niște călugări importanți din Japonia, care vor să vadă Zendo, iar unul dintre ei va ține un discurs în seara asta, după zazen.

Călugări importanți, dresori importați, cititori neimportanți – aiureli se adunau în oceanul minții mele ca rămășițele unui naufragiu, iar curând un val avea să le azvârle la mal.

— Vasăzică s-a extins din Japonia, am spus eu. Iar acum vă verifică pe voi – cum ar fi dacă papa

ar veni în vizită de la Roma.

— Nu neapărat. Roshi a înființat Zendo pe cont propriu. Zen nu este ceva centralizat. Există diferiți învățători, iar uneori aceștia se deplasează dintr-un loc în altul.

— Dar Roshi a venit aici din Japonia.

După nume, îmi imaginam un bătrân uscățiv, un pic mai mare decât Yoda din *Întoarcerea lui Jedi.*

— Nu, Roshi este american. Înainte, a avut un nume american.

— Și care era?

— Nu știu. *Roshi* înseamnă, de fapt, învățător, dar ăsta este singurul nume pe care îl mai are acum.

Am sorbit din ceaiul fierbinte.

— Mai folosesc și alții clădirea asta pentru ceva?

— Ce, adică, „ceva”?

— *Omoară-mă*! – scuze. Nu știu, altceva decât meditația statică.

— Nu-i voie să țipi așa aici, a zis ea.

— În fine, dacă – *sărută-mă*! – s-ar petrece ceva bizar, să zicem dacă Roshi ar avea necazuri, tu ai ști?

Am sucit gâtul – dacă aș fi putut, mi l-aș fi legat cu un nod, ca partea de sus a unui sac pentru gunoi. *„Mănâncă-mă*!”

— Habar n-am la ce te referi, a zis ea, straniu de blazată, sorbind din ceai și studiindu-mă peste marginea cănii.

Mi-am amintit cum se zvonea că maeștrii Zen și-ar pălmui și și-ar lovi cu picioarele ucenicii, pentru a le induce revelații subite. Poate că practica aceasta era uzuală aici în Zendo, așa că, prin exercițiu, fata devenise imună la orice izbucniri, la orice gesturi bizare și bruște.

— Nu contează, am spus eu. Ia spune-mi, ați avut musafiri în ultima vreme?

Mă gândeam la Tony, care în mod evident făcuse o vizită la Zendo după întrunirea noastră

din L&L. „N-a dat nimeni târcoale pe-aici, aseară?”, am adăugat eu.

— Nu, a răspuns ea, nedumerită și oarecum agasată.

M-am gândit dacă să nu forțez nota, descriindu-i-l pe Tony, dar am conchis până la urmă că vizita lui trecuse probabil neobservată, cel puțin în ceea ce o privea pe Kimmery. În schimb, am întrebat:

— Este cineva în clădire în momentul de față?

— Păi, da, Roshi, care locuiește la ultimul etaj.

— Și e sus, acolo, acum? am întrebat eu, surprins.

— Sigur. E în *sesshin* – un fel de reculegere prelungită – din cauza călugărilor despre care îți spuneam. A făcut un legământ al tăcerii, așa că atmosfera a fost destul de liniștită pe-aici.

— Locuiești și tu în casă?

— Nu. Eu fac curat pentru zazenul de dimineață. Ceilalți ucenici vor apărea într-o oră. Acum, sunt plecați pe teren, prestând diverse servicii. Este modul în care Zendo își poate permite să achite chiria aici. Wallace este deja la parter, dar ceilalți n-au venit deocamdată.

— Wallace?

Îmi distrăgeau atenția frunzele de ceai care aterizau treptat pe fundul cănii mele, formând o moviliță, ca niște astronauți pe o planetă fără aproape niciun fel de forță de gravitație.

— Da, un fel de hipiot bătrân, care toată ziua nu face altceva decât să stea. O fi având picioare de plastic, zău așa. Am trecut pe lângă el, când am urcat aici.

— Unde? În încăperea cu prețuri?

— Îhî. E ca o mobilă, nu-i de mirare că nu l-ai observat.

— Un tip masiv, adică?

— Nu chiar așa masiv. Am vrut să spun că stă neclintit ca o mobilă, a șoptit ea. Întotdeauna mă întreb dacă n-o fi murit.

— Dar nu e un individ *mare* ca fizic.

— Nu, în niciun caz.

Am vârât două degete în cană, simțind nevoia să tulbur iarăși frunzele care pluteau în ceai, să le forțez să-și reia baletul. Chiar dacă a observat gestul meu, fata nu a comentat nimic.

— Dar n-ai văzut niciun ins cu adevărat masiv, în ultima vreme, totuși?

Deși nu îi întâlnisem încă, Roshi și Wallace nu păreau candidații ideali pentru rolul malacului polonez. Mă întrebam, însă, dacă nu era posibil ca unul dintre ei să fie interlocutorul sardonic pe care îl auzisem în căști împungându-l cu vorba pe Minna.

— Mmmmmm, nu, a spus ea.

— *Monstrul-pierogi,* am zis eu, tușind pe urmă de cinci ori, ca să mușamalizez efectul.

Gândurile legate de asasinii lui Minna covârșiseră influența liniștitoare a fetei – creierul meu sfârâia de vorbe, trupul meu clocotea de gesturi.

Drept răspuns, fata n-a făcut decât să umple la loc cana, mutând apoi ceainicul pe bufet. Cât a stat cu spatele la mine, am mângâiat ușor scaunul ei, mi-am plimbat palma peste locul călduț unde șezuse până atunci, am atins cu degetele stinghiile spetezei asemenea corzilor unei harpe mute.

— Lionel? Parcă așa ziceai că te cheamă.

— Da.

— Nu pari prea calm, Lionel.

Se întorsese brusc, aproape surprinzându-mă asupra faptului în timp ce molestam scaunul, iar acum prefera să stea rezemată de bufet, în loc să se așeze din nou.

Îndeobște, nu aveam rețineri să-mi dezvălui sindromul, dar acum ceva din mine se împotrivea tenace acestei idei.

— N-ai ceva de mâncare? am spus eu.

Mă gândeam că, poate, niște calorii mi-ar reface echilibrul.

— Ăăă, nu știu, a zis ea. Vrei niște pâine sau ce? S-ar putea să mai fi rămas niște iaurt.

— Ceaiul ăsta este îndoit cu cafeină, ăsta-i motivul. Doar aparent este inofensiv. Voi beți chestia asta tot timpul?

— Păi, e un fel de băutură tradițională.

— E o chestie tipică pentru Zen, să fii mereu în priză ca să-l poți vedea pe Dumnezeu? Nu înseamnă că trișezi, de fapt?

— Problema se pune, mai degrabă, să rămâi mereu într-o stare de trezie perfectă. Fiindcă în budismul Zen noi nu avem de fapt ideea de Dumnezeu, a precizat ea și, întorcându-se cu spatele la mine, s-a apucat să scotocească prin dulapuri, fără să abandoneze însă fluxul reflecțiilor. Stăm în poziția șezând și încercăm să nu ațipim, așa că probabil faptul de a rămâne treaz *înseamnă* cumva să îl vezi pe Dumnezeu. Prin urmare, ai dreptate probabil.

Micul triumf nu m-a emoționat. Mă simțeam ca încolțit, între maestrul stafidit de la etajul de deasupra și hipiotul cu picioare de plastic de la etajul de dedesubt. Îmi doream să plec din Zendo acum, dar nu plănuisem următoarea mișcare.

Iar când ieșeam de-acolo, voiam s-o iau pe Kimmery cu mine. Voiam să o ocrotesc – impulsul se umfla în mine, căutând să se alipească de o țintă adecvată. Acum, după ce nu fusesem în stare să-l apăr pe Minna, cui merita să-i ofer protecția mea? Lui Tony? Juliei? Ce bine ar fi fost dacă Frank mi-ar fi șoptit la ureche o sugestie, de pe lumea cealaltă! Până una alta, însă, mă mulțumeam și cu Kimmery.

— Uite, vrei niște biscuiți Oreo?

— Sigur, am răspuns eu, fără să mă gândesc. Budiștii mănâncă biscuiți Oreo?

— Mâncăm tot ce vrem, Lionel. Nu e ca în Japonia.

A scos un pachet albastru cu biscuiți și l-a pus pe masă.

Pofticios, m-am servit, bucuros că nu ne aflam în Japonia.

— Am cunoscut un tip care a lucrat la un moment dat pentru Nabisco, a spus ea, cu un aer gânditor, mușcând dintr-un biscuit. Știi, Nabisco e firma care produce Oreo, da? Îmi povestea că aveau două fabrici de biscuiți Oreo, situate în țară la o distanță considerabilă una de cealaltă. Asta înseamnă doi brutari-șefi, control de calitate asigurat de echipe diferite.

— Aha…

Am mai luat un biscuit și l-am muiat în ceai.

— Bun, tipul se jura că putea recunoaște calitatea biscuiților, doar gustând din ei, pur și simplu. Când se întâmpla să mâncăm Oreo, tipul mirosea biscuiții din pachet, gusta din partea cu ciocolată și îi punea deoparte într-o grămăjoară pe cei de proastă calitate. Adică, dintr-un pachet într-adevăr bun, cel mult o treime putea fi de calitate inferioară, adică biscuiți proveniți de la brutăria proastă, pricepi? Alteori, însă, era mare lucru dacă nimereai măcar cinci sau șase biscuiți buni într-un pachet.

— Stai un pic. Vrei să spui că fiecare pachet de Oreo conține biscuiți de la *ambele* brutării?

— Îhî.

Am încercat să nu mă gândesc la asta, să limitez ideea la zona petei oarbe a obsesivității mele, la fel cum mă căzneam să-mi smulg privirea de la un umăr tentant. Dar era imposibil.

— Și din ce motiv se amestecă așa șarjele în același pachet?

— Păi, simplu. Dacă s-ar zvoni că o brutărie este mai bună decât cealaltă, ar exista riscul ca lumea *să evite* cutii întregi sau poate chiar camioane pline, livrări importante de biscuiți Oreo. Așa că fabricanții preferă să combine mereu produsele, astfel încât atunci când cineva cumpără un pachet să fie sigur că înăuntru va găsi, precis, și niște biscuiți de calitate superioară.

— Vasăzică tu spui că de la cele două fabrici pleacă loturi întregi spre o singură unitate de ambalare a mărfii, doar cu scopul de a amesteca produsele.

— Cam așa presupun, nu?! a zis ea, cu însuflețire.

— Ce prostie, am spus eu, dar nu era decât sunetul rezistenței mele care se evapora.

Fata a ridicat din umeri.

— Tot ce-ți pot spune este că mâncam toți din același pachet, iar tipul continua perseverent să pună deoparte biscuiții rebuturi. Îi împingea spre mine, îndemnându-mă să gust, ca să mă conving singură. N-am reușit niciodată să sesizez diferența.

Nu, nu, nu, nu.

Mănâncămăoreo, au mimat buzele mele. Am strâns între degete punga de celofan, ca să-mi mai iau un biscuit, din care am ciugulit capacul de ciocolată. Am așteptat să simt pe limbă gustul firimiturilor, după care mi-am mai luat un biscuit, efectuând aceeași operație. Cum biscuiții încercați de mine mi se păruseră identici, i-am grupat împreună. Trebuia să găsesc un biscuit de calitate, sau unul prost, ca să-mi pot da seama care ar fi fost diferența.

Poate că eu mâncasem doar biscuiți proști întotdeauna.

— Nu mă așteptam să mă crezi, a spus Kimmery.

— Testăm-mestecăm, am mormăit eu, cu buzele cleioase de la biscuiții terciuiți în gură, cu ochii fioroși la gândul sarcinii pe care creierul meu i-o trasase bietei mele limbi.

În pachet, biscuiții Oreo erau ambalați în trei pungi de celofan. Noi abia desfăcusem prima pungă.

Mișcând din cap spre mormanul de biscuiți din care mușcasem, fata a întrebat:

— Ăia cum sunt, buni sau răi?

— Nu știu, am zis eu, încercând să-l miros pe următorul. Tipul ăla era iubitul tău sau ce?

— Da, a fost pentru puțin timp.

— Era și el budist Zen?

Fata a pufnit, strâmbându-se un pic. Am ciugulit din alt biscuit și am simțit că mă apucă disperarea. Cât de bine mi-ar fi prins acum un tic obișnuit, care să-mi întrerupă gesturile astea mașinale, să deturneze spre altceva obsesiile mele de copoi avid să amușineze tot. Acum, când era vai și-amar de Oamenii-lui-Minna, mie-mi ardea să dezleg enigma biscuiților Oreo.

Am sărit în picioare, făcând să zdrăngănească ambele căni de pe masă. Trebuia să ies de-acolo, să-mi înăbuș panica, să îmi reiau investigația, să mă distanțez de mania aceasta cu biscuiții.

— *Brutăria Barnamum*! am chelălăit eu, îmbărbătându-mă.

— Ce-ai zis?

— Nimic, am spus eu, smucind din cap înspre lateral, apoi sucind lent gâtul înapoi, ca și cum aș fi vrut să scap de un cârcel. Hai mai bine să mergem, Kimmery.

— Unde?

S-a aplecat în față, încrezătoare, cu pupilele mărite. Am simțit un fior de plăcere văzând că eram luat în serios. Genul acesta de misiuni fără Gilbert aveau șanse să devină un obicei. Acum, măcar, jucam rolul de detectiv principal, și nu de destindere comică sau, de ce nu, tourettică.

— La parter, am spus eu, negăsind un răspuns mai bun.

— OK, a zis ea, șușotind conspirativ. Dar să nu faci zgomot.

Ne-am strecurat prin dreptul ușii întredeschise de la al doilea nivel, după care mi-am recuperat pantofii de pe raft. De data asta, am aruncat o privire spre Wallace. Așezat cu spatele la noi, țeasta lui lăsa să se vadă un început de chelie prin părul blond și moale, tras bine după urechi. Purta

un sveter cu pantaloni de trening și ședea nemișcat, cum mi se povestise, inert, adormit sau, presupun, mort – deși pentru mine în momentul de față moartea nu reprezenta ceva nemișcat, ci mai curând niște dâre sângeroase lăsate de pneuri pe autostrada Brooklyn-Queens. Wallace părea inofensiv, oricum. Din câte se părea, ideea lui Kimmery despre un hipiot avea chipul unui bărbat alb de peste patruzeci și cinci de ani, care nu purta costum de haine. În Brooklyn, noi am fi spus, pur și simplu, un *ratat.*

A deschis ușa de la intrarea în Zendo.

— Eu trebuie să termin curățenia, a zis ea. Știi, pentru călugări.

— Călugări*im*portanți, am spus eu, cu un tic vag.

— Da.

— Nu cred că e bine să fii singură aici.

Am privit în susul și în josul străzii, ca să mă lămuresc dacă nu ne urmărea cineva. Mă pișca pielea de pe ceafă, ca o reacție la vânt sau la frică. Locuitorii din Upper East Side își reluaseră în stăpânire străzile și se plimbau nonșalanți, mototolind în mână pungi cu excremente de câine, ziarul *New York Times* și hârtia cerată din jurul covrigilor. Sentimentul de a fi în avantaj, fiindcă îmi începusem investigația în timp ce restul lumii dormea, dispăruse acum.

— Sunt *con-tulburat,* am spus eu, sindromul Tourette mutilându-mi din nou vorbirea.

Îmi doream să plec mai repede de lângă ea, până nu începeam să urlu, să latru sau să-mi plimb degetele în jurul răscroielii de la gât a tricoului ei.

— Ce-a fost asta – o combinație între confuz și tulburat? a zâmbit ea.

Am încuviințat din cap. Apreciase destul de bine.

— Nu pățesc nimic. Nu mai fi contulburat, a spus ea pe un ton calm, și m-a liniștit. O să vii înapoi mai târziu, așa-i? Pentru ședința Zen.

— Absolut.

— OK.

Ridicându-se pe vârful degetelor de la picioare, m-a sărutat pe obraz. Uimit, nu eram în stare să mă mișc, rămânând postat acolo, simțind pe față amprenta sărutului ei fierbinte în frigul dimineții. Era un gest cu tentă personală, sau vreo constrângere obscură dictată de Zen? Să fi fost chiar atât de disperați să găsească amatori pentru prețurile din Zendo?

— Să nu mai faci asta, am spus eu. Abia m-ai cunoscut. La New York nu e așa.

— Da, dar acum ești prietenul meu.

— Trebuie să plec.

— OK, a zis ea. Ședința zazen este la ora patru.

— Voi veni.

A închis ușa. Eram singur pe stradă din nou, iar investigația mea se blocase deja. Aflasem în fond ceva în interiorul clădirii Zendo? Mă paraliza sentimentul eșecului – pătrunsesem în citadelă, dar irosisem ocazia contemplând figura lui Kimmery și biscuiții Oreo. Aveam gura năclăită de cacao, nările pline de mirosul ei, când mă sărutase inopinat.

Doi bărbați m-au prins de coate și m-au îmbrâncit într-o mașină care aștepta la marginea trotuarului.

•

Toți patru purtau costume bleumarin identice, cu vipușcă neagră la pantaloni, și ochelari de soare negri identici. Parcă erau o formație de muzicanți care cântă la nunți. Patru tipi albi, de ziceai că tunase și-i adunase, unul bondoc, unul scofâlcit la față, unul bubos și unul insipid. Foloseau un automobil închiriat. Bondocul ședea pe bancheta din spate așteptând, iar când cei doi care mă umflaseră m-au împins înăuntru lângă el, tipul și-a pus imediat brațul în jurul gâtului meu, într-un fel de îmbrățișare frățească sufocantă. Cei doi care mă săltaseră de pe stradă – Bubosul și Insipidul – s-au

storcit și ei lângă mine, încât eram acum patru pe bancheta din spate. Un pic cam aglomerat, adică.

— Treci în față, a zis Bondocul, adică tipul care mă ținea de gât.

— Eu? am întrebat.

— Gura! Larry, dă-te jos. Suntem prea mulți. Treci în față.

— Bine, bine, a zis cel din capăt, Insipidul sau Larry.

A coborât din mașină și s-a așezat pe scaunul din dreapta șoferului, după care acesta – Scofâlcitul – a demarat. Bondocul a lărgit un pic lațul brațului din jurul grumazului meu, în momentul în care am intrat în traficul din centru, pe Second Avenue, dar doar atât.

— Ia-o pe Drive, a zis el.

— Poftim?

— I-am spus să o ia pe East Side Drive.

— Dar unde mergem?

— Vreau să ajung pe șosea.

— De ce să nu dăm roată de mai multe ori?

— Mașina mea este parcată aici, am spus eu. Mai bine mă lăsați să cobor.

— Gura. De ce să nu dăm roată de mai multe ori?

— Gura și tu. Nu fi prost, trebuie să pară că ne ducem undeva. Îl băgăm în sperieți pe bune, dacă ne învârtim în cerc.

— Oricum aud ce spuneți, indiferent ce traseu alegeți, am zis eu, vrând să-i fac să se simtă bine. Voi sunteți patru, iar eu sunt unul singur.

— Vrem mai mult decât doar să auzi, a zis Bondocul. Vrem să-ți țâțâie fundul de frică.

Dar mie nu mi-era frică. Era ora opt și jumătate dimineața, iar mașina în care ne aflam se lupta să răzbată prin traficul de pe Second Avenue. Nici măcar nu existau variante de circulație, ca să ne fi putut învârti în cerc, doar camioane cu marfă pentru magazine, claxonând ca să împrăștie din drum pietonii. În primul rând, mâna Bondocului pe

grumazul meu era moale, pielea lui era moale, iar felul cum mă ținea părea relativ tandru. Ca să nu mai spun că el era cel mai dur din gașca lor. Cei patru nu erau calmi, nu se pricepeau la treaba pe care o făceau și nu erau duri. Niciunul dintre ei, din câte îmi dădeam eu seama, nu purta armă.

În al doilea rând, de ramele celor patru perechi de ochelari de soare spânzurau încă etichetele cu prețul, niște ovale oranj fluorescente, pe care scria 6,99$ bucata.

Am întins mâna spre Bubos și i-am hâțâit eticheta cu prețul, dar, fiindcă a întors brusc capul, degetul mi s-a agățat de brațul ochelarilor, care i-au zburat de pe față, drept în poală. „Căcat", a înjurat Bubosul și s-a grăbit să-și pună ochelarii la loc pe nas, ca și cum i-ar fi fost teamă că, fără ei, l-aș fi putut recunoaște eventual.

— Hei, încetează cu prostiile, a spus Bondocul, strângând iar lațul acoladei în jurul meu.

Felul cum mă ținea așa lipit de el în mașină mi-a amintit de ticul cu pupăturile, pe care îl avusesem odată demult.

— Bine, am spus eu, deși știam că îmi va fi greu să nu hâțâi etichetele alea cu prețul, dacă îmi veneau la îndemână. Dar care-i schema, de fapt, băieți?

— Ni s-a zis să te băgăm în sperieți, a răspuns Bondocul, cu un aer încordat, urmărind ce făcea Scofâlcitul cu volanul. Adică să-ți piară pofta să te mai duci la Zendo, treburi de-astea. Hei, ce faci, ia-o naibii spre Drive. De pe 79th Street se face o rampă de acces.

— Nu reușesc să mă înscriu, s-a văitat Scofâlcitul, privind spre benzile de circulație.

— Ce-i toată sclifoseala asta cu FRD[19]? De ce să nu ne mișcăm pe străzile din centru?

— Și ce-ai vrea, mă rog, să oprim și să-l caftim zdravăn, eventual chiar pe Park Avenue, nu? a zis Bondocul.

— Poate că doar sperietura, fără cafteală, ar fi de ajuns, am sugerat eu. Isprăvim naibii toată tărășenia și ne vedem fiecare de treabă.

— Fă-l să nu mai toace atâta din gură.

— Dar să știi că nu vorbește chiar aiurea.

— *Mănâncămăaiurea*!

Bondocul mi-a astupat gura cu palma. În clipa aceea, am auzit un semnal ascuțit, pe două tonuri. Cu toții – adică ei patru și eu deopotrivă – am început să ne uităm prin mașină, căutând sursa zgomotului. Parcă am fi fost într-un joc video și tocmai promovasem la următorul nivel, unde riscam să fim luați prin surprindere și nimiciți de către niște extratereștri, pe care n-aveam cum să-i vedem. Pe urmă, mi-am dat seama că piuitul venea din buzunarul hainei mele: pagerul lui Minna intrase în funcțiune – *bip-bip.*

— Ce-i aia?

Răsucind capul, am scăpat din strânsoarea Bondocului, care nu a încercat să mă țină lipit de el cu forța.

— *Beeper Barnamum,* am spus eu.

— Ce-nseamnă aia, un model mai special de pager? Scoate-l din buzunar. Băi, bolovanilor, nu v-am zis eu să-l scotociți bine peste tot?

— Dă-te-n mă-ta.

— Asta-i culmea!

Tăbărând cu mâinile pe mine, au găsit rapid pagerul. Afișajul electronic arăta că numărul avea un prefix din Brooklyn-Queens-Bronx.

M-am încruntat și am ridicat din umeri: n-aveam nicio idee. Sincer, nu recunoșteam numărul. Cineva care credea că Minna era încă în viață, am bănuit eu, înfiorându-mă un pic. Chestia asta mă speria mai mult decât răpitorii mei.

— Pune-l să sune la numărul ăla, a zis Scofâlcitul, de pe locul lui din față.

— Vrei să oprești ca să poată suna?

— Larry, n-ai telefonul la tine?

Insipidul s-a răsucit pe scaun și mi-a oferit un telefon celular.

— Sună acolo.

Eu am format numărul, ei așteptau. Ne târâm ca melcul pe Second Avenue. Aerul din habitaclu zumzăia din cauza tensiunii nervoase. Telefonul celular suna, *dit-dit-dit,* o miniatură, o jucărie care fără niciun efort ne-a absorbit toată concentrarea, ne-a captat complet atenția. Mai bine-l băgam în gură și-l înghițeam, în loc să-l țin la ureche. *Dit-dit-dit,* suna din nou, după care cineva a răspuns.

Gardistul-de-la-gunoaie.

— Lionel? a zis Loomis.

— Mmmmuhh, am mârâit eu, strivind o izbucnire.

— I-ascult-o p-asta. Care-i diferența dintre trei sute șaizeci și cinci de felații și un cauciuc radial?

— *Mălasărece*! am zbierat eu.

Cei patru din mașină au sărit ca arși.

— Unul e Goodyear, iar celălalt însumează un *great year*[20], a zis Loomis, mândru de el.

Știa că de data asta nimerise bine poanta, fiecare cuvânt fiind la locul lui.

— De unde suni? am întrebat eu.

— Tu m-ai sunat pe mine.

— Mi-ai dat un bip, Loomis. Unde ești?

— Nu știu – vocea lui se auzea mai slab – hei, cum se cheamă chestia asta? Oh, da? Mulțam. B-B-Q? Pe bune, chiar așa, trei litere? M-ați băgat în ceață. Lionel, m-auzi?

— Da.

— E un local care se numește B-B-Q, cum ai pronunța „barbecue”, dar doar trei litere. Mănânc aici tot timpul, dar habar n-am avut cum îi spune!

— De ce mi-ai dat bip, Loomis?

Bip și Rebip stau pe un gard…

— Tu mi-ai spus să te sun. Voiai adresa aia, ai uitat? A lui Ullman… mortul.

— Ah, da, exact, am spus eu, ridicând din umeri spre Bondoc, care continua să mă țină de gât, dar

lejer, lăsându-mi loc să manevrez telefonul la ureche.

Se uita supărat la mine, dar nu era vina mea dacă se simțea confuz. Și eu eram la fel de confuz. Confuz și contulburat.

— O am aici, la mine, a zis cu mândrie gardistul-de-la-gunoaie.

— Oare de ce trebuie noi să-l plimbăm cu mașina și să ne uităm la el cum vorbește la telefon? s-a lamentat Bubosul.

— Ia-i-l, a zis Scofâlcitul, de pe scaunul șoferului.

— Trage-i mai bine un pumn în burtă, a spus Insipidul. Bagă groaza-n el.

— E cineva cu tine acolo? a spus Loomis.

Cei patru din mașină începuseră să se monteze văzând cum palida lor autoritate le scăpa printre degete, înghițită de tehnologia modernă, bucata de plastic și sârmă din palma mea. Trebuia să găsesc o modalitate de a-i calma. Am pendulat din cap de câteva ori, cu bărbia spre piept și căscând ochii mari ca să le arăt cât eram de cooperant; am mimat din buze să aibă răbdare, sperând să-și amintească ritualul din filmele polițiste: prefăcându-se că nu ascultă, puteau de fapt să culeagă informații pe șest.

Ce să le fac eu dacă ei *nu ascultau* ce vorbeam!

— Spune-mi adresa, am zis eu.

— OK, imediat, a spus Loomis. Ai cu ce să notezi?

— A cui adresă? mi-a șoptit Bondocul la cealaltă ureche.

Se prinsese până la urmă. Era suficient de școlit în clișee, încât să fie manipulabil; în privința compatrioților lui, nu eram așa de sigur.

— Spune-mi adresa lui *Ullman,* am zis eu, special ca să audă ei.

Dresaj-demulant a prelucrat mintea mea. Am înghițit greu, cu noduri mari, ca să opresc cuvintele să sară pragul.

— Da, am făcut rost de ea, a zis sarcastic gardistul-de-la-gunoaie. Și pe-a cui adresă o mai vrei?

— Ullman? a repetat Bondocul, nu spre mine, ci spre Bubos. Tipul vorbește despre *Ullman*?

— *Cui ades*'! m-am pițigăiat eu.

— Gata, las-o baltă, a spus Loomis, deja agasat.

Celălalt auditoriu al meu nu era atât de blazat. Bubosul mi-a smuls telefonul din mână, iar Bondocul mi-a răsucit brațul la spate cu atâta violență, încât m-a împins în jos, cu nasul în speteaza scaunului șoferului. Parcă ar fi vrut să mă pună cu burta pe genunchii lui, ca să-mi ardă o bătaie la fund. Între timp, pe scaunele din față, Scofâlcitul și Insipidul au început să se certe crâncen pe tema unui loc de parcare, în care mașina ar fi putut încăpea sau nu.

Bubosul și-a pus telefonul la ureche și a ascultat, dar Loomis a închis, sau poate doar amuțise, ascultând și el, așa că tăceau amândoi simultan. Scofâlcitul a reușit să parcheze lângă trotuar, sau în dreptul altei mașini – nu puteam să-mi dau seama, din poziția chircită în care mă aflam. Cei doi din față continuau să se boscorodească, dar Bondocul tăcea și continua să-mi răsucească brațul, cu perseverență, accentuând presiunea cu încă vreo două grade, ca și cum ar fi vrut să experimenteze rezistența mea la tortură.

— Te deranjează când auzi numele *Ullman,* am zis eu, strâmbându-mă de durere.

— Am fost prieten cu Ullman, a zis Bondocul.

— Nu-l lăsa să vorbească despre Ullman, a zis Scofâlcitul.

— Ce tâmpenie, a spus Insipidul, cu o scârbă suverană.

— Tâmpit ești tu, a zis Bondocul. Avem sarcina să-l băgăm în sperieți pe tipul ăsta, așa că hai s-o facem.

— Nu sunt prea speriat, am zis eu. Voi, în schimb, păreți mai speriați. Vă e groază să vorbiți

despre Ullman.

— N-ai de unde să știi tu de ce suntem noi speriați, clar?! a zis Bondocul. Și nici n-ai cum să ghicești. Așa că, mucles!

— Vă e groază de un malac de polonez, am spus eu.

— Ce tâmpenie, a zis Insipidul, din nou.

Avea o voce, de parcă-i venea să plângă. A coborât din mașină și a trântit portiera.

Într-un final, Bubosul a renunțat să mai asculte tăcerea pe care Loomis o lăsase în telefonul celular, l-a închis și l-a pus pe banchetă între noi.

— Și ce dacă ne este groază de el? a zis Bondocul. E normal să fim speriați, poți să ne crezi pe cuvânt. N-am lucra pentru el, dacă n-am fi speriați.

Descleștându-și oarecum degetele de pe brațul meu, am putut să mă ridic în capul oaselor și să mă uit în jur. Mașina era parcată în fața unei cafenele renumite de pe Second Avenue. Prin ferestrele de la stradă, se vedeau înăuntru o sumedenie de puștani posaci care flirtau lucrând la niște computere micuțe și citind reviste. Nici nu ne-au băgat în seamă pe noi, o mașină plină de nătărăi cum eram, și de ce ar fi făcut-o, de fapt?

Insipidul nu se vedea pe nicăieri.

— Vă compătimesc, am spus eu, ca să-i fac să vorbească în continuare. Și mie mi-e groază de malacul ăla. Problema e că nu prea poți băga în sperieți pe cineva, atunci când tu însuți ești mort de frică.

Mă gândeam la Tony. Dacă fusese și el aseară la Zendo, n-ar fi trebuit să declanșeze în fond aceeași alarmă ca în cazul meu? N-ar fi fost logic să se trezească pe cap cu durii ăștia de fațadă, cu mașina aceasta ridicolă înțesată de novici de la școala de clovni?!

— Și ce găsești tu, mă rog, așa de inofensiv la noi? a spus Scofâlcitul, remarcând apoi spre

Bondoc: Ce naiba, măi, doar ți-ai umflat deja mușchii la el.

— N-aveți decât să vă umflați voi mușchii la mine cât poftiți, fiindcă degeaba, de speriat tot nu mă puteți speria, am ripostat eu, cu un aer oarecum absent.

O parte din mintea mea gândea: *Manevrează cu spaimă, scandal cu faimă,* și așa mai departe. O altă parte se căznea să rezolve enigma comportamentului lui Tony.

— Cine a fost la telefon? a zis Bubosul, preocupat în continuare de problema pe care și-o asumase din proprie inițiativă.

— Oricum, n-o să mă credeți dacă vă spun, am răspuns eu.

— Încearcă-ne, ia să vedem, a zis Bondocul, sucindu-mi brațul.

— Un tip care face niște investigații pentru mine, simplu, da?! Am vrut să aflu adresa lui Ullman. Partenerul meu a fost arestat pentru omor.

— Vezi, *nu e voie* să pui pe nimeni să facă investigații, a zis Bondocul. Exact asta-i schema. Să nu te amesteci unde nu-i treaba ta, să nu te duci acasă la Ullman, pricepi?! Pentru chestii de-astea ni s-a zis să te băgăm în sperieți.

Sperie-mă skullman, îngâna maladia mea. *Skullamum Bailey. Skinnyman Brainy.*

— Umflă-ți naibii mușchii la el, bagă-l în sperieți și hai s-o ștergem de-aici, a zis Scofâlcitul. Nu-mi place deloc chestia asta. Larry avea dreptate, e o tâmpenie. Puțin îmi pasă mie cine face investigațiile alea.

— Eu tot vreau să aflu cine era la telefon, a zis Bubosul.

— I-ascultă aici, a spus Bondocul, încercând să cadă la învoială cu mine, acum când moralul, motivația și, mai ales, numărul membrilor din gașca lui scădeau vizibil. Ce facem noi acum este în numele malacului despre care pomeneai tu, s-a-nțeles? El e ăla care ne-a trimis, a precizat el,

servindu-mi apoi o variantă a teoriei rezonanței morfice: Prin urmare, dacă ți-e groază de el, normal ar fi să-ți fie groază și de noi, fără să mai trebuiască să ne umflăm mușchii la tine.

— Nici dacă m-ați *omorî,* băieți, de speriat tot n-ați putea voi să mă speriați pe mine, am zis eu.

— Hai, gata, o idee mai proastă ca asta nici că se putea, a conchis Scofâlcitul, coborând și el din mașină.

Locurile din față erau goale acum, cu volanul lăsat de izbeliște.

— Noi nu suntem așa, a insistat Scofâlcitul, băgând capul înapoi în mașină și privindu-i cu subînțeles pe ceilalți doi. Nu suntem buni la chestii de-astea. Ne cerem scuze, a continuat el, arcuind sprâncenele și privindu-mă fix. Nu ne ocupăm de treburi de-astea. Noi suntem oameni liniștiți.

A închis portiera. Am întors capul, suficient cât să îl văd croind-o la fugă pe trotuar, ca o pasăre zburătăcită.

— *Strigoicopoi*! am zbierat eu.

— Unde? a făcut Bondocul, eliberându-mi brațul numaidecât.

Amândoi au rotit capul panicați, cu ochii bulbucați de frică în spatele lentilelor negre, pe lângă care etichetele portocalii cu prețul dansau ca momelile de pescuit. Liber, în sfârșit, am putut să întorc capul și eu, fără să caut ceva în mod special, bineînțeles, ci doar din plăcerea de a le imita mișcările.

— Îmi bag picioarele în ea de treabă, a mormăit Bubosul.

El și Bondocul au zbughit-o amândoi din automobilul închiriat, călcând iute pe urmele Scofâlcitului, iar pe mine m-au lăsat singur acolo.

•

Scofâlcitul plecase cu cheile de la mașină, însă Insipidul își uitase telefonul celular pe bancheta din spate, lângă mine. Am luat aparatul și l-am băgat în buzunar. Pe urmă, m-am aplecat peste

scaunul din față, am deschis capacul compartimentului pentru mănuși, unde am găsit certificatul de înmatriculare și factura de la agenția de închiriat. Automobilul făcea obiectul unui contract de leasing pe șase luni, în beneficiul companiei Fujisaki Corporation, de pe Park Avenue, 1030. Codul poștal, eram aproape sigur, plasa firma în aceeași zonă urbană cu Zendo. Adică exact unde întâmplarea făcea să mă aflu și eu. Am ciocănit cu degetele pe capacul compartimentului pentru mănuși, de cinci ori, dar zgomotul n-a fost prea răsunător și nici nu mi-a oferit vreo satisfacție.

•

În timp ce mergeam pe jos spre Park Avenue, 1030, am deschis celularul și am sunat la L&L. Cum nu mai telefonasem niciodată de pe stradă, parcă aș fi fost Căpitanul Kirk, din Star Trek.

— L&L, a rostit o voce, cea pe care sperasem să o aud.

— Tony, eu sunt, am spus. Essrog.

Așa începea Minna întotdeauna o convorbire telefonică: *Lionel, sunt Minna.* Tu ești primul nume. Eu sunt ultimul. Cu alte cuvinte: Tu ești tolomacul și eu sunt șeful tolomacului.

— Unde ești? a întrebat Tony.

La intersecția dintre Lexington Avenue și 76th Street era răspunsul. Dar n-am vrut să-i spun.

De ce? Nu prea știu. Oricum, am lăsat un tic să vorbească în locul meu: „Pupă-mă undeva, sperietoare!”

— Am fost îngrijorat din cauza ta, Lionel. Danny mi-a zis că ai plecat cu gardistul-de-la-gunoaie într-un fel de misiune.

— Da, cam așa ceva.

— E și el cu tine acum?

— *Gargară cu gunoaie,* am spus eu, pe un ton grav.

— Ce-ar fi, mai bine, să vii înapoi aici, Lionel. Trebuie să stăm de vorbă.

— Investighez un caz, am zis eu. *Ticul de ghicit te mănâncă implicit.*

— Oh, zău? Și în ce fază ai ajuns acum?

Un domn cu freză îngrijită, îmbrăcat într-un costum bleumarin, a cotit de pe Lexington Avenue, în fața mea. Ținea un telefon celular lipit la urechea dreaptă. M-am aliniat în urma lui și i-am imitat mersul.

— Diverse faze și locuri.

— Ca de pildă?

Cu cât Tony devenea mai insistent, cu atât și eu mă închideam mai mult în mine.

— Speram, știi, să discutăm în trei un pic problemele. Să comparăm datele.

— Dă-mi un exemplu, Lionel.

— Uite, să zicem – *Implicitinsolit*! *Ghicitflit*! – te-ai ales cu ceva de pe urma vizitei la… Zendo, acolo, aseară?

— Îți povestesc când ne vedem. În momentul de față, a apărut ceva important: neapărat trebuie să vii înapoi aici. De unde vorbești, de la un telefon public?

— *Implicitofon*! am spus eu. Apropo, s-a întâmplat cumva ca niște tipi într-o mașină să încerce să te ia la goană?

— Ce naiba tot îndrugi acolo?

— Ce știi de fata pe care eu am văzut-o intrând acolo înaintea lui Minna? Ai aflat ceva despre ea?

Chiar în timp ce îl chestionam am primit răspunsul la întrebarea mea, adevărata întrebare din sinea mea.

Nu aveam încredere în Tony.

Am simțit cât de adevărată era această constatare în scurtul interval dinainte ca el să-mi răspundă.

— Am aflat câteva lucruri, a zis el. Dar în momentul de față se impune să ne unim forțele, Lionel. Trebuie să vii înapoi aici. Fiindcă au intervenit niște probleme cu care ne confruntăm.

Deslușeam acum duplicitatea din glasul lui. Mințea dezinvolt, simplu. Nu se sforța în mod special. Nu avea motive, la telefon nu era decât Essrog, în fond.

— Știu ce probleme, am spus eu. Gilbert e la închisoare, sub învinuirea de omor.

— Da, asta e doar una dintre probleme.

— Nu ai fost la Zendo aseară, am zis eu.

Domnul în costum bleumarin a luat-o pe Park Avenue, trăncănind în continuare. L-am lăsat să se ducă și am rămas în mijlocul mulțimii de la colțul străzii, așteptând să se schimbe culoarea semaforului.

— De ce naibii nu te uiți tu în propria-ți ogradă, în loc să te frământe atâta ce fac eu, Lionel?! a zis Tony. *Tu* unde-ai umblat azi-noapte, zi?

— Am făcut ceea ce era stabilit să fac, am spus eu, vrând să-l provoc acum. I-am spus Juliei. De fapt, aflase deja.

Am omis partea despre polițaiul de la omucideri.

— Foarte interesant. M-am tot întrebat unde se duce Julia. Sper că ai aflat tu.

S-a declanșat alarma. Tony încerca să vorbească pe un ton nonșalant, dar nu-i prea reușea.

— *Când* te-ai tot întrebat adică? Vrei să spui că pleacă des din oraș?

— Poate.

— Oricum, de unde știi tu că pleca, de fapt?

— Ce naibii crezi tu că facem noi aici, Lionel? Ne informăm, aflăm lucruri.

— Daa, cum să nu, sigur, suntem o echipă de marcă. Gilbert e la pârnaie, Tony.

Mă podidiseră brusc lacrimile. Știam că ar fi trebuit să încerc să mă concentrez asupra problemei legate de Julia, însă ideea că noi, toți, îl trădam pe Gilbert mi se părea mai arzătoare.

— Știu. E mai în siguranță acolo. Vino să vorbim, Lionel.

Am traversat Park Avenue odată cu mulțimea, dar m-am oprit la jumătatea intervalului, pe refugiul pietonal ca o insulă în mijlocul carosabilului. Peticul de grădină era marcat cu un indicator pe care scria NARCISE PROASPETE (AMERICA de N.), dar pământul era scormonit, ciuruit și sterp, ca și cum cineva tocmai ar fi săpat solul ca să scoată afară bulbii morți. M-am așezat acolo, pe marginea lată din lemn și am lăsat mulțimea să traverseze în continuare, până când semaforul s-a făcut roșu din nou și vehiculele au început să treacă vâjâind pe lângă mine. O fâșie de soare broda strălucitor bulevardul și îmi încălzea oasele pe bancă. Uriașele blocuri de apartamente de pe Park Avenue erau ornate cu umbră în lumina dimineții târzii. Mă simțeam ca un naufragiat pe insula mea, acolo, într-un fluviu de taxiuri portocalii.

— Unde ești, Dihanie?

— Nu-mi mai spune „Dihanie”, am zis eu.

— Și cum ai vrea să-ți spun – Năsturel?

— Narcisă-proaspătă, mi-a ieșit pe gură. Alibi-naiv.

— Unde ești, Narcisă? a spus Tony, pe un ton dulce. Să venim să te luăm?

— Bobocel, năsturel, am spus eu, pradă ticului și lacrimilor.

Spunându-mi „Dihanie” – cum mă alinta Minna –, Tony îmi declanșase sindromul Tourette, străpungând straturi întregi de strategii de adaptare și chemând la suprafață glasul meu de adolescent poznaș. Ce ușurare ar fi fost pentru mine să las frâu liber vechiului tic, în prezența cuiva care mă cunoștea atât de bine. Dar nu aveam încredere în el. Minna era mort, iar eu nu aveam încredere în Tony, și nici nu știam ce putea însemna lucrul ăsta.

— Povestește-mi pe unde ai ajuns în investigațiile tale, a zis Tony.

M-am uitat în sus pe Park Avenue, zidurile monolitice de averi vechi se întindeau în lungul

bulevardului, o brazdă de piatră.

— Sunt în Brooklyn, am mințit eu. *Mănâncămăgreenpoint.*

— Ah, da? Și ce faci în Greenpoint?

— Îl caut pe – *Greenpope*! – tipul care l-a omorât pe Minna, polonezul ăla. Da' tu ce credeai?

— Adică, te plimbi pe-acolo sperând să dai de el, da?

— Mănâncămătelefon!

— Bântui prin baruri poloneze, sau cum?

Am lătrat și am plescăit din limbă. Smucind agitat din bărbie am atins butonul *redial,* declanșând o serie de piuituri în aparat. Lumina semaforului s-a schimbat și taxiurile care traversau Park Avenue claxonau cu furie, croindu-și drum prin ambuteiaj. O altă plută de pietoni a trecut peste insula mea și a intrat la loc în fluviu.

— După zgomot, nu s-ar zice că ești în Greenpoint, a spus Tony.

— Se toarnă un film aici. E ceva senzațional. Să vezi tu ce scenografie au montat în Greenpoint – *Greenphone*! *Creepycone*! *Phonyman*! –, Greenpoint Avenue cu decoruri speciale ca să semene cu Manhattan. O butaforie excepțională, cu clădiri false, taxiuri, figuranți costumați ca pentru Park Avenue, pe cuvânt. Asta-i toată gălăgia pe care o auzi tu.

— Cine joacă în film?

— Poftim?

— Ce actori filmează acolo?

— Unul pe care îl cheamă Mel – *Gisspod, Gasspoint, Pissphone*…

— Mel Gibson.

— Da, așa. Dar pe el nu l-am văzut, doar o grămadă de figuranți.

— Și chiar au montat clădiri de mucava acolo?

— Te-ai culcat cu Julia, Tony?

— Ce ți-a venit să spui asta?

— Răspunde!

— Pe cine încerci să protejezi, Narcisă? Minna a murit.

— Vreau să știu.

— O să-ți răspund față în față, când ajungi aici.

— Narcisă necăjită! Crocofil disident! Chocodopolus rizibil!

— Ah, nu-mi spui nimic nou. Le-am auzit pe toate.

— Dejunofon delicios, veritabil tălâmb, mutant adolescentin mormoloc Zendo, penis diapazon Milhaus Nixon.

— Du-te naibii, Obrăznicătură.

— La revedere, Tonybailey.

•

Park Avenue, numărul 1030, însemna încă un edificiu de piatră, neremarcabil printre vecinii lui. Ușile de stejar erau compromisul dintre opulență și robustețea militărească, ferestruici cu grilaj de fier: adăpost antiaerian colonial francez. Intrarea cu marchiză afișa doar cifrele, fără vreun nume de clădire pretențios și vulgar cum întâlnești în Central Park West sau în Brooklyn Heights – aici nu mai rămânea nimic de demonstrat, iar anonimitatea constituia o valoare mai importantă decât charisma. Clădirea avea o zonă privată pentru staționarea vehiculelor de serviciu, dar și o porțiune de trotuar în pantă lină, care vorbea despre mulți bani, mită în buzunarul oficialităților orașului, și despre pantofi de damă cu tocuri prea fragile dacă s-ar fi agățat în ordinara bordură înaltă de zece centimetri, prea scumpi oricum dacă ar fi riscat să se mânjească călcând în rahat de câine. Un paznic special pentru trotuar patrula prin fața imobilului, având sarcina să deschidă portierele, să ușuiască javrele patrupede sau să-i trimită la plimbare pe musafirii nepoftiți, înainte de-a apuca să spurce cumva holul interior. M-am apropiat în pas alert și am cotit brusc spre ușă, fentându-l în ultima clipă.

Holul era spațios și întunecos, dinadins conceput să orbească orice vizitator nefamiliar venind din lumina strălucitoare a soarelui de-afară. Un pluton de portari cu mănuși albe și bine cunoscutele deja costume bleumarin cu vipușcă neagră la pantaloni m-au înconjurat în momentul în care am trecut împleticindu-mă printre uși. Era genul de uniformă pe care o purtau mardeiașii din mașina închiriată.

Vasăzică nu erau mardeiași de profesie – măcar atât se văzuse clar. Erau portari, nicio rușine în asta. Dar de unde chiar *oameni liniștiți*?

— Vă putem ajuta cu ceva?

— Ce doriți, domnule?

— Numele?

— Orice vizitator trebuie să fie anunțat.

— Livrări de mărfuri?

— Dați-ne un nume.

M-au încercuit, cinci sau șase dintre ei, nu cu o misiune specială, ci făcând exact meseria pe care o învățaseră. Umbre în penumbre. Cu mănușile lor albe și plasați în contextul adecvat, păreau mult mai înspăimântători decât ticsiți în mașina închiriată și bâjbâind în rolul de gealați. Conduita lor era impecabilă. Nu-i vedeam printre ei pe Scofâlcitul, Bubosul, Bondocul sau Insipidul, însă era o clădire imensă. În schimb, deslușeam în jurul meu figuri șterse, aproape identice.

— Am venit la Fujisaki, am spus eu. Bărbat, femeie sau corporație.

— Cred că este o încurcătură.

— Ați greșit adresa, precis.

— Nu avem niciun Fujisaki.

— Numele?

— Fujisaki Management Corporation, am zis eu.

— Nu.

— Nu. Nu aici. Nu ați nimerit bine.

— Nu.

— Numele? Cine sunteți, domnule?

Am scos una dintre cărțile de vizită ale lui Minna. „Frank Minna”, am zis eu. Numele mi-a venit ușor pe buze, fără să simt nevoia să îl distorsionez, cum aș fi făcut îndeobște cu numele meu.

Gașca de portari din jurul meu s-a mai relaxat văzând o carte de vizită, de la o firmă. Vădisem un prim licăr de legitimitate. Oamenii aceștia erau portari cu știaf și reglaj fin, preferând vigilența în locul unor instincte slugarnice și scârboase.

— Sunteți așteptat?

— Poftim?

— Sunteți așteptat de cei pe care îi căutați? Aveați fixată o întâlnire? Numele? Persoana de contact?

— Eram în trecere.

— Hmmm.

— Nu.

— Nu.

A urmat o nouă luare de poziție. S-au adunat ciorchine. Cartea de vizită a lui Minna a dispărut.

— Posibil să fie o confuzie.

— Da.

— Probabil că este.

— Adresa e complet greșită.

— Dacă ar exista un destinatar pentru un mesaj, care ar fi acel mesaj?

— În eventualitatea în care destinatarul respectiv ar fi la această adresă. Sper să ne înțelegeți, domnule.

— Da.

— Da.

— Niciun mesaj, am spus eu.

Am tapotat de câteva ori piepții sacoului de pe portarul aflat cel mai aproape de mine. Tipul a țâșnit în spate, burzuluindu-se. Dar pentru mine erau toți pinguini acum. Nu mă puteam abține să nu-i ating. Am întins mâna spre următorul, care era și cel mai înalt, am încercat să-l bat pe umăr prietenește, însă palma mea doar s-a frecat ușor de

haina lui. Cercul s-a lărgit în jurul meu iarăși, în timp ce pivotam în loc. După cum au sărit ca arși, ferindu-se de mine, și-or fi imaginat poate că voiam să-i însemn cu pete invizibile de vopsea fluorescentă ca să-i pot identifica ulterior sau să le plantez microfoane ascunse ori, pur și simplu, să-i umplu de păduchi.

— Nu.

— Bagă de seamă.

— Nu e voie să faci așa.

— Nu e voie să faci așa aici.

— Afară.

Pe urmă, doi dintre ei m-au prins de coate și am fost ghidat afară, pe trotuar.

•

M-am gândit să dau o raită prin jur, ca să inspectez pe cât posibil latura de nord a clădirii. Mă fila paznicul de pe trotuar, bineînțeles, dar nu-mi păsa. În dreptul intrării de serviciu mirosea a detergenți folosiți de firmele particulare de curățenie, iar în tomberoanele de gunoi se vedeau urmele unor comenzi de alimente angro, poate pentru o băcănie cu circuit închis. Mă întrebam dacă nu exista în imobil și vreun bucătar-șef, pentru locatari. Mă gândeam să bag capul înăuntru ca să mă lămuresc, însă paznicul de pe trotuar mormăia supărat într-un walkie-talkie, așa că am preferat să îmi iau tălpășița. Am fluturat din mână în semn de la revedere, iar tipul mi-a răspuns involuntar cu același gest – orice om poate cădea pradă unor ticuri câteodată.

•

Printre îmbucături de hot-dog și înghițituri de suc de papaia, am format numărul gardistului-de-la-gunoaie. Papaya Czar de pe 86th Street, colț cu 3rd Avenue, este un local pe gustul meu – afișe strălucitoare, galbene și portocalii, lipite pe orice suprafață disponibilă, trâmbițând PAPAIA ESTE MANĂ CEREASCĂ PENTRU SĂNĂTATEA OMULUI! CRENVURȘTII NOȘTRI SUNT

DELICIUL MUNCITORILOR! SUNTEM NEWYORKEZI CIVILIZAȚI, ȚINEM CU PRIMARUL GIULIANI! Și așa mai departe. În Papaya Czar pereții sunt atât de împânziți de cuvinte, încât atunci când intru acolo constat că mă liniștesc imediat, ca și cum aș fi pășit în interiorul machetei propriului meu craniu.

Am sorbit din suc, ca să-mi alunece mai ușor pe gât cocoloșul picant rămas din primul hot-dog, în timp ce telefonul suna la numărul format. Produsul preparat la Papaya Czar se străduia cu succes să ți se topească în gură ca o friptură scumpă, crenvurștii fiind se pare curățați de pieliță, iar chifla și umplutura niciodată crocante, astfel încât ți se contopeau delicios de cremoase pe limbă. Aceste calități puteau părea și exagerate uneori, făcându-te să jinduiești la învelișul mai tare al unui hot-dog de la Nathan's, însă eu astăzi aveam chef de mâncarea de la Czar. Mai aveam încă patru crenvurști înșirați frumos unul lângă altul pe tejghea, în fața mea, fiecare cu un fir ornamental de muștar galben, ca un semn al exclamării – *cinci* era încă îngerul meu.

Cât despre papaia în sine, din punctul meu de vedere aș fi putut la fel de bine să beau nectar din semințe de trufulla[21], sau lapte de grifon, din moment ce niciodată nu întâlnisem acest fruct, decât sub forma băuturii cretoase servite la Czar.

— Inspectorul sanitar Loomis, a răspuns gardistul-de-la-gunoaie.

— Alo, Loomis. Uite ce e, eu mă ocup acum de cazul lui Gilbert.

Știam că trebuia să îi bag fitilul cu nenorocirea care căzuse pe capul prietenului lui, fiindcă doar așa îi puteam capta atenția. De fapt, în acel moment Gilbert era ultimul lucru care m-ar fi putut interesa. „Am nevoie să-mi faci rost de niște informații", am continuat eu.

— Lionel, tu ești?

— Da, fii atent. Park Avenue, zece-trei-zero. Notează asta. Îmi trebuie niște date despre clădirea de-acolo, firma de administrație, președintele consiliului, orice poți afla. Vezi dacă nu dibuiești vreun nume care să ți se pară cunoscut.

— De unde să mi se pară cunoscut?

— De la… ăăă… din cartier, am spus eu, cu gândul la *Frank Minna,* dar preferând să tac. Oh, mai ales un nume: Fujisaki. E ceva japonez.

— Nu știu niciun Fujisaki de la noi din cartier.

— Tu caută datele astea, Loomis, e important. Sună-mă când rezolvi ceva.

— Unde să te sun?

Pagerul și telefonul celular se amestecaseră în capul meu. Adunam aparate electronice de la alte persoane. De fapt, nici nu știam numărul telefonului împrumutat de la portarul cu ochelari de soare. M-am întrebat atunci pentru prima oară cu cine aș fi putut să mă trezesc vorbind dacă telefonul suna și eu răspundeam.

— Las-o baltă, am zis eu. Mai ai numărul pagerului lui Minna?

— Sigur.

— Folosește-l. Și te sun eu înapoi.

— Când îl scoatem pe Gilbert pe cauțiune?

— Exact de asta mă ocup acum. Hai, Loomis, vorbim mai târziu. Nu uita să mă suni, bine?!

— Sigur că da, Lionel. Auzi, amice?

— Ce-i?

— Bravo ție, omule, a zis Loomis. Te descurci grozav.

— Oh, mulțam, Loomis.

Am încheiat convorbirea și am pus telefonul înapoi în buzunarul de la haină.

— Ce kilu' meu, a zis un bărbat așezat în dreapta mea.

Un tip de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în costum. Vorba lui Minna, la New York orice gherțoi poate să umble la costum. Constatând

mulțumit că nu era portar, l-am ignorat, ocupându-mă de hot-dogul numărul trei.

— Eram odată într-un restaurant din L.A., a început tipul. Un local fabulos, ceva de milioane, efectiv. Numai mâncare extravagantă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Știi, da, mâncare extravagantă? La o masă, un tip și-o tipă, amândoi vorbind la niște porcării de telefoane celulare, ca ăsta al tău. Două conversații diferite pe toată durata dejunului, lătrând în telefoane unul mai tare decât celălalt, ce-a zis *Cindy,* că pleacă în *week-end,* că trebuie să prelucrez *jocul,* în fine toată pelteaua de rigoare. Imposibil să legi două idei în cap, cu tot vacarmul pe care-l făceau ăia doi.

Am dat gata hot-dogul numărul trei din cinci mușcături la intervale egale, am lins mușchiul de pe vârful degetului mare și am luat numărul patru de pe tejghea.

— Mi-am zis, bun, L.A., asta e, n-ai ce-i face. Înghite și taci. Așa-i acolo. Acum vreo două luni, încerc eu să impresionez un client și îl duc la Balthazar, știi, în centru, da? Un local de milioane, ascultă-mă pe mine. Mâncare extravagantă, *sofisticată.* Ce-mi văd ochii când intru – doi imbecili la bar, vorbind la telefoane celulare. Simt că dau în clocot, dar îmi zic, bun, la bar, nu în sală, ceea ce dovedește decență, respect, nu-i așa?! Mă împac cu ideea, oricum. Suntem conduși la o masă, după ce așteptăm cincisprezece minute, fir-ar să fie, ne așezăm noi frumos și, brusc, sună telefonul clientului, care, culmea, îl scoate din buzunar și răspunde. Da, domn'e, tipul care era cu mine! Stă acolo și latră în telefon! Zece, cincisprezece minute!

Am savurat al patrulea hot-dog într-o stare de calm și liniște tip Zen, antrenându-mă pentru ședința de *zazen,* la care urma să particip.

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată că aș putea să văd așa ceva aici, pe cuvânt. Ducă-se naibii California, și Balthazar, nu contează, toți filfizonii

cu capul plin de căcat și cu ceasuri de milioane de dolari pe mână ca Dick Tracy presupun, e timpul să mă adaptez condițiilor universului modern, dar am crezut că *măcar* aici pot să stau și eu ca omul și să mănânc dracului un hot-dog, fără să aud în jur bla-bla-bla.

Păstrasem a cincea parte din sucul de papaia, ca să îl beau după ce mâneam ultimul hot-dog. Nerăbdător dintr-odată să plec, am îndesat în buzunarul de la haină un teanc de șervețele și, cu hot-dogul și băutura în mână, m-am îndreptat din nou spre lumina crudă și rece a amiezii de-afară.

— Trebuie să fii zurliu de-a binelea ca să vorbești așa de unul singur într-un local public!

•

Pagerul a început să piuie exact când am ajuns la mașină. L-am scos ca să mă uit: alt număr necunoscut cu prefixul local 718. M-am suit în mașină și am sunat de pe telefonul celular, iritat la gândul că aveam să dau iarăși peste Loomis.

— *DickTracyphone,* am rostit eu în microfonul aparatului.

— Alo, aici Matricardi și Rockaforte, a rostit o voce hârșâită.

Rockaforte. Deși nu-i auzisem vorbind decât de două sau trei ori în cincisprezece ani, vocea lui aș fi recunoscut-o oriunde.

Prin parbriz, vedeam 83rd Street, la mijlocul zilei, în noiembrie. Două femei îmbrăcate cu mantouri scumpe mimau, de ochii mei, o conversație specifică Manhattanului, încercând să mă convingă de realitatea lor. În telefon, însă, auzeam răsuflarea unui bătrân, iar ceea ce vedeam prin parbriz nu era nicidecum real.

Interesant mi se părea faptul că apelul venise pe pagerul lui Minna. Nu știau că Minna murise? Trebuia cumva să le dau eu vestea Clienților? Am simțit că mă sugrum, gâtul îmi zvâcnea de frică și cuvinte blocate.

— Vorbește cu mine, a hârâit iritat Rockaforte.

— Larval Pushbag, am spus eu încetișor, încercând să-mi anunț numele.

Dar oare Clienții știau măcar cum mă cheamă? „Papaya Pissbag", am continuat eu, stăpânit de vechile ticuri, neputincios. „*Nu*Minna", am spus eu în cele din urmă. *„Nu*Frank. Frank e *mort."*

— Știm, Lionel, a zis Rockaforte.

— Cine v-a spus? am șoptit eu, stăpânindu-mi un lătrat.

— Lucrurile nu trec neobservate, a zis el. S-a oprit, a respirat zgomotos și a reluat: Ne pare foarte rău pentru tine în aceste momente grele.

— Ați aflat de la Tony?

— Am aflat. Noi aflăm ceea ce avem nevoie să știm. Ne informăm.

Dar și ucideți? îmi venea mie să întreb. *Dați ordine unui malac polonez*?

— Suntem îngrijorați pentru tine, a spus el. Am primit informații că ai fugit, că umbli de colo-colo, că nu poți să stai liniștit. Am auzit asta și ne neliniștește.

— Ce alte informații?

— Și că Julia a părăsit domiciliul în această perioadă de doliu. Că nimeni nu știe unde s-a dus, în afară de tine, eventual.

— Nujulia, nunimeni, nimeninuștie.

— Suferi încă. Vedem lucrul acesta și suferim deopotrivă.

Nu prea înțelegeam eu cum venea asta, dar preferam să nu întreb.

— Vrem să vorbim cu tine, Lionel. Vii să discuți cu noi?

— Discutăm chiar acum, am pufăit eu.

— Vrem să te vedem stând în fața noastră. Este important în aceste momente de tristețe. Vino pe la noi, Lionel.

— Unde? În New Jersey?

Fiindcă inima îmi bătea nebunește, mi-am îngăduit să mă alin în gând cu un potop de permutări verbale: *Garden state bricko plus*

stuckface garbageface grippo plus suckfast garter snake ticc-o plus circus. Buzele îmi fremătau lipite de telefon, riscând să dea suflu cuvintelor.

— Suntem în casa din Brooklyn, a spus el. Vino.

— *Scarface*! *Cigarfish*!

— Ce te-a făcut să fugi, Lionel?

— Tony. Ați vorbit cu Tony. El a zis că am fugit. N-am fugit.

— După voce s-ar zice că ai fugit.

— Îl caut pe ucigaș. Cred că Tony încearcă să mă împiedice.

— Ai o problemă cu Tony?

— N-am încredere în el. Se poartă – *Stuccotash*! – se poartă ciudat.

— Dă-mi-l mie la telefon, s-a auzit un glas în fundalul convorbirii.

În locul lui Rockaforte, vorbea acum Matricardi: o voce mai înaltă, mai melodioasă, ca un whisky single malt în comparație cu un whisky Dewar's.

— Ce nu-i în regulă cu Tony? a zis Matricardi. Nu ai încredere în el în această chestiune?

— Nu am încredere în el, am repetat eu ca prostul.

Mă gândeam să închei convorbirea. Din nou, mi-am consultat celelalte simțuri: eram la soare în Manhattan într-un vehicul de la L&L vorbind la telefonul celular al unui portar. Puteam să mă descotorosesc de pagerul lui Minna, să uit de convorbirea telefonică, să plec oriunde. Clienții erau ca niște jucători într-un vis. Nu ar fi putut nicidecum să mă atingă cu glasurile lor eterice, bătrânești. Dar nu mă încumetam să le închid telefonul în nas.

— Vino la noi, a spus Matricardi. O să stăm de vorbă. Nu e nevoie să fie și Tony.

— Uitătelefonul.

— Mai ții minte adresa noastră? Pe Degraw Street. Știi unde, da?

— Bineînțeles.

— Vino. Fă-ne onoarea în aceste momente de deznădejde și amărăciune. Vom discuta fără Tony. Ce e greșit noi vom îndrepta.

•

Reflectând ce să fac în continuare, am folosit din nou telefonul portarilor, am sunat la informații, am cerut numărul pentru pagina de decese de la *Daily News* și am spus că vreau să achit un anunț mortuar pentru Minna. Am folosit o carte de credit de-a lui, pe care Minna adăugase și numele meu. Minna trebuia să-și plătească propriul anunț de deces, dar știam că nu ar fi avut nimic împotrivă, considerând că merita să cheltuiești cincizeci de parai pe așa ceva. Minna era un cititor avid de anunțuri mortuare, studiindu-le în fiecare dimineață în biroul firmei L&L, ca pe o listă de sugestii utile, o șansă pentru el să prindă din zbor o idee sau să înțeleagă vreun motiv ascuns. Femeia care prelua anunțul bifa mecanic niște rubrici, iar eu mă conformam automat: indicații de facturare, numele decedatului, datele, rude în viață, până am ajuns la partea unde eu trebuia să dictez câteva rânduri despre cine a fost omul Minna.

— Regretatul… cineva, a spus femeia, deloc cu răutate. De obicei, se spune ceva despre răposat.

Cel-care-a-fost-ca-un-tată?

— Sau ceva despre contribuțiile lui în folosul comunității, a sugerat ea.

— Scrieți simplu „detectiv”, am zis eu.

• GÂNDUL SUPREM

Întotdeauna, au existat doar două lucruri despre care Frank Minna nu voia să discute în anii care au urmat întoarcerii lui din exil și înființării companiei Minna Agency. Primul se referea la natura acelui exil, împrejurările care au dus la dispariția lui într-o zi de mai, când frate-său, Gerard, l-a scos valvârtej din oraș. Noi n-am știut niciodată de ce a plecat, unde s-a dus sau ce-a făcut cât timp a fost plecat, ori de ce s-a întors până la urmă. N-am știut niciodată cum a cunoscut-o pe Julia și a ajuns să se însoare cu ea. N-am știut niciodată ce s-a întâmplat cu Gerard. Niciodată după aceea nu a mai existat vreun semn de la Gerard, și nici nu s-a mai pomenit numele lui. Șederea „la țară" era învăluită într-o asemenea nebuloasă, încât uneori nici nu-ți venea să crezi că durase trei ani.

Celălalt lucru se referea la Clienți, deși prezența lor mijea ca un puls, resimțit ici și colo în trupul Agenției.

L&L nu mai era o firmă de mutări, iar noi n-am mai revăzut niciodată casa aceea de piatră de pe Degraw Street, scobită toată pe dinăuntru. Dar, cum noi eram deopotrivă băieți buni la toate și detectivi, nu ne-a fost greu, în perioada de început, să simțim umbra lui Matricardi-și-Rockaforte într-o bună parte din misiunile noastre. Recunoșteai că o comandă venea de la ei când vedeai disconfortul profund pe care i-l provoca lui Minna. Fără niciun fel de explicație, Minna își schimba tipicurile, nu mai trecea pe la frizerie și nici la arcadă, cel puțin o săptămână, închidea partea de la stradă a sediului L&L și ne spunea să ne facem de drum prin alte zone vreo câteva zile. Până și mersul i se schimba, întregul fel de a fi. În asemenea perioade, ținea morțiș ca în restaurante să se așeze doar la mesele

plasate în colțuri, unde putea sta cu spatele la perete. Întorcea capul pe stradă, fără niciun motiv, ceea ce, evident, la mine s-a cârpăcit sub forma unui tic pe toată viața. Ca să disimuleze toate astea, glumea mai mult, dar și mai discontinuu, șuvoiul comentariilor și al insultelor lui devenea mai refractar și punctat de tăceri ursuze, poantele lui păreau mai dezlânate. Chiar și serviciile pe care le prestam pentru Clienți erau tot discontinue. Semănau cu niște povești fragmentate, părți din mijloc, fără cap sau coadă. Când noi, Oamenii-lui-Minna, filam vreo cucoană, la cererea soțului, sau urmăream vreun funcționar bănuit de ciordeală sau de măsluirea evidențelor contabile, controlam de fapt dramele lor patetice, înglobam existențele lor meschine în materialitatea noastră lumească. Ceea ce culegeam cu microfoanele noastre ascunse și cu aparatele de fotografiat, iar apoi gravam pentru totdeauna în rapoartele noastre era adevărat și complet. Sub autoritatea lui Minna, eram ca niște cronicari tainici, consemnând un fel de istorie socială despre Cobble Hill și Carroll Gardens, în cópiile pe care le păstram de la toate dosarele. Dar când mâna lui Matricardi-și-Rockaforte punea în mișcare Oamenii-lui-Minna, nu mai eram decât niște unelte, bâjbâind pe lângă povești prea complicate pentru orizontul nostru, simple instrumente în final aruncate, nedumerite de ceea ce li s-a întâmplat.

Odată, în vremurile de început ale Agenției, am fost trimiși să stăm de strajă, în ziua mare, pe lângă o mașină, un Volvo, și, observând cât de fragmentare și pompoase erau instrucțiunile lui Minna, afacerea respectivă ne-a mirosit imediat a „Clienți”. Mașina era goală, din câte puteam noi să ne dăm seama. Era parcată pe Remsen Street, în apropiere de Promenade, în capătul liniștit unde strada se termină printr-un sens giratoriu, cu vedere spre Manhattan. Gilbert și eu ședeam pe o bancă din parc, căznindu-ne să părem dezinvolți,

cu spatele spre linia cerului de deasupra orașului, în timp ce Tony și Danny tândăleau la intrarea pe străzile Remsen și Hicks, sfredelind cu privirile pe oricine cotea spre obiectiv. Știam doar că trebuia să ne retragem din post la ora cinci după-amiaza, când un camion pentru tractări de vehicule urma să preia mașina.

Ora cinci s-a făcut șase, apoi șapte, fără să apară niciun camion. Am luat, pe rând, pauze de pipi în părculețul pentru copii de pe Montague Street, am fumat țigară de la țigară și ne-am foit în sus și în jos pe stradă. Seara, lumea a ieșit la plimbare pe Promenade, perechi, adolescenți cu sticle de bere ascunse în pungi de hârtie, pederaști confundându-ne cu niște poponari ieșiți la agățat. Gesticulând și dând din umeri, îi refuzam când ajungeau în capătul aleii unde patrulam noi, bombăneam și, ostentativ, ne uitam fiecare la ceasul de la mână. Automobilul Volvo trecea neobservat, de parcă ar fi fost invizibil, însă noi aveam senzația că sclipește, șuieră, ticăie ca o bombă. Orice puștan pe bicicletă, orice bețivan împleticit, pentru noi era un asasin, un ninja deghizat care urma să atace mașina.

Când soarele a început să apună, Tony și Danny s-au luat la harță.

— E o tâmpenie, a zis Danny. Hai să ne cărăm de-aici.

— Nu se poate, a spus Tony.

— Știi, da, că în portbagaj e un cadavru, a zis Danny.

— De unde vrei să știu? s-a mirat Tony.

— Păi, ce altceva ar putea să fie, mă rog?! a ripostat Danny. Boșorogii ăia au omorât pe careva.

— Ce tâmpenie, a spus Tony.

— Un cadavru?! a exclamat Gilbert, vizibil stresat. Eu credeam că mașina e plină de bani.

Danny a ridicat din umeri. „Habar n-am asta, dar înăuntru e un cadavru. Și să vă mai spun ceva:

Ni s-a întins o cursă, ca să pună treaba în cârca noastră.”

— Mare tâmpenie, a zis Tony.

— De unde să știe Frank? Face și el ce-i spun ăia.

Chiar și răzvrătit, Danny respecta interdicția lui Minna de a nu rosti numele Clienților.

— Tu chiar crezi că înăuntru e un cadavru? l-a întrebat Gilbert pe Danny.

— Bineînțeles.

— Eu nu mai stau aici, dacă e un cadavru acolo, Tony.

— Dă-te naibii de grăsan, Gilbert. Și ce dacă e? Tu ce-ți închipui că facem noi aici? Cum crezi tu că, lucrând pentru Minna, n-ai să vezi niciodată un cadavru, eh, zi?! Du-te la gardiștii-de-la-gunoaie, dacă nu-ți place, ce dracu’!

— Eu am șters-o, a zis Danny. Mi-e foame, oricum. Chestia asta-i o tâmpenie.

— Și ce să-i spun lui Minna? a zis Tony, zgândărindu-l pe Danny.

— Spune-i ce vrei.

Era o dezertare surprinzătoare. Tony, Gilbert și eu eram fiecare o problemă în felul nostru, în timp ce Danny, tăcut și cuminte, era stâlpul lui Minna, modelul lui de perfecțiune.

Tony nu era capabil să se confrunte fățiș cu această rebeliune. Era obișnuit să ne bruftuluiască pe Gilbert și pe mine, nu pe Danny. Așa că a revenit la modelul cunoscut.

— Cu tine cum rămâne, Dihanie?

Am ridicat din umeri, pe urmă mi-am pupat mâna. Era o întrebare imposibilă. Devotamentul față de Minna se concentrase în această corvoadă de ceasuri întregi păzind un Volvo. Acum trebuia să concepem dezastre, trădări, trupuri în putrefacție.

Dar ce-ar însemna să îi întoarcem spatele lui Minna?

I-am urât pe Clienți atunci.

Până să mai spun eu ceva, camionul pentru tractări a intrat huruind pe Remsen Street. Înăuntru, erau doi derbedei umflați care au râs când au văzut cum am tresărit toți și, fără să ne spună nimic despre importanța mașinii, ne-au ușuit de-acolo; apoi, cu un lanț, s-au apucat să prindă de utilajul lor bara de protecție a automobilului Volvo. Nu atât „bărbați", cât mai degrabă „băieți" în costume, aveam senzația că toată chestia asta fusese concepută dinadins ca să ne pună la încercare nervii de proaspăt-adulți. Și am picat testul, chiar dacă Minna și Clienții nu aveau de unde să știe asta.

•

Ne-am făcut mai duri, totuși, Minna a devenit imperturbabil și, treptat, am ajuns să privim cu mai mult calm rolul Clienților în viața Agenției. De ce să vrei să înțelegi chiar tot? Oricum, nu se știa întotdeauna cu certitudine când lucram pentru ei. Confiscați un anumit aparat dintr-un anumit birou: era pentru Clienți sau nu? Încasați această sumă de la cutare și cutare: când îi predam captura lui Minna, oare le-o pasa mai departe Clienților? Desigilați plicul acesta, interceptați convorbirile de la acest număr de telefon: Clienții? Minna ne ținea în beznă și făcea din noi niște profesioniști. Prezența lui Matricardi-și-Rockaforte a devenit în general subliminală.

Ultima manevră care am fost sigur că era pentru Clienți a avut loc în urmă cu peste un an înainte de moartea lui Minna. Sarcina respectivă purta marca lor de totală inexplicabilitate. Un supermarket de pe Smith Street arsese într-un incendiu și fusese complet demolat la începutul acelei veri; plin de moloz cum rămăsese, maidanul respectiv se transformase de la sine într-un fel de târg pentru negustorii ambulanți fără autorizație, unde vânzători oferind fructe de un singur fel – portocale, să zicem, sau mango – veneau cu câteva lăzi plasându-și marfa pe șest în după-amiezile de

vară, printre diverse cărucioare cu hot-dogi și înghețată la cornet, care începuseră să se adune acolo. După vreo lună, un parc de distracții hispanic a preluat terenul, montând un carusel și o roată mare, dar la dimensiuni reduse, fiecare costând un dolar „tura”; mai aduseseră acolo un chioșc cu cârnați la grătar și două jocuri amărâte: unul cu balonul și pistolul cu apă, iar celălalt cu un cârlig deasupra unui vas de sticlă din care puteai pescui animale de pluș roșii și roz. Murdăria și mirosurile de prăjeală deveneau o nenorocire dacă te apropiai prea mult, însă roata mare era garnisită cu tuburi fluorescente albe, oferind noaptea o imagine superbă, când te uitai dinspre Smith Street, unde nu te-ai fi așteptat să vezi o ditamai roata cu spițe strălucitoare, înaltă cât o casă cu trei etaje.

Fusese o asemenea lâncezeală la firmă în vara aceea, încât ajunsesem să ne ocupăm în mod regulat de transportul individual de persoane, preluând solicitările când eram sunați, cărând petrecăreți acasă de la cluburile de noapte, cucoane bătrâne la și de la spitale, turiști la aeroportul La Guardia pentru un zbor de week-end la Miami Beach. Între curse jucam pocher în încăperea de la stradă, unde aveam aer condiționat. Era trecut de ora unu și jumătate într-o noapte de vineri, când Minna a apărut la firmă. Loomis juca și el, pierzând constant și mâncând toți cartofii prăjiți, iar Minna i-a spus să dispară, să se ducă mai bine acasă.

— Care-i problema, Frank? a zis Tony.

— Nu-i nicio problemă. A apărut o treabă pentru noi de făcut, atâta tot.

— Ce treabă? Pentru cine?

— O schemă. Găsim pe-aici o chestie ca un fel de rangă sau așa ceva?

Minna fuma cu furie ca să își mascheze starea de jenă.

— O rangă?

— Un obiect cu care să poți trosni în ceva. Ca un drug. Eu am o bâtă și o cheie de roți în portbagaj. Chestii de genul ăsta.

— Am impresia că ți-ar trebui un pistol, a spus Tony, ridicând din sprâncene.

— Dacă mi-ar trebui un pistol, mi-aș lua un pistol, măi, blambete, clar?! Pentru treaba asta nu-i nevoie de pistol.

— Lanțuri nu-s bune? a zis Gilbert, vrând să fie de ajutor. E ditamai grămada de lanțuri în Pontiac.

— Rangă, rangă, rangă. Oare de ce-mi mai pierd eu vremea cu voi, clarvăzătorilor?! Băi, dacă aș avea nevoie să-mi ghicească cineva gândurile, aș suna-o naibii pe Gladys Knight, târtanilor.

— Dionne Warwick, a spus Gilbert.

— Ce?!

— Psychic Hotline cu Dionne Warwick, nu Gladys Knight.

— *Psychicwarlock*!

— Am avea niște țevi la subsol, a anunțat filosofic Danny, abia acum etalând pe masă cărțile pe care le avea în mână când Minna dăduse buzna în birou.

Avea ful de valeți și optari.

— Important este să le poți manevra ușor ca să lovești cu ele, a zis Minna. Hai să vedem.

Suna telefonul. Am înșfăcat receptorul și am zis: „L&L”.

— Spune-le că nu avem mașini disponibile, a zis Minna.

— E nevoie să mergem toți patru la treaba aia? am întrebat eu.

Cochetam cu ideea plăcută de a lipsi de la acțiunea cu rângi-și-chei-fixe, indiferent despre ce-o fi fost vorba acolo, preferând în schimb să plimb pe careva cu mașina până la Sheepshead Bay, să zicem.

— Da, Dihanie. Mergem toți.

M-am descotorosit rapid de clientul care sunase la telefon. Peste douăzeci de minute, eram instalați

cu țevi, cheia de roți, cricul de mașină și o bâtă Yankee – suvenir de la Bat Day –, în vechea Impala a lui Minna, cea mai puțin sesizabilă dintre numeroasele mașini L&L și, totodată, încă un semn de rău augur, dacă încercam să interpretez semnele. Minna ne-a plimbat cu mașina pe Wyckoff, dincolo de șantierele de construcții, apoi am dat roată, îndreptându-ne spre sud, pe Fourth Avenue, în jos, spre President Street, și înapoi spre Court. Trăgea de timp, verificându-și mereu ceasul de la mână.

Am virat pe Smith Street, iar Minna a parcat înainte de intersecția de unde începea terenul viran al fostului supermarket. Parcul de distracții se închisese la acea oră din noapte, când chioșcurile se ascundeau sub șiruri de scânduri, caruselul și roata erau oprite, iar diverse pahare de bere azvârlite și ambalaje de cârnați licăreau în panorama de gunoaie luminate de lună. Ne-am furișat cu uneltele noastre în incinta parcului, ținându-ne după Minna, fără să mai scoatem niciun cuvânt acum, când autoritatea lui de șef nu ne mai agasa, ci dimpotrivă revenisem cuminți la ritmul nostru obedient de oameni fideli lui. Minna a arătat spre roata mare.

— Desființați-o.

— Eh?

— Distrugeți roata, pămpălăilor.

Gilbert s-a prins imediat, poate fiindcă sarcina aceea se potrivea atât de bine aptitudinilor și temperamentului lui. A tras o lovitură cu bucata lui de țeavă în cel mai apropiat rând de tuburi de neon, stârnind o ploaie de pulbere argintie. Tony, Danny și eu i-am urmat exemplul. Am atacat corpul roții, întâi cu lovituri timide, măsurându-ne forța, apoi izbind cu toată puterea, dezlănțuindu-ne. Era simplu să faci praf neonul, dar nu la fel de simplu să demolezi structura roții, însă ne-am pus pe treabă cu încrâncenare, am atacat orice articulație sau sudură vulnerabilă, smulgând cablul

electric și tocându-l mărunt cu partea cea mai ascuțită a cheii fixe, până când izolația și sârma au rămas dezgolite și storcite, apoi complet ferfenițite. Minna însuși mânuia bâta de baseball, din care săreau așchii de lemn când trosnea cu ea în porțile de protecție din dreptul scaunelor, fără să le sfărâme, ci doar scâlciindu-le. Gilbert și eu ne-am vârât în interiorul scheletului roții și, unindu-ne forțele, am tras de unul dintre scaune, până când l-am smuls din țâțâni. Pe urmă, descoperind frâna și deblocând mecanismul, am lăsat roata să se învârtă, pentru ca stricăciunile noastre ticăloase să aibă efect asupra întregii construcții. Doi adolescenți dominicani se uitau la noi de pe cealaltă parte a străzii. I-am ignorat, continuând să masacrăm roata mare, grăbiți dar nu smintiți, perfect receptivi la orice ordin ar fi venit de la Minna, deși nici nu era nevoie de îndrumările lui. Acționam toți ca un organism unitar cu scopul de a distruge distracția. Așa era Agenția în culmea maturității ei funcționale: necrâcnind, îndeplineam conștiincioși orice însărcinare, chiar și atunci când acțiunile noastre frizau purul dadaism.

•

— Frank te iubea, Lionel, a spus Rockaforte.

— Da, știu și eu.

— Din acest motiv ne pasă de tine, din acest motiv suntem îngrijorați.

— Deși nu te-am mai văzut de când erai un puști, a spus Matricardi.

— Un puști care lătra, a zis Rockaforte. Ținem minte. Frank v-a adus, stăteați în fața noastră chiar în această cameră, și tu lătrai.

— Și Frank a vorbit despre boala ta de multe ori.

— Te iubea, deși te considera un monstru.

— A folosit exact cuvântul acesta.

— L-ai ajutat să clădească, ai fost unul dintre băieții lui, iar acum ești bărbat, și stai în fața noastră în acest ceas de durere și discordie.

Matricardi și Rockaforte mi se păruseră siniștri când eram adolescent, și nu mi se păreau mai breji nici acum, cu pielea lor mumificată, cu părul rărit și răsfirat ca un păienjeniș lucios peste creștetele lor gânditoare, în cazul lui Matricardi urechile și nasul ciuruit de cicatrice bagatelizându-i restul trăsăturilor, în timp ce fața lui Rockaforte se contura mai puhavă, ca un cartof. Erau îmbrăcați ca niște gemeni în costume negre, deși nu-mi dădeam seama dacă purtau intenționat doliu sau era doar o coincidență. Ședeau amândoi pe canapeaua cu capitonaj tare, iar când am pășit pragul camerei am avut senzația că i-am văzut ținându-se de mână pe pernele dintre ei, ca apoi fiecare să-și tragă smucit brațul, așezându-l în poală. M-am oprit suficient de departe, încât să nu simt tentația de a juca an-tan-tichi-tan cu ei, plesnind cu palmele peste mâinile lor împreunate sau peste locul unde se odihniseră mâinile lor.

Casa de pe Degraw Street era neschimbată, pe dinafară și pe dinăuntru, în afară de un strat de praf dens și uniform așternut pe mobilă, pe covor și pe ramele tablourilor din salonaș. În aerul din cameră pluteau turbioane de praf ridicat, ca și cum Matricardi și Rockaforte abia sosiseră și ei de câteva momente. Nu-și mai vizitau sanctuarul din Brooklyn la fel de des ca în trecut, presupuneam eu. Mă întrebam cine îi aducea cu mașina din Jersey și dacă făceau vreun efort ca să nu fie văzuți aici ori dacă măcar le mai păsa cumva. Poate că în Carroll Gardens nu mai trăia nimeni din cei care cândva îi știau din vedere.

Stăpânii misterioși ai unui cartier pot fi și oameni invizibili.

— Ce s-a întâmplat între tine și Tony? a zis Matricardi.

— Vreau să-l găsesc pe ucigașul lui Frank.

Mă auzisem deja spunând asta de prea multe ori, iar enunțul începea să se golească de conținut,

riscând să devină un fel de tic moral: *sălgăsesepeucigașuluiFrank.*

— De ce nu te pliezi după Tony pentru asta? Nu crezi că ar trebui să fiți uniți, ca frații?

— Eu am fost acolo. Când l-au săltat pe Frank. Tony – *Hospitabailey*! – Tony nu era acolo.

— Vrei să spui atunci că *el* ar trebui să se plieze după tine.

— N-ar trebui să se bage peste mine. *Essway*! *Wrongway*!

M-am crispat, detestând ideea de a cădea pradă ticurilor acum, de față cu ei.

— Ești supărat, Lionel.

— Bineînțeles că sunt supărat.

De ce să le fi destăinuit motivele neîncrederii mele tocmai celor în care nu aveam încredere? Cu cât Matricardi și Rockaforte pomeneau mai mult numele lui Tony, cu atât mă convingeam mai ferm că erau în cârdășie cu toții cumva și că Tony era mult mai familiar cu Clienții decât fusesem eu în toți acești ani scurși de la prima noastră vizită în această criptă, în acest mausoleu. Eu mă alesesem cu o furculiță, el, însă, cu mult mai mult. De ce să lansez acuzații la adresa unei jumătăți a conspirației în fața celeilalte jumătăți? Am preferat să mă uit chiorâș, să întorc capul și să țuguiez buzele, încercând să evit ceea ce era evident, pentru ca în cele din urmă, subjugat de puterea de sugestie a Clienților, să latru o dată, zgomotos.

— Ești îndurerat și te compătimim. Un bărbat nu trebuie să fugă, și nici să hămăie ca un câine. Un bărbat trebuie să-și găsească liniștea.

— De ce nu vrea Tony să mă amestec în investigația uciderii lui Frank?

— Tony vrea ca lucrul acesta să fie făcut corect și cu grijă. Conlucrează cu el, Lionel.

— De ce sunteți de partea lui Tony? am spus eu, scrâșnind din dinți.

Nu făcusem propriu-zis un tic, dar începusem să imit ritmurile verbale ale Clienților, dicția lor ca un

ping-pong claustral.

Matricardi a oftat și s-a uitat la Rockaforte. Rockaforte a ridicat din sprâncene.

— Îți place casa aceasta? a zis Matricardi.

M-am uitat la salonașul plin de praf, la îngrămădeala de mobilier vechi dintre covor și stucaturile de pe tavan, m-am gândit cum aveai senzația acolo că totul era suspendat parcă în interiorul ca o scoică al acestei clădiri-magazie. Am simțit prezența trecutului, a mamelor și a fiilor, învoieli și înțelegeri, o mână de mort încleștată pe o alta – mâini de mort erau îngemănate aici pe Degraw Street, ca un teanc de cutii chinezești îmbucate unele în altele. Inclusiv mâna lui Frank Minna. Existau atâtea motive pentru care nu-mi plăcea casa aceea, încât nici nu știam de unde să încep, știind însă oricum că era preferabil nici să nu încep de fapt.

— Nu este o casă, am zis eu, dând glas celei mai neînsemnate dintre obiecțiile mele. Este o cameră.

— Ai auzit, zice că este o cameră, a spus Matricardi. Lionel, noi suntem aici în casa mamei mele. Așa cum stai tu acolo plin de furie parcă ai fi un dulău încolțit.

— Cineva l-a ucis pe Frank.

— Îl acuzi cumva pe Tony?

— *Acuzatony*! *Scuzabaloney*! *Hazomonopoly*!

Am închis pleoapele strâns de tot, ca să întrerup criza de limbaj.

— Vrem să înțelegi un lucru, Lionel. Regretăm că Frank s-a prăpădit. Dispariția lui ne doare. Este o mare întristare pentru sufletul nostru. Nimic nu ne-ar mulțumi mai mult, decât să îl vedem pe ucigașul lui sfâșiat de păsări sau ciopârțit de gângănii cu gheare. Tu ar trebui să-l ajuți pe Tony pentru ca ziua aceea să vină mai repede. Tu ar trebui să fii alături de el.

— Și dacă ancheta mea mă va conduce la Tony?

Îi lăsasem pe Clienți să mă aducă la această etapă a conversației, așa că nu mai avea niciun rost

acum să mă prefac.

— Morții trăiesc în sufletele noastre, Lionel. Niciodată de-acolo Frank nu va fi izgonit. Dar acum Tony l-a înlocuit pe Frank în lumea celor vii.

— Ce înseamnă asta? L-ați înlocuit pe Frank cu Tony?

— Înseamnă că tu nu trebuie să acționezi împotriva lui Tony. Fiindcă interesele noastre converg spre el.

Am înțeles acum. Venise în cele din urmă apoteoza italienească a lui Tony. Eram emoționat pentru el.

Doar dacă lucrurile nu stăteau așa de ani de zile, fără știința mea. Poate că relațiile dintre Tony Vermonte și Clienți erau mai solide decât tot ceea ce existase vreodată între Frank Minna și Clienți.

Mi-am amintit de formula *l-a înlocuit.* Și am decis că era timpul să plec.

— Am nevoie de permisiunea voastră – am început eu, dar m-am oprit.

Cine erau Clienții, în fond, și în ce putea consta permisiunea lor? Ce era în mintea mea?

— Vorbește, Lionel.

— Eu voi continua să caut, le-am spus. Cu sau fără ajutorul lui Tony.

— Da. Ne dăm seama. Și de aceea avem o misiune pentru tine. O sugestie.

— Un loc înspre care să-ți canalizezi pasiunea pentru dreptate.

— Și talentul de detectiv. Pregătirea profesională inculcată.

— Ce anume?

O fărâmă din strălucirea piezișă a zilei pătrundea prin draperiile groase ale salonașului. M-am uitat urât la șirul de mutre de haimanale de la mijlocul veacului trecut, care se holbau la mine din ramele tablourilor, întrebându-mă care dintre ele era mămica lui Matricardi. Hot-dogii pe care îi mâncasem îmi forfoteau în burtă. Îmi doream să

fiu afară, pe străzile din Brooklyn, oriunde, numai acolo nu.

— Ai vorbit cu Julia, a zis Matricardi. Trebuie să o găsești. O aduci aici așa cum te-am adus noi pe tine. Ne lași pe noi să vorbim cu ea.

— Îi este frică, am zis eu. *Frică-se-implică.*

— De ce îi este frică?

— Ea e ca mine. Nu are încredere în Tony.

— Ceva scârțâie între ei.

Începeau să mă exaspereze.

— Sigur că scârțâie ceva între ei. Tony s-a culcat cu ea.

— Când faci dragoste cu cineva te apropii și mai mult de acea persoană, Lionel.

— Poate că se simt vinovați din cauza lui Frank.

— Vinovați, da. Julia știe ceva. Am sunat-o să vină la noi. Și ea, în schimb, fuge. Tony zice că el nu știe unde.

— Voi credeți că Julia are ceva de-a face cu uciderea lui Frank?

Mâna mea a trasat o linie vagă pe praful de pe polița de marmură de deasupra căminului. Mare greșeală. Am încercat să uit gestul.

— Julia are ceva pe conștiință, o apasă ceva. Tu, Lionel, trebuie să ne ajuți, să o găsești.

— Află-i secretele și împărtășește-ni-le. Fă asta fără să-i spui lui Tony.

Nemaistăpânindu-mă deja, mi-am băgat degetul în canelura de pe marginea poliței și am împins în lung pe dinăuntru, adunând un cocoloș de praf zdrențuit.

— Nu mai înțeleg, am zis eu. Adică acum vreți să-l lucrez pe Tony pe la spate?

— Noi ascultăm, Lionel. Noi auzim. Noi analizăm. Se ivesc întrebări. Dacă bănuielile tale sunt întemeiate, e posibil ca răspunsul să vină de la Julia. Tony nu a fost câtuși de puțin limpede în această chestiune. Chiar și așa ciudat și defect cum ești, tu vei fi mâinile și picioarele noastre, ochii și

urechile noastre, vei afla și te vei întoarce la noi să ne spui.

— *Fondate,* am zis eu.

Am ajuns la capătul poliței și am împins cu degetul ghemotocul de praf ticsit, până dincolo de margine, prelungind mișcarea în aer cum fac aruncătorii de greutăți.

— *Dacă* sunt, a zis Matricardi. N-ai de unde să știi. Asta este ceea ce va trebui să descoperi.

— Nu, am vrut să spun fondate, nu întemeiate. Bănuieli *fondate.*

— Te corectează, i-a zis Rockaforte lui Matricardi, scrâșnind din dinți.

— Găsește-o, Essrog! Ghicește-o! Ademenește-o! Confesofrecție!

Am încercat să-mi curăț vârful degetului pe haină și am lăsat pe material o dâră cenușie de praf lipicios.

Pe urmă am râgâit, și mi-au venit hot-dogii înapoi.

— Ai și tu o părticică din Frank, a spus Matricardi. Noi ne adresăm acelei părți din tine și știm că ne înțelege. Chiar dacă tu, în rest, ești inuman, o bestie, un monstru. Frank avea dreptate când folosea cuvântul acela. Tu ești un monstru, o ciudățenie a naturii. Dar partea din tine la care Frank Minna ținea și căreia îi pasă atât de mult de amintirea lui este exact partea care ne va ajuta pe noi să o găsim pe Julia și s-o aducem acasă.

— Pleacă acum, fiindcă ni se face scârbă să vedem cum te joci cu praful care se adună în căminul preaiubitei lui mame, binecuvântat fie suavul ei suflet chinuit și dezonorat.

•

Conspirațiile sunt o variantă a sindromului Tourette, fabricarea și trasarea unor conexiuni neașteptate, un soi de susceptibilitate, o expresie a dorinței mistuitoare de a atinge lumea, de a o săruta peste tot cu teorii, de a o trage aproape. Asemenea sindromului Tourette, toate conspirațiile

sunt în ultimă instanță solipsiste, victima sau conspiratorul sau teoreticianul supraevaluându-și centralitatea și veșnic retrăind aceeași delectare traumatică față de reacție, atașament și cauzalitate, față de drumurile ce duc afară din acea Romă a eternului sine.

Al doilea asasin de pe peluză nu făcea parte din conspirație[22]. noi, cei care avem sindromul Tourette, știm că acest lucru este adevărat. Omul a avut un tic, imitând acțiunea care îl uimise și îl ademenise, focurile de armă care fuseseră trase. Era doar felul lui de a spune – Și eu! Sunt viu! Uitați-vă aici! Revedeți înregistrarea pe peliculă!

Al doilea asasin se obrăznicise doar.

•

Parcasem la umbra unui ulm bătrân, schilodit, cu trunchiul noduros și cioturos din cauza bolilor prin care trecuse, cu rădăcini care încetul cu încetul împinseseră în sus dalele trotuarului, despărțindu-le pe alocuri. Nu l-am văzut pe Tony care mă aștepta în Pontiac, decât când mă pregăteam să descui portiera. Ședea pe scaunul de la volan.

— Urcă.

S-a aplecat lateral și a deschis portiera din dreapta. Trotuarul era pustiu în ambele direcții. M-am gândit să îmi iau tălpășița, dar m-am izbit ca de obicei de impedimentul de a nu avea încotro să plec.

— Urcă odată, Dihanie.

Am ocolit mașina până în dreptul portierei din dreapta și m-am strecurat înăuntru, pe scaunul de lângă el, pe urmă m-am întins amărât spre el și l-am mângâiat pe umăr, mânjindu-l de praf. A ridicat mâna și mi-a șters o palmă peste ureche.

— M-au mințit, am zis eu, ferindu-mă la o parte.

— Sunt șocat. Bineînțeles că au mințit. Te-au prostit ca pe un prunc nou-născut.

— Pruncul *Barnamum,* am mormăit eu.

— Și care minciună te frământă pe tine mai mult, mă, Marlowe[23] ce ești tu?

— Te-au anunțat că urma să vin aici, așa-i? M-au tras pe sfoară. A fost o capcană.

— Și ce mama mă-sii *credeai tu* că se întâmplă, mă rog?

— Nu contează.

— Faci pe istețul, a zis Tony, cu o nazalitate vibrând de dispreț. Te dai Mike Hammer[24] mă, fir-ai tu să fii?! Parcă ai fi fratele ăla înapoiat mintal al celor doi Hardy Boys[25], ce naiba, mă, Lionel! a exclamat el, și mi-a mai ars o palmă. Bă, ești doar o caricatură, bagă la cap, *Hardly* Boy, ce ești tu!

Cartierul copilăriei mele nu mi se păruse niciodată un coșmar atât de urât ca în această zi însorită și senină, pe strada Degraw, lângă casa lui Matricardi și Rockaforte: un coșmar de repetări și îngrădiri. De obicei, savuram statornicia Brooklynului, agresivitatea, îmbrățișarea lungii lui istorii amintindu-mi de gesturile lui Minna. Pe moment, mi-aș fi dorit enorm să văd acest cartier ras de pe fața pământului, înlocuit cu zgârie-nori sau cinematografe multiplex. Tânjeam să mă pierd în dansul amnezic al reconstrucției venite din Manhattan. Frank era mort, oamenii lui n-aveau decât să se împrăștie. Nu-mi doream decât ca Tony să mă lase în pace.

— Știai că am la mine pagerul lui Frank, am zis eu, timid, punând punctul pe „i”.

— Nu, babalâcii au raze X în ochi, ca Superman. Aiurea! Ar fi știut ăia un căcat, dacă nu le-aș fi spus eu cum vine treaba, Lionel. E cazul să te apuci de altă meserie, McGruff[26]. Bă, Holmes Spârcâit ce ești tu!

Fiind îndeajuns de familiarizat cu duritatea aceasta ostilă tipică lui Tony, știam că trebuia lăsat să-și facă numărul până la capăt, fiindcă doar așa avea șanse să se potolească. Tiptil, mâinile mele și-au croit drum peste bordul mașinii, în sus, spre

baza parbrizului, îndepărtând zelos firimiturile și scamele de praf adunate acolo, cu degetele făcute greblă peste grilajul din plastic al sistemului de ventilație. Pe urmă, cu buricul degetului mare m-am apucat să lustruiesc de zor parbrizul, într-un colț. Vizita în salonașul mamei lui Matricardi declanșase în mine compulsia de a șterge praful peste tot.

— Pocitanie cretină ce ești!

— Dămidouăbipuri.

— Ți-arăt eu ție două bipuri, acum, stai așa.

A ridicat mâna, iar eu m-am ferit din nou, vârând capul între umeri, ca un boxer. Fiind așa de aproape de el, am lins repede umărul costumului lui, încercând să șterg urma mânjită de praf făcută tot de mine mai înainte. M-a îmbrâncit scârbit la o parte, un vechi ecou de pe holurile Orfelinatului St. Vincent.

— OK, Lionel. Tot pe jumătate poponar ai rămas. Ai reușit să mă convingi.

N-am spus nimic, ceea ce în cazul meu era lucru mare. Tony a oftat și și-a pus amândouă mâinile pe volan. Se părea că deocamdată cel puțin îi ajunsese cât mă bumbăcise. Urmăream cum dâra mea de salivă se evapora în stofa sacoului lui.

— Bun, și ce le-ai spus până la urmă?

— Clienților?

— Bineînțeles, Clienților, a zis Tony. Matricardi și Rockaforte. Frank a murit, Lionel. Nu cred că o să se răsucească în mormânt, dacă le vei rosti numele.

— *Fork-it-hardly,* am șoptit eu, după care am privit peste umăr spre intrarea casei lor. *Rocket-fuck-me.*

— Binișor, merge. Hai, zi, ce le-ai spus?

— Același lucru pe care – *Duckman*! *Dogboy*! *Confessdog*! – același lucru pe care mi l-au spus și portarii: Nu vă amestecați în afacerea asta.

Mă apucase nebunia ticurilor verbale acum, recuperând timpul pierdut, simțindu-mă în largul

meu. Sub acest aspect, Tony îmi crea încă o stare de confort.

— Care portar?

— Portar*i*. La plural.

— Unde?

Ochii lui Tony spuneau, însă, că știa și el la fel de bine unde, doar că voia să se lămurească totuși ce știam eu. Părea și el un pic panicat.

— Pe Park Avenue, numărul 1030, am zis eu. *Energy pocket angle. Rectangle sauce*!

Ținea mâinile încleștate pe volan. În loc să se uite la mine, mijea privirea undeva în depărtare.

— Ai fost acolo?

— Urmăream un indiciu.

— Răspunde-mi la întrebare. *Ai fost acolo*?

— Sigur.

— Cu cine te-ai văzut?

— Cu o mulțime de portari, atâta tot.

— Ai discutat chestia asta cu Matricardi și Rockaforte? Spune-mi că n-ai suflat nimic, moară hodorogită ce ești!

— Ei au vorbit, eu am ascultat.

— Oh, da, și vrei să te și cred. Căcat!

Straniu, dar simțeam nevoia să-l liniștesc pe Tony. El și Clienții mă atrăseseră înapoi în Brooklyn și mă încolțiseră în mașina mea, însă un fel de veche solidaritate ca între orfani acționa împotriva claustrofobiei mele. Tony mă înspăimânta, însă Clienții mă înspăimântau și mai rău. Iar acum știam că încă îl mai înspăimântau și pe Tony. Învoiala la care căzuse era incompletă.

Se făcuse frig în mașină, însă Tony nădușea.

— Fii serios cu mine acum, Lionel. Știu și ei despre clădire?

— Eu sunt serios întotdeauna. Asta e tragedia vieții mele.

— Vorbește cu mine, Dihanie.

— *Oriceclădire*! *Niciocl*ă*dire*! Nu s-a pomenit de nicio clădire.

M-am întins spre gulerul lui, vrând să i-l aranjez, dar mi-a dat peste mâini.

— Ai stat destul de mult înăuntru, a zis el. Să nu-ncerci să mă duci cu preșul, Lionel. Ce s-a spus acolo?

— Mi-au cerut să o găsesc pe Julia, am zis eu, întrebându-mă dacă făceam bine pomenind numele ei. Au impresia că ea știe ceva.

Tony a scos un revolver de sub braț și l-a ațintit spre mine.

•

Revenisem în Brooklyn suspectându-l pe Tony că era în cârdășie cu Clienții, iar acum – splendidă ironie! – Tony mă suspecta pe mine de același lucru. Nu era neapărat o răsturnare de situație. Matricardi și Rockaforte nu aveau niciun motiv să mă suporte pe mine. Dacă ar fi avut încredere în Tony, nu i-ar fi cerut să mă pândească la ieșire și, după aceea, să pună laba pe mine în mașină; l-ar fi lăsat să se ascundă în casă, în spatele proverbialelor draperii, sorbind fiecare cuvânt din conversație.

Clienții meritau toată admirația, trebuia să recunosc. Ne trăseseră în piept pe amândoi.

Pe de altă parte, Tony păstra un secret față de Clienți: clădirea de pe Park Avenue. Și, în ciuda temerilor lui, secretul părea intact. Niciunul dintre punctele acestui gen de patrulater nu avea monopolul asupra informațiilor. Tony știa ceva ce ei nu știau. Eu știam ceva ce Tony nu știa, da? Așa speram, oricum. Iar Julia știa ceva ce nici Tony și nici Clienții nu știau, sau poate știa ceva ce Tony nu voia să afle și Clienții. Julia, Julia, Julia, trebuia să mă dumiresc pe ce poziții se situa Julia, fie și dacă asta voiau de la mine Matricardi și Rockaforte.

Sau mi se suise deșteptăciunea la cap? Știu ce ar fi spus Minna.

Roți dințate.

•

Nu mi se mai întâmplase până atunci ca Tony să mă amenințe cu un revolver, deși la un anumit nivel mă pregătisem pentru acest moment toată viața. Nu mi se părea deloc ceva nefiresc, ci mai degrabă un fel de punct culminant, capătul rarefiat unde se sfârșea lunga noastră asociere. Bun, dacă eu aș fi ținut un pistol îndreptat spre el, *chestia asta* cred că m-ar fi îngrozit de-a binelea.

Totodată, revolverul mă ajuta extraordinar să îmi concentrez atenția. Simțeam cum îmi dispar ticurile, cum un potop de verbozitate se evaporă instantaneu, ca petele din benzile desenate ale unei reclame televizate. Împușcături: un alt leac întru totul inutil.

Tony nu părea prea marcat de situație. Ochii și gura lui trădau oboseala. Nu era decât patru după-amiaza, dar noi ședeam deja de prea multă vreme în mașină. Voia să-mi pună întrebări, urgente, specifice, iar revolverul avea rolul de a urni lucrurile din loc.

— Ai mai vorbit cu altcineva despre clădire? a întrebat el.

— Cu cine să fi vorbit?

— Cu Danny, poate. Sau Gilbert.

— Doar am fost acolo. Cu Danny nu m-am văzut. Iar Gilbert e la pârnaie.

Am trecut sub tăcere partea cu gardistul-de-la-gunoaie, rugându-mă în gând ca pagerul lui Minna să nu înceapă să piuie prea curând.

Între timp, prin întrebările lui, Tony îmi spunea mai mult decât îi spuneam eu lui: Danny și Gilbert nu erau cu el în mișculația de pe Park Avenue. Da, acest Hardly Boy, cum mă ironizase el, era încă pe pista cea bună.

— Vasăzică, ești doar tu, a zis Tony. Tu ești pramatia căreia trebuie să-i vin de hac. Tu ești Sam Spade[{27}].

— Când cineva îți ucide partenerul, nu se poate să stai cu mâinile în sân și să nu miști nimic, am zis eu.

— Minna nu era partenerul tău. Minna a fost sponsorul tău, Dihanie. El era Jerry Lewis, iar tu erai chestia din căruciorul cu rotile.

— Atunci de ce pe *mine* m-a sunat, și nu pe *tine,* când a avut necazuri ieri?

— A fost un idiot că te-a adus acolo.

O umbră a trecut prin dreptul mașinii, ignorând cu indiferență melodrama noastră de la marginea trotuarului. Pentru a doua oară viața mi-era pusă în pericol într-un vehicul parcat, pe parcursul ultimelor trei ore. Mă întrebam ce ochelari de cretin purtasem fără să-mi dau seama în cariera mea de plimbăreț pe asfalt.

— Povestește-mi despre Julia, Tony – *Tulip Attorney*!

Leacul magic de a sta cu un pistol ațintit spre tine începea să își piardă efectul.

— Taci din gură un pic. Nu mă pot concentra.

— Care-a fost treaba cu Ullman? am zis eu, continuând cu întrebările, din moment ce mă lăsa. Cine era Ullman? – *Doofus Allplan*!

Îmi venea să-l întreb despre Fujisaki Corporation, însă mi-am făcut socoteala că puținul pe care îl știam despre asta era unul dintre singurele lucruri pe care eu le știam, iar el nu. Trebuia să-mi păstrez acest avantaj, fie el cât de minuscul. În afară de asta, nici nu voiam să-mi închipui ce ar fi putut să-mi audă urechile dacă sindromul meu ar fi avut prilejul să facă harcea-parcea cuvântul *Fujisaki.*

Tony și-a luat o mutră foarte acră:

— Ullman era un tip care nu se prea pricepea la cifre. Făcea parte dintr-un mic grup de indivizi care au încercat să se îmbogățească. Frank era un alt individ din același grup.

— Și-atunci tu și ucigașul polonez l-ați lichidat, nu?!

— Greșești atât de tare, încât devine nostim.

— Povestește-mi, Tony.

— De unde să încep? a zis el.

Am sesizat o undă de amărăciune, și m-am întrebat dacă puteam profita de starea lui. Foarte probabil ca, în felul lui, Tony să fi resimțit lipsa lui Minna, și lipsa Agenției, indiferent cât de mult se lăsase corupt sau ce informații periculoase deținea, pe care eu nu le știam.

— Fii și tu o dată sentimental, am zis eu. Fă-mă să cred că nu tu l-ai omorât.

— Dă-te-n spume de-aici.

— Foarte *persuasiv,* am spus eu.

Pe urmă, mi-am luat o mutră acră ca un majordom britanic: *„Per-shwoosh-atively*!”

— Problema cu tine, Lionel, este că habar n-ai cum funcționează lumea asta, de fapt. Tot bagajul tău de cunoștințe provine de la Frank Minna sau din cărți. Nici nu știu care sursă e mai nocivă.

— Filmele cu gangsteri.

Făceam eforturi ca moaca-de-majordom să nu reapară.

— Poftim?

— Am văzut o mulțime de filme cu gangsteri, la fel cum ai văzut și tu. Tot ceea ce știm amândoi vine de la Frank Minna sau din filmele cu gangsteri.

— În Frank Minna existau doi oameni, a zis Tony. Omul de la care am învățat tot și nătărăul care credea că tu ești haios și care a murit ca un prost. Tu nu l-ai cunoscut decât pe nătărău.

Revolverul atârna moale între noi, Tony folosindu-l ca să gesticuleze, ca să puncteze cuvintele. Nu puteam decât să sper că înțelegea perfect cât de literal exista riscul să puncteze de fapt. Niciunul dintre noi nu purtase vreodată armă din câte știam eu, în afară de Minna. Și doar arareori ne lăsase să-i vedem revolverul. Acum mă întrebam ce fel de instruire particulară avusese loc poate când eu nu eram de față, mă întrebam cât de în serios trebuia să iau afirmația lui Tony despre cele două fețe ale lui Minna.

— Presupun că Frank Minna, omul-deștept, te-a învățat să mânuiești revolverul, am spus eu.

Mi-a ieșit un pic mai sarcastic decât intenționasem, dar pe urmă am zbierat *„DeșteptuldeFrank*!”, ceea ce a bagatelizat considerabil enunțul meu de dinainte. Dar Tony chiar mânuia revolverul, fluturând cu el încolo și încoace. Singura țintă spre care nu îndrepta arma niciodată era propria lui persoană.

— Port arma la mine, pentru protecție. Exact cum te protejez și pe tine cu revolverul acum, convingându-te să taci din gură și să nu mai pui întrebări. Și să stai locului în Brooklyn.

— Sper să nu trebuiască să mă protejezi – *Protectmebailey*! *Detectorbaby*! – apăsând pe trăgaci.

— Să sperăm amândoi. Păcat că n-ai fost și tu isteț ca Gilbert, care s-a pus sub protecția poliției pentru vreo săptămână, probabil.

— Asta este sentința uzuală pentru omor? O săptămână?

— Mă faci să râd. Gilbert nu a omorât pe nimeni.

— Pari dezamăgit.

— Mi-a trecut demult dezamăgirea provocată de faptul că lui Frank îi plăcea să se înconjoare de o cavalcadă de clovni. Era un mod de viață. Voi avea grijă să nu fac aceeași greșeală.

— Nu, tu vei născoci o mulțime de noi greșeli.

— Gata, ajunge cu asta. De ce orice conversație cu tine trebuie să se termine prin intervenția regiei? Dă-te jos din mașină.

În momentul acela, s-a auzit un ciocănit în fereastră, pe partea șoferului. Țeava unui revolver ciocănea insistent în geam. Brațul care ținea arma venea din spatele trunchiului ulmului de alături. A ieșit și un cap de după copac: polițaiul de la omucideri.

— Domnilor, a zis el. Coborâți acum din mașină – încet.

Ambuscade în ambuscade.

•

Chiar și la lumina zilei, afișa același aer de om ponosit și ostenit, asupra căruia cafeaua-nu-mai-are-niciun-efect. Parcă nici nu ieșise din costumul de haine în care îl văzusem cu o seară înainte. Oricum, mi se părea mai convingător cu o armă în mână decât mi se păruse Tony adineaori. Ne-a făcut semn să ne mișcăm până la botul mașinii, unde ne-a pus să desfacem picioarele, spre flagranta minunare a celor două babete din preajmă, după care i-a confiscat lui Tony revolverul. L-a pus pe Tony să se descheie la haină și să-i arate că tocul pentru pistol era gol, pe urmă i-a zis să-și ridice crăcii pantalonilor ca să-i demonstreze că nu avea niciun obiect legat deasupra gleznelor. Pe urmă, a încercat să mă pipăie și pe mine pe corp de sus în jos, ceea ce m-a făcut să-l pipăi și eu pe el.

— Dă-o naibii de treabă, Alibi, isprăvește odată.

Îi era drag în continuare de porecla aceea pe care o născocise pentru mine. Iar chestia asta mi-l făcea și mie drag.

— Nu mă pot abține, am zis eu.

— Ce-i asta? Un telefon? Scoate-l afară.

— Da, e un telefon, i l-am arătat eu.

Tony s-a uitat ciudat la mine, iar eu am ridicat din umeri.

— Treceți înapoi în mașină. Dați-mi cheile întâi.

Tony i-a predat cheile și ne-am așezat amândoi la loc pe scaunele din față. Polițaiul de la omucideri a deschis portierele din spate și s-a instalat pe banchetă, împungându-ne cu arma în ceafă.

— Mâinile pe volan și pe bord, așa, bine. Fața înainte, domnilor. Nu vă uitați la mine. Zâmbiți ca la fotograf. Vor apărea și pozarii curând.

— Dar ce-am făcut? a zis Tony. De când nu mai ai voie să-i arăți unui amic revolverul tău?

— Gura și atenție la mine. Este vorba despre anchetarea unui omor. Eu sunt ofițerul de poliție care desfășoară ancheta. Mă lasă rece porcăria ta de revolver.

— Dă-mi-l înapoi, atunci.

— N-aș prea crede, domnule Vermonte. De-alde ăștia ca voi mă bagă-n boală. Am aflat și eu câte ceva despre acest cartier în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Domnul Gobbledy Gun.

— Taci din gură, Alibi.

Taci-din-gură taci-din-gură taci-din-gură! Frământam cu degetele spuma pietrificată din care era făcut bordul Pontiacului, de parcă aș fi smotocit un pisoiaș, căznindu-mă de fapt să stau nemișcat și să tac din gură. Într-o bună zi, îmi voi schimba numele în *Taci-din-Gură,* ajutându-i pe semenii mei să nu se mai ostenească degeaba.

— M-am pricopsit cu acest caz fiindcă voi, mocofanilor, v-ați trezit să-l aduceți pe Frank Minna la Brooklyn Hospital. Acolo, a murit, iar zona este sub jurisdicția mea. Nu mi se întâmplă prea des să am de lucru pe partea asta dinspre Flatbush Avenue, pricepeți? Nu știu prea multe despre cartierul vostru, dar o să aflu, o să aflu eu.

— Nu-s prea multe omoruri prin partea asta, așa-i, șefu'? a zis Tony.

— Nu-s prea mulți *cioroi* dincoace de Flatbush Avenue, asta voiai să spui?

— Uoaaa! Ușurel, nu te ambala, a spus Tony. Intimidezi martorii. Nu e contra legii?

Tony ținea mâinile pe volan și rânjea spre parbriz. Nu cred că polițaiul de la omucideri intenționase de fapt să inspire un asemenea zâmbet.

— OK, Tony, a zis caraliul, cu un timbru mai voalat.

Auzeam cum răsufla greu pe nări. Faptul că își scosese revolverul îi crease o stare de surescitare, probabil. Îmi imaginam că simt țeava armei

îndreptată spre urechea mea, apoi spre urechea lui Tony.

— Explică-mi la ce te-ai referit, a continuat el. Fă-mă să mă lămuresc.

— Exact cum am spus, că nu-s prea multe omoruri – ce, n-am dreptate?

— Ba da, pe la voi pe-aici nu răsuflă nimic în afară. Nu tu cioroi, nu tu omoruri. Străzi curate, frumoase, doar boșorogi cu gazeta de curse hipice și creionașe pentru pariuri. Chestia asta mă bagă-n boală.

Avea sinceritatea să recunoască lucrul acesta. Mă întrebam ce fel de povești de groază cu mafioți putuse să culeagă în investigația lui de o zi.

— Prin părțile astea oamenii își vor binele unii altora, a zis Tony.

— Daa, sigur, până v-apucă să vă luați gâtul unii altora. Care-i legătura dintre Minna și Ullman, Tony?

— Cine mai e și Ullman ăsta? a zis Tony. Nu l-am văzut în viața mea.

Ăsta era un Minna-ism: *nu l-am văzut în viața mea.*

— Ullman se ocupa de contabilitatea unei firme de administrare a proprietăților imobiliare din Manhattan, a spus polițaiul de la omucideri. Până când amicul vostru Coney i-a băgat un glonț în țeastă. Mie mi se pare un caz tipic de răfuială. Sunt impresionat cât de rapid sunteți în stare să reacționați voi, pe cuvânt.

— Care e numele dumitale, domnule ofițer? a zis Tony. Am dreptul să întreb asta, nu-i așa?

— Nu sunt ofițer, Tony. Sunt polițist-detectiv. Numele meu este Lucius Seminole.

— Luscious[28]? Cred că mă iei peste picior.

— L*u*cius. Spune-mi Seminole, detectivul Seminole.

— Și ce-i ăsta, un nume indian?

— Este un nume din sud, a zis Seminole. Un nume slav. Degeaba râzi, Tony.

— *Detectahol*!

— Alibi, nu sunt deloc mulțumit de tine.

— *Inspectaholic*!

— Iartă-l, Superfly, nu-l omorî, a zis Tony, rânjind cu gura până la urechi. Știu că tipul e jalnic, dar atâta poate, crede-mă. Tratează-l ca pe un circar ratat, și gata.

— *Licorice Smellahole*!

Mă înnebunea faptul că nu puteam întoarce capul: trebuia să renumesc tot ceea ce nu aveam dreptul să văd.

— Bă, voi sunteți firmă de limuzine cu șofer sau trupă de comedianți? a zis Seminole.

— Lionel e invidios fiindcă îmi pui întrebări numai mie, a spus Tony. Îi place să vorbească.

— De la Alibi, am auzit deja aseară ce-a avut de spus. M-a înnebunit cât a putut să turuie. Acum, vreau niște răspunsuri de la tine, filozofule.

— Nu suntem o firmă de limuzine cu șofer, am spus eu. Suntem o agenție de detectivi particulari.

Afirmația ieșise din mine fără să vreau, un tic deghizat sub forma unui enunț banal.

— Întoarce-te spre mine, Alibi. Hai să vorbim despre cucoana care a fugit la Boston – Doamna Răposatu'.

— La Boston? a repetat Tony.

— *Suntemoagențiededetectiviparticulari.*

Ticul își făcea damblaua cu mine.

— A rezervat biletul de avion pe numele ei, a zis Seminole. Nu e nici măcar prima oară când face asta. Ce e la Boston?

— Să dea naiba dacă știu. Se duce des pe-acolo?

— Nu fă pe prostul.

— E o noutate pentru mine, a zis Tony.

Și fiindcă s-a încruntat la mine, m-am uitat și eu la el cu o mutră cretină, complet nedumerit. Julia la Boston? Mă întrebam dacă informația lui Seminole era corectă.

— Se pregătea să plece cu avionul, a zis Seminole. Cineva îi vânduse pontul.

— A fost sunată de la spital, am spus eu.

— Aiurea, a zis Seminole. Am verificat eu. Ia să vedem, mai încearcă. Poate că a sunat-o băiatul de la voi – Gilbert. Poate că Gilbert l-a curățat pe Frank Minna, înainte să-l curețe și pe Ullman. Poate că el și cucoana sunt mână în mână în chestia asta.

— Ce tâmpenie! am spus eu. Gilbert nu a ucis pe nimeni. Noi suntem *detectivi.*

Reușisem în fine să-i captez atenția lui Seminole.

— Am cercetat și zvonul acesta, a spus el. Potrivit datelor înregistrate, niciunul dintre voi nu deține autorizația de detectiv particular. În scripte, figurați doar ca șoferi de limuzine.

— Noi lucrăm pentru Frank Minna, am spus eu, conștient de nostalgia nedisimulată din glasul meu, de dorul amar. Suntem asistenții unui detectiv particular. Suntem… ăăă… agenți de investigație.

— Faceți pe trepădușii pe lângă un găinar obscur, din câte pot eu vedea. Un găinar obscur și *foarte mort.* Pe voi v-a avut în buzunar un gașper pe care îl aveau în buzunar Alphonso Matricardi și Leonardo Rockaforte, doi hodorogi relativ barosani. Doar că buzunarul, se pare, a fost întors pe cealaltă parte.

Tony a tresărit: clișeele acestea îl dureau.

— Noi lucrăm pentru clienții care ne solicită, a zis el, bizar de sincer, iar pentru o clipă Minna a reînviat parcă în vocea lui Tony. Nu punem întrebări care nu se cuvin, fiindcă altminteri n-am mai avea niciun client. Polițaii fac la fel, să nu încerci să mă convingi că e altfel.

— Polițaii nu au *clienți,* a zis caraliul de la omucideri, pe un ton înțepat.

Ce mult mi-ar fi plăcut să-l văd pe adevăratul Frank Minna cum îl pune la punct pe Seminole.

— Te crezi cumva vreun Abraham Jefferson Jackson? a zis Tony. Candidezi cumva la

președinție cu discursul ăsta? Ia mai slăbește-mă, ce naiba.

Am fornăit, hlizindu-mă. Orice-ar fi fost, Tony mă făcuse să pufnesc în râs. Așa că am mai băgat și eu o înfloritură de la mine:

— *Abracadabra Jackson*!

•

Nici revolverul, nici statutul lui Seminole de ofițer în slujba legii nu mai contau – interogatoriul îi scăpa din mână. Fiindcă iată ce se întâmplase: Tony și eu, atât de înstrăinați unul de celălalt până adineaori, ne unisem dintr-odată sub țeava revolverului pe care polițaiul ni-l ținea la ceafă. În această etapă post-Minna, noi, oamenii lui, eram un pic panicați și ageamii, când venea vorba să ne înfruntăm direct unul cu celălalt. Însă în trei cu Seminole, am redescoperit afinitățile ascunse în vechile noastre rutine. Chiar dacă nu eram capabili să avem încredere unul în celălalt, Tony și eu înțelesesem măcar că eram amândoi din aceeași barcă, în special în ochii unui caraliu. Iar Tony, depistând că siguranța de sine a polițaiului prezenta destule fisuri, tăbărâse pe el cu vechea lui ferocitate de orfan. Un mardeiaș cunoaște parametrii și perisabilitatea unei amenințări fluturate pompos – singurul lucru mai slab decât un pistol ignorat atâta vreme era niciun fel de pistol. Polițaiul ar fi trebuit să ne aresteze sau să ne rănească ori să ne stârnească unul împotriva celuilalt până acum, or el nu făcuse nimic. Tony era în stare să-l spulbere cu limba lui ascuțită, pentru această greșeală.

Până una alta, eu reflectam la ceea ce spusese Seminole și încercam să cern informațiile din teoriile lui smintite. Dacă Julia nu fusese sunată de la spital, cum aflase totuși de moartea lui Minna?

Din nou m-am întrebat: Julia era cea căreia îi lipsea *chestia aia a ei cu Rama-lama-ding-dong*? Oare o avea la Boston?

•

— Ascultați, aici, hahalerelor, a zis Seminole, încercând cu disperare să compenseze pierderea autorității. Prefer să mă-ncurc cu *bulangiii* și să pârâi *ciuruituri* din goana mașinii decât să mă spurc în căcatul ăsta de mafioți macaronari. Și să nu v-o luați în cap, acum – pe voi v-am dibuit eu că sunteți doi nătărăi. Șmecherii ăia care trag sforile mă îngrijorează pe mine.

— Splendid, a zis Tony. Un caraliu paranoic. *Șmecherii care trag sforile* – ai citit prea multe cărți de benzi desenate, Cleopatra Jones.

— Clapperdapper Bailey Johnson!

— Mă crezi prost?! a continuat Seminole, jignit de-a binelea acum. Crezi că un nătărău de polițai negru o să dea buzna orbește în cuibușorul vostru, confundând aparențele cu realitatea?! Transport de persoane, agenție de detectivi, ia mai scutește-mă. O să împing crimele astea suficient cât să li le pun în poartă celor de la Biroul Federal de Investigații, după care o să mă car dracului de-aici pe bune. Poate-mi iau chiar o vacanță, să stau cu burta la soare pe plajă și să citesc în ziar despre niște mari fraieri ca voi.

Orbește, să mă spurc: cuvintele folosite îl dădeau de gol pe Seminole. Tipului chiar îi era teamă că se băgase deja prea mult în afacerea asta și își risca pielea. Voiam sincer să găsesc o modalitate de a-i alina frica. Într-un fel, mie îmi plăcea de polițaiul de la omucideri. Dar orice mi-ar fi ieșit din gură suna vag a caterincă rasială.

— Biroul Federal de *ce?* a zis Tony. N-am auzit în viața mea de ăștia.

— Hai să mergem sus și să vedem dacă taica Alphonso și taica Leonardo nu vă pot explica ei mai bine, a zis Seminole. Ceva îmi spune mie că tipii sunt învățați să lucreze cu FBI-ul.

— Nu cred că bătrânii mai sunt acasă acum, a zis Tony.

— Oh, zău? Și unde s-or fi dus?

— Au plecat printr-un tunel din pivniță, a zis Tony. Trebuiau să se întoarcă în ascunzătoarea lor, fiindcă l-au prins pe James Bond – sau pe Batman, nu mai țin minte pe care dintre ei – și l-au pus la frigare la foc mic.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Nu-ți fă griji, oricum. Batman scapă întotdeauna. Super-răii ăștia nu se învață minte niciodată.

— Unchiule Batman! am strigat eu.

N-aveau ei de unde să știe ce eforturi făceam eu ca să nu-mi iau mâinile de pe bordul mașinii și să stau cu gâtul drept.

— Unchiulbailey Omulnegru! *Barnamum Bat-a-potamus*!

— Gata, ajunge, Alibi, a zis Seminole. Ieși din mașină.

— Ce?

— Dispari, cară-te acasă. Mă agasezi, omule. Tony și eu o să stăm un pic de vorbă.

— Haide, măi, Blacula, zău așa, s-a lamentat Tony. Vorbim de ceasuri întregi. Eu nu mai am ce să-ți spun.

— De fiecare dată când îmi agăți o poreclă, mai găsesc două întrebări, a zis Seminole. Hai, dispari, mi-a zis mie, fluturând cu pistolul prin aer.

Mă uitam cu gura căscată la Seminole, nevenindu-mi să cred că mi se întâmpla așa ceva.

— Vorbesc serios. Șterge-o.

Am deschis portiera. Pe urmă, m-am gândit să caut cheile de la Pontiac și să i le dau lui Tony.

Tony se uita urât la mine.

— Du-te la birou și așteaptă-mă acolo.

— Oh, sigur, am spus eu, pășind pe trotuar.

— Închide portiera, a spus Seminole, îndreptându-și revolverul și privirea spre Tony.

— Mulțam, *Conte Chocula,* am zis eu, zbughindu-o din loc.

•

Ați remarcat deja cum leg eu totul de sindromul meu Tourette? Da, așa-i, ați ghicit, e un tic. A număra este un simptom, dar a număra simptomele este tot un simptom, un tic *plus ultra.* Am un sindrom meta-Tourette. Mă gândesc că am ticuri, mintea îmi forfotește, gânduri-tentacule gata să atingă orice posibil simptom. Ating ating. Număr număr. Gândesc gândesc. Menționez menționez sindromul Tourette. E ca și cum ai vorbi despre telefoane la telefon, sau ai expedia prin poștă scrisori în care descrii amplasarea diverselor cutii poștale. Sau ca o obrăznicătură care când sare calul spune doar bancuri cu cai.

•

Nu există nimic tourettic la liniile de metrou din New York City.

Deși la fiecare pas simțeam în ceafă privirea unei armate de portari invizibili, eram extrem de fericit să revin în Upper East Side. Pășeam grăbit pe Lexington Street venind de la stația de metrou de pe 86th Street, știind că peste numai zece minute începea *zazen.* Nu voiam să întârzii la prima mea ședință. Mergând pe stradă, am scos totuși telefonul celular și l-am sunat pe Loomis.

— Da, tocmai voiam să te sun, a zis el plescăind.

Molfăia probabil vreun sandvici sau vreun copan de pui, și mi-am imaginat cum arăta cu gura deschisă, cu buzele unsuroase. Nu mâncase de prânz în urmă cu două ore?

— Am ciugulit niște ponturi despre clădirea aia.

— Hai să le-auzim – repede.

— Tipul ăla de la Documentare mi-a povestit, de nu mai puteam să-i închid gura. E o clădire mișto cuță, Lionel. Cu știaif și pretenții.

— E pe Park Avenue, Loomis.

— Mda, dar și pe Park Avenue ai case, și case. Asta-i de excepție. Îți trebuie pe puțin o sută de milioane ca să intri pe lista de așteptare pentru așa

ceva, Lionel. Și să vezi ce oameni stau acolo, deăia la care a doua casă e o *insulă,* bă.

Știam că Loomis împrumutase figura de stil de la cineva mai deștept decât el.

— Bun, bravo, dar ce știi despre Fujisaki?

— Țin'-te bine, ajung și acolo. O hardughie ca asta e o întreagă uzină – ca o grămadă de vile stivuite laolaltă. Au coridoare secrete, pivnițe cu vinuri, o spălătorie, piscină, camere de servitori, bucătar particular. O întreagă economie subterană. Nu există decât cinci sau șase clădiri ca asta în tot orașul – arena aia unde Bob Dylan cânta că a fost omorât, unde era asta, în *Nova Scoția* parcă? Păi, chestia aia e-o magherniță în comparație cu ce-ți povestesc eu. Imobilul ăsta este pentru oameni cu averi de familie, capabili să refuze un Seinfeld, un *Nixon,* nu contează. Inși care nu ar da pe nimeni nici cât o ceapă degerată.

— Include-mă și pe mine în categoria asta, am spus eu, nereușind să discern niciun fel de informație utilă în flecăreala gardistului-de-la-gunoaie. Eu vreau nume, Loomis.

— Fujisaki al tău este corporația de management. O șleahtă întreagă de alte nume japoneze mai figurează acolo – presupun că ăștia dețin juma' din New York dacă te-ai apuca să sapi mai adânc. Este o afacere pe bani grei, Lionel. Ullman, din câte știu eu, era doar contabilul lui Fujisaki. Vinde-mi și mie pontul atunci: de ce să se fi luat Gilbert de un contabil?

— Ullman era tipul cu care Frank urma să se vadă, am zis eu. N-a mai ajuns niciodată la el.

— Minna urma să-l ucidă pe Ullman?

— Nu știu.

— Sau viceversa?

— Nu știu.

— Sau același tip i-a omorât pe amândoi?

— Nu știu, Loomis.

— Hm, se pare că nu ai aflat mare lucru, în afară de săpăturile pe care le fac eu pentru tine?!

— Mănâncă-mă, Loomis.

•

— Ce bine-mi pare că ai venit, a zis Kimmery când mi-a deschis ușa. Ai ajuns exact la timp. Cei mai mulți s-au așezat deja, a zis ea, sărutându-mă pe obraz. Toată lumea are emoții știind că vin călugării.

— Și eu am emoții.

De fapt, prezența lui Kimmery mă alina, creându-mi brusc o stare de euforie. Dacă asta putea să-mi ofere Zen, eram gata să-mi încep inițierea.

— Va trebui să-ți găsești o pernă repede. Așază-te unde vrei, numai nu pe rândul din față. Vom discuta cu alt prilej despre ce ținută a corpului trebuie să ai – deocamdată poți să șezi și să te concentrezi la respirația ta.

— Așa voi face, am spus eu, urcând scările în urma ei.

— Oricum, în asta constă totul de fapt, tehnica de a respira. E suficient dacă vei studia doar asta tot restul vieții de-acum încolo.

— Probabil că va trebui, da.

— Scoate-ți pantofii.

Kimmery mi-a arătat locul, așa că mi-am pus și eu pantofii alături de alții care formau deja un șir ordonat pe coridor. Mă simțeam un pic descumpănit de faptul că eram nevoit să renunț la ei și odată cu ei la posibilitatea de a ieși rapid din clădire, dar în realitate, degetele mele de la picioare, obosite după ce stătusem încălțat atâta amar de vreme, erau fericite că aveau ocazia să respire și să se mai dezmorțească un pic.

Sala de la etajul doi era întunecoasă acum, lămpile montate pe tavan nu fuseseră încă aprinse, iar afară lumina asfințitului de noiembrie era insuficientă. Am identificat sursa mirosului greu de data asta, o oală cu tămâie arzând mocnit pe un raft înalt lângă un Buddha de jad. Pereții încăperii erau tapetați cu panouri de hârtie nedecorate,

parchetul lustruit era acoperit cu perne subțiri. Kimmery m-a condus spre un loc aflat aproape în fundul sălii și s-a așezat lângă mine, a pliat picioarele, cu spinarea perfect dreaptă, după care mișcând din cap cu ochii larg deschiși mi-a sugerat să îi imit mișcările. Habar n-avea ea ce însemna asta pentru mine! M-am așezat și m-am căznit să-mi aranjez ditamai picioarele în poziția cerută, apucându-mă strâns de gambe cu amândouă mâinile, împungându-l doar o dată din greșeală pe cel așezat în fața mea, care a întors capul și s-a uitat urât la mine, după care și-a reluat postura de grație. Șirurile de perne din jurul nostru erau pline, în general, de practicanți Zen, douăzeci și doi când i-am numărat, unii în rase negre, alții în haine de stradă stilul beatnic, pantaloni de catifea reiată sau treninguri și tricouri cu guler rulat, niciunul însă în costum ca mine. În semiobscuritatea de-acolo nu puteam distinge fețele oamenilor.

Așadar stăteam așezat și așteptam și mă întrebam ce căutam eu de fapt acolo, deși mi-era greu să țin spatele drept ca aceia pe care îi vedeam în jurul meu. Am aruncat o privire spre Kimmery. Ținea deja ochii închiși cu o expresie de mare liniște. În decurs de douăzeci și patru de ore – doar un pic mai mult decât atât trecuse de când Gilbert și eu parcasem lângă trotuar afară în ziua precedentă –, nedumerirea mea privind semnificația acestui Zendo se dublase și se redublase, voalându-se în straturi succesive. Conversația pe care o auzisem în căști, toate acele insinuări zeflemitoare, mi se părea imposibil acum să le asociez cu locul acesta. Vocea lui Kimmery, candidă, neduplicitară, era tot ceea ce auzeam acum. Asta, desigur, pe fundalul bâlbâielii mele interioare. Șezând așa lângă Kimmery, adăpostit în mijlocul câmpului ei ce anula orice tic, simțeam cu mult mai intens acea forță supărătoare, astupată pe jumătate, emanată de propriul meu generator de limbaj, de Multi-Mintea mea, acel ghem încâlcit

de reacții și maimuțăreli, de întreruperi ale unor întreruperi.

Am privit-o din nou. *Şedea* acolo sinceră, plină de convingere, fără să se întrebe ce făceam eu. Așa că am închis și eu ochii și, profitând de mica mea șansă de a mă iniția, am încercat să-mi adun mintea și să-mi descopăr filonul budist.

•

Primul lucru pe care l-am auzit a fost vocea lui Minna: *Să te văd dacă eşti în stare vreodată să taci din gură douăzeci de minute la rând, Dihanie de circ ce eşti tu.*

Am împins la o parte cuvintele, gândind în schimb *Mintea supremă.*

Gândul suprem.

Spune-mi un banc, Dihanie. Unul pe care să nu-l ştiu deja. Vreau să merg în Tibet.

Gândul suprem. Mă concentram asupra respirației.

Vino acasă, Irving.

Mintea supremă. Mintea bolnavă. Mintea spurcată. Mintea Bailey.

Mintea totală.

Minte tot.

•

Când am deschis ochii din nou, mă obișnuisem deja cu întunericul. În partea din față a sălii era un gong mare din bronz, iar pernele plasate imediat lângă acel gong erau neocupate, ca și cum ar fi așteptat niște celebrități, poate *călugării importanţi.* Șirurile de capete dobândiseră trăsături, deși aproape oriunde m-aș fi uitat nu vedeam decât urechi și cefe, linia tunsorii deasupra gâtului. Asistența consta dintr-o amestecătură de ambele sexe, femeile majoritatea uscățive, cu cercei și coafuri care costaseră destul, bărbații în medie mai slăninoși și jerpeliți, netunși de prea mult timp. Am zărit coada de cal a lui Wallace și luna cheliei, postura lui țeapănă ca o piesă de mobilier, în partea din față a sălii. Și cu un rând în

fața mea, mai aproape de intrare, ședeau Scofâlcitul și Insipidul, așa-zișii mei răpitori. În sfârșit am înțeles: tipii *erau* oameni liniștiți. Oare atât de mare era penuria de ființe umane în Upper East Side, încât membrii aceleiași mici trupe de portari trebuiau să pozeze costumați, ba ca mardeiași, ba ca aspiranți la seninătatea cugetului? Măcar de data asta își lepădaseră costumele bleumarin, dedicându-se mai zeloși acestei noi identități, învești mântați în rase negre, aveau o postură admirabil de dreaptă, dobândită probabil printr-un lung antrenament, ani întregi de sacrificiu. Nu se ocupaseră atâta timp doar de șlefuirea jargonului lor de ciomăgari, asta era sigur.

Asta ca să fie clar cum mă descurcam cu respirația. Bine măcar că reușeam să am control asupra vocii. Scofâlcitul și Insipidul erau amândoi cu ochii închiși și, cum eu venisem ultimul, aveam un avantaj asupra lor. Oricum, nu vedeam în ei neapărat un mare pericol. Asta nu înseamnă, însă, că prezența celor doi acolo nu m-a făcut să-mi amintesc subit că telefonul celular furat de la ei și pagerul din sacou nu ar fi putut în orice clipă să sfârtece această străveche liniște orientală. Mișcându-mă cât mai discret cu putință, am scos obiectele din buzunar, oprind soneria telefonului celular și reglând pagerul lui Minna pe „vibrații”. În timp ce le strecuram înapoi în buzunarul interior de la haină, o palmă lată m-a plesnit zdravăn peste ceafă.

Simțind durerea usturătoare, m-am rotit în loc val vârtej. Dar agresorul trecuse deja de mine, păși nd solemn printre rogojini spre partea din față a sălii, primul dintr-un șir de șase japonezi chelboși, toți înfășurați în robe de sub care întrezăreai porțiuni negricioase de piele fleșcăită și fire de păr alb la subsuori. Călugări importanți. Călugărul-șef se abătuse din drum ca să aplice lovitura. Fusesem dojenit sau poate mi se dăduse

un brânci spre marea inițiere – reținusem acum cum sună când te plesnește o anumită mână? Oricare era adevărul, am simțit fierbințeala sângelui care îmi năpădise urechile și pielea capului.

Kimmery nu observase nimic, continuându-și placid meditația Zen pe tot parcursul secvenței. Poate că era mult mai avansată pe calea înălțării spirituale decât își dădea ea seama.

Cei șase au ajuns în față și s-au instalat pe prețurile neocupate de lângă gong. Și un al șaptelea a intrat în sală, un pic în urma celorlalți, tot în robă, tot cu țeasta pleșuvă și lucioasă. Însă tipul nu era scund și nici japonez, iar părul de pe corp nu era alb și nici limitat doar la subsuori. Omul avea păr negru pe umeri și spinare, ca niște pene negre mătăsoase, ridicându-se din toate părțile în jurul gâtului ca niște franjuri. Probabil că nu aceasta era impresia estetică pe care o avusese în minte creatorul acestui tip de veșmânt. Al șaptelea nou-venit s-a deplasat în partea din față a sălii și s-a instalat pe ultima pernă-VIP, înainte ca eu să-l pot vedea la față, dar m-am gândit la descrierea făcută de Kimmery și am conchis că acesta era pesemne învățătorul american, fondatorul Zendo, Roshi însuși.

Irving. Când ai de gând să vii acasă, Irving? *Alor tăi le este dor de tine.*

Bancul nu-mi dădea pace, dar nu reușeam să-i prind șpilul. Cumva la origine numele acestui Roshi, numele lui american era *Irving*? Cumva Roshi-Irving era vocea din căști?

Dacă da, de ce? Ce îl lega pe Minna de locul acesta?

Cei din față s-au cufundat în meditație. Mă holbam la șirul de capete chelboase, cei șase călugări și Roshi, dar nu discerneam nimic. Până și Scofâlcitul și Insipidul meditau senini. Minutele se târau anevoios, iar eu eram singura pereche de ochi deschiși. Cineva a tușit, am simulat o tuse și

eu, imitând. Dacă reușeam să mă uit mereu la Kimmery, puteam fi în general calm. Era ca și cum aș fi avut o pungă cu hamburgeri White Castle lângă mine pe bancheta mașinii. Mă întrebam cât de profundă ar fi putut să fie, la o adică, influența ei asupra sindromului meu, cât de mult din acea influență puteam spera să primesc. Cât de aproape puteam ajunge. Am închis strâns ochii, contând pe Scofâlcitul și Insipidul că aveau să stea plantați pe pernele lor uitând de ce era în jur, și m-am lăsat furat de gânduri plăcute despre trupuri, despre trupul lui Kimmery, mădularele ei elegante și agile. Poate că asta era cheia cunoașterii Zen! *Noi nu avem de fapt ideea de Dumnezeu,* spusese ea. *Noi stăm doar în poziția șezând și încercăm să rămânem treji.* Mda, eu, unul, nu aveam nicio problemă să rămân treaz. Și când a început să mi se întărească penisul m-am gândit că reușisem să-mi descopăr Mintea-supremă.

Un zgomot la ușă m-a zgâlțâit din starea de reverie. Am deschis ochii și, întorcând capul, l-am văzut pe zdrahonul polonez postat la intrarea în sală, umplând cadrul ușii cu umerii lui pătrați, ținând în mână o pungă plină cu fructe de kumquat și privind spre încăperea plină de practicanți Zen, cu o expresie de absolută și neștirbită seninătate. Nu purta rasă, însă judecând după licărul anodin din ochii lui ai fi zis că e însuși Buddha pe pământ.

•

Până să născocesc un plan sau o reacție, s-a produs un freamăt în partea din față a sălii. Un freamăt la standardele situației locale, oricum: unul dintre călugării japonezi s-a ridicat în picioare și a făcut o plecăciune spre Roshi, pe urmă spre ceilalți călugări din grupul lui, pe urmă spre restul sălii. Deși în continuare ai fi putut auzi musca zburând, foșnetul slab al robei lui a fost semnalul suficient pentru ca toți ochii să se deschidă în jur. Matahala a pășit în sală, ținând strâns în pumn fructele de kumquat, ca pe o pungă cu peștișori de

acvariu, și s-a instalat pe o pernă – pe două, de fapt –, de cealaltă parte a lui Kimmery, între noi și ușă. Am ținut să-mi subliniez în gând că uriașul nu mă văzuse, cel puțin nu ieri. Nu-mi dădea nicio atenție, cum mai bine zis nu dădea niciun fel de atenție cuiva de-acolo. Se așezase frumos la locul lui, părând pregătit pentru prelegerea călugărului. Ce adunătură eram toți de-acolo, diverse hahalere și huidume venite să soarbă înțelepciune din gura învățaților din Orient. Poate că Scofâlcitul și Insipidul erau cu adevărat ucenici Zen care se jucau de-a haidamacii, Monstrul-Pierogi era indubitabil exact opusul lor. Fructele de kumquat, eram aproape sigur, reprezentau un prinos – nu erau originare din China, și nicidecum din Japonia? Îmi venea s-o îmbrățișez strâns pe Kimmery, s-o feresc de atingerea ucigașului, dar de fapt îmi venea să fac o mulțime de lucruri – mereu simt așa.

Călugărul a mai făcut o plecăciune spre noi, ne-a cercetat scurt din priviri, după care a început să vorbească, atât de abrupt și dezinvolt, de parcă ar fi reluat o discuție pe care o purtase cu el însuși.

— În viața de zi cu zi, zbor cu avionul, iau un taxi ca să vin la Yorkville Zendo – *Yolkville-ah,* cum i-a ieșit lui –, am emoții, gânduri, intuiții, presupuneri, ce-o să-mi arate prietenul meu Jerry-Roshi? Oare voi merge la un restaurant foarte bun din Manhattan, oare voi dormi pe un pat foarte bun într-un hotel din New York City?

Și a bătut cu talpa sandalei în podea, ca și cum ar fi încercat elasticitatea unei saltele.

Vreau să merg în Tibet! Bancul îmi revenea insistent în minte. Calmul meu era sub presiune din toate părțile, mardeiașii pretutindeni, ecolalia mea provocată de cuvântarea călugărului. Dar nu puteam să întorc capul și privirea, ca să-mi reîmprospătez doza de Kimmery, fără să nu-l văd totodată și pe titanicul ucigaș al lui Minna – era atât de imens, încât conturul lui o încadra ca o

ramă pe toate laturile, deși de fapt era plasat mai departe, o iluzie optică pe care nu-mi puteam permite să o consider fascinantă.

— Toate aceste stări sufletești, impulsuri, această viață cotidiană, nu este nimic rău în ele. Însă viața cotidiană, insula, cina, aeroplanul, cocteilul, viața cotidiană nu este Zen. În practica zazen tot ceea ce contează este poziția șezând, practica. American, japonez, nu contează. Doar să șezi.

Vreau să vorbesc cu Lama! Călugărul american, Roshi, se întorsese pe jumătate, pentru a-l contempla mai bine pe învățătorul spiritual de peste ocean. Profilul de sub țeasta lucioasă a lui Roshi m-a răscolit pe neașteptate. Recunoșteam în trăsăturile lui forța teribilă a autorității și charismei.

Jerry-Roshi?

Între timp, fără pic de respect matahala de lângă noi jupuia coaja unui kumquat, presând fructul între buzele lui monstruoase, sugându-i zeama.

— E ușor să practici zazen în forma lui exterioară, să șezi și să pierzi vremea pe pernă. Sunt nenumărate forme de Zen-nimic, Zen-prostesc, dar doar o singură formă de Zen adevărat: să intri efectiv în contact cu Buddha însuși.

Marele Lama vă acordă o întrevedere.

— Există Zen *chikusho,* Zen de animale domestice care se culcă ghem pe perne ca pisicile în case, așteptând să primească mâncare. Șed acolo ca să le treacă timpul între mese. Zenul de animale domestice nu-i bun de nimic! Cei care practică chikusho ar trebui bătuți și azvârliți afară din zendo!

Mă obseda tot mai mult fața lui Jerry-Roshi, în timp ce călugărul perora împroșcând cuvinte.

— Există Zen *ningen, Zen* practicat pentru ameliorarea persoanei. Zen-ego. Să ai pielea mai bună, să ai tranzitul intestinal mai bun, să ai

gândire pozitivă și să influențezi oamenii. Căcat! Zen ningen este Zen de căcat!

Irving, vino acasă, forfotea mintea mea. *Fără săpun, Zendo. Tibettapocamus. Chickenshack Zen. Marele Oscillama Perorot.* Silabele stâlcite ale călugărului, recurența bancului despre Tibet, frica pe care mi-o provoca matahala – toate astea conspirau pentru a mă face să dau în clocot. Îmi venea să trasez cu vârful degetului profilul captivant al lui Roshi – poate reușeam să-i înțeleg semnificația prin atingere și pipăit. În schimb, am practicat Essrog Zen și mi-am pus capac.

— Gândiți-vă de asemenea la Zen *gaki*: Zenul fantomelor nesățioase. Cei care studiază Zen gaki umblă după străluminare ca duhurile care poftesc mâncare sau răzbunare cu o foame ce niciodată nu poate fi potolită. Aceste fantome nu intră niciodată în casa lui Zen, sunt prea ocupate să urle la ferestre!

Roshi semăna cu Minna.

Fratelui tău îi e dor de tine, Irving.

Irving egal Lama, Roshi egal Gerard.

Roshi era Gerard Minna.

Gerard Minna era vocea din căști.

Nu-mi dădeam seama ce mă mânase mai repede la această concluzie, profilul lui în fața ochilor mei sau zădărârea subliminală a bancului. Era ca o căldură animală moartă. Desigur, bancul avusese rostul de a mă aduce acolo mai repede, de a-mi cruța efortul pentru a găsi răspunsul în timp ce zăceam în burta balenei. Păcat.

Am încercat să nu mă mai holbez, degeaba, n-am reușit. În fața sălii, călugărul continua să enumere variante false de Zen, diversele moduri în care am putea greși. Eu, personal, știam câteva categorii cu care, probabil, el nu se întâlnise încă.

Dar de ce preferase Minna să îngroape informația într-un banc? M-am gândit la două motive. Unu: Nu voia să aflăm de Gerard, *decât dacă* murea el. Dacă scăpa cu viață în urma

atacului, voia ca secretul lui să rămână intact deopotrivă. Doi: Nu știa în care dintre oamenii lui să aibă încredere, mergând în jos chiar până la Gilbert Coney. Putea fi sigur că eu mă voi căzni să dezleg enigma indiciului *Irving,* în timp ce Gilbert nu și-ar fi bătut capul cu așa ceva, considerând că eram amândoi niște proști.

Și simțea, în mod corect, că niciun fel de conspirație în jurul lui nu ar putea include „Dihania", copilul lui de suflet. Ceilalți băieți nu m-ar fi lăsat niciodată să particip. Puteam să mă simt măgulit de această încredere implicită, sau insultat de desconsiderația lui. Acum, nici nu mai conta de fapt.

Mă holbam la Gerard. Înțelegeam acum forța charismatică a profilului lui, deși nu inspira decât amărăciune. Era ca și cum lumea și-ar fi imaginat că îl putea lua de tot pe Minna, oferind în schimb acest substitut genetic nereușit. O asemănare.

— California Roll Zen. Acesta este Zenul de *sushi* atât de plin de avocado și cremă de brânză încât ar putea fi la fel de bine bomboană fondantă. Peștele crud al zazenului înăbușit în plăceri facile, picnicuri, petreceri, Zendo devine un serviciu de cuplări și întâlniri!

— *Zengeance*! am zbierat eu.

Nu toți au întors capul. Gerard Minna, însă, da. La fel, Scofâlcitul și Insipidul. Și, tot la fel, malacul. Kimmery era printre cei care practica starea de calm ignorându-mă.

— Ziggedy zendoodah! am rostit eu tare.

Erecția s-a stins, energia debușând altundeva. *„Pierogi Monstru Zen maestru vecin zelos.* Zazen zaftig Zsa Zsa go-bare", am continuat eu, răpăind cu degetele pe țeasta celui așezat în fața mea. „Zippity go figura."

Sala plină de guru și acoliți s-a trezit la viață, agitându-se, dar niciunul de-acolo n-a rostit vreo vorbă, așa că izbucnirea mea de verbiaj răsuna pe fondul tăcerii generale. Călugărul orator s-a uitat

urât la mine și a clătinat din cap. Un camarad din gașca lui s-a sculat de pe pernă și a ridicat o vâslă de lemn pe care n-o observasem până atunci atârnată într-un cârlig pe perete, după care a pornit printre șirurile de ucenici în direcția mea. Doar Wallace ședea imobil, cu ochii închiși, meditând încă. Am început să apreciez de ce era renumit pentru imperturbabilitatea lui.

— Pierogi kumquat sushiphone! Fantomă fondantă domestică! Fondaco nesătul! *Pierogiphone sufocat*!

Potopul venea cu o asemenea forță, încât am sucit gâtul și aproape că am lătrat cuvintele.

— Liniște! a ordonat călugărul orator. Foarte urât să faci scandal în Zendo! Timp și loc pentru toate!

Furia nu-i pria deloc englezei pe care o știa. „Zbieretele sunt pentru afară, New York City plin de zbierete! Nu în Zendo”, a continuat el.

— Cioc cioc Zendo! am zbierat eu. Călugăr călugăr gâscă!

Călugărul cu vâsla se apropia. Își încleștase mâinile cruciș pe bățul de lemn, ca la baseball. Malacul s-a ridicat în picioare, și-a vârât pungulița cu fructe de kumquat în buzunarul sacoului cu ecuson „Members Only” și și-a frecat una de alta palmele lipicioase, pregătindu-se să le folosească. Gerard s-a întors și s-a holbat la mine, dar chiar dacă a recunoscut în mine adolescentul schimonosit pe care îl lăsase părăsit la gardul curții Orfelinatului St. Vincent, în urmă cu nouăsprezece ani, nu a vădit niciun semn. Sprâncenele i se împletiseră parcă delicat, gura era țuguiată, iar pe fața lui se așternuse o expresie de consternare. Kimmery a pus o mână pe genunchiul meu și eu am pus o mână pe genunchiul ei, ticul reciprocității. Chiar și într-un impas de căcat cum mă aflam eu acum, sindromul meu știa că Dumnezeu există în detalii.

— Keisaku este mai mult decât un instrument ritualic, a zis călugărul cu joarda, pe care mi-a aplicat-o pe omoplați atât de blând, încât a fost ca o mângâiere. Ucenicul nedisciplinat merită o lovitură.

Și mi-a ars una pe spinare, cu aceeași vioiciune budistă musculară de care dăduse dovadă și colegul lui când mă plesnise peste ceafă.

— Auu!

Bâjbâind cu mâinile la spate, am înhățat bățul și am tras, smulgându-l dintre palmele călugărului, care s-a clătinat de-a-ndăratelea pe picioare. Deja malacul venea spre noi. Cei aflați între noi s-au rostogolit sau au zbughit-o din calea lui, în funcție de abilitatea fiecăruia de a-și deznoda picioarele laborios pliate. Kimmery a țâșnit din loc, exact când uriașul s-a arătat amenințător deasupra noastră, temându-se să n-o strivească. Omul-Pierogi nu-și lăsase pantofii la ușă.

Atunci a fost clipa când am zărit mișcarea aceea din cap.

Gerard Minna a mișcat din cap, extrem de discret, uitându-se la malac, iar malacul i-a răspuns cu același gest. N-a fost nevoie de mai mult. Aceeași echipă care îl nenorocise pe Frank Minna revenise acum pe cai mari. Eu eram următorul la rând.

Malacul m-a prins între brațe și m-a săltat; vâsla a căzut pe jos, cu zgomot.

•

Eu cântăresc aproape nouăzeci de kile, însă malacul nu s-a sforțat deloc când m-a cărat pe scări în jos, până afară, în stradă, iar când m-a trântit pe trotuar *eu* eram cu mult mai zdruncinat și mai stors decât el. Mi-am netezit costumul și, smucind din gât de câteva ori în șir, m-am asigurat că aveam gulerul bine aliniat, în timp ce tipul și-a scos din buzunar punga de kumquat și s-a apucat iarăși să sugă zeama și pulpa din fructe,

transformându-le în teci goale, care arătau ca niște stafide în labele lui masive.

Pe strada îngustă, întunericul se lăsase aproape complet, iar cei care își plimbau câinii erau suficient de departe de noi, încât să nu ne strice intimitatea.

— Vrei și tu? a zis el, întinzând punga spre mine.

Vocea lui era ternă acolo unde se forma, în gâtlej, însă ajungea să răsune grandios în formidabilul instrument care era toracele lui, asemenea unui cântăreț mediocru pe scena unei superbe săli de concert.

— Nu, mulțumesc, am spus eu.

Asta era faza în care ar fi trebuit să mă umflu în pene de furie, înfruntându-l pe ucigașul lui Minna chiar la locul răpirii. Dar mă simțeam potopit, mă dureau coastele acolo unde mă strânsese el, eram confuz și tulburat – contulburat – de faptul că îl descoperisem pe Gerard Minna în sala din Zendo, și foarte nefericit că o abandonasem pe Kimmery și că îmi lăsasem pantofii sus, la etaj. Prin șosete, simțeam asfaltul rece, iar în picioare aveam furnicături ciudate, pesemne din cauza sângelui care putea acum să circule normal, după disconfortul poziției Zen de dinainte.

— De fapt, care-i schema cu tine? a zis el, azvârlind încă un fruct scofâlcit.

— Am un Tourette, am zis eu.

— Daa, bine, scutește-mă, amenințările nu prind la mine.

— Am *Tourette,* am zis eu.

— Eh? N-am auzul prea bun. Scuze.

A băgat la loc punga cu fructe în buzunar, iar când a scos mâna din nou ținea un revolver între degete. „Intră acolo”, a zis el. A arătat din bărbie spre cele trei trepte care duceau în pasajul strâmt dintre Zendo și blocul de apartamente din dreapta, o străduță plină de lăzi de gunoi și întuneric. M-am încruntat, tipul s-a întins spre mine și cu mâna în

care nu ținea revolverul m-a împins de-a-ndăratelea spre trepte. „Mișcă”, a spus el din nou.

În mintea mea, uriașul și eu alcătuiam un tablou dramatic. În fața mea se afla omul pe care îl vânasem și pe care îmi dorisem să-l atac, urlând după șansa de a mă răzbuna ca o fantomă nesățioasă sau vreun smintit – dar cu toate astea de ce nu pusesem la cale o modalitate de a-l înfrânge, o metodă sau o mașinărie care să-mi asigure o reală superioritate, îngustând măcar enorma prăpastie pe care masivitatea lui o săpa între forțele noastre? Degeaba. Mă trezisem aici jalnic de secătuit. Iar acum, ca să pună capac la toate, tipul mai scosese și un revolver. M-a îmbrâncit din nou, s-a proptit cu brațul întins în umărul meu, iar când am încercat, dintr-un tic-reflex, să îl îmbrâncesc și eu în umăr, am constatat că mă ținea la o distanță prea mare, că nu aveam cum să-i șterg măcar umărul nici cu vârfurile degetelor lungite la maximum, ceea ce mi-a scos din străfundurile memoriei imaginea Motanului Sylvester într-un ring de box cu un cangur. Mintea mea susura: *Nu-i decât un șoarece mare, tăticu*', *un rozător viguros, mare cât un abator, un tocător, un om, un plan, un canal, apocalipsă.*

— Apocapândău, am bălmăjit eu, limbajul revărsându-se din mine fără reținere. Plan-de-canal. Abatophone.

— Am zis marș înăuntru, Chițcăilă.

Sesizase aluzia mea la rozătoare, deși avea auzul slab? Dar, în fond, cine n-ar părea ca un chițcăilă în ochii lui? Fiind atât de masiv, era suficient să ridice doar din umeri pentru ca profilul lui să crească amenințător. Am făcut un pas în spate. Eu aveam Tourette, el avea amenințări. „Mișcă”, a spus el, din nou.

În clipa în care am pășit jos în întunecime, m-a și trosnit în cap cu revolverul.

•

Atât de mulți detectivi mâncaseră trânteală și căzuseră în asemenea stranii și învolburate întunecimi, asemenea felurite și suprarealiste viduri („ceva roșu se zvârcolește ca un microb sub un microscop” – Philip Marlowe, *Somnul de veci),* pe când eu, unul, nu aveam nicidecum cu ce să contribui la această dureroasă tradiție. În schimb, căderea și ridicarea mea prin obscuritate nu se distingea decât prin nefapt, prin abis, prin absență și ciuda mea față de tot. În afară de grăunți. Era un nimic cu grăunți. Un deșert de grăunți. Dar și cât să te poată pasiona niște bobițe fade într-un deșert? Cu cât poate fi mai bine așa, decât fără absolut nimic? Eu sunt din Brooklyn și nu îmi plac spațiile larg deschise, presupun. Și nu vreau să mor. Asta sunt, și n-am ce face.

Pe urmă, mi-am amintit de o glumă, o ghicitoare în genul celor pe care le spune gardistul-de-la-gunoaie, și asta a fost salvarea mea, cântând ca un cor de glasuri diafane și chemându-mă înapoi de pe marginea negrei genuni:

— De ce în deșert nu mori de foame?

— Din cauza *desertului.*

De ce nu voiam să mor sau să plec din New York?

Desert. Mâncare. *Sandviciuri.* M-am concentrat asupra sandviciurilor. O bucată de timp, n-a mai existat altceva în afara lor, și am fost fericit. Sandviciurile erau cu mult mai bune decât deșertul de grăunți.

— Lionel?

Era vocea lui Kimmery.

•

— Mhrrggh.

— Ți-am adus pantofii.

— Oooh.

— Cred că ar trebui să plecăm. Te poți ține pe picioare?

— Rrrssp.

— Sprijină-te de zid. Încet, cu grijă. O să chem un taxi.

— Taxitaxtaxi.

Când mi-am recăpătat cunoștința, pâlpâind din pleoape, despicam parcul din East Side spre West, trecând cu taximetrul printr-un canal din piatră boltit cu frunziș, în timp ce capul meu se rezema de umărul osos al lui Kimmery. Se căznea să mă încalțe, ridicându-mi pe rând picioarele ca de plumb, apoi legându-mi șireturile. Cum mâinile ei erau mici, iar pantofii mei mari de tot, acțiunea aceasta semăna destul de mult cu înșeuarea unui cal muribund. Din poziția asta, vedeam autorizația taximetristului – numele lui era Omar Dahl, ceea ce putea favoriza ticuri pe care n-aveam cum să le stăpânesc în halul în care eram – și aveam vizibilitate în sus prin geamul lateral. Pentru câteva clipe, am crezut că ninge și totul mi s-a părut prețios și distant – Central Park într-un glob cu ninsoare. Pe urmă, mi-am dat seama că ningea și în mașină. Grăunții, din nou. Am închis pleoapele.

•

Apartamentul lui Kimmery era pe 78th Street, într-un bloc de locuințe vetust, formidabil de degradat și real după poleiala din East Side, în special holul acela distopic și sinistru al imobilului de pe Park Avenue, 1030. M-am ridicat și m-am deplasat prin forțe proprii până la lift, unde doar Kimmery mi-a ținut ușile ca să urc, ceea ce mi-a convenit perfect – fără portari. Am suit până la etajul 28 într-o cabină goală, iar Kimmery stătea lipită de mine, de parcă am mai fi fost încă în taxi. Nu mai aveam nevoie de susținere ca să mă țin pe picioare, dar nici n-am făcut nimic ca să-mi afirm independența. Capul îmi zvâcnea de durere – în locul unde mă trosnise Omul-Pierogi, aveam parcă senzația că încerca să-mi crească un singur corn, dar nu putea străpunge la suprafață – iar contactul cu Kimmery era ca un fel de compensație. Pe

etajul ei, Kimmery s-a tras de lângă mine cu mersul acela rapid și nervos pe care îl consideram deja emblema ei de marcă, mărturisirea unui neastâmpăr lăuntric pe care eram gata să-l cultiv și să-l ador, a descuiat ușa locuinței cu o asemenea frenezie, încât m-am întrebat dacă nu i se păruse poate că fusesem urmăriți.

— Te-a văzut malacul? am spus eu, când am intrat în casă.

— Poftim?

— Malacul. Ți-e teamă de malac?

Am simțit o amintire corporală și m-am cutremurat din toate mădularele. *Nu mă prea țineau încă balamalele,* cum ar fi spus Minna.

S-a uitat straniu la mine.

— Nu, a zis ea, doar că eu – am subînchiriat aici ilegal. Și există persoane în clădirea asta care nu se mulțumesc să-și vadă de treburile lor. Ar fi bine să stai jos. Vrei niște apă?

— Sigur, am spus eu, privind în jur. Unde să stau jos?

Locuința ei consta dintr-un vestibul scurt, o bucătărie minusculă – mai mult un fel de carlingă pentru astronauți, dotată pentru gătit mâncarea – și o încăpere centrală spațioasă, cu podea din poliuretan în care se oglindea vasta panoramă urbană nocturnă luminată de lună, înrămată într-o fereastră înaltă, fără perdele. Imaginea astfel reflectată nu era întreruptă de vreun covor sau mobilier, doar câteva cutii modeste vârâte prin colțuri, un mic casetofon portabil și un teanc de benzi, plus o pisică mare care stătea în mijlocul odăii, privind cu scepticism intrarea noastră. Pereții erau goi. Locul de dormit consta dintr-o saltea turtită pe care Kimmery o pusese direct pe jos în holișorul unde stăteam noi acum, imediat lângă ușa dinspre palier. Spațiul acolo fiind atât de strâmt, era inevitabil să nu călcăm pe saltea.

— Ia-o înainte și așază-te pe pat, a zis ea, zâmbind în colțul gurii.

Lângă pat, erau o lumânare, o cutie cu șervețele de hârtie și un mic teanc de cărți ieftine. Era un loc intim, un cartier general. Mă întrebam dacă făcea des pe gazda – aveam senzația că eram probabil prima persoană care vedea cum arăta interiorul locuinței ei.

— Dar de ce nu dormi înăuntru, acolo? am spus eu, arătând spre camera mare și goală.

Cuvintele mi-au ieșit din gură cleioase și prostești, cum ar fi vorbit în vestiar un boxer învins, sau un actor transpus în pielea unui boxer învins. Mintea mea tourettică prefera precizia, muchiile mai tăioase. Simțeam că sindromul meu dădea semne de viață.

— Se uită lumea înăuntru, a zis Kimmery. Nu mă simt confortabil.

— Poți să-ți pui perdele, am gesticulat eu spre fereastra mare a camerei.

— E prea mare. Nu-mi place deloc încăperea aia. Nu știu de ce, a completat ea, regretând parcă faptul că mă adusese acolo. Stai jos. O să-ți aduc niște apă.

Toată garsoniera consta din încăperea care nu-i plăcea ei. Kimmery prefera să locuiască în vestibul. Dar m-am decis să nu mai comentez nimic despre asta.

Ceva, totuși, îmi convenea și mie în acest mod de a utiliza spațiul locuinței, ca și cum Kimmery m-ar fi adus intenționat aici ca să mă pot ascunde, știind că aveam motive să mă tem, probabil, de orizontul citadin, de lumea influentă a conspirațiilor și a portarilor care era Manhattanul.

M-am așezat pe patul ei, cu spatele lipit de perete, cu picioarele întinse peste saltea, atingând podeaua cu pantofii. Prin salteaua subțire ca o clătită, fundul mi s-a lipit de planșeu. Kimmery îmi făcuse nod dublu la șireturi. Am reflectat încurcat la acest detaliu, l-am folosit pentru a verifica astfel în ce măsură îmi recăpătasem acum luciditatea, lăsându-mi mintea obsesivă să jongleze

cu încâlceala complexă a nodurilor și îngăduind memoriei mele stroboscopice să revizualizeze imaginile cu Kimmery trăgându-mă de picioare în taxi. Îmi imaginam că simțeam urma loviturii în craniu și limbajul dereglat curgând într-o nouă direcție prin această topografie interioară modificată, iar cuvintele sunau *sandviciuri sandviciuri îngheață înghețata țărână în țărână* și așa mai departe.

Am decis să-mi distrag atenția uitându-mă la teancul de cărți de lângă pat. Prima dintre ele se numea *Înțelepciunea insecurității* de Alan Watts. Vârât bine înăuntru ca un uriaș semn de carte era un pliant, o foaie lucioasă îndoită în trei. Am tras pliantul afară. Era o reclamă pentru *Yoshii's,* un centru de reculegere de inspirație budistă-zen și un restaurant japonez-thailandez la marginea șoselei, pe coasta sudică a statului Maine. Numărul de telefon de sub harta rutieră schematică de pe spatele pliantului era încercuit cu un pix albastru. Titlul de pe fața pliantului spunea: O OAZĂ DE LINIȘTE.

Oază de ozon.

Osanale osuare.

Motanul a venit din camera principală și, postându-se pe coapsele mele lungite peste saltea, a început să-mi frământe carnea de pe picioare cu labele din față, ghearele pe jumătate retractate făcând *poca-poca-poca* pe materialul pantalonilor. Pisica era albă cu negru și avea o mustață *à la* Hitler, iar când în cele din urmă a observat că aveam și eu o față, a mijit ochii la mine. Îndoind pliantul, l-am băgat în buzunarul de la haină, apoi mi-am scos haina și am pus-o pe colțul patului lui Kimmery. Motanul s-a apucat din nou să-mi frământe coapsele cu labele.

— Probabil că nu-ți plac pisicile, a zis Kimmery, revenind cu două pahare cu apă.

— *Pisicuțăpuipuicuță,* am spus eu, pradă unui tic tâmpit. *Supă cremă sandvici salată.*

— Ți-e foame?

— Nu, nu, am zis eu, deși poate că mi-era. Și să știi că-mi plac pisicile.

Dar mă abțineam să o ating cu mâinile, temându-mă să nu mă apuce vreo obsesie – fiindcă exista riscul să încep să-i frământ și eu corpul cu degetele și să o imit cum toarce inegal, cârâit.

•

Eu nu-mi pot lua nicio pisică, deoarece apucăturile mele le scot din minți pe feline. Știu asta, fiindcă am încercat odată. Am avut o pisică gri și mlădioasă, doar jumătate ca mărime în comparație cu motanul lui Kimmery. O chema „Găina", pentru că scotea niște sunete ca un fel de ciripit-uguit, iar la primele adulmecări de investigație prin casă mișcările ei mi-au amintit de o orătanie ciugulind prin ogradă. S-a bucurat inițial că îi dădeam atâta atenție și că o mângâiam așa de mult. Torcea și se împingea în palma mea când o giugiuleam, savurând farmecul răsfățului. Căutam să îmi cizelez, cum puteam mai bine, pornirile de a o dezmierda, netezindu-i frumos blănița de pe grumaz, frecându-i obrajii înspre lateral, deoarece mă gândeam că gestul îi amintea de alintările din vremea când era pisoiaș, sau de cine-știe ce alte senzații delicioase, care le fac pe feline să se topească de plăcere când le mângâi așa. Dar, de la bun început, Găina s-a arătat derutată de felul cum smuceam repetat din cap, de vorbele rostite alandala, de lătrăturile mele. Întorcea capul vrând să vadă la ce sărisem așa, ce voiam să prind din aer cu mâna. Găina recunoștea acele apucături – se presupunea că erau apanajul *ei.* Nu se simțea niciodată liberă să se relaxeze. Înainta cu precauție spre poala mea, un lung joc de jumătăți de măsură și impedimente imaginare, până să ajungă să se instaleze comod. Iar atunci scoteam un șir de țipete sacadate și loveam în perdea.

Mai grav, manifestările ei de bucurie când o mângâiam au devenit un punct focal pentru diverse

jocuri tourettice de bruște întreruperi. Găina torcea și mă împingea în mână, la care eu începeam să o mângâi pe boticul neted, ca de rechin. Ea se rezema în palma mea, eu apăsam și mai tare, până când se arcuia toată între degetele mele, gata să se răstoarne din picioare. Și atunci intervenea ticul – îmi retrăgeam mâna. Alteori, mă apuca obsesia să o urmăresc prin apartament, întinzând mâna să o prind atunci când ea voia să se furișeze nevăzută; mă țineam tiptil după ea, deși era limpede că, asemenea tuturor pisicilor, și Găina prefera să vină *ea* după mine. Sau aveam ideea fixă de a explora limitele plăcerii ei de a fi mângâiată – oare va continua să toarcă și dacă o frecam pe blană în răspăr? În timp ce aș gâdila-o pe obraji, m-ar lăsa oare ca simultan să o înhaț de coada aceea lungă, care părea sacrosanctă pentru ea?! Mi-ar da voie oare să îi curăț ochii puchinoși după somn? Răspunsul era adesea afirmativ, dar exista un preț. Ca și cum ar fi fost o păpușă-voodoo, începusem să insuflu mania ticurilor în micul meu duplicat viu: Pisica- Tourettică. Dintr-o pisică obișnuită, ajunsese un ghemotoc sperios și neîncrezător, cu reacții ciudate, tresărind speriată sau devenind agresivă. După șase luni, a trebuit să-i găsesc un alt cămin, donând-o unei familii de dominicani din clădirea învecinată. Noii stăpâni au reușit să o înzdrăvenească la loc, lăsând-o întâi să-și lingă rănile un timp, pitită în spatele plitei.

•

Cotoiul nazist continua să râcâie bucle de urzeală din pantalonii mei, încăpățânându-se probabil să reinventeze pe cont propriu celebrul „arici” Velcro. Între timp, Kimmery s-a întors cu apa, în două pahare pe care le-a pus pe podea lângă picioarele mele. Deși în vestibul era aproape întuneric – aveam lumină atât de la bolta cerului reflectată în încăperea din spatele nostru, cât și de la becul chior din vestibul –, Kimmery își dăduse jos ochelarii pentru prima oară, iar ochii ei păreau

tandri, micuți și iscoditori. Aplecându-se, s-a așezat, trăgându-se în sus pe saltea până a ajuns cu spatele lipit de perete, astfel că acum arătam amândoi ca acele unui ceasornic pe cadranul podelei, cu pantofii spre centru. Potrivit ceasului pe care îl formam noi, era ora patru. Mă abțineam să nu mă întind spre miezul-nopții.

— Locuiești de mult timp aici? am întrebat eu.

— Știu, arată de parcă aș fi în tranzit, a zis ea. M-am mutat acum o lună. Tocmai m-am despărțit de un tip. E destul de evident, nu-i așa?

— Omul-cu-Oreo?

Mi-am imaginat un cowboy cu fața zbicită de vânt și soare, postat pe fundalul unui apus de soare, ducând un biscuit la buze, ca pe o țigară. Pe urmă, ca o compensație frenetică, mintea mea a plăsmuit imaginea unui nătărău chinuit, cu niște lentile la ochelari cât fundul de sticlă, zgâindu-se la niște firimituri de biscuiți printr-un microscop, încercând să discearnă numerele lor de serie.

— Îhî, a zis Kimmery. O prietenă urma să se mute, așa că mi-a cedat mie garsoniera asta. Nu-mi place deloc. Aproape că nici nu stau aici.

— Dar unde, atunci – la Zendo?

A mișcat afirmativ din cap. „Sau la cinema”, a completat ea.

•

Nu mă prea necăjeau ticurile, și asta din vreo două motive. Primul era însăși persoana lui Kimmery, care continua să aibă asupra mea efectul unui balsam nemaiîntâlnit, chiar și la acea oră târzie. Al doilea motiv se referea la ziua aceea, cu seria tumultuoasă de indicii încâlcite, vizita mea catastrofală la Zendo; pista aceea suplimentară din creierul meu avea mult de lucru ca să înșire mărgelele împreună pe același fir, ordonând frumos șiragul: Kimmery, portarii, Matricardi și Rockaforte, Tony și Seminole, Călugării-importanți, Gerard Minna și asasinul. Asasinul lui Minna.

— Ai încuiat ușa? am spus eu.

— Tu chiar ești speriat, a zis Kimmery, făcând ochii mari. Ți-e frică de… ăăă… de uriaș.

— Nu l-ai văzut? am spus eu. Malacul care m-a scos afară?

N-am mai menționat ce s-a întâmplat în continuare. Și-așa mi-era rușine de faptul că tocmai ea, Kimmery, trebuise să mă oblojească.

— Și chiar e *uriaș*?

— Păi, cum se numește chestia asta?

— Gigantismul e o boală genetică, nu?!

— Da, așa cred. Statura, la el, nu este ceva *dobândit.*

Am pipăit cu o mână locul dureros de pe suprafața capului, ținând cealaltă mână lateral, ignorând impulsurile repetate de a imita mișcările pisicii care continua să hârșâie cu labele pe pantalonii mei. În schimb, îmi plimbam degetele peste cuvertura urâtă, lucrată manual, de pe salteaua lui Kimmery, trasând dâra neregulată și dizgrațioasă a cusăturilor.

— Probabil că n-am observat, a spus ea. Eram absorbită, știi – în poziția șezând.

— Nu l-ai mai văzut niciodată până acum?

A scuturat din cap.

— Dar nici pe tine nu te-am mai întâlnit până astăzi. Trebuia să-ți fi spus, probabil, să nu aduci asemenea indivizi la Zendo. Și să nu faci gălăgie. Acum, am pierdut practic toată prelegerea.

— Doar nu vrei să spui că prelegerea a continuat?

— Ba da, de ce nu? Sigur, după ce tu și prietenul tău *uriașul* ați ieșit.

— De ce n-ai rămas acolo?

— Fiindcă puterea mea de concentrare nu este prea bună, a zis ea, cu o amărăciune filosofică acum. Cine este cu adevărat *Zen* poate rămâne imperturbabil la orice incidente, cum a făcut Roshi. Și *Wallace,* a adăugat ea, rotind ochii în cap.

Am avut tentația să îi amintesc că se urnise din loc, ca să nu fie călcată în picioare, dar n-ar fi fost decât o obiecție printre mii de altele.

— N-ai înțeles, am spus eu. Nu eu l-am adus la Zendo. Nimeni nu știa că urma să vin acolo.

— Mda, probabil că te-a urmărit, a spus ea, ridicând din umeri, nevrând să se certe.

Pentru ea, părea mai mult decât evident faptul că uriașul și eu eram fenomene duale. Eu eram cauza prezenței lui la Zendo, dacă eventual nu purtam chiar răspunderea pentru însăși existența lui.

— Fii atentă, am zis eu. Știu numele american al lui Roshi. Omul acesta nu este cine crezi tu că ar fi.

— Eu nu cred că e nimeni.

— Cum adică?

— Simplu, n-am spus, bunăoară, *Roshi e de fapt Johnny Carson* sau așa ceva. Am spus doar că nu știu.

— OK, dar tipul nu este un maestru Zen. Este implicat într-un omor.

— Asta-i o tâmpenie, a spus ea, pe un ton laudativ, de parcă aș fi vrut să o amuz cumva. În afară de asta, orice om care predă învățătura Zen este un învățător Zen, cred eu. Probabil chiar dacă ar fi un criminal. La fel cum orice om care *șade* și meditează este un ucenic. Chiar și tu.

— Ce nu-i în regulă la mine?

— N-am spus că ceva nu e în regulă la tine, cel puțin dintr-o perspectivă Zen. Exact la asta am vrut să mă refer.

— S-a-nțeles.

— Nu mai fi așa acru, Lionel. Am glumit doar. Sigur nu te deranjează motanul ăla?

— N-are și el un nume?

Felina Hitler se instalase marțial între coapsele mele, torcea în ritmuri frânte și începuse să facă mici clăbuci de salivă în colțurile gurii.

— Raft, dar nu-l strig niciodată așa.

— *Raft*?

— Știu, sună absolut stupid. Nu eu i-am dat numele. Eu doar îl am în grijă.

— Vasăzică asta nu e garsoniera ta și ăsta nu e motanul tău.

— Trec cumva printr-o perioadă de criză.

S-a întins să ia paharul cu apă, iar imediat, recunoscător, l-am luat și eu pe al meu: gestul în oglindă zgândărea o firavă mâncărime mentală. Oricum, mi-era și sete. Raft nici nu s-a clintit. „De-asta m-am implicat în Zen", a continuat Kimmery. „Pentru mai multă *detașare*."

— Adică un fel de renunțare, fără garsonieră, fără motan? Cât de detașat poate fi un om?

Vocea mea era irațional de amară. Dezamăgirea mi se furișase în suflet, imposibil de justificat sau de definit exact. Îmi imaginasem, probabil, că mă adăposteam cu Kimmery în refugiul ei ingenuu, în căsuța ei de păpuși din West Side, trei pisicuțe pitite comod. Dar acum înțelegeam despre Kimmery că era o dezrădăcinată, o străină și ea în acest spațiu. Casa Omului-Oreo era locuința ei sau posibil ca Zendo să fi fost căminul ei, așa cum era sediul L&L pentru mine, așa cum culcușul motanului *Raft* se găsea, de asemenea, altundeva. Niciunul dintre noi trei nu se putea duce în acele locuri, așa că ne ghemuisem aici laolaltă, evitând camera mare și pădurea de zgârie-nori.

Acum, înainte ca ea să apuce să-mi răspundă, am emis un tic zgomotos – *„detașat-atașat*!" Am încercat să mă blochez, să întrerup mania ticurilor ducând la buze paharul cu apă, exact când nu m-am mai putut abține deja să nu urlu în pahar, înfiorând suprafața apei cu răsuflarea mea: *„Raft-în-rafting*!"

— Oho! a exclamat Kimmery.

N-am spus nimic. An înghițit apa lacom și am început să pipăi din nou cusăturile cuverturii, sperând să-mi răsfir eul tourettic prin urzeala țesăturii.

— Spui chestii de-a dreptul ciudate când ești supărat, a zis ea.

— Nu sunt – am sucit gâtul și am pus paharul cu apă, jos, pe podea. De data asta, l-am împins pe Raft, care s-a uitat în sus spre mine, cu ochi sastisiți. Nu sunt supărat, am negat eu.

— Dar ce-i cu tine, atunci?

Pusese întrebarea pe un ton neutru, fără sarcasm sau teamă, ca și cum voia cu adevărat să afle răspunsul. Ochii ei nu mai mi se păreau mici fără ramele negre din jurul lor. Arătau la fel de rotunzi și scormonitori ca ochii motanului.

— Nimic – cel puțin dintr-o perspectivă Zen. Mai zbier, uneori. Și ating lucrurile. Și număr lucrurile. Și mă gândesc prea mult la ele.

— Am auzit parcă de chestia asta.

— Înseamnă că ești excepția de la regulă, dacă spui că ai auzit.

Întinzând mâna spre poala mea, a mângâiat motanul pe cap, abătându-i atenția de la starea de contemplație interogativă în care fusese cufundat. Raft strângea acum ochii tare și, lungind gâtul, se îndesa cu creștetul în palma ei. Ce mult mi-ar fi plăcut să fiu în locul motanului.

— Nu vrei să afli numele real al lui Roshi? am spus eu.

— De ce să vreau?

— Poftim?

— Doar poate dacă ai fi în stare să mă șochezi de-adevăratelea, spunându-mi, de pildă, că e J.D. Salinger. Altminteri, de ce-ar conta? Adică, mi-e totuna dacă îl cheamă Bob sau Ed ori mai-știu-eu-cum, înțelegi?

— Gerard Minna, am spus eu, dorindu-mi ca numele acesta să o impresioneze la fel de mult ca Salinger, dorindu-mi să înțeleagă tot. Este fratele lui Frank Minna.

— OK, dar cine-i Frank Minna?

— E tipul care a fost omorât.

În mod straniu, aveam un nume pentru el acum, un nume explicit, teribil, adevărat: *tipul-care-a-fost-omorât.* Pe când, înainte, n-aș fi putut niciodată răspunde la acea întrebare, sau dacă aș fi început să răspund n-aș fi dus niciodată enunțul până la capăt. Frank Minna este regele secret din Court Street. Frank Minna este un cărăuș și un palavragiu, un cuvânt și un gest, un detectiv și un măscărici. *Frank Minna c'est moi.*[29]

— Oh, ce groaznic.

— Da.

Mă întrebam dacă voi putea vreodată să îi mărturisesc cât de groaznic era.

— Adică, vreau să spun că în viața mea n-am auzit ceva mai oribil, pe cuvânt.

Kimmery s-a aplecat mai aproape, alinând motanul, nu pe mine. Dar mă simțeam alinat și eu. Apropierea dintre ea și mine creștea, pe măsură ce Kimmery începea să înțeleagă. Poate că acest cămin așteptase exact acest moment, prezența mea, povestea mea, pentru a deveni un spațiu real, ieșind din provizorat. Aici, Minna putea fi jelit cum se cuvenea. Aici, puteam afla curmarea suferinței mele, răspunsul la enigma legată de Tony și Clienți, motivul pentru care trebuise ca Minna și Ullman să moară, locul unde plecase Julia, cine era Bailey, și tot aici mâna lui Kimmery se va muta de pe capul motanului pe coapsa mea, iar eu nu voi mai avea ticuri niciodată.

— Și-a trimis fratele la moarte, am spus eu. I-a întins o cursă. Am auzit când s-a întâmplat. Numai că deocamdată nu știu care a fost motivul.

— Nu înțeleg. Cum adică „ai auzit"?

— Frank Minna purta un microfon ascuns, când a intrat în Zendo. Am auzit discuția dintre el și Gerard. Erai și tu acolo, în clădire.

Mi-am amintit cum recitisem la un moment dat nota de supraveghere, încercând să mă decid dacă să o declar pe Kimmery *fată* sau *femeie,* iar mâna cu care scriu a început să-mi zvâcnească, repetând

gestul radierii cuvântului, peste firele moi ale cuverturii ei.

— Când?

— Ieri, am spus eu, deși acum mi se părea că trecuse mult timp de atunci.

— Păi, e imposibil. A fost probabil altcineva.

— Spune-mi de ce.

— Roshi a făcut legământul tăcerii, a șoptit ea, de parcă și ea ar fi rupt un asemenea legământ în acest moment. Nu a mai scos niciun cuvânt de cinci zile. Așa că nu se poate ca el să fi fost tipul pe care l-ai auzit vorbind.

De data asta, chiar îmi închisese gura. Era logica Omului-cu-Oreo, invadându-mi enigma morală. Sau o altă șaradă Zen: Cum se aude un călugăr mut când își condamnă fratele la moarte?

Cu cât călugărul e mai tăcut, cu atât flecăreala e mai stridentă mă gândeam eu, amintindu-mi de conversația interceptată în căști.

— N-aș fi crezut niciodată că te ocupi de *filarea* persoanelor, a zis ea, tot în șoaptă, imaginându-și poate că montasem deja în cameră un microfon ascuns. Urmăreai să-l compromiți pe acest Frank despre care îmi povestești?

— Nu, nu, nu. Frank a vrut să ascult în căști conversația.

— Voia să fie prins?

— El *n-a făcut nimic.* Doar că i-a luat gâtul frate-său, călugărul mut.

Deși mă privea cu scepticism, Kimmery continua să scarpine motanul pe grumaz și pe cap, în timp ce acesta se lăfăia nestingherit în poala mea. Nu doar uzualele motive panicarde mă împingeau acum să ignor senzațiile captivante, torsul și căldura indusă de scărpinat acolo jos. Îmi înăbușeam două tipuri diferite de reacții, două posibile moduri de a împunge și eu. Continuam să nu-mi iau ochii de la fața lui Kimmery.

— Cred că faci niște confuzii, a zis ea, cu blândețe. Roshi este un om foarte gentil.

— Ei, bine, Gerard Minna este un huligan din Brooklyn, am spus eu. Și te asigur că avem de-a face cu una și aceeași persoană.

— Hmmm. Nu știu ce să zic, Lionel. Roshi mi-a povestit odată că el n-a fost niciodată în Brooklyn. E originar din Vermont sau Canada, în fine, așa ceva.

— Maine, cumva? am întrebat eu, gândindu-mă la pliantul de reclamă pe care îl strecurasem pe furiș în haină, centrul de reculegere de pe malul apei.

A ridicat din umeri.

— N-am idee. Ar trebui să mă crezi pe cuvânt, totuși, când îți spun că nu e din Brooklyn. Roshi este o persoană foarte importantă, a precizat ea pe un ton ce insinua că între cele două noțiuni ar exista o incompatibilitate reciprocă.

— *Mănâncă-mă Roshi-Brooklyn*!

Ticul era consecința purei frustrări. Ca să pot armoniza percepțiile ei cu ale mele, trebuia nu numai să construiesc un univers de cunoaștere, ci și să demolez un altul, preexistent. Oricine afișa vagi înclinații Zen devenea pentru ea impecabil. Iar Gerard Minna, grație gestului ordinar de a se fi ras pe țeasta probabil deja chelboasă, se afla în siguranță într-un panteon sacrosanct.

Tocmai Gerard, care avea sfruntata neobrăzare de a se dezice de cartier.

— Lionel?

Am înșfăcat paharul, am sorbit o înghițitură de apă, evitând să mă uit în ochii lui Kimmery.

— Ce simți când faci așa? a zis ea. Adică, la ce te gândești în momentul acela?

Era foarte aproape de mine acum, așa că am cedat complet și m-am înclinat spre umărul ei, tapotându-l iute de cinci ori la rând cu două degete lipite. Pe urmă, am mutat paharul cu apă pe podea și m-am aplecat în față, forțându-l pe motanul Raft, la fel de plictisit și buimac de plăcere, să-și ajusteze din nou poziția în poala mea, timp în care

eu i-am îndreptat gulerul lui Kimmery, folosindu-mă de ambele mâini. Materialul era pleoștit, așa că m-am căznit să îl aranjez trăgând în sus, ca și cum ar fi fost apretat, punând vârfurile gulerului pe „poante”, ca picioarele unei balerine. Și mintea mea râșnea: *Tu ce simți și ce gândești și te gândești că simți,* și menuetul acesta a devenit fundalul sonor pe care se derula inflexibila, necesara mea joacă de-a gulerul.

— Lionel? a spus ea, dar nu mi-a împins mâinile la o parte.

— Cumințel, am spus eu încetișor, cu privirea în jos. Crezi-mămie Feely.

— Ce înseamnă cuvintele?

— Sunt doar cuvinte. Nu înseamnă nimic.

Întrebarea m-a deprimat un pic, mi-a luat vântul din pupă, iar asta era bine: am putut să îi las gulerul în pace, să-mi astâmpăr degetele forfotitoare.

Kimmery m-a atins pe una dintre mâini, doar în trecere, în timp ce mi-o retrăgeam. Dar devenisem imun la ea acum. Nu mai avea darul de a-mi obloji ticurile, iar atenția pe care începuse să le-o acorde era umilitoare. Trebuia să redau acestui gen de interogatoriu o bază oficială. Stând aici torcând de plăcere la fel ca motanul din poala mea nu rezolva nimic. În oraș, dincolo de ușă, un ucigaș mătăhălos bântuia fără frică, iar misiunea mea era să-i dau de urmă.

— Ce știi despre Park Avenue, 1030? am spus eu, reluându-mi investigația, ancheta îndreptățită.

— Te referi la blocul acela mare de apartamente?

Mâna ei revenise prefirându-și degetele prin blana motanului Raft, trupul ei era și mai aproape de al meu.

— Blocul mare, am spus eu. Da.

— Mulți dintre ucenicii lui Roshi lucrează acolo, a zis ea cu dezinvoltură. Muncesc la

bucătărie, fac curățenie, lucruri dintr-astea. Ți-am povestit deja, ai uitat?

— Portari? Sunt – și portari?

Sindromul meu tânjea să îi numească portjartiere, port-scule, participii. Scrâșneam din dinți.

Kimmery a ridicat din umeri.

— Probabil. Eu n-am fost niciodată acolo. Lionel?

— Da?

— Tu n-ai venit la Zendo fiindcă te-ar fi interesat de fapt budismul, nu-i așa?

— Presupun că lucrul acesta era evident deja.

— Este evident.

Nu prea știam ce să spun. Viziunea mi se îngustase într-un punct fix, nu mă mai gândeam decât la Frank și Gerard, la locurile unde trebuia probabil să merg pentru a-mi încheia investigația. Mă ferecasem în mine însumi, opac la tandrețea lui Kimmery față de mine, ba chiar izolasem departe de mine și propria-mi tandrețe față de ea. Kimmery era un martor incompetent, asta pe lângă faptul că îmi distrăgea atenția. Iar eu eram un detectiv care îmi găseam singur o sumedenie de motive de a-mi distrage singur atenția, prea multe, oricum.

— Ai venit să perturbi ordinea, a spus ea.

— Am venit *din cauză că* ordinea a fost perturbată, da.

Kimmery freca în răspăr blana de pe spatele motanului, întărâtându-mi simțurile. Am pus mâna pe Raft pentru prima oară, am împins la o parte degetele lui Kimmery din haosul firelor de păr răsculate de ea, și am netezit blănița frumos la loc.

— În fine, eu mă bucur oricum că te-am cunoscut, a spus ea.

Am scos un sunet, jumătate câine, jumătate pisică, ceva de genul *„Hciarff*”.

Mâinile noastre s-au atins în blana motanului, mâinile lui Kimmery pregătindu-se să zbârlească

zona pe care eu tocmai o netezisem ordonat, mâinile mele alunecând preventiv dedesubt pentru a-mi apăra lucrarea. Numai un motan mare și indolent ca Raft putea suporta așa ceva; Găina ar fi zbughit-o deja în cealaltă parte a camerei, lingându-se meticulos ca să-și îndrepte blănița la loc.

— Ești straniu pentru mine, a zis Kimmery.

— Tu n-ai nicio vină, am spus eu.

— Nu, dar am spus „straniu” în sensul bun al cuvântului.

— Ah.

Mă trăgea de degete, așa că o trăgeam și eu de degete, în mod sistematic, mâinile noastre se încâlceau, fojgăiau pe motanul ca o saltea inofensivă dedesubt, un pat vibrând ca somierele dintr-un hotel ieftin.

— Poți să spui orice vrei, a șoptit Kimmery.

— La ce te referi?

— La cuvinte.

— Nu prea simt nevoia de cuvinte, atunci când mâna ta mă mângâie așa.

— Îmi place.

— Să mângâi?

Mângâie umeri, mângâie pinguini, mângâie-o pe Kimmery – cui nu-i place să mângâie?! De ce nu i-ar plăcea și ei? Dar această vagă întrebare era tot ce-mi trecea prin minte. Nu eram straniu doar în ochii ei, eram straniu și în ochii mei în acea clipă: trăgând, legănat, rezistent. Contulburat.

— Da, a spus ea. Pe tine. Aici…

Bâjbâind cu degetele pe peretele din spatele ei, a stins lumina. Am rămas conturați încă în alb, strălucirea Manhattanului picurând înăuntru din camera mare. Pe urmă, a venit mai aproape: era douăsprezece fără un minut. La un moment dat, în timp ce Kimmery încerca să își facă loc lângă mine, motanul, zgâlțâit din apatia lui, s-a ridicat și, neranchiunos, și-a văzut de drum.

— Așa-i mai bine, a zis ea, pe un ton neajutorat, de parcă ar fi citit dintr-un scenariu.

Distanța dintre noi se îngustase, însă distanța dintre mine și mine era enormă. Clipeam des în lumina difuză, privind drept înainte. Acum mâna ei era pe coapsa mea acolo unde fusese motanul. Cu un gest reflex, degetele mele se jucau delicat pe locul omolog de pe piciorul ei.

— Da, a zis ea.

— Se pare că nu reușesc să-ți captez interesul față de cazul meu.

— Oh, ba nu, mă interesează mult, a zis ea. Doar că – e dificil să vorbești despre lucruri care sunt importante pentru tine. Cu o persoană nouă. Toți oamenii sunt atât de stranii, nu ți se pare?!

— Cred că ai dreptate.

— De aceea, întâi trebuie să poți avea încredere în ei. Fiindcă totul capătă sens după o vreme.

— Vasăzică asta faci tu cu mine?

A încuviințat, aplecând bărbia spre piept, după care și-a rezemat capul pe umărul meu.

— Dar tu nu-mi pui nicio întrebare despre mine.

— Îmi pare rău, am spus eu, surprins. Probabil – probabil că nu știu de unde să încep.

— Păi, vezi, exact la asta mă refeream și eu.

— Da.

Nu a trebuit să-i întorc fața spre mine ca să o sărut. Fața ei era deja acolo când m-am întors spre ea. Buzele ei erau mici, moi, un pic cojite. Nu mai sărutasem niciodată o femeie, fără să nu fi băut înainte câteva pahare. Și nu mai sărutasem niciodată o femeie care să nu fi băut înainte câteva pahare. În timp ce savuram gustul ei, Kimmery desena cercuri cu degetul pe piciorul meu, iar eu făceam la fel pe piciorul ei.

— Tu faci tot ce fac eu, a șoptit ea, cu buzele lipite de buzele mele.

— Nu simt neapărat nevoia, am spus eu din nou. Asta atunci când suntem așa de aproape.

Era adevărat. Nicicând nu mă descotoroseam mai bine de ticuri, decât în asemenea situații: excitat, lipit de trupul altei persoane, ieșindu-mi din propriul trup. Dar la fel cum Kimmery reușise cumva să mă scape de ticurile verbale zgomotoase, acum mă simțeam liber să încorporez un element al sindromului Tourette în pipăielile noastre, ca și cum Kimmery ar fi încercat să stabilească o nouă înțelegere între cele două creiere nemulțumite din mine.

— E OK, a zis. Ar trebui să te bărbierești, totuși.

Ne-am sărutat, așa că n-am putut replica, nu voiam s-o fac. M-a apăsat ușor cu degetul mare pe proeminența mărului lui Adam, un gest pe care nu prea aveam cum să i-l întorc. Am mângâiat-o, în schimb, pe ureche și pe maxilar, îndemnând-o să vină și mai aproape. Pe urmă, mâna ei a căzut mai jos, și a mea la fel, iar în acel moment am simțit că mâna și mintea mea își pierd particularitatea, acuitatea, semnificația, devenind în schimb nebuloase de luciditate generală, visătoare și maleabile, cedând în fața curiozității. Mâna mea nu mi se mai părea întru totul *mână,* ci un fel de mănușă de baseball, sau palma lui Mickey Mouse, ceva vast, țesit, moale. Nu am urmărit numărătoarea acolo unde o mângâiam. Am întreprins o cercetare generală, o tandră prelevare de mostre.

— Ești excitat, a murmurat ea.

— Da.

— E OK.

— Știu.

— Am vrut doar să menționez asta.

— OK, da.

Mi-a descheiat șlițul pantalonilor. Bâjbâind cu degetele și eu, am dat peste un cordon subțire înnodat în jurul beteliei pantalonilor ei. Nu puteam să-l desfac cu o singură mână. Răsuflăm unul în gura celuilalt, buzele noastre lipindu-se sau dezlipindu-se într-o permanentă alunecare, nasurile

strivite. Am găsit o intrare prin spatele cordonului înnodat și i-am scos bluza din pantaloni. Am pus degetul pe buricul ei, pe urmă am descoperit liziera aspră a părului ei pubian, urmărind conturul cu un deget. Kimmery s-a înfiorat toată și și-a strecurat genunchiul între genunchii mei.

— Poți să mă mângâi acolo, a zis ea.

— Asta și fac, am spus eu, tânjind după precizie.

— Ești așa de excitat, a spus ea. E OK.

— Da.

— E OK. Oh, Lionel, e OK. Nu te opri, e OK.

— Da, am spus eu. E OK.

OK, OK: iată cum ticul lui Kimmery ieșea la iveală în cele din urmă. Nu puteam să mă supăr pe ea pentru asta. Răsucind mâna, am apucat-o cu toată palma, sub bazin. A juisat în timp ce o țineam așa. Kimmery găsise la rândul ei apertura de pe fața chiloților mei. Am simțit două degete contactând o parte din mine prin acea deschizătură, orbul și elefantul. Îmi doream și nu-mi doream totodată să continue, teribil.

— Ești atât de excitat, a spus ea din nou, ca o incantație.

— Îhî.

M-a dislocat, descâlcindu-mă din chiloți și din mine însumi.

— Uoauu, Dumnezeule, dar ești uriaș, Lionel.

— Și curbat, am zis eu, ca să nu mai trebuiască s-o spună ea.

— E normal așa?

— Presupun că arată un pic mai ciudat, am gâfâit eu, sperând să trecem de acel moment.

— Mai mult decât „un pic”, Lionel.

— Cineva – o tipă mi-a spus odată că, la mine, seamănă cu o cutie de bere.

— Am mai auzit de asta, a zis Kimmery. Dar, la tine, nu știu, e ca o cutie de bere care a fost strivită, ca atunci când o dai la reciclare.

Așa pățeam eu. În meschina mea istorie, nu se întâmplase niciodată să fiu dezgolit și să nu aud

ceva despre asta – monștri în monștri. Indiferent ce gândea Kimmery, detaliul respectiv nu a împiedicat-o să mă elibereze de sub chiloți și să mă cuprindă în palmă, ceea ce mă făcea să simt o durere apăsătoare în strânsoarea rece a mâinii ei. Făceam amândoi un circuit: guri, genunchi, mâini și ce țineau ele. Senzația era OK. Am încercat să-mi armonizez mișcarea mâinii cu ritmul mâinii ei, dar n-am reușit. Limba lui Kimmery îmi lipăia bărbia, descoperindu-mi gura din nou. Am scos un geamăt, sunetul nefiind din niciun cuvânt. Limbajul era distrus. Bailey, și el, era plecat din oraș.

— E OK dacă vorbești, a șoptit ea.

— Îhî.

— Îmi place, mmmm, îmi place când vorbești. Când scoți sunete.

— OK.

— Spune-mi ceva, Lionel.

— Ce?

— Adică, spune ceva. Așa cum faci tu.

M-am uitat la gura ei deschisă. Mâna ei mă îmboldea spre o exprimare de orice fel, dar nu verbală. Am încercat să îi distrag atenția în același fel.

— Vorbește, Lionel.

— Ah.

Efectiv, asta era tot ce-mi trecea prin minte să spun. M-a sărutat, răsuflând întretăiat, și s-a tras înapoi, plină de așteptări.

— Mintea-supremă! am zis eu.

— Da! a spus Kimmery.

— *Fonebone*! am răcnit eu.

•

O contribuție-cheie la componența lexicului meu tourettic a venit din partea unui autor de benzi desenate numit Don Martin, pe care l-am descoperit inițial într-un teanc de reviste *Mad* ferfenițite dintr-o cutie din sala de ping-pong din subsolul Orfelinatului St. Vincent, când aveam

vreo unsprezece sau doisprezece ani. Obișnuiam să analizez îndelung desenele lui, încercând să descopăr de ce personajele plăsmuite de el, cu trăsăturile lor caraghios de bombate – ochii bulbucați, nasul borcănat, bărbia, mărul lui Adam, genunchii noduroși, sau limba și degetele alungite, picioarele care fâlfâiau ca flamurile, cu nume ca profesorul Bleent, P. Carter Franit, doamna Freenbeen și domnul Fonebone, aveau darul de a mă răscoli până în adâncul sufletului. Imaginea lui despre viață era exorbitantă și explozivă, capete care se lungeau și se împuținau enorm, chirurgi retezând nasuri, scăpând pe jos creiere, cosând la loc mâini cu dosul în jos, seifuri căzând de sus și prese metalice storcind oameni și făcându-i una cu pământul sau turtindu-i în formă de pachete paralelipipedice, copii înghițind umerașe de haine sau bețe-zburătoare *pogo* și luând forma acelor obiecte. Personajele lui chinuite se mișcau prin cadrele lor cu o voluptate grotescă, încordându-se din răsputeri spre contactul catastrofal cu un furtun de incendiu, palete rotitoare sau poduri mobile, iar comicul naiv al textelor lui se baza de cele mai multe ori pe inversări sau literalități – „Copiii sunt la etaj cu urechile lipite de radio” – sau, în alte cazuri, pe principiul distrugerii efective. *Mad* prefera adesea ca ultimele cadre dintr-o suită de benzi desenate create de Don Martin să fie publicate pe pagina următoare a revistei, așa că în bună parte plăcerea operei lui venea din faptul că nu se știa niciodată dacă deznodământul va figura o poantă vizuală, o remarcă haioasă sau, pur și simplu, imaginea întreagă a unui om căzând de la o fereastră drept în calea unui compactor. Cel mai mult, totuși, îmi amintesc distorsiunea, răsucitura trupurilor desenate de el: personajele acestea se confruntaseră cu dezastre la nașterea lor pe pagină, iar destinele lor, și mai dure ulterior, nu păreau decât adeveriri ale naturii lor esențiale. Pentru mine, lucrul acesta era coerent. Și Fonebone era

coerent, de asemenea. Avea un nume în spatele căruia puteam intra. Pentru o vreme, l-a înlocuit aproape complet pe Bailey, rămânând apoi lesne de identificat oricând în tendința mea de a alipi *phone* sau *bone* la sfârșitul unei fraze.

Când făceam sex cu altă persoană, iar corpul meu începea să aibă convulsii și să se miște mai repede, degetele de la picioare mi se chirceau, ochii mi se roteau în cap, mă simțeam ca un personaj de-al lui Don Martin, un Fonebone, coatele, picioarele crăcănate, penisul bumerang, gâtlejul bolborosind într-un halo de salivă împroșcată și efecte sonore: *Fip, Thwat, Zwip, Sproing, Flabadab.* Mai mult decât Rățoiul Daffy, mai mult decât Art Carney, mai mult decât orice alt simbol al disconfortului meu, desenele lui Don Martin zvâcneau de sugestia că senzația de rupere explozivă era doar sexuală. Deși revista unde își publica desenele făcea imposibilă orice referire fățișă, personajele lui debordau de energii lascive, care trebuiau să se manifeste în schimb prin ticuri și crize, izbucniri și deformări. Toți acei Fonebone ai lui, bieți indivizi urgisiți de soartă, mi-au trasat, se pare, calea de la spasm la orgasm, felul în care inițial sexul potolea ticurile, ca apoi să le înlocuiască, totuși, cu o dublură violentă: ticul enorm. Așadar, poate Don Martin a fost de vină dacă întotdeauna m-am așteptat la o pedeapsă după sex, crispându-mă de teama compresorului sau a loviturii de ciocan ce puteau să urmeze.

Kimmery a simțit probabil acest lucru la mine, spaima că întorcând pagina mi se va dezvălui sinistra urgie din ultimul cadru al benzilor desenate al căror erou eram eu. Un alt aspect legat de Don Martin: niciodată nu folosea același personaj de două ori – fiecare ins plăsmuit de el era un pion inocent fără nicio încărcătură semantică de la un episod la altul, incapabil să-și înțeleagă rolul sau soarta. Un Fonebone era un

substitut, o clonă de unică folosință sau o paiață. Un fraier.

— S-a întâmplat ceva? a zis ea, curmând ceea ce făcea, ceea ce făceam eu.

— Totul e bine. Adică, mai mult decât bine.

— Nu arăți prea bine.

— Un lucru, te rog, Kimmery. Promite-mi că nu te vei mai duce la Zendo. Cel puțin câteva zile.

— De ce?

— Ai încredere în mine, atât, OK?

— OK.

Și odată cu asta, cuvântul ei magic, am isprăvit amândoi cu vorbitul.

•

După ce Kimmery a adormit, m-am îmbrăcat și m-am dus în vârful picioarelor la telefonul care se afla pe podea în camera mare. Motanul a venit după mine. L-am tapotat pe cap de cinci ori, făcându-l instantaneu să toarcă din nou, cârâit și sacadat ca prima oară, după care l-am împins la o parte. Sub ecranul de plastic al aparatului, se vedea numărul de telefon. Am introdus cifrele în telefonul celular al portarului, tresărind la țiuiturile tastelor, care răsunau în liniștea încăperii goale ca niște împușcături muzicale. Kimmery nici nu s-a mișcat, însă, pe salteaua unde dormea, cu brațele larg desfăcute, ca un copil culcat pe spate, imitând un înger în zăpadă. Îmi venea să mă așez în genunchi și să trasez conturul formelor ei, cu vârful degetelor sau cu răsuflarea mea. Dar, nu. Am luat, în schimb, inelul ei de chei, pe care am separat cele cinci chei. Cheia de la apartament era ușor de identificat, iar asta a fost singura pe care i-am lăsat-o – n-avea decât să se descurce cum putea cu vecinii ei suspicioși, pentru a intra în holul de la parter. Am luat celelalte patru chei, gândindu-mă că una dintre ele trebuia să se potrivească la ușa de la Zendo. Ultimele două erau, probabil, de la locuința Omului-cu-Oreo. Pe astea, intenționam să le fac pierdute.

• TAMPONĂRI ȘI REPARAȚII

Priviți-mă acum, la ora unu noaptea, coborând dintr-un alt taxi în fața imobilului Zendo, verificând pe stradă dacă nu m-a urmărit vreo mașină, dacă prin geamul vreunuia dintre automobilele parcate pe strada amorțită nu zăresc vârfuri incandescente de țigară dându-i de gol pe eventualii spioni pitiți înăuntru; mișcându-mă cu mâinile în buzunarele de la haină unde degetele mi-au rămas încleștate pe prezumtive revolvere spre amăgirea inamicului, zgribulindu-mă de frig cu gulerul ridicat ca Minna, nebărbierit și eu acum, tot ca Minna, țăcănind cu pantofii pe trotuar: închipuiți-vă o imagine dintr-o carte de colorat înfățișând personajul Viespea Verde, să zicem. Leit acesta ar fi trebuit să fiu și eu, conturul acela negru al unui bărbat într-un mantou, cu ochi ageri și suspicioși deasupra gulerului de la haină, cu capul vârât între umeri, îndreptându-se spre conflict.

Iată cine eram eu în schimb: același contur de bărbat dintr-o carte de colorat, dar creionat de mâna unui copil nebun sau neglijent sau retardat, dâre barbare în culori tâmpești, un uragan de mânjituri încălcând hotarele care fac ca *omul* să fie distinct de *stradă,* distinct de *lume.* Unele dintre acele culori reprezentau imagini recente de-ale mele legate de Kimmery, proiectându-mă fulgerător înapoi în West Side acum un ceas, dungi și săgeți cu creionul ca niște semnale luminoase pe cerul întunecat al nopții din Central Park. Altele nu erau așa de frumoase, mâzgălituri turbate, maniace – *găsește-omul-omoară-telefon-ce-porcărie-plan* – cu litere de-o șchioapă trasate indolent, ca niște fulgere sau ca flăcările din eșapamentul mașinilor de curse într-un circuit *Hot Wheels*[30] prin spațiul din capul meu. Și scrijelită, înnegrită, maculatura investigației mele smintite întru vinovăție: îmi

imaginam glasurile lor – cei doi frați Minna, Tony Vermonte, Clienții – contorsionate parcă deasupra și în jurul meu, într-un păienjeniș de trădare pe care trebuia să-l străpung și să-l dizolv, o lume aparentă despre care tocmai descoperisem că nu era, de fapt, decât un nor personal pe care îl căram pretutindeni, pe care nu-l văzusem niciodată din exterior. Așadar, traversând strada spre ușa imobilului Zendo, nu semănam poate neapărat cu o singură *Viespe Verde,* ci mai degrabă cu un întreg cuib de viespi ațâțate.

•

Prima mea acțiune a fost să poposesc la ușa de-alături. L-am găsit pe portarul original, Dirk, moțăind pe un taburet.

I-am ridicat capul cu mâna, iar tipul s-a trezit smucindu-se și ferindu-se de atingerea mea.

— Salut! a strigat el.

— Mă mai ții minte, Dirk? am zis eu. Eram afară, într-o mașină. Tu ai venit și mi-ai spus că aveam un mesaj de la „prietenul" meu.

— Oh? Sigur, țin minte. Scuze, făceam și eu ceea ce mi se spusese.

— Sigur, normal. Și presupun că nu-l mai văzuseși pe tip înainte, așa-i – *dirtyworker, dirketyname*?

— Nu l-am mai văzut pe tip înainte, a șuierat el, căscând ochii mari.

— Și era un tip foarte masiv, da?

— Da! a exclamat el, rotind ochii în sus, ca să pară mai convingător.

Pe urmă, a întins mâinile cu palmele în afară, cerșind indulgență. M-am tras un pic în spate, iar tipul s-a ridicat în picioare, netezindu-și haina. L-am ajutat și eu, în special în jurul gulerului. Era prea somnoros sau derutat de întrebările mele, ca să mai obiecteze în vreun fel.

— Te-a uns cu bani sau doar s-a zborșit urât la tine ca să-mi torni mie balivernele alea? am întrebat eu, ceva mai blând.

N-avea niciun rost să-mi vărs furia pe Dirk. Oricum, îi eram vag recunoscător pentru faptul că îmi confirmase existența uriașului. Altminteri, Gilbert, singurul martor sigur pe care îl mai aveam, era la pârnaie. Kimmery începuse să mă facă să mă îndoiesc de ochii mei.

— Un ins malac ca el nu are nevoie să iasă cu banul, a zis Dirk, cu sinceritate.

•

Cu una dintre cheile furate am putut intra. De data asta, mi-am păstrat pantofii în picioare când am trecut prin dreptul sălii și am urcat scările, fără să mă opresc la etajul unde am băut ceai cu Kimmery, ci continuând până sus, unde se aflau camerele personale ale lui Roshi – altfel spus ascunzătoarea lui Gerard Minna. Holurile erau din ce în ce mai întunecoase pe măsură ce urcam, până când pe ultimul palier nu mi-a mai rămas decât să bâjbâi orbește spre o fâșie îngustă de lumină strivită pe sub o ușă bine închisă. Am apăsat pe clanță și am împins ușa spre interiorul încăperii, indignat de frica din mine.

Dormitorul lui afișa integritatea reinventării propriului sine. Odaia era goală, fără niciun mobilier, cu excepția unui raft lung și scund, la perete, o scândură, de fapt, sprijinită pe niște cărămizi, pe care se aflau câteva lumânări, cărți, un pahar cu apă și un mic bol cu cenușă, ornat cu caractere japoneze, probabil un fel de mic sanctuar. Austeritatea spațiului îmi amintea de garsoniera pustie a lui Kimmery, însă m-a deranjat ecoul, nedorindu-mi s-o văd pe Kimmery atât de influențată de fumurile Zen pe care și le dădea Gerard, nedorindu-mi să mi-o imaginez venind cumva în camerele lui de aici, în bârlogul lui. Gerard ședea rezemat de niște perne pe o saltea turtită pe podea, cu picioarele încrucișate, cu o carte închisă pe genunchi, afișând o atitudine calmă, de parcă știa că urma să vin. L-am privit drept în față, poate pentru prima oară în viață – nu

știu dacă mai vorbisem cu el vreodată direct, dacă mă uitasem la el altfel decât pe furiș, când eram adolescent. La flacăra lumânării, am deslușit întâi silueta lui: se făcuse mai fălcos, gâtul i se îngroșase, astfel încât capul chelbos părea că îi crește dintre umerii rotunzi, asemenea capișonului unei cobre. Nu m-ar fi mirat să mă simt copleșit de influența acelei țeste pleșuve, însă, pe măsură ce ochii mei se obișnuiau cu lumina difuză, nu puteam să nu înțeleg că diferența dintre trăsăturile lui și trăsăturile lui Frank Minna echivala cu discrepanța dintre fizionomia lui Brando în *Apocalipsul acum*! și *Pe chei.*

— *Grozăvie grozăvie,* am zis eu, cuprins de un tic. *Puteamsăfifostunrival*!

Sunase ca un cuplet.

— Ești Lionel Essrog, așa-i?

— *Unreliable Chessgrub,* l-am corectat eu.

Ticurile îmi pulsau în gușă. Mă obseda ideea ușii care rămăsese deschisă în spatele meu, așa că zvâcneam acum și din cap, sub impulsul imperios de a privi peste umăr. Portari de tot felul puteau intra pe o ușă deschisă, oricine știa asta.

— Mai este cineva în clădire? am întrebat eu.

— Suntem singuri.

— Te deranjează dacă închid aici?

— Nu, nicio problemă.

Nu s-a clintit din poziția lui pe saltea, ci doar a continuat să se uite imperturbabil la mine. Am închis ușa și am făcut câțiva pași înăuntru, ca nu cumva să mă simt tentat să bâjbâi cu mâinile pe la spate, ca să pipăi suprafața ușii. Privindu-ne în față, ne studiam reciproc prin întunericul străpuns de flacăra lumânării, fiecare reprezentând o figură din trecutul celuilalt, fiecare semnificând pentru celălalt omul dispărut, omul ucis în ziua precedentă.

— Ți-ai încălcat jurământul tăcerii, adineaori, am spus eu.

— Am ieșit din *sesshin,* a zis el. Oricum, ai avut grijă în ședința de azi să curmi concludent liniștea meditației.

— Cred că ucigașul tău plătit poartă răspunderea pentru asta.

— Vorbești fără să gândești, a zis el. Mi-aduc aminte de dificultățile tale în acest domeniu.

Am inspirat adânc. Seninătatea lui Gerard stârnea din mine un uragan de voci compensatorii, mii de posibile țipete și insulte pe care trebuia să le stăvilesc. O parte din ființa mea tânjea să-l ademenească afară din spatele măștii Zen, să-l dezvăluie, pândind din umbră, pe Stăpânul din Court Street, să replăsmuiască din el pe fratele mai mare al lui Frank. Ceea ce mi-a ieșit din gură a fost începutul unui banc, o butadă din adâncul arhivei de glume-la-care-Frank-Minna-a-râs-odată:

— Era cândva un ordin de călugărițe, știi, da?

— Un ordin de călugărițe, a repetat Gerard.

— *Monahophone obișnuit*! – un ordin de călugărițe. Ca un schit. Știi, o sihăstrie.

— Schitul și sihăstria sunt pentru călugări.

— OK, o mănăstire. O *monastire, un monahotarium*! Și toate aceste călugărițe, absolut toate, făcuseră legământul tăcerii, pentru tot restul vieții, da?

Eram emoționat, aveam lacrimi în colțul ochilor, dorindu-mi ca Frank să fie în viață ca să mă poată salva, să-mi spună că auzise deja bancul ăsta. Din păcate, a trebuit să continui. „Doar că o dată pe an una dintre măicuțe are voie să spună ceva. Fac asta pe rând, câte o măicuță pe an. Ai înțeles?”

— Cred că da.

— Bun, vine și ziua cea mare – *Barnamum-mare-măicuța*! *Nălucophone domesticit*! – vine ziua cea mare, toate călugărițele sunt așezate la masă, iar cea care are dreptul să vorbească anul acesta deschide gura și zice „Supa e oribilă”. Celelalte călugărițe se uită unele la altele, dar nimeni nu spune nimic, din cauza legământului de

tăcere, așa că asta a fost tot, se revine la normal. Urmează un alt an de tăcere.

— Un grup foarte disciplinat, a spus Gerard, nu fără admirație.

— Exact. Așadar, peste un an vine ziua aleasă, când e rândul altei călugărițe să vorbească. Stau toate la masă, iar a doua călugăriță se întoarce spre prima și spune: „Nu știu, poate doar mi se pare mie, dar eu nu cred că supa e chiar atât de rea” – și asta a fost tot, tăcere. Încă un an.

— Hmmm. Imaginează-ți ce stări de contemplație poți atinge păstrând tăcerea un an întreg.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. În fine, paginile calendarului flutură întorcându-se unele după altele, iar în ziua specială – *Flutur-thon*! *Fir-ar-ea-de-ușă*! *Fâlfâie*! *Fujisaki*! *Fluturătură-vânt*! – ziua specială vine iarăși. A treia călugăriță, cea care e la rând – *Monaha-phone*! – vasăzică a treia călugăriță se uită la prima călugăriță și la a doua călugăriță, după care spune: „Ciondăneli, ciondăneli, ciondăneli.”

După o scurtă tăcere, Gerard a mișcat din cap și a spus: „Asta a fost poanta, probabil.”

— Știu de clădire, am spus eu, căznindu-mă să-mi recapăt suflul. Și de Fujisaki Corporation.

Fugi-fughetă, am murmurat eu, cu limba în cerul gurii.

— Ah, păi înseamnă că știi multe.

— Da, știu un lucru. Și am făcut cunoștință cu casapul tău. Dar asta ai văzut și tu, când m-a târât afară, pe scări în jos. Mâncătorul-de-kumquat.

Îmi doream cu disperare să-l văd că tresare, să-l epatez cu avantajul pe care mi-l confereau informațiile dobândite, însă Gerard rămânea impasibil. A ridicat sprâncenele, ceea ce a antrenat multe văluriri pe fruntea lui dezgolită ca o pânză întinsă.

— Tu și prietenii tăi, cum îi cheamă?

— Cine? Oamenii-lui-Minna?

— Da – Oamenii-lui-Minna. O poreclă foarte sugestivă. Fratele meu era foarte important pentru voi patru, nu-i așa?

Am încuviințat din cap, sau poate nu, oricum el a continuat să vorbească.

— El v-a învățat absolut tot, presupun. Semeni perfect cu el, când vorbești. Ce viață bizară, pe cuvânt. Îți dai seama și tu, nu-i așa? Știi că Frank era un tip foarte bizar, cu un mod de viață anacronistic și ciudat.

— Ce ți se pare așa de *caricaturistic,* mă rog?

— Anacronistic, a spus Gerard, răbdător. Din altă epocă.

— Știu și eu ce înseamnă. Am întrebat ce ți se pare așa de *akakonistic,* mă rog? am repetat eu, prea tensionat ca să mai pot să mă întorc înapoi și să repar suprafața ciuruită de ticuri a vorbirii mele. Oricum, *enclavoplasmatic* în raport cu ce? Un cult mistic japonez vechi de un milion de ani?

— Îți afișezi ignoranța la fel de agresiv ca Frank, a spus Gerard. Presupun că enunți tu concluzia, în locul meu.

— Concluzia fiind care?

— Fratele meu v-a învățat doar ce știa, și nici asta complet. S-a priceput să vă încânte și să vă măgulească mereu, dar totodată v-a ținut în beznă, astfel încât percepția voastră despre mica lui lume era diminuată, bidimensională. În stil caricaturistic, dacă vrei. Uimitor pentru mine este faptul că n-ați aflat de clădirea de pe Park Avenue decât abia acum. Probabil că a fost un șoc pentru tine.

— M-a edificat.

— Sigur, ai în buzunar banii de la frate-meu chiar în momentul de față, Lionel. Tu chiar crezi că banii ăștia proveneau din activitatea de detectivi, din micile sarcini bramburite pe care se căznea să le găsească pentru voi, copiii, ca să vă ocupe timpul? Sau poate îți imaginai că Frank *se căca* bani. E la fel de neplauzibil.

Fusese *se căca* un fel de fisură în fațada Zen a lui Gerard, lăsând să se întrevadă o fărâmă de Brooklyn? Mi-am amintit cum călugărul acela mai bătrân proclama nimicnicia „Mișcării Zen pentru tranzit intestinal”.

— Frank se înhăitase cu oameni periculoși, a continuat Gerard. Și fura de la ei. Remunerația și riscul atingeau cote înalte. Șansa ca Frank să prospere într-o asemenea existență pentru totdeauna, minimă.

— Povestește-mi despre *furnicare-furibund* – Fujisaki.

— Ei sunt proprietarii clădirii. Minna era implicat în administrarea clădirii. Ai rămâne stupefiat, Lionel, dacă ai ști ce sume de bani erau la mijloc.

M-a privit cu subînțeles, așteptându-se cumva ca afirmația lui să mă stupefieze la fel de mult ca sumele acelea de bani, să mă sperie într-așa un hal, încât să abandonez investigația, și dormitorul lui, la fel.

— La oamenii de acest calibru, a doua casă e o insulă, am spus eu, citându-l pe gardistul-de-la-gunoaie – ceea ce nu însemna că expresia i-ar fi aparținut lui, de drept.

Gerard mi-a zâmbit straniu: „Pentru orice budist, Japonia este a doua lui casă. Și da, este o insulă.”

— Cine-a zis că sunt budiști? Eu mă referam la bani.

A oftat, fără să-și piardă zâmbetul:

— Ce mult semeni cu Frank.

— Care-i rolul tău, Gerard? am spus eu, vrând să-l scârbesc la fel de mult cât eram și eu de scârbit. Vreau să spun, pe lângă faptul că ți-ai trimis fratele la moarte, cu casapul ăla polonez.

Acum, surâsul lui înflorise radios. Cu cât îl atacam mai rău, cu atât mai profunde aveau să fie iertarea și grația lui – asta spunea surâsul acela.

— Frank a avut grijă mereu să nu mă expună nici unui pericol, dacă se putea. Eu n-am cunoscut niciodată pe cineva la Fujisaki. Presupun că urmează să îi întâlnesc, în afară de mardeiașul malac care s-a ținut după tine, aici, ieri.

— Cine-i Ullman?

— Un contabil, un alt newyorkez. Era complicele lui Frank în jumulirea japonezilor.

— Dar tu *nu l-ai cunoscut niciodată.*

Voiam să audă sarcasmul, sau mai degrabă sarcasmul lui Minna, reeditat de mine. Dar el a continuat să vorbească, ignorând aluzia mea.

— Nu. Eu furnizam doar mâna de lucru, în schimbul unei sume echivalente cu valoarea ipotecii mele aici, pe clădirea Zendo. Budismul se răspândește prin mijloacele pe care le găsește la îndemână.

— Mână de lucru, pentru ce?

Mintea mea se împotmolise în *se răspândește prin mijloacele pe care le găsește, se calicește hoțește, tâlhărește-iscodește,* dar am reușit să mă scutur de obsesia frazării.

— Ucenicii mei se ocupau de activitatea de întreținere și servicii a clădirii, ca parte a pregătirii lor spirituale. Făceau curățenie, găteau, exact munca pe care ar presta-o într-o mănăstire, doar că într-o ambianță ușor diferită. Contractul pentru serviciile de acest fel într-o asemenea clădire valorează milioane. Frate-meu și Ullman zeciuiau cea mai mare parte a diferenței, băgând-o în buzunarele lor.

— Portari, am spus eu.

— Da, și portari.

— Vasăzică Fujisaki l-a asmuțit pe uriaș, punându-l să-i facă felul lui Frank și contabilului.

— Presupun că așa a fost.

— Și întâmplarea a făcut ca uriașul să se folosească de Zendo drept capcană, chiar ieri?! am zis eu, dând glas unui alt Minna-ism: „Nu-ncerca

să umbli cu cioara vopsită și să-mi spui că-i papagal.”

Dezgropam acum expresiile lui Minna, pentru orice pretext, ca și cum aș fi putut clădi un golem din limbajul lui, ca apoi să-i insuflu viață, o figură de răzbunare pentru a depista ucigașul sau ucigașii.

Eram conștient de imaginea mea stând acolo în odaia lui Gerard, cu picioarele înfipte pe podeaua lui, cu brațele atârnându-mi pe lângă corp, neschițând nici cea mai mică mișcare spre locul unde ședea acum radiind de amabilitate Zen în direcția mea, făcându-se că nu observă acuzațiile și ticurile mele. Eram un tip voinic, dar nicidecum un golem sau un goliat. Nu-l trezisem pe Gerard dintr-un somn profund, și nici nu-i tulburasem calmul cu ostilitatea mea amară. Nu-l amenințam cu vreun revolver. Altfel spus, Gerard nu era obligat să-mi răspundă la întrebări.

— Eu, unul, nu prea cred în ucigași sofisticați, a zis Gerard. Dar tu?

— *So-fistichiu-omorphone,* am scăpat eu un tic.

— Corporația Fujisaki este necruțătoare și lipsită de remușcări – în maniera tuturor corporațiilor. Și, totuși, în maniera corporațiilor violența lor este înfăptuită de la distanță, de către o forță aflată doar nominal sub controlul lor. În cazul uriașului despre care vorbești tu, se pare că tipii au localizat un fel de entitate primară, a cărei natură intrinsecă este să ucidă. Și l-au asmuțit, cum spui tu, asupra oamenilor despre care cred ei că i-au trădat. Nu știu dacă atitudinea ucigașului poate fi cumva explicabilă în vreun sens real, Lionel. În vreun sens uman.

Persuasiunea lui Gerard era o variantă a stilului Minna, mi-am dat seama acum. Simțeam forța puterii lui de convingere, care mă impresiona în mod autentic. Totuși, ofensiva lui împotriva noțiunii de ucigaș sofisticat mi-a amintit, de asemenea, de felul cum Tony își bătea joc de polițistul Seminole, cu glume despre super-răii cu

care aveau de-a face Batman și James Bond. Fusese cumva o scăpare din partea lui, un indiciu că Gerard și Tony erau în cârdășie? Și cum rămânea cu Julia? Îmi venea să citez din conversația lui Frank cu Gerard, în noaptea morții lui Frank: *Ba e vina ta, dacă îi lipsește chestia aia a ei cu Rama-lama-ding-dong,* să aflu la ce se referise. Îmi venea să întreb cum fusese la Boston, și mai voiam să întreb despre căsătoria lui Frank cu Julia – fusese și Gerard la ceremonie? Îmi venea să-l întreb dacă nu ducea dorul Brooklynului și cum făcea să aibă țeasta atât de lucioasă. Mă căzneam să găsesc o singură întrebare care să poată înlocui miile de întrebări din mintea mea, iar ceea ce mi-a ieșit pe gură a fost asta:

— Ce înseamnă „sens uman”?

— În budism, Lionel, ajungem să înțelegem că orice lucru pe acest pământ este un recipient pentru esența naturii lui Buddha. Frank avea esența naturii lui Buddha. Tu ai esența naturii lui Buddha. Simt eu asta.

Gerard a ales să tacă un minut, în timp ce contemplam amândoi semnificația cuvintelor lui. *Nara lui Buddha,* era să gafez. Când a vorbit din nou, avea un ton încrezător ce sugera că simpatia curgea între noi neobstrucționată de suspiciune sau frică.

— Mai este unul dintre Oamenii-lui-Minna, cum vă spuneți voi, Lionel. Tipul se bagă cu forța în chestia asta, și teamă mi-e să nu fi stârnit deja mânia ucigașului. Tony, parcă așa îl cheamă, nu?

— Tony Vermonte, am zis eu, minunându-mă – era ca și cum Gerard mi-ar fi citit gândurile.

— Da. I-ar plăcea să-i ia locul fratelui meu. Însă, aș zice că de-acum încolo Fujisaki vor fi mult mai vigilenți cu banii lor. Nu ar avea nimic de câștigat, dar în schimb ar putea să piardă tot. Poate discuți și tu cu el un pic.

— Tony și eu nu comunicăm prea… bine, începând de ieri.

— Ah.

Un val de grijă pentru soarta lui Tony mi-a inundat sufletul. Tony nu era decât un aventurier imprudent, mânat de impulsul acut de a-l imita pe Minna în toate lucrurile. Era un membru al familiei mele – L&L, Oamenii-lui-Minna. Și acum intrase în rahat până peste cap, fiind amenințat din toate părțile de malac, de polițaiul Seminole, de Clienți. Doar eu și Gerard înțelegeam primejdiile care îl pândeau.

Pesemne că am tăcut vreun minut sau așa ceva – un adevărat *sesshin* conform standardelor mele.

— Tu și Tony sunteți împreună în suferința voastră provocată de pierderea fratelui meu, a spus Gerard, încetișor. Dar, în realitate, nu sunteți împreună deocamdată. Mai aveți răbdare.

— Mai există un factor, am spus eu, timid acum, alinat de tonul lui compătimitor. E posibil să mai fie cineva implicat în treaba asta. Două persoane, de fapt – *Monstrusecul și Antiamicie*! – ăăă, Matricardi și Rockaforte.

— Nu mai spune.

— Ba da.

— Nici nu știi cât de rău îmi pare să aud aceste nume.

Să nu rostiți niciodată aceste nume! m-a avertizat Minna în camera cu ecouri a memoriei mele. Gerard a continuat: „Acești doi indivizi sunt simptomatici, aș spune, pentru tendința fratelui meu de a intra în asociații periculoase – și pentru tendința lui de a exploata asemenea asociații de o manieră periculoasă.”

— A furat de la ei?

— Mai ții minte că la un moment dat a trebuit să părăsească New Yorkul pentru o vreme?

Cum să nu țin minte! Brusc, Gerard amenința să-mi ofere dezlegarea celor mai profunde enigme din existența mea. Îmi venea, practic, să-l întreb: *Spune-mi, cine e Bailey*?

— Sperasem că indivizii aceștia să fi dispărut din peisaj, a spus Gerard, cu un aer gânditor.

Niciodată nu mi se păruse descumpănit cum îl vedeam acum, la fel cum niciodată nu avusesem senzația că puteam să-i ating coardele sensibile, cum simțeam acum. Doar că acum nu eram sigur că mai voiam s-o fac.

— Evită-i, Lionel, dacă poți, a continuat el. Sunt niște oameni periculoși.

A întors privirea spre fața mea, a bătut din gene, a mișcat expresiv din sprâncene. Dacă aș fi fost suficient de aproape de el, aș fi încercat să îi prind capul între palme și să îi mângâi sprâncenele cu vârful degetelor mari, ca să risipesc cumva mica îngrijorare pe care i-o provocasem.

— Pot să te mai întreb ceva? am zis eu, la un pas de a-i spune „Roshi”, ceea ce dovedea cât de desăvârșită era convertirea mea. Pe urmă, te las în pace.

Gerard a încuviințat din cap. *Marele Lama a spus că vă acordă o întrevedere, doamnă Gushman.*

— Mai există altcineva – *Zonebone*! – altcineva la Zendo care să fie implicat în chestia asta? Oricine – *Kissmefaster*! *Killmesooner*! *Cookiemonste*! – care să fi intrat în vizorul ucigașului? Hipiotul acela bătrân – Wallace? Sau fata – *Kissingme*! – Kimmery?

Încercam să nu divulg încărcătura specială de tandrețe și speranță din spatele acelei întrebări. Nu-mi dădeam seama dacă șirul de țipete pe care le-am scos în timpul formulării mesajului nu mă făceau să par cumva blazat.

— Nu, a spus Gerard, binevoitor. Am preferat să mă compromit eu, ca persoană, pentru ca reputația ucenicilor mei și a practicii mele ca învățător să rămână neștirbită. Wallace și Kimmery n-ar trebui să aibă motive să se teamă. Cumva tu ești cel care se cere să aibă grijă.

Mă îngrijorează deopotrivă Scofâlcitul și Insipidul, îmi venea să spun. Mă îndoiam că niște ucenici s-ar putea compromite mai mult decât atât.

Și pe urmă mai era acea mișcare complice din cap pe care o văzusem între Gerard și malac.

Cele trei elemente – Scofâlcitul, Insipidul și mișcarea din cap – erau ca trei falsete într-un cântec foarte frumos. Dar mi-am ținut limba, simțind că aflasem ceea ce puteam afla de aici, că era timpul să plec. Voiam să îl găsesc pe Tony, până nu dădea malacul de urma lui. Și simțeam nevoia să ies din flacăra persuasiunii lui Gerard, pentru a cerne minciuna de adevăr, învățătura Zen și pleava din lunga noastră discuție.

— Acum, o să plec, am spus eu, stângaci.

— Noapte bună, Lionel.

Continua să mă petreacă din ochi și când am închis ușa.

•

Dacă mă gândesc bine, *există* un vag aspect tourettic al metroului din New York City, în special târziu în noapte – acel dans al atenției, al privirilor răzlețe, în care fiecare călător trebuie să intre. Și sunt o mulțime de lucruri pe care nu ai voie să le atingi în metrou, mai ales într-o anumită ordine: stâlpul acesta și pe urmă buzele tale, bunăoară. Iar pereții tunelului păstrează straturi de limbaj incoerent și expulsiv, la fel ca pereții creierului meu…

Dar eram într-o goană teribilă, sau mai degrabă în două goane teribile: să mă întorc în Brooklyn și să-mi fac o părere clară despre Gerard, înainte de a ajunge la destinație. N-am găsit nici măcar un minut disponibil pentru a zăbovi în mine însumi ca persoană călătorind cu metroul de la Lexington pe Nevins Street – parcă aș fi fost teleportat sau aș fi zburat pe un covor fermecat, într-atât de mult m-a fascinat sau mi-a captat interesul proximitatea lipicioasă și plină de graffiti a vagonului de pe linia 4.

•

Lumina era aprinsă în încăperea cu vitrină a sediului L&L. M-am apropiat venind pe trotuarul de vizavi, știind sigur că pe strada întunecată eram invizibil pentru cei din birou – întrucât mă aflasem de cealaltă parte a acelui panou de sticlă timp de pe puțin două sau trei mii de nopți, mă puteam considera bine pregătit pentru a-mi spiona de-afară colegii din echipa lui Minna. Nu voiam să calc orbește în vreo capcană. Polițaiul Seminole putea fi acolo sau, mai știi, eventual Tony și o gașcă de portari. Dacă era ceva de aflat de la distanță, atunci aveam să aflu.

Se făcuse aproape două și jumătate noaptea acum, așa că totul pe Bergen Street era ferecat bine, frigul de-afară gonindu-i înăuntru pe toți bețivanii care își fac veacul pe treptele din fața caselor. Smith Street vădea ceva mai multă animație, cu prăvălia lui Zeod luminată ca un far, asigurând aprovizionarea celor cărora le ardea buza după o țigară în toiul nopții, sau servind echipajele de poliție care aveau poftă de-o chiflă, dropsuri sau alte chestii de rontăit. Patru vehicule L&L erau împrăștiate în câteva locuri de parcare din apropierea sediului: mașina morții lui Minna, care nu se mai clintise de unde o lăsasem eu și Gilbert când ne întorsesem de la spital; Pontiacul în care Tony mă luase cu japca din fața casei Clienților; un Caddy, în care îi plăcuse lui Minna să se deplaseze la volan; și un Tracer, un automobil modernist ca o bășică urâtă, cu care ne pricopseam eu sau Gilbert să îl șofăm. Am încetinit pasul când am ajuns în dreptul panoului de sticlă de pe fațada sediului, după care am răsucit gâtul. Era o adevărată plăcere să îmi găsesc un motiv întemeiat de a întoarce capul spre spate, ca o validare retroactivă a milioane de ticuri similare. Trecând prin fața sediului, am deslușit înăuntru două siluete de bărbați: Tony și Danny, amândoi într-un nor de fum de țigară, Danny

așezat în spatele tejghelei cu un ziar împăturit, sugerând apatie, Tony foindu-se de colo-colo, sugerând opusul apatiei. Televizorul era deschis.

Am trecut mai departe, până la colțul străzii Smith, unde am făcut stânga împrejur și am pornit înapoi. De data asta, mi-am instalat cartierul general pe treapta îngustă de la intrarea în blocul înalt plasat exact vizavi de L&L. Era un post de observație ferit de riscuri. Puteam să-mi vâr capul între umeri și să-i pândesc pe cei doi prin geamurile unui automobil parcat, dacă mi se părea că ar fi existat pericolul de a fi descoperit. Altminteri, n-aveam decât să stau cuminte în culise și să-i studiez pe ei sub lumina reflectoarelor, ca pe o scenă în spatele vitrinei, până când se întâmpla ceva sau mă decideam ce să fac.

Danny – i-am consacrat lui Danny Fantl câteva clipe din timpul meu. Danny patina prin această criză așa cum patinase prin viață până în acel punct, într-atât de stăpânit, încât devenea, practic, o prezență ambientală. Gilbert era la pușcărie și pe mine mă vânau din toate părțile, dar Danny, în schimb, ședea în vitrină toată ziua, refuzând solicitările de servicii auto, fumând țigări și citind articole despre sport. Nu mi se părea nicidecum o întruchipare a geniului criminalistic, însă dacă ar fi fost ca Tony să conspire cu cineva sau să se destăinuie cuiva din interiorul cercului L&L, omul acela *Danny* ar fi fost. În atmosfera actuală, am conchis eu, era exclus să îl iau pe Danny drept bun și să nu-mi asigur spatele în preajma lui.

Ceea ce însemna că nu aveam de gând să intru acolo și să vorbesc cu vreunul dintre ei, decât abia după ce nu mai erau împreună. Chiar și atunci, tot rămânea un semn de întrebare – imaginea lui Tony îndreptând spre mine revolverul cu o mână tremurândă era suficient de proaspătă, încât să mă facă reticent.

Oricum, ceva a intervenit până ca eu să mă fi hotărât ce să fac – de ce nu m-a mirat acest lucru?

Dar a fost ceva relativ banal, liniștitor, chiar. Un ticăit de ceas al vieții cotidiene de pe Bergen Street, o viață cotidiană care mă umplea deja de nostalgie.

La distanță de un cvartal, mai spre est, pe colțul străzii Bergen cu strada Hoyt, se afla o tavernă renovată elegant, numită „Boerum Hill Inn", cu un bar strălucind de oglinzi încrustate, cu aspect vetust, un tonomat cu CD-uri în special din zona *Blue Note* și *Stax,* precum și o clientelă „manhattanizată" de intelectuali celibatari prea elevați pentru barurile cu televizor, pentru întoarcerea acasă cu metroul, sau pentru unii de-alde noi, Oamenii-lui-Minna. Doar Minna se mai ducea uneori la Boerum Hill Inn și obișnuia să declare cu umor că oricine venea să bea acolo era musai asistentul altcuiva, fie acesta vreun procuror, editor sau artist video. Șleahta împopoțonată de la tavernă sporovăia și flirta în fiecare seară a săptămânii până pe la două noaptea, fără să se sinchisească de trecutul cartierului sau de realitatea prezentă, după care se recuperau dormind a două zi până târziu în apartamentele lor excesiv de scumpe sau picotind cu capul pe birou, în Midtown. Frecvent, după ultima comandă de băuturi, câțiva mușterii răzleți apăreau clătinându-se spre sediul nostru și încercau să obțină o mașină L&L care să-i ducă acasă – uneori, era vreo femeie singură sau vreun cuplu recent format, prea matoliți ca să se lase în voia hazardului, iar noi acceptam să îi transportăm. De cele mai multe ori, însă, pretindeam că nu aveam mașini disponibile.

Barmanițele de la tavernă, în schimb, erau două tinere pe care noi le adoram, Siobhain și Welcome. Siobhain avea un nume normal, în schimb Welcome[31] purta stigmatul idealurilor hipiote ale părinților ei, însă amândouă erau din Brooklyn și irlandeze din moși-strămoși – sau așa declarase Minna. Erau colege de cameră în Park Slope, posibil iubite (din nou potrivit spuselor lui Minna),

studente și, în timpul liber, barmanițe. În fiecare noapte, una dintre ele se pricopsea cu sarcina de a închide localul – proprietarul tavernei era un cărpănos și nu le dădea voie să facă tură dublă împreună după miezul-nopții. Dacă nu eram efectiv prinși cu vreo misiune de supraveghere, întotdeauna o duceam acasă pe cea care rămânea să tragă obloanele.

Welcome era la ușa sediului L&L, iar acum pășea înăuntru. L-am văzut pe Tony încuviințând din cap spre Danny, apoi Danny s-a ridicat, a stins un chiștoc de țigară, a verificat dacă avea cheile în buzunar și a încuviințat din cap, de asemenea. El și Welcome au pornit spre ușă și au ieșit în stradă. Eu am lăsat capul jos. Danny a condus-o la Caddy, acesta fiind primul automobil din șirul de mașini parcate, la colțul străzii Smith. Welcome a ocolit botul automobilului către locul din dreapta șoferului, spre deosebire de clienții uzuali care ședeau întotdeauna în spate. Danny a trântit portiera, în habitaclu lumina s-a stins, motorul a pornit. Am întors privirea din nou spre sediu, unde Tony umbla acum prin sertarele din spatele biroului de recepție, căutând ceva, energia lui de *desperado* dezlănțuindu-se brusc cu un țel precis. Folosindu-se de ambele mâini, cu țigara înfiptă între buze, despacheta grăbit niște hârtii pe suprafața biroului. Obținusem o vagă informație, presupun: Tony nu se încredea orbește în Danny.

Pe urmă, am văzut o umbră masivă mișcându-se într-o mașină parcată pe cealaltă parte a străzii, la doar câțiva metri de sediu.

Inconfundabil.

Măgăoaia kumquat.

•

Mașina era un model economic, de un roșu strălucitor, iar malacul umplea tot spațiul interior ca și cum caroseria ar fi fost turnată direct în jurul trupului lui. L-am văzut aplecându-se lateral ca să se uite cum Cadillacul cu Danny și Welcome lua

virajul de pe Smith Street și dispărea după colț, pulsând din stopuri. Pe urmă, și-a îndreptat atenția din nou spre sediul nostru; am deslușit mișcarea în dispariția nasului siluetei, în locul acestuia apărând o ureche elefantină. Uriașul făcea ceea ce făceam și eu, pândea sediul L&L.

El îl urmărea din ochi pe Tony, iar eu îi urmăream pe amândoi. Tony era mult mai interesant în acel moment. Nu-l văzusem prea des citind, și oricum niciodată cu atâta concentrare. Căuta ceva în teancul de hârtii pe care le scosese din sertarele lui Minna: cu fruntea încruntată, cu țigara între buze, parcă era fratele punkist al lui Edward R. Murrow. Acum, nesatisfăcut, scormonea în alt sertar, unde a dat peste un carnețel pe care, chiar și de vizavi unde eram, l-am recunoscut: caietul care conținea însemnările mele din timpul pândei din ziua precedentă. Am încercat să nu mă ofuschez, când l-a azvârlit deoparte, mai repede decât făcuse cu celelalte hârtii, și a continuat să răscolească prin sertare.

Umbra masivă urmărea absolut tot, cu un aer placid. Mâna uriașului s-a mișcat de undeva de sub linia geamului mașinii și, fugitiv, i-a acoperit gura; tipul a molfăit, apoi s-a aplecat în față ca să scuipe niște semințe sau sâmburi. O pungă cu cireșe sau măsline de data asta, niște produse pe care un malac să le înfulece cu pumnul. Sau *Cracker Jack,* deși lui nu-i plăceau alunele. Se uita la Tony, cum ar face un amator de operă care știe libretul pe de rost și e curios doar să observe detaliile punerii în scenă a acestei noi reprezentații.

Tony a isprăvit cu sertarele și a trecut la fișete.

Uriașul molfăia. Clipeam din ochi la unison cu molfăitul lui, și număram de câte ori el molfăia, eu clipeam, ocupându-mi mintea de tourettic cu această agitație aproape invizibilă, deși altminteri stăteam neclintit ca o șopârlă pe prispă. Ar fi fost suficient să se întoarcă în direcția mea ca să mă zărească. Întregul meu avantaj consta din faptul că

puteam vedea fără să fiu văzut; în rest, nu eram cu nimic mai breaz decât uriașul, și nici nu fusesem vreodată. Dacă voiam să-mi păstrez acest avantaj subțire cât o foaie de napolitană, trebuia să-mi găsesc o ascunzătoare mai bună – și n-ar fi stricat nici să intru undeva, ca să scap de vântul rece și aspru de-afară.

Cele trei automobilele L&L care mai rămăseseră acum pe stradă erau soluția mea optimă. Însă Pontiacul, pe care l-aș fi preferat, era exact în fața mașinii malacului, direct în raza lui vizuală. Știam sigur că nu voiam să înfrunt eventualele năluci sau urme olfactive mai tangibile lăsate de Minna în habitaclul cu geamurile închise din Mașina-Morții. Ceea ce însemna că alegerea mea se limita la Tracer. M-am pipăit în buzunar, căutând legătura de chei, am găsit cele trei chei lungi, dintre care una era de la portiera și contactul automobilului Tracer. Tocmai când mă pregăteam să mă furișez pășind ghemuit pe trotuar și să mă strecor în Tracer, a apărut din nou Cadillacul, hurducăindu-se pe Bergen Street, cu Danny la volan.

A parcat în același loc, în capătul șirului de mașini, și s-a întors pe jos spre sediu. M-am prăvălit în intrarea blocului, făcând pe beatul. Danny nu m-a văzut. A intrat, surprinzându-l pe Tony care lucra la hârțoagele din fișet. Au schimbat câteva cuvinte, pe urmă Tony a închis sertarul și l-a mai tapat pe Danny de o țigară. Umbra din mașinuță continua pânda, într-o postură sublim de încrezătoare și liniștită. Nici Tony, nici Danny nu-l văzuseră vreodată pe uriaș, presupun, așa că, spre deosebire de mine, tipul nu prea avea de ce să-și facă griji că ar fi putut să fie observat. Însă logica în sine nu justifica întru totul impasibilitatea malacului. Dacă nu era un ucenic de-al lui Gerard, ar fi trebuit să devină: omul avea adevărata esență a naturii-lui-Buddha, și cu siguranță ar fi putut să-și întreacă maestrul. O greutate corporală de pe puțin 160 de kilograme

creează sentimentul unei gravitații cosmice, presupun. *Ce i-a spus budistul vânzătorului când i-a cerut un hot-dog*? a fost gluma pe care mi-am amintit-o acum, una dintre șaradele penibile debitate de Loomis. *Să fie unul cu totul.* Ce mult mi-ar fi plăcut să fiu și eu *unul cu totul,* în acel moment.

Ce naiba, vreau unul cu orice.

Mi-era și destul de foame, dacă mă gândeam la asta. Statul-la-pândă însemna, prin definiție, o ocazie gastronomică, așa că începea să mă apuce cheful de ceva bun între două felii de pâine. Și cum să nu fiu flămând? În loc de cină, o savurasem pe Kimmery.

Tot gândindu-mă eu la mâncare și sex, atenția mi-a zburat pe coclauri, așa că am tresărit surprins când l-am văzut pe Tony țâșnind afară din sediu, cu o expresie la fel de crâncenă ca adineaori, când scotocise printre hârtii. O clipă, am crezut că fusesem depistat. Dar, nu. Tony a pornit spre colțul străzii Smith, a traversat strada Bergen și a dispărut după colț.

Uriașul urmărea scena, impasibil, netulburat.

Amândoi așteptam.

Tony s-a întors cu o sacoșă mare de plastic, probabil de la prăvălia lui Zeod. Tot ce am putut observa a fost capătul unui cartuș de țigări Marlboro ieșind afară prin partea de sus a pungii, care părea, altminteri, îngreunată de cu totul altceva dinăuntru. Tony a descuiat portiera din dreapta a Pontiacului și a pus sacoșa pe scaun, s-a uitat rapid în susul străzii, fără să remarce prezența mea, nici a malacului, după care a încuiat la loc mașina și a intrat înapoi în sediul L&L.

•

Socotind că deocamdată exista un statu-quo, am luat-o înapoi spre Bergen Street, continuând pe Hoyt Street și, ocolind prin spate, am ajuns și eu la prăvălia lui Zeod.

Lui Zeod îi plăcea să facă muncă de noapte, să verifice livrările de ziare la ora șase și pe urmă să doarmă toată dimineața, până spre după-amiază. Era ca un fel de șerif pe Smith Street, omul cu ochii deschiși când noi, ceilalți, dormeam toți; nimic nu scăpa neobservat de privirile lui vigilente – bețivanii care se duceau acasă pe șapte cărări, aprovizionările esențiale pentru deverul prăvăliei: dulciurile Ding Dongs și Entenmann, berea la sticle de un litru și cănile de cafea „neagră" cu o poză a Parthenonului pe cană. Doar că acum avea parte de companie, ceva mai încolo, pe stradă, la L&L: Tony și Danny înăuntru, eu și malacul afară, punând în scenă strania noastră veghe, hora străjii noastre. Mă întrebam dacă Zeod aflase deja de Minna. În timp ce m-am strecurat spre tejghea, prăvăliașul buimac angajat de Zeod se răzbuna pe mașina de feliat, folosind un șervet alb aburind, pe care periodic îl înmuia într-un lighean cu clăbuci fierbinți, în timp ce patronul încerca să-l școlească, spunându-i cum să facă treaba mai bine, în speranța de a stoarce un dram de îndemânare din flăcău, până nu-și lua tălpășița și acesta ca toți ceilalți de dinaintea lui.

— Zurliule!

— Ssst, am făcut eu, de parcă malacul sau Tony l-ar fi putut auzi pe Zeod răcnind prin vitrina prăvăliei situate după colț, pe cealaltă stradă.

— Lucrați așa de târziu pentru Frank în noaptea asta? Ceva barosan, eh? Tocmai a fost și Tony pe-aici.

— Barosani flaimuci! Barosan Frank!

— Ho-ho-ho.

— Auzi, Zeod. Poți să-mi spui și mie ce-a cumpărat Tony de la tine?

Zeod a strâmbat din nas, consternat de o asemenea rugăminte:

— Dar nu poți să-l întrebi direct pe el?

— Nu, nu pot.

Ridicând din umeri, mi-a zis:

— Un pachet cu șase cutii de bere, patru sandviciuri, un cartuș de țigări, Coca-Cola – un picnic întreg.

— Haios picnic.

— Lui nu i s-a părut haios, a zis Zeod. N-am putut să-i storc niciun zâmbet măcar. Era exact ca tine, Zurliule. Lucrați la un caz foarte grav, eh?

— Ce – *mezelicuri, pronosticuri* – ce fel de sandviciuri a cumpărat?

Pofta mea dintr-odată feroce manipulase această investigație.

— Ah! a exclamat Zeod, frecându-și încântat palmele una de cealaltă, fiindcă abia aștepta întotdeauna să-și poată savura propriile produse prin intermediul mușteriilor. Unul a fost din curcan cu sos Thousand Island, bun de tot pe o chiflă crocantă; altul un „campion” cu peperroni-și-provolone plus ardei gras înăuntru; și două cu friptură de vită și hrean pe pâine de secară.

Am simțit că îmi vine să leșin de poftă și m-am prins cu mâinile de tejghea, năucit de avalanșa amețitoare de bunătăți înșirate de el.

— Văd că îți lasă gura apă, a zis Zeod.

Am aprobat, împingând bărbia în jos, după care am întors capul într-o parte, umplându-mi ochii de imaginea sclipitoare a mașinii de feliat, cu acea curbură elegantă a paravanului în care era montat cuțitul.

— Vrei și tu ceva, Zurliule, am ghicit, zi? a spus Zeod.

Am prins privirile exasperate ale băiatului de la tejghea: rar se întâmpla ca mașina de feliat să fie atât de solicitată la două sau trei noaptea. Precis va mai trebui să o săpunească o dată, până a doua zi dimineață.

— Te rog – *fantohrean, pepperpony, chiflophone* – te rog, ăăă, vreau și eu ce a luat Tony.

— Aceeași comandă? Toate patru la fel?

— Da, am bolborosit eu.

Nu mai vedeam în fața ochilor decât lista sandviciurilor lui Tony. Îmi chiorăiau mațele de foame gândindu-mă la ele. Trebuia să îl copiez pe Tony sandvici de sandvici, printr-un tic gastronomic imitativ – aveam să-l înțeleg în fine când terminam de mâncat al patrulea sandvici, îmi închipuiam eu. Vom realiza împreună un fel de amestec mintal *à la Zeod,* cu sos Thousand Island.

În timp ce Zeod îl mâna pe băiatul de la tejghea să pregătească rapid comanda consistentă, eu m-am ascuns în partea din spate a magazinului lângă lăzile cu băuturi, am extras un litru de Cola și o pungă de chipsuri, după care am reorganizat și am numărat niște cutii de mâncare pentru pisici, așezate alandala pe un raft.

— OK, Lionel.

Zeod era întotdeauna deosebit de gentil cu mine când îmi înmâna prețioasa lui încărcătură – împărtășeam amândoi aceeași reverență față de produsul lui. „O trec pe răbojul lui Frank, da?", a spus el, punând sucul și chipsurile într-o pungă mare, împreună cu sandviciurile învelite în hârtie.

— Nu, nu…

Scotocindu-mă prin buzunare, am scos o bancnotă de douăzeci de dolari, strâns pliată.

— Care-i problema? De ce nu intră în contul șefului?

— Vreau să plătesc eu.

Am împins bancnota pe tejghea. Zeod a luat-o și a arcuit din sprâncene.

— Foarte ciudată treabă, a zis el, plescăind de câteva ori cu vârful limbii în obraz.

— Ce anume?

— La fel a făcut și Tony, înaintea ta, a zis el. A zis că vrea să plătească el. Același lucru.

— Auzi, Zeod. Dacă Tony mai vine pe-aici în noaptea asta – am înăbușit urletul sinistru care încerca să iasă din mine, țipătul fiarei în fața prăzii ucise pe care n-a devorat-o încă – să nu-i spui că m-ai văzut, OK?

Zeod mi-a făcut cu ochiul, complice. Cumva, scenariul acesta i se părea logic. Am avut brusc o senzație oribilă, care ori era un val de greață paranoică – poate că Zeod era omul lui Tony, absolut la cheremul lui, iar în clipa în care ieșeam din magazin îl și suna slugarnic –, ori eventual erau spasmele stomacului meu în așteptarea mâncării. „S-a făcut, șefu'!", a zis Zeod, în timp ce mă îndreptam spre ușă.

•

Ocolind din nou prin spate, m-am apropiat de sediu, m-am asigurat rapid că uriașul și Tony erau încă la locurile lor, după care am traversat brusc și m-am furișat spre Tracer, cu cheia în mână. Automobilul compact al uriașului se afla la o distanță de șase mașini mai în față, însă din poziția în care stăteam ca să descui portiera nu puteam deslușI silueta stâncoasă a pasagerului dinăuntru. Asta mă făcea să sper că nici el nu avea cum să mă vadă pe mine. Am trântit punga de la Zeod pe scaunul din dreapta, am sărit înăuntru și am închis portiera, cât am putut de repede, rugându-mă în gând ca scurta străfulgerare a plafonierei să nu se fi reflectat în oglinda retrovizoare a uriașului. Pe urmă, m-am făcut mic de tot pe scaun, ca să fiu cât mai invizibil, în eventualitatea puțin probabilă în care malacul ar fi întors capul și ar fi reușit să distingă ceva prin stratul gros format de cele douăsprezece parbrize și lunete întunecate dintre noi. Între timp, mâinile mele se îndeletniceau deja cu despachetarea unuia dintre fabuloasele sandviciuri cu friptură și hrean, pregătite de Zeod. După ce am scăpat de ambalaj, eliberând sandviciul, l-am înfulecat, cum face vidra când își sparge o stridie direct pe burtă: cu genunchii ridicați în cablurile de sub bord, cu coatele înghesuite în volan, folosindu-mi pieptul drept masă și cămașa drept față de masă.

Acum, efectuam o pândă ca la carte – doar că nu-mi prea dădeam seama ce mă așteptam să văd

că se întâmplă. Ceea ce nu însemna însă că puteam vedea mare lucru de-acolo, din interiorul automobilului Tracer unde mă pitisem. Mașina uriașului era încă la locul ei, dar nu aveam cum să certific și existența *lui* în habitaclu. Și din acest unghi extrem, tot ce puteam vedea era o felie subțire din vitrina luminată a sediului L&L. De două ori, Tony, care continua să se foiască înăuntru, a venit până în față, în dreptul vitrinei, suficient cât să îi pot identifica forma în umbra profilată acolo și mișcarea meteorică a cotului, fumul de țigară rămas în urmă ca un panaș în dreptul marginii hărții cu destinații a lui Minna, aeroporturile din Queens în partea din stânga a planșei, unde Minna notase cu un *marker* gros: 18 $. Strada Bergen apărea ca un hău în oglinda mea retrovizoare, strada Smith doar un pic mai luminoasă în fața mea. Era patru fără un sfert dimineața. Am simțit huruitul metroului „F” pe sub Bergen Street, întâi când a încetinit la intrarea în stație și a oprit acolo, apoi un al doilea tremur când a plecat mai departe. Peste un minut, autobuzul 67 a trecut duruind ca o imensă râșniță hodorogită, pe Bergen Street, gol complet în afară de șofer. Transportul public era pulsul nopții, bipul monitorului de la căpătâiul pacientului. În câteva ceasuri, aceleași metrouri și autobuze vor fi ticsite de mutre cafeinizate, țâfnoase, printre ziare și gume proaspăt mestecate. Acum, le mâna doar credința. Eu, unul, aveam frigul care mă ținea treaz, plus litrul de Coca-Cola și misiunea mea, voința de a influența deznodământul acestui straniu impas nocturn. Stimulii aceștia trebuiau să se războiască, însă, cu efectele soporifice induse de sandviciul cu friptură, nostalgia clipelor petrecute recent cu Kimmery, durerea zvâcnitoare din țeastă în locul unde malacul mă trosnise cu revolverul.

Ce aștepta oare malacul?

Ce voia Tony să găsească în dosarele lui Minna?

De ce sandviciurile lui erau în mașină?

De ce plecase Julia cu avionul la Boston?

Cine era Bailey, în fond?

Am desfăcut punga de chipsuri, am luat o dușcă de Cola și m-am apucat de lucru, încercând să găsesc răspunsul la acele vechi și noi întrebări, și totodată să rămân treaz.

•

Insomnia este o variantă a sindromului Tourette – mintea trează gonește, recoltând mostre din lume după ce lumea s-a retras, pipăind peste tot, refuzând să se potolească, să se alăture picotelii universale. Mintea insomniacă este, totodată, un fel de teoretician al conspirației, crezând prea mult în propria ei importanță paranoică – de parcă dacă s-ar întâmpla să moțăie, apoi să ațipească, lumea ar putea fi nimicită de vreo calamitate ineluctabilă, pe care reflecțiile ei obsesive o țin cumva la distanță.

Avusesem parte de multe nopți în acest loc. Noaptea asta, totuși, implica necesitatea de a-mi crea exact acea stare pe care mă căznisem atât de des să o alung. Eram singur acum, fără Minna, fără oamenii lui, propriul meu stăpân în această misiune de supraveghere, cu cine-știe-ce ar fi putut interveni la sfârșit. Dacă adormeam, mica lume a investigației mele se năruia. Trebuia să îmi găsesc sinele insomniac, să îmi agit creierul avid să rezolve probleme, dacă nu pentru a rezolva problemele prezente, măcar pentru a se îngrijora din cauza lor, cu scopul de a putea să-mi țin pleoapele larg deschise în continuare.

Să evit să mă identific cu restul universului: iată marea mea provocare în momentul de față.

Era ora patru și jumătate dimineața. Luciditatea mea era laxă, ticurile ca niște insule într-un ocean de ceață.

Cine avea nevoie de somn? m-am întrebat eu. O *să dorm când voi fi mort,* îi plăcuse lui Minna să spună.

Probabil că avea ocazia acum.

O să mor când voi fi mort, recita mintea mea, cu glasul lui Minna. Nicio clipă înainte, papanași pudrați ce sunteți voi!

O dietă pe bază de pâine. Un tip pe un pat.

Nu, niciun pat. Nicio mașină. Niciun telefon.

Telefon.

Telefonul celular. L-am scos din buzunar, am format numărul sediului L&L. A sunat de trei ori, înainte ca o mână să ridice receptorul.

— N-avem mașini, a spus Danny, pe un ton leneș.

Din câte îl cunoșteam eu, precis dormise cu capul pe birou, sătul să mai pretindă că îl asculta pe Tony cum bătea câmpii.

Aș fi dat enorm, desigur, să știu și eu despre ce bătea câmpii Tony atunci.

— Eu sunt, Danny. Dă-mi-l pe Tony.

— Noroc, a făcut el, placid ca de obicei. Uite, vorbește.

— Cine e? a zis Tony.

— Eu, am spus. *Deskjob.*

— Fir-ai tu să fii de pocitanie, a zis Tony. O să te omor, mă.

La greutate, îl depășeam pe Tony cu *numai* vreo 23 de kile. „Ai ratat ocazia", m-am auzit eu rostind. Tony încă mai avea efectul de a scoate la iveală romanticul din mine. Aveam să rămânem amândoi câte un fel de Bogart, până la capăt. „Doar că dacă ai fi apăsat atunci pe trăgaci, probabil că ți-ai fi făcut o gaură în picior sau ai fi ciuruit vreun țânc plimbându-se cu tricicleta."

— Ah, m-aș fi descurcat eu bine, a zis Tony. Ce rău îmi pare că n-am tras vreo două gloanțe în tine. Secătură ce ești, cum ai putut să mi-l lași pe cap pe nenorocitul ăla de polițai?!

— N-ai decât să-ți amintești ce-ți convine ție. Eu încerc să te ajut în momentul de față.

— Asta chiar e culmea!

— *Mănâncă-mă St. Vincent*! am tras eu receptorul din dreptul gurii până am fost sigur că

ticul s-a terminat. Ești în primejdie, Tony. Chiar acum.

— De unde știi tu asta, mă rog?

Îmi venea să spun: *Pleci din oraș*? *Ce e în dosarele alea*? *De când îți place ție hreanul*? Dar nu puteam să-i divulg că eram afară și să-l fac să dea buzna drept în brațele malacului. „Ai încredere în mine”, am spus eu. „Mi-aș dori enorm să mă crezi.”

— Oh, te cred – te cred că ești un mare măscărici, a zis el. Problema e, ce-mi poți tu spune ca să merite să-mi pierd timpul ascultându-te?

— Mă jignești, Tony.

— La naiba! a zis el, depărtând receptorul de gură și înjurând mai rău. Am probleme, Dihanie, iar tu ești problema numărul unu.

— În locul tău, mi-aș face griji apropo de Fujisaki.

— Ce știi tu despre Fujisaki? a șuierat el. Unde ești?

— Știu – *configurează-un-telefon, impresionează-un-bufon* – știu și eu câte ceva.

— Mai bine te-ai ascunde, a zis el. Mai bine te-ai ruga să nu pun mâna pe tine.

— Ah, Tony. Suntem amândoi în aceeași situație.

— E de râs, doar că mie nu-mi vine să râd. O să te omor, auzi?!

— Suntem o familie, Tony. Minna ne-a crescut împreună…

Am fost pe punctul să-l citez pe gardistul-de-la-gunoaie, să sugerez un nou *moment de reculegere.*

— Zmeul ăla are o coadă prea lungă, Dihanie. N-am timp de pierdut.

Până să mai spun ceva, a închis telefonul.

Era trecut de ora cinci dimineața, și începuseră să apară mașinile de pâine. Curând, o furgonetă va veni să livreze ziarele pentru Zeod, conținând în paginile lor anunțul decesului lui Minna.

•

Eram într-o stare de profundă letargie, când Tony a ieșit din L&L și s-a suit în Pontiac. O parte din creierul meu veghease ca o santinelă urmărind intrarea în sediu, în timp ce restul ființei mele dormise bușteан, așa că am fost uimit să constat că soarele era sus pe cer și traficul matinal umplea acum Bergen Street. Am aruncat o privire la ceasul lui Minna: șapte fără douăzeci. Eram înghețat până în măduva oaselor, capul îmi zvâcnea de durere și îmi simțeam limba încărcată, de parcă fusese împachetată într-un ghips îmbibat cu hrean și Cola, iar apoi lăsată în izbeliștea vântului toată noaptea. Încercam să urmăresc din ochi scena, în timp ce mișcăm mandibula lateral, într-o parte și în cealaltă, ca să-mi reactivez mecanismul feței. Pontiacul șofat de Tony s-a angajat în fluxul de vehicule de pe Smith Street. La volanul automobilului compact, uriașul a țâșnit și el în trafic peste câteva momente, lăsând să treacă întâi două mașini în urma lui Tony. La rândul meu, am sucit cheia în contactul automobilului Tracer, motorul a pornit hârâind și, luându-mi de asemenea o distanță prudentă în spatele lor, am intrat în trafic.

Tony ne-a condus înainte pe strada Smith, apoi pe Atlantic Avenue îndreptându-se spre linia de coastă, într-o coloană de navetiști și camioane de marfă. În coloana aceea, am pierdut rapid urma lui Tony, însă am reușit să rămân relativ aproape în spatele automobilului roșu condus de malac.

În capăt, pe Atlantic Avenue, Tony a luat-o pe Brooklyn-Queens Expressway. Uriașul și eu am virat pe rampă, în urma lui, fiecare pe rând. Greenpoint, a fost primul meu gând. M-am cutremurat amintindu-mi de tomberonul din spatele clădirii Harry Brainum, dincolo de McGuiness Boulevard, unde Minna își găsise obștescul sfârșit. Cum izbutise malacul să-l ademenească pe Tony tocmai în locul acela?

Dar mă înșelasem. Am trecut de ieșirea spre Greenpoint, îndreptându-ne către nord. Am văzut Pontiacul negru mult mai departe, în față, când am făcut sensul giratoriu de pe autostradă spre aeroporturi și Long Island, dar am preferat să rămân în spate, lăsând cel puțin două mașini între mine și automobilul roșu. Trebuia să mă bizui pe malac că nu-i va pierde urma lui Tony, un nou exercițiu de calm tip Zen. Am trecut prin diversele puncte de ieșire și intersecții-trifoi, care ne-au scos din Brooklyn, străbătând Queens spre ieșirile către aeroport. Când am virat momentan spre JFK, am emis o nouă teorie: cineva de la Fujisaki urma să coboare din avion la terminalul liniilor aeriene japoneze, vreun director executiv, ori eventual un curier venit să livreze un pachet ticăind funest. Poate că moartea lui Minna era prima lovitură dintr-un val internațional de execuții. În plus, necesitatea de a întâmpina pe cineva la aeroport explica de ce Tony avusese o noapte de așteptare atât de încordată. Dar, chiar în timp ce îmbrățișam încrezător acest raționament, am văzut cum automobilul roșu a ignorat varianta rutieră spre aeroport, îndreptându-se spre rampa ce ducea la nord, spre Whitestone Bridge, potrivit indicatoarelor. Tăind la iuțeală trei benzi de circulație, am reușit să rămân pe urmele anvelopelor lor.

•

Patru sandviciuri, bineînțeles. Dacă n-aș fi avut și eu pasiunea sandviciurilor multiple, poate aș fi dat mai multă atenție acestui indiciu. Patru sandviciuri și șase cutii de bere. Ne pregăteam să părăsim orașul. Din fericire, *aveam* la mine varianta donată a picnicului lui Tony, așa că eram bine dotat și apt de drum. Mă întrebam dacă uriașul mai mâncase și altceva, în afară de punga cu cireșe sau măsline, pe care îl văzusem înfulecându-le cu pumnul. Mica noastră formație de pe șosea îmi sugera imaginea unui sandvici, de

fapt, un om de-al lui Minna de o parte și de cealaltă a uriașului – arătam ca o tartină de haidamac-cu-orfani, pe multiple patru-roți. În timp ce goneam în sus peste podul Whitestone, am mai luat două înghițituri de Cola, care trebuia să țină locul cafelei de dimineață. Nu mai trebuia să rezolv decât problema nevoii urgente de a face pipi. De aceea, m-am grăbit să termin de băut Coca-Cola, gândindu-mă să mă ușurez în sticlă.

•

După o jumătate de ceas, trecusem de variantele care duceau la Pelhams, White Plains, Mount Kisco, plus alte câteva denumiri pe care eu le asociam cu împrejurimile orașului New York, continuând să ne vedem de drum în Connecticut, întâi pe Hutchinson River Parkway, apoi pe o altă șosea numită Merritt Parkway. Eram cu ochii pe mașinuța roșie, în permanență. Stratul intermediar de vehicule părea suficient de gros, încât să pot rămâne bine camuflat. Din când în când, uriașul se mai fofila spre Pontiacul lui Tony suficient de aproape, încât să mă conving că eram încă toți trei legați asemenea unor amanți tainici prin kilometrii indiferenți ai traficului.

Faptul de a conduce mașina pe șosea mi se părea extrem de liniștitor. Fluxul constant de atenție și efort, gestul reflex de a apăsa pe accelerație, de a verifica oglinzile și punctele moarte printr-o smucitură din cap subsumau complet, în cazul meu, impulsul ticurilor. Eram încă buimac de somn și oboseală, însă noutatea acestei urmăriri bizare și a faptului de a mă afla așa de departe de New York City, cum nu mi se mai întâmplase până atunci, avea efectul de a mă ține treaz. Mai văzusem copaci în viața mea – până acum, peisajul din Connecticut nu îmi oferise nimic ce să nu fi întâlnit deja în Long Island sau chiar în Staten Island. Însă *ideea* de Connecticut era cumva interesantă.

Traficul s-a aglomerat pe tronsonul care ocolea un orășel numit Hartford, iar o scurtă bucată de timp ne-am trezit blocați într-un ambuteiaj pe cinci benzi de circulație. Era exact înainte de nouă dimineața, ceea ce însemna că nimerisem în adorabila variantă miniaturală a orei de vârf în Hartford. Tony și uriașul erau amândoi vizibili în fața mea, uriașul pe banda din dreapta, și, cum cei de pe banda mea se mișcau ceva mai repede, am ajuns aproape în dreptul lui. Mașina roșie era un Contour, am văzut acum. Eu eram un Tracer urmărind un Contour. Ca și cum aș fi luat un creion și aș fi urmărit cu el traseul uriașului pe o hartă rutieră. Banda mea înainta binișor, în timp ce a lui stătea pe loc, iar în scurt timp aveam să îl prind din urmă. Tipul molfăia ceva, falca și gâtlejul îi pulsau sugestiv, mâna se mișca acum spre gură. Pentru a întreține o asemenea masivitate corporală, presupun, tipul trebuia să-și pună burta la cale permanent. Mașina gemea, probabil, de gustări – poate că Fujisaki îl plătea, pentru loviturile date, direct în natură, pentru ca tipul să nu se mai obosească schimbând banii pe mâncare. Oricum, ar fi trebuit să îi ia o mașină mai mare.

Am frânat, ca să mențin distanța și să îl am în față. Banda lui Tony a început să avanseze mai repede, în comparație cu restul plutonului, iar uriașul s-a băgat și el printre vehiculele din spatele lui Tony, fără să semnalizeze, ca și cum automobilul Contour ar fi transmis celor din jur autoritatea brutei masive de dinăuntru. M-am bucurat să las un interval mai mare între noi, iar după câteva momente ambuteiajul miniatural din Hartford a început să se subțieze. *Hartăfontă hartanfront halcăduium halimahrean* fredona un cântecel în mintea mea. Luând exemplu de la malacul mestecător, am început să foșnesc cu mâna prin punga cu sandviciuri de pe scaunul din dreapta. Bâjbâiam după „campion”, jinduind să simt cum zeama gustoasă din ardeii marinați ai lui

Zeod se contopește delicios cu stratul neted de *peperroni* picanți.

Când devorasem aproape jumătate din „campion”, am zărit Pontiacul negru al lui Tony încetinind într-un refugiu lateral, în timp ce Contourul uriașului zbura voios mai departe pe șosea.

•

Chestia asta nu putea avea decât o singură explicație. Odată ce reușise să îl urmărească pe Tony până în acel punct, uriașul nu mai avea de ce să se țină după el în continuare. Știa încotro se îndrepta Tony și, de fapt, prefera să sosească mai repede și să fie deja acolo când Tony avea să ajungă și el.

Nu era vorba despre Boston. Chiar dacă figura pe traseu, Boston nu reprezenta destinația finală. Izbutisem, în fine, să pun laolaltă *oamenii liniștiți* și *oaza de liniște.* Nu sunt chiar așa greu de cap.

Și, în spiritul pândei nocturne și al urmăririi matinale, continuam să mă raportez la uriaș așa cum uriașul continua să se raporteze la Tony. Știam unde mergea uriașul – *o Dihanie vânând un context* – știam unde mergeau amândoi. Și aveam motive să vreau să ajung acolo cel mai repede, încă mai căutam prilejul să i-o plătesc malacului cu vârf și îndesat. Mă gândeam să-i pun otravă în sushi, eventual.

•

Am oprit la următorul refugiu, unde am alimentat mașina cu combustibil, am făcut pipi și mi-am cumpărat turtă dulce, o cafea și o hartă a regiunii New England. Neîndoielnic, diagonala de-a curmezișul statului Connecticut țintea, prin Massachusetts și un petic din coasta ținutului New Hampshire, spre intrarea pe autostrada cu taxă, din Maine. Am pescuit din haină pliantul despre „Oaza de liniște” și am descoperit punctul unde, părăsind autostrada, pătrundeai în zona descrisă de harta rudimentară din pliant, un sat de coastă numit

Musconguspoint Station. Denumirea sugera o aromă masticabilă necunoscută, care îmi gâdila sindromul. Am localizat și altele la fel pe acea hartă. Nu știu dacă sălbăticia naturii din Maine mă impresiona cumva mai mult decât zona rurală din Connecticut, cert însă era că indicatoarele rutiere aveau să-mi ofere un gen de hrană.

Acum, nu-mi rămânea decât să preiau conducerea în această cursă automobilistică secretă. Mă bizuiam pe faptul că, în trufia lui, malacul se credea atât de sigur că el era urmăritorul, încât nici nu-i trecea prin minte că ar fi putut să fie și el *urmărit.* Desigur, nici eu nu-mi pierdusem vremea uitându-mă peste umăr, în fond. Smucind impulsiv din cap, de câteva ori, m-am scuturat de idee și tic, după care m-am urcat din nou în mașină.

•

A răspuns la al doilea apel, cu o voce cam chiaună.

— Kimmery.

— Lionel?

— *Yessrog.*

— Unde-ai dispărut?

— Sunt în – sunt aproape în Massachusetts.

— Cum adică, „aproape”? Massachusetts e ca un fel de stare de spirit, sau ce?

— Nu, am ajuns aproape acolo, literal vorbind. Sunt pe șosea, Kimmery. N-am fost plecat niciodată atât de departe de New York.

A tăcut un minut.

— Pe tine când te-apucă să fugi, tu chiar *fugi,* a zis ea.

— Nu, nu, nu înțelege greșit. A trebuit să plec. Este vorba despre investigația mea. Știi, eu – *invest-un-pistol, conect-un-copoi, inventachusetts*…

Mi-am strivit limba în cușca interioară a dinților strâns încleștați, încercând să curm revărsarea fluxului verbal.

Mi se părea oribil să am ticuri tocmai cu Kimmery, pe care o declarasem leacul meu miraculos.

— Tu *ce*?

— Eu sunt pe urmele uriașului, am spus eu, storcând cuvintele cu greu. În fine, *nu chiar* pe urmele lui, însă știu încotro se duce.

— Tot îl mai cauți pe uriașul ăla al tău, a zis ea, pe un ton gânditor. Fiindcă ai remușcări din cauza tipului care a fost ucis, Frank parcă, nu-i așa?

— Nu. Da.

— Mă întristezi, Lionel.

— De ce?

— Pari atât de, nu știu, vinovat.

— Uite, Kimmery. Am sunat fiindcă – *Doreştemăbailey*! – fiindcă mi-era dor de tine. Adică, mi-e dor de tine.

— E ciudat ce spui, nu crezi, Lionel?

— Da?

— Tu mi-ai luat cheile?

— Făcea parte din investigația mea. Iartă-mă.

— OK, nu contează, însă gestul mi s-a părut cam sinistru.

— N-am vrut să pară deloc ceva sinistru.

— Nu e frumos să faci așa ceva. Îi sperii pe ceilalți, nu-ți dai seama?

— Îmi pare teribil de rău. O să ți le aduc înapoi.

A tăcut din nou. Am trecut pe prima bandă, într-o coloană de vehicule care mergeau cu viteză mare, doar din când în când mutându-mă scurt pe banda din dreapta, pentru a-i face loc vreunuia care venea nebunește din spate. Conducând mașina pe șosea începusem să am un fel de fantezie tourettică, imaginându-mi că barele de protecție și capotele mașinilor erau ca niște umeri și gulere pe care nu le puteam atinge. Trebuia să păstrez o distanță adecvată ca nu cumva să fiu tentat să încerc să mă frec de corpurile acelea lucioase din apropierea mea.

Pe Tony sau pe uriaș nu-i văzusem pe nicăieri în drumul meu, însă eram îndreptățit să sper că Tony, cel puțin, era deja în spatele meu. Uriașul va trebui să se oprească la o benzinărie, dacă nu făcuse deja asta, iar atunci voi avea prilejul să îl depășesc și să i-o iau înainte.

— Mă duc într-un loc despre care e posibil să fi auzit și tu, am spus. La *Yoshii.* Un loc de reculegere.

— Bună idee, a zis ea, morocănoasă, deși curiozitatea părea mai puternică decât supărarea, din moment ce a continuat: Întotdeauna mi-am dorit să merg acolo. Roshi spunea că este într-adevăr ceva fabulos.

— Poate…

— Ce?

— Poate cândva vom merge acolo împreună.

— Trebuie să închid acum, Lionel.

•

Convorbirea telefonică îmi crease o stare de agitație. Am mâncat al doilea sandvici cu friptură de vită. Massachusetts semăna cu Connecticut.

Am sunat-o din nou.

— De ce ai zis că mă simt *vinovat*? am spus eu. Nu înțeleg la ce te referi.

Kimmery a oftat:

— Nu știu, Lionel. Doar că nu-mi prea dau seama ce este cu *investigația* asta. Lași impresia că alergi tot timpul de colo-colo, încercând să uiți de mâhnirea sau de vinovăția legate de tipul acela – Frank.

— Vreau să-l prind pe ucigaș.

— Dar tu nu te-auzi ce spui? Vorbești de parcă ai fi O.J. Simpson. Oamenii normali, când se întâmplă ca o cunoștință de-a lor să fie omorâtă, nu se apucă să umble *să-l prindă pe ucigaș.* Oamenii normali se duc la *înmormântare.*

— Eu sunt detectiv, Kimmery.

Puțin a lipsit să nu spun: *Eu sunt un telefon.*

— Tot o ții morțiș cu asta, dar nu știu, eu tot nu pot accepta ideea.

— De ce?

— Probabil fiindcă în imaginația mea detectivii sunt mai… ăăă… subtili cumva.

— Poate te gândești la detectivii din filme sau din serialele de la televizor.

Tocmai eu mă găsisem să-i explic această diferență.

— La TV, toți sunt la fel, am continuat eu. În realitate, detectivii nu seamănă deloc între ei, exact cum nu seamănă nici amprentele oamenilor, și nici fulgii de zăpadă.

— Foarte nostim.

— Încerc să te fac să râzi, am zis eu. Mă bucur că ai remarcat. Îți plac bancurile?

— Dar tu știi ce este un *koan*? Un fel de banc Zen, doar că îi lipsește poanta.

— Hai, ce mai aștepți? Am toată ziua la dispoziție.

De fapt, șoseaua se lățise cu câteva benzi suplimentare, complicându-se cu diverse opțiuni și fuziuni. Dar n-aveam de gând s-o întrerup pe Kimmery, când lucrurile decurgeau așa de bine, fără ticuri în ceea ce mă privea pe mine, mustind de digresiuni în ceea ce o privea pe ea.

— Oh, nu pot să rețin glumele astea niciodată, sunt prea vagi. Tot felul de călugări lovindu-se în cap unii pe alții și chestii dintr-astea.

— Pare caraghios. Cele mai bune bancuri sunt de obicei cu animale, cred eu.

— Da, sunt și multe cu animale. Uite…

Am auzit un foșnet când Kimmery, fixându-și probabil receptorul între umăr și bărbie, s-a apucat să răsfoiască printr-o carte. Kimmery fusese a mea în mijlocul încăperii aceleia mari și goale – acum am ajustat tabloul, închipuindu-mi-o cu firul telefonului întins la maximum ca să poată vorbi din pat, ținând poate și motanul în poală.

— Erau doi călugări care se dondăneau din cauza unei pisici, când vine un al treilea călugăr și taie pisica în două – Oh, ăsta n-a fost prea reușit.

— Mă prăpădesc de râs. Ah, nu mai pot, crăp de râs.

— Gura! Oh, gata, am găsit unul care îmi place. Este despre moarte. Un călugăr tânăr vine în vizită la un călugăr bătrân, ca să-l întrebe despre un alt călugăr, și mai bătrân, care tocmai a murit. Tendo, așa-l chema pe călugărul mort. Cum spuneam, călugărul tânăr întreabă despre Tendo, iar călugărul bătrân zice diverse chestii, cum ar fi „Uită-te la câinele acela de-acolo” sau „Vrei să te îmbăiezi?” – adică numai lucruri nerelevante. Și conversația continuă așa, până când călugărul tânăr se luminează la minte.

— În ce privință?

— Ideea este, presupun, că despre moarte nu poți să spui nimic, de fapt.

— OK, m-am prins. Este exact ca în filmul *Numai îngerii au aripi,* când Joe, cel mai bun prieten al lui Cary Grant, se prăbușește cu avionul și moare, după care Rosalind Russell îl întreabă: „Cum rămâne cu Joe?” și „N-ai de gând să faci nimic apropo de Joe?”, la care Cary Grant zice doar: „Cine-i Joe?”

— Și mai pomeneai de unii care se uită prea mult la filme și la seriale TV!

— Exact.

Îmi plăcea ușurința cu care kilometrii zburau parcă pe lângă mine, fără obsesia vreunui tic, lăsându-mă să plutesc liber pe modulațiile glasului lui Kimmery, în timp ce traficul pe autostradă se subția.

Totuși, în clipa în care am sesizat modul în care convorbirea noastră și călătoria mea goneau înainte, am amuțit amândoi.

— Roshi are o cugetare despre vinovăție, a spus ea după vreun minut. Susține că este ceva egoist, doar o modalitate de a evita să ai grijă de tine

însuți. Sau să te gândești la tine însuți. Cred că este vorba despre două lucruri diferite, cumva. Nu mai țin minte.

— Te rog, nu-mi da mie pilde din gândirea lui Gerard Minna pe tema vinovăției, am zis eu. E un pic cam greu să înghit așa ceva în împrejurările actuale.

— Tu crezi într-adevăr că Roshi e vinovat de ceva?

— Mai am de aflat unele lucruri, am recunoscut eu. Exact asta și fac. Din acest motiv a trebuit să îți iau cheile.

— Și tot de-asta te duci și la *Yoshii*?

— Da.

În pauza care a urmat, am detectat din răsuflarea lui Kimmery că mă credea, că în sfârșit începuse să creadă în cazul anchetat de mine.

— Ai grijă de tine, Lionel.

— Sigur. Întotdeauna am grijă. Nu uita ce mi-ai promis, OK?

— Ce ți-am promis?

— Că nu te vei duce la Zendo.

— OK. Cred că acum o să închid telefonul, Lionel.

— Promiți?

— Sigur, da, OK.

•

Brusc, de pretutindeni m-au împresurat clădiri de birouri, garaje vaste, autostrăzi suspendate unele peste altele, obturate de mașini. Mi-am dat seama prea târziu că ar fi trebuit probabil să ocolesc Bostonul, în loc să trec prin el. Nu mi-a priit deloc traficul citadin încetinit, am molfăit chipsuri și am încercat să nu-mi țin respirația, însă a durat mult până când aglomerația metropolei s-a mai rarefiat, făcând loc periferiei așternute pe suprafețe largi, care s-au desfăcut apoi într-un nesfârșit ținut lipsit de ornamentele civilizației. Nu-mi rămânea decât să sper că Tony și uriașul nu apucaseră să treacă în fața mea, că nu pierdusem

poziția de fruntaș al plutonului, avantajul meu de până atunci. *Trebuie să ai un avantaj față de ei.* Începeam să fac o obsesie din ideea de a avea o poziție avantajoasă, la capitolul mașină, drum, unghi vizual și tot ceea ce poate plana acolo, sâcâitor și neesențial. Cât de straniu începea să mi se pară că mașinile au corpuri pe care nu e voie să le atingi niciodată, fiind un dezastru dacă ai face-o.

Pleacă din punctul meu mort, Fonebone!

Simțeam că mă va apuca un tic obsesiv provocat de corpul mașinii, că voi simți nevoia să flirtez cu umărul rugos al șoselei sau cu toate acele corpuri care țâșneau, zburau în jurul meu, și asta dacă nu auzeam vocea ei din nou.

— Kimmery.

— Lionel.

— Te-am sunat iarăși.

— Nu sunt cam scumpe toate convorbirile astea telefonice făcute din mașină?

— Nu plătesc eu, m-am auzit bolborosind în aparat.

Eram entuziasmat de tehnomagia recurentă, telefonul celular care traversa spațiul și timpul pentru a ne conecta din nou.

— Dar cine atunci?

— Un portal Zen pe care l-am cunoscut ieri într-o mașină.

— *Portal*?

— Portar.

— Mmmm, a făcut ea, mâncând ceva. Mă suni prea mult.

— Îmi place să vorbesc cu tine. După atâtea ore la volan, a intervenit… plictiseala.

Mi-am bagatelizat amărăciunea, alegând *un* cuvânt care să întruchipeze multe altele.

— Mdaa, mmmm – dar eu nu vreau ceva nebunesc în viața mea acum, dacă mă-nțelegi.

— La ce te referi când spui „ceva nebunesc”?

Fluctuațiile ei tonale mă luaseră prin surprindere iarăși. Totuși, presupun că tocmai acest straniu

balet zvâcnit revărsa acea vrajă continuă asupra minții mele duale.

— Știi… O mulțime de tipi spun că te înțeleg când le explici că ai nevoie de spațiu și libertate de mișcare; se pricep să vorbească despre asta și știu că este ceea ce tu îți dorești să auzi de la ei. Dar, de fapt, habar n-au ce înseamnă. Am trecut recent prin așa ceva, Lionel.

— Când m-ai auzit pe mine spunând că îți las libertatea de mișcare?

— Mă refeream la faptul că mi-ai dat o mulțime de telefoane într-o perioadă de timp relativ scurtă, atâta tot.

— Kimmery, fii atentă la mine. Eu nu sunt ca toți ceilalți, ah, tipi pe care i-ai întâlnit. Viața mea este organizată în jurul anumitor compulsiuni. Dar cu tine este altfel, mă simt altfel.

— Da, e bine, e frumos…

— Nici n-ai idee.

— … însă abia am ieșit dintr-o relație destul de intensă. Adică, m-ai luat prea repede, Lionel. Mă sufoci, de fapt, dacă nu ți-ai dat seama deja. Adică, știi, și mie îmi place să stau de vorbă cu tine, dar nu e o idee prea bună să suni de trei ori la rând după, știi tu, după ce *am petrecut o noapte împreună.*

Tăceam, neștiind exact cum să decodez acest discurs formidabil.

— Ce vreau eu să spun, Lionel, este că tocmai am trecut printr-o nebunie de genul ăsta.

— În ce sens?

— O nebunie ca asta, a spus ea, cu un glăscior spăsit. Ca asta, cu tine.

— Vrei să spui că Omul-cu-Oreo avea *sindromul Tourette*?

Am simțit fiorii unei stranii gelozii. Vasăzică fata colecționa monștri ca noi, m-am dumirit eu acum. Nici nu era de mirare atunci că avea talentul de a ne trata cu sânge rece, darul de a ne domoli simptomele. Nu eram cu nimic special, în fond.

Sau, eventual, penisul meu în formă de pumn reprezenta singurul meu atu inedit.

— Cine e Omul-cu-Oreo?

— Fostul tău iubit.

— Oh. Dar ce-ai mai spus în afară de asta?

— Nu contează.

Am tăcut amândoi câteva momente. Mintea mea râșnea: *Tourette's slipdrip stinkjet's blessdrop mutual-of-overwhelm's wild kissdom*…

— Tot ce-am vrut să spun este că nu sunt pregătită pentru o relație prea intensă în clipa de față, a zis Kimmery. Am nevoie de spațiu ca să mă lămuresc ce vreau. Nu suport să mai fiu sufocată și obsedată ca dată trecută.

— E suficient ce mi-ai spus deocamdată.

— OK.

— Dar – am încercat să mă adun, să fac un salt într-un teritoriu mult mai necunoscut mie decât realele Connecticut sau Massachusetts. Cred că înțeleg ce vrei să spui când vorbești despre spațiu. Despre faptul că ai nevoie să lași un spațiu între două lucruri, ca să nu te obsedeze prea mult ceea ce se întâmplă.

— Îhî, mda.

— Sau nu-ți place să ți se vorbească despre așa ceva? Cred că devin un pic confuz.

— Nu, e OK. Dar putem discuta despre asta mai târziu.

— Bine, OK.

— Pa, Lionel.

•

TELEFONEAZĂ și RETELEFONEAZĂ ședeau pe un gard. TELEFONEAZĂ cade în iarbă. Cine a mai rămas?

Ț**â**rrr.

Ț**â**rrr.

Ț**â**rrr.

Clic. „Ați sunat la doi-unu-doi, trei-zero-patru…”

— BunăKimmeryștiucănutrebuiasămaisundara mvrutdoar…

Clanc. „Lionel?”

— Da.

— Încetează odată.

— Ăăă…

— Încetează să mă mai suni. Îmi amintește prea mult de niște lucruri oribile care mi s-au întâmplat în viață, poți să pricepi? Nu e deloc romantic.

— Da.

— OK, pa, Lionel, de data asta de-adevăratelea, OK?

— Da.

RETELEFONEAZĂ.

„Ați sunat la…”

— Kimmery? Kimmery? Kimmery? Alo, mă auzi? Kimmery?

•

Sindromul meu mă fraierise din nou. În tot acel răstimp îmi imaginasem că aveam parte de o dimineață netourettică, însă, când a apărut noua manifestare stătea „ascunsă” la vedere, Ticul-Travestit. Retelefonând mereu la acel număr, exteriorizam un tic – „sun-o-pe-Kimmery” –, care se dovedea la fel de compulsiv ca orice silabă grosolană sau lovitură cu palma.

Îmi venea să arunc cu telefonul celular al portarului, drept în fâșia cu gazon dintre cele două sensuri de circulație. Dar, nu. Încețoșat de ură față de mine însumi, am format un alt număr, care îmi rămăsese gravat în memorie, deși nu mai sunasem acolo de multă vreme.

— Da?

Glasul era istovit, înscorțoșat de ani, așa cum mi-l aminteam.

— Essrog? am zis eu.

— Da. Aici este locuința familiei Essrog, s-a auzit după o pauză. Sunt Murray Essrog. Cine este la telefon, vă rog?

A durat un pic până să-mi regăsesc răspunsul: „Mănâncă-mă Bailey.”

— Oh, Doamne, a suspinat glasul, îndepărtându-se de receptor. Mama. Mama, vino-ncoace. Hai să asculți și tu.

— Essrog Bailey, am spus eu, aproape șoptit, însă dornic să fiu auzit.

Un târșâit de pași în fundal.

— E tot el, mama, a spus Murray Essrog. E tot pușt iul acela Bailey, fir-ar să fie. După atâția ani, s-a apucat să sune iarăși.

Eram încă un puști pentru el, la fel cum și el fusese un om bătrân, de prima oară când îl sunasem la telefon.

— Nu știu de ce te mai frământi, a murmurat ca un oftat vocea unei femei mai în vârstă.

— Baileybailey, am zis eu, încetișor.

— Hai, pușt iule, vorbește, fă-ți numărul, a zis bătrânul.

După zgomot, mi-am dat seama că receptorul trecuse în mâna bătrânei. Îi auzeam respirația în telefon.

— Essrog, Essrog, Essorg, am îngânat eu, ca un greiere prins într-un zid.

•

Sunt încordat strâns. Sunt un tun dezlănțuit. Ambele – sunt un tun dezlănțuit încordat strâns, un dezlănțuit strâns. Toată viața mea există în spațiul dintre aceste două cuvinte, strâns, dezlănțuit, dar nu găsesc niciun spațiu acolo – cele două cuvinte trebuie să fie unul singur, dezlănțuitstrâns. Sunt o pernă de aer într-un bord de mașină, împachetat strat peste strat pregătit pentru momentul când ajung să explodez, să mă revărs peste tine, să umplu tot spațiul disponibil. Spre deosebire de o pernă de aer, totuși, eu sunt reîmpachetat în clipa în care am explodat, sunt tensionat și gata iarăși să explodez – ca o bridă elastică de siguranță, nu fac decât să mă comprim și să mă destind, în permanență, mereu, fără a proteja sau a satisface

pe nimeni, decât pe mine însumi, eventual. Dar banda continuă să ruleze fără noimă, perna de aer obsesivă explodând iarăși și iarăși, în timp ce viața propriu-zisă se desfășoară altundeva, în afara razei de acțiune a acestor silințe burlești.

•

Noaptea precedentă, în alcovul lui Kimmery, mi se părea brusc ceva dintr-un trecut revolut, ceva foarte îndepărtat.

Cum se poate ca niște discuții la telefon – *niște discuții la telefonul celular,* pline de paraziți, neverosimile, gratuite – cum e posibil să modifice ceea ce simt niște trupuri reale? Cum e posibil ca strigoii să-i influențeze pe cei vii?

Am încercat să nu mă gândesc la asta.

•

Am azvârlit telefonul celular pe scaunul de lângă mine, în mijlocul unui talmeș-balmeș rămas din sandviciurile de la Zeod, hârtia de ambalaj despachetată, punga de chipsuri sfâșiată, firimituri de chipsuri împrăștiate și șervețele mototolite, cu pete de grăsime translucide în razele soarelui dinainte de amiază. Nu mâncam frumos, nu făceam nimic ca lumea, și acum știam că nici nu conta, nu astăzi, nici de-acum înainte. Odată ce întrerupsesem șuvoiul dezastruos al ticurilor telefonice, starea mea de spirit se înăsprise, atenția mi se îngustase. Am traversat podul de la Portsmouth, intrând în Maine, și am focalizat tot ceea ce-mi mai rămăsese în actul de a șofa mașina, în voința de a mă lepăda de orice comportament netrebuincios, împingând deoparte epuizarea și amărăciunea, transformându-mă într-o săgeată vehiculară îndreptată spre Musconguspoint Station, spre răspunsurile care mă așteptau acolo. Auzeam acum glasul lui Minna în locul necontenitei mele sporovăieli tourettice, spunând: *Ține-te tare, Dihanie. Ai o treabă de făcut, păi atunci fă-o, nu mai pregeta. Poți să te văicărești și șofând.*

•

Route 1 de-a lungul țărmului statului Maine trecea printr-o serie de sate turistice, unele cu bărci, altele cu plaje, toate cu antichități și homari. Multe dintre hoteluri și restaurante erau închise, cu anunțuri pe care scria NE VEDEM LA VARĂ! și VĂ DORIM UN AN MINUNAT! Îmi venea greu să cred că peisajul acesta era aievea – autostrada pe care venisem mi se păruse ceva schematic, o hartă rutieră, iar eu în mașina mea mă simțisem ca un punct sau ca un vârf de creion trasând un drum. Acum aveam senzația că înaintam cu mașina printre paginile unui calendar, sau printr-o galerie de picturi și stampe. Nimic din ceea ce vedeam nu mi se părea specific sau persuasiv în vreun fel. Poate aveam să-mi schimb impresia, după ce voi fi coborât din mașină.

Musconguspoint Station era un sat cu bărci. Nu era neapărat cea mai mică dintre aceste așezări, dar oricum ceva pe-aproape, o protuberanță pe coastă, evidențiindu-se în primul rând prin spațiosul debarcader pentru bac, cu indicatoare pentru Insula Muscongus, două traversări pe zi, dus-întors. „Oaza de liniște" nu era dificil de găsit. *Yoshii's* – SINGURUL LOCAL COMERCIAL DIN MAINE UNDE GĂSIȚI PREPARATE SUSHI ȘI THAI DIN FRUCTE DE MARE, potrivit anunțului – era cea mai vastă dintr-o triadă de clădiri frumoase, plasate pe o colină imediat dincolo de debarcaderul bacului și de docurile pentru pescari, toate zugrăvite într-o combinație infectă de maro pâine-prăjită-și-marmeladă alături de un roz-scoică, umile tonuri de pământ estompate, violând de-a dreptul schema cromatică de alb pentru case și roșu pentru șoproane specifică regiunilor din Maine. Iată, așadar, un cadru fotografic care n-avea șanse să figureze în calendar. Restaurantul se întindea pe un fel de picioroange peste o lespede scurtă, până deasupra apei cu valuri înspumate și tumultuoase; celelalte două clădiri, alcătuind

probabil centrul de reculegere, erau încadrate ca într-o colivie de un șir de pini plantați pedant la intervale regulate, toți din același an și în același model. Deasupra firmei de la intrare se vedea o imagine pictată a lui Yoshii, un bărbat chelbos și zâmbăreț, cu bețigașe culinare orientale și valuri de plăcere sau seninătate emanând din capul lui, asemenea hașurilor-de-putoare dintr-o bandă desenată de-a lui Don Martin.

Am lăsat mașina în parcarea restaurantului, sus pe colina cu vedere spre ocean, spre docurile pentru pescari și debarcaderul de dedesubt. Automobilul meu Tracer era singur acolo, în afară de două camioane oprite în spațiul rezervat personalului de serviciu. Pe ușa localului *Yoshii's,* era scris cu vopsea programul de funcționare: masa de prânz se servea începând cu ora 12:30, ceea ce însemna peste douăzeci de minute, socotind de acum. N-am văzut pe nimeni pe-acolo – nici pe Tony, nici pe uriaș sau pe altcineva, însă n-aveam de gând să rămân postat în parcare, așteptând ca un nătărău, cu o țintă desenată pe spinare. Un avantaj, asta urmăream eu să obțin. O marjă de siguranță.

Marjrog, 33, *caută Marja.*

Am coborât din mașină. Prima surpriză: frigul. Urechile au început să mă doară instantaneu din cauza vântului. În aer, mirosea a furtună, însă nu se vedea niciun nor pe cer. Am pășit peste bariera de bușteni din colțul parcării și am coborât povârnișul spre apă, sub umbra terasei protuberante a restaurantului. Imediat ce am ieșit din câmpul vizual al drumului și al clădirilor, mi-am descheiat șlițul de la pantaloni și am făcut pipi pe pietre, amuzându-mi compulsivitatea prin pătarea unui bolovan mare cu o nuanță de gri-închis, fie numai și temporar. În clipa când am tras fermoarul la loc și m-am întors ca să văd oceanul, m-a cuprins o senzație de vertij. Găsisem o marjă, perfect. Valuri, cer, copaci, Essrog – ieșisem din

pagină acum, mă îndepărtasem de gramatica zgârie-norilor și a asfaltului. Am simțit acest fenomen exact ca o pierdere a limbajului, un enorm proces de aspirare a zidurilor încărcate de cuvinte de care aveam nevoie în jurul meu, pe care le atingeam pretutindeni, de care mă sprijineam la nevoie, de lângă care mă smulgeam când ticurile urlau din mine. Acele ziduri de limbaj fuseseră întotdeauna la locul lor, am înțeles acum, le-am auzit mereu până când cerul din Maine le-a făcut să amuțească printr-un strigăt de tăcere. Mă clătinam pe picioare, a trebuit să pun o mână pe stânci ca să-mi recapăt echilibrul. Simțeam nevoia să răspund într-un nou grai, să găsesc o modalitate de a exprima un ego care se împuținase, se chircise ca o zdreanță de Brooklyn împleticindu-se pe vidul țărmului: orfanul întâlnește oceanul. Tembelul se evaporă în ceața sărată.

„Dihanie!” am zbierat eu în spuma învolburată. Cuvântul s-a pierdut.

„Bailey” s-a stins de asemenea.

„Mănâncă-mă! Jeg-nemernic!”

Nimic. La ce mă așteptam în fond – să-l văd pe Frank Minna înviind din mare?

„Essrog!” am țipat eu. Mă gândeam la Murray Essrog și la soția lui. Erau și ei Essrogi din Brooklyn, ca mine. Oare veniseră vreodată până la această margine de lume ca să întâlnească bolta cerului? Sau eram eu primul Essrog care pusese piciorul pe pământul din Maine?

„De acum înainte, această apă mare va fi a lui Essrog!” am strigat eu.

Eram o *anomalie a naturii.*

•

Înapoi pe solul uscat din parcarea auto, mi-am aranjat haina pe mine și am aruncat o privire în jur, ca să văd dacă nu auzise careva izbucnirea mea de dinainte. Cea mai apropiată activitate se desfășura dedesubt, la baza docurilor pentru pescari, unde acostase o mică ambarcațiune și unde câteva

siluete micuțe în combinezoane galbene stil-Devo dădeau din mână în mână, peste proră, niște lăzi albastre de plastic, pe care le puneau pe un grătar de lemn de pe ponton. Am încuiat mașina și am pornit pe jos spre celălalt capăt al parcării pustii, după care am luat-o în jos, la vale, pe dealul cu mărăciniș, spre oameni și bărci, mai mult alunecând decât pășind, din cauza pantofilor cu talpă de piele cu care venisem de la oraș; vântul rece îmi șfichiuia nasul și bărbia. Restaurantul și centrul de reculegere erau eclipsate de coasta dealului, când am ajuns la docuri.

— Hei!

Unul dintre oamenii de pe ponton a reacționat, auzindu-mă: s-a întors înspre mine, a trântit cutia peste teancul de pe țărm, după care și-a pus mâinile în șold, așteptând să ajung până la el. În timp ce mă apropiam, am studiat barca. Lăzile albastre erau sigilate, însă barcagiii le ridicau de parcă ar fi fost foarte grele și cu suficientă grijă, încât să pot deduce că erau încărcate cu ceva valoros. Pe puntea ambarcațiunii se aflau stelaje pline cu echipament de scufundare – costume de cauciuc, labe de înot, măști de scafandru și o stivă de butelii pentru respirația sub apă.

— Mamă Doamne, dar ce frig e! am zis eu, frecându-mi palmele una de cealaltă ca un mare amator de sport. Greu să ieși în larg cu barca pe o asemenea zi, nu?

Sprâncenele barcagiului și barba nerasă de două zile aveau o nuanță de roșu intens, dar nu mai intens decât roșul pielii arse de soare, prin locurile unde se vedea: obraji, nas, urechi și încheieturile roase ale degetelor de la mână, cu care se freca acum sub bărbie, încercând să dibuiască un răspuns.

Auzeam și simțeam cum, legănându-se pe apă, corpul bărcii se lovea de dană, cu bufnituri surde. Gândurile mi-au zburat la elicele de sub apă, învârtindu-se silențios în mediul lor acvatic. Dacă

aș fi fost mai aproape de apă, n-aș fi rezistat să nu mă aplec ca să pun mâna pe elice, mișcarea aceea de rotire stimulându-mi acut obsesiile cinetice. *Barcăîmbarcă*! *Debarcăbarcă*! Deja ticuri, am smucit din cap, ca să azvârl silabele lateral, în bătaia vântului.

— Nu ești de prin părțile locului, așa-i? a zis el, cu precauție.

Mă așteptasem să aibă o voce de Yosemite Sam sau Popeye, dogită și colerică. El, însă, părea un tip atât de placid și patriarhal, cu accentul acela tipic locuitorilor din New England, încât n-am mai avut niciun dubiu care dintre noi semăna cu un personaj de desene animate.

— Nu, așa e.

Mi-am luat un aer bonom – *Luminează-mă, rogu-te, căci sunt un străin prin aceste locuri necunoscute*! Orice părea posibil: să mă împingă de pe ponton direct în apă ori, pur și simplu, să-mi întoarcă spatele, sau, dimpotrivă, să continue conversația. Mi-am aranjat costumul din nou, mi-am pipăit gulerul ca nu cumva să fiu tentat să pipăi gluga lui fluorescentă, să lipesc între ele bordurile cu velcro, ca marginile foilor de plăcintă în tavă.

M-a cercetat cu atenție.

— Sezonul pentru aricii-de-mare durează din octombrie până în martie. Se muncește pe geruri mari. Când prinzi câte o zi ca asta, zici că parcă te-ai plimba prin parc.

— Arici-de-mare?! am repetat eu, simțind că făcusem deja un tic, că vocabula propriu-zisă era un tic prin definiție, fiind în mod inerent o zvâcnire verbală.

S-ar fi potrivit perfect ca pronunție a glifei „Artistului cunoscut în trecut drept Prince”.

— Aici, în zona de coastă până încolo în jurul insulei, e plin de arici-de-mare. Asta se caută pe piață, asta pescuim și noi.

— Corect, am spus eu. E fantastic. Vă doresc succes. Știi ceva despre localul acela de pe deal –

Yoshii's?

— Probabil că vrei să stai de vorbă cu domnul Foible, a conchis el, arătând din cap spre mica baracă de pe pontonul pentru pescari.

Un panaș subțire de fum se ridica în aer din coșul construcției.

— El e tipul care tratează afacerile cu japonezii ăia. Eu nu-s decât un barcagiu pescar.

— *Mănâncămăbarcagiule*! – mulțam pentru ajutor.

Am zâmbit și, simulând gestul de a-mi scoate o pălărie imaginară în fața lui, am pornit spre baracă. A ridicat din umeri uitându-se la mine, după care a preluat o nouă ladă de pe barcă.

•

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

Foible era roșu și el, însă în alt fel. Obrajii, nasul, ba chiar și fruntea erau acoperite cu un fel de păienjeniș din inflorescențe de vinișoare roșii, neplăcute privirii. Sub albul gălbejit al ochilor se întrezăreau, de asemenea, nenumărate firicele roșii. Cum obișnuia Minna să spună despre preotul paroh de la biserica Sf. Maria, Foible avea o *față de bețivan.* Exact pe tejgheaua de lemn la care ședea în baracă se aflau câteva mostre din băuturile lui preferate: un mănunchi de sticle cu gâtul lung, care fuseseră pline cu bere, și două butelci de gin, de câte un litru, din care nu mai rămăsese acum decât cam un deget de tărie pe fundul uneia dintre ele. Un radiator cu rezistență spiralată strălucea incandescent sub tejghea, iar, când am pășit înăuntru, Foible a arătat din cap spre radiator și spre ușă, ca să-mi dea de înțeles că trebuia să închid repede ușa. În afară de Foible, cu radiatorul și sticlele lui, baraca mai conținea un dulap din lemn brăzdat de scrijelituri și câteva cutii cu diverse lucruri pe care, sub straturile lor de grăsime, le-am asimilat cu niște obiecte de fier și unelte de pescuit. Deși de două zile nu-mi dădusem jos costumul de pe mine și nici nu mă

bărbierisem, eram de departe cel mai proaspăt lucru din acel spațiu.

Situația aceasta impunea recurgerea la cea mai veche tehnică de investigație cunoscută, așa că mi-am desfăcut portofelul și am scos o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Dau de băut cui îmi poate spune câteva lucruri despre japonezi, am zis eu.

— Ce-i cu ei?

Ochii lui lăptoși s-au uitat cu jind la bancnotă, ridicându-se apoi spre ochii mei.

— Mă interesează restaurantul de pe deal. Mai precis, al cui este.

— Da' de ce?

— Să zicem că aș vrea să-l cumpăr, am spus eu, clipind șmecherește din colțul ochiului și scrâșnind din dinți, totodată, din cauza ticului de a lătra, din care, cu efort, a rămas doar un „… *harp*!"

— Băiete, n-ai tu nicio șansă să obții chestia aia de la ei. Caută-ți mai bine altceva de cumpărat.

— Și dacă le fac o ofertă pe care să n-o poată refuza?!

Foible s-a uitat cruciș la mine, dintr-odată suspicios. Mi-am amintit cum Oamenii-lui-Minna, lumea noastră interlopă de pe Court Street, îl băgaseră în sperieți pe polițaiul Seminole. N-aveam idee dacă imaginile de acest fel puteau reverbera atât de departe de Gotham City[32].

— Pot să te întreb ceva? a zis Foible.

— Dă-i drumul.

— Ești cumva din grupul ăla de *scientologi*?

— Nici vorbă, am răspuns eu, surprins.

Nu era asta impresia pe care îmi imaginasem că o lăsam.

S-a crispat din rărunchi, ca și cum și-ar fi amintit de trauma care îl împinsese să se apuce de băutură. „Bun", a zis el. „Lua-i-ar naiba de scientologi, că au cumpărat vechiul hotel de pe insulă și l-au făcut loc de distracții pentru vedetele de cinema. Fir-ar să fie de treabă, dacă nu-s de

preferat japonezii, pe bune. Măcar ăștia mănâncă pește.”

— Insula *Muscongus*?

N-am vrut decât să simt și eu cuvântul în gură, până la urmă.

— Păi, despre care altă insulă crezi că vorbesc, ha?! s-a rățoit el, uitându-se chiorâș la mine, din nou, după care a întins mâna spre hârtia de douăzeci de dolari. Dă-o-ncoace, băiete.

I-am dat-o. A netezit bancnota pe tejghea și și-a dres glasul hodorogit.

— Banii ăștia arată că habar n-ai cum merg treburile pe-aici, băiete. Păi, japonezii ăia sunt doldora de parale, cea mai mică bancnotă la ei e sutarul, dacă vrei să știi. Ce dracu’, până să pună ei cruce pieței de arici-de-mare, pontonul ăsta era înțesat de banderole bancare de la teancurile de câte o mie de dolari cu care japonezii ăia îi plăteau pe pescarii mei pentru fiecare năvod adus la mal.

— Povestește-mi cum era.

— Hâmff.

— Mănâncă-mă.

— Hei, ce-a fost asta?

— Ți-am zis să-mi povestești și mie cum era. Să înțeleagă și unul ca mine care habar n-are cum sunt japonezii ăștia.

— Știi ce înseamnă *uni*?

— Iartă-mi ignoranța.

— E mâncarea națională în Japonia, băiete. Asta-i toată schema care a fost aici, cu Musconguspoint, doar dacă nu pui la socoteală gașca de scientologi cuibăriți în afurisenia aia de hotel. Orice familie de japonezi care se respectă trebuie să mănânce *uni* cel puțin o dată pe săptămână. Așa cum tu vrei friptură, așa și ei vor o farfurie cu icre de arici-de-mare. „Săptămâna de aur”, la japonezi, e cum ar fi Crăciunul la noi – nu se mănâncă decât *uni.* Doar că în apele din jurul Japoniei nu mai există arici-de-mare; i-au pescuit pe toți. Mă urmărești?

— Poate.

— Legislația japoneză nu mai permite scufundările pentru prinderea aricilor-de-mare. Ai voie doar să îi aduni cu grebla. Asta presupune să stai pe un bolovan, când e maree joasă, cu o greblă în mână. N-ai decât să încerci: poți să greblezi tu mult și bine, o zi întreagă dacă vrei, că n-ai să prinzi niciun smoc de țepi de arici, ascultă-mă pe mine.

Dacă a existat vreodată vreun tip care să nu poată să-și spună povestea decât *din mers,* acela era Foible. Mi-am înfrânt impulsul de a-i împărtăși această părere.

— Apele de coastă din Maine au cei mai delicioși arici-de-mare de pe tot globul, băiete. Stau îngrămădiți ca ciorchinii sub insulă. Localnicii din Maine nu s-au dat în vânt niciodată după așa ceva, amatorii de homari considerând că aricii-de-mare sunt o adevărată pacoste. Legea aia japoneză a îmbogățit o sumedenie de barcagii de pe-aici, care au fost suficient de șmecheri, încât să încropească rapid un echipaj de scufundători. S-a dezvoltat o întreagă industrie până spre Rockport. Japonezii au înființat fabrici de prelucrare, au angajat o mulțime de femei care să eviscereze aricii-de-mare zi și noapte, „mărunțaiele" comestibile fiind expediate în fiecare dimineață cu avionul. Negustorii japonezi veneau cu limuzina, așteptau ca bărcile să tragă la dană, licitau pentru încărcătură, plăteau în numerar, cu teancuri de bani, cum îți ziceam adineaori, de rămâneai prostit dacă vedeai atâția biștari la un loc.

— Și ce s-a întâmplat? am întrebat eu, înghițindu-mi cu noduri ticurile.

Povestea lui Foible începea să mă captiveze.

— Unde, în Rockport? Nimic nu s-a întâmplat. A rămas încă la fel. Dacă te referi la ce e aici, noi aveam doar două bărci. Tipii de pe deal, sus, m-au cumpărat cu totul și cu asta basta, s-a isprăvit cu mașinile cu geamuri fumurii, s-a isprăvit cu

mafioții *Yakuza* tocmindu-se pe ponton – dar să știi că nu regret nicio clipă. Am devenit furnizor exclusiv, băiete, și sunt cel mai fericit om din lume.

În baraca aceasta micuță eram înconjurat de fericirea lui Foible, dar nu mă entuziasma deloc. N-am comentat, însă.

— Tipii de pe deal, sus, am repetat eu. Te referi la Fujisaki.

M-am gândit că era suficient de prins de povestea lui, încât să nu crâcnească auzind numele.

— Corect. Ăștia-s o gașcă stilată, domn'e. Și-au luat case pe insulă, au renovat singuri ditamai restaurantul, au adus un bucătar de *sushi,* care să le gătească mâncarea pe gustul lor. Precis, le pare rău că n-au reușit să cumpere ei hotelul ăla vechi, pe care au pus mâna scientologii.

— Normal, și cui nu i-ar părea rău, în fond?! Vasăzică Fujisaki – *Supertrombologi*! *Clientologi*! *Fujiopolis*! – vasăzică Fujisaki locuiește aici în Musconguspoint tot anul?

— Ce-a fost aia?

— *Fâlfâie-peste-noi*!

— Ai un pic de sindrom Tourette, băiete.

— Da, am gâfâit eu.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, nu. Gașca stilată, cum spuneai, locuiește sus aici?

— Nu-nu. Vin și pleacă în grup, întotdeauna împreună, Tokyo, New York, Londra. Au un aerodrom pe insulă, pentru elicoptere, vin și pleacă. Tocmai au traversat cu bacul în dimineața asta.

— Ah, am îngăimat eu, clipind nebunește în urma izbucnirii. Tot dumneata ai și bacul?

— Noo, nu-mi trebuie mie bătaie de cap cu ligheanul ăla. Două bărci, două echipaje – sunt mulțumit. Stau cu picioarele pe masă și mă concentrez la pasiunile mele.

— Cealaltă barcă a ieșit în larg, la pescuit?

— Noo, da' de unde?! Scufundările pentru aricii-de-mare se fac cu noaptea-n cap, băiete. Bărcile ies pe la trei, patru dimineața, iar ziua de muncă se încheie la zece cel târziu.

— Sigur, sigur. Și-atunci unde-i barca?

— Ciudat că mă întrebi. Au venit doi tipi să mi-o ceară acum un ceas; ziceau că trebuie musai să ajungă pe insulă și nu mai puteau aștepta până venea bacul înapoi. Au închiriat barca mea, cu tot cu căpitan. Semănau mult cu tine, să știi; credeau și ei că mă fac praf cu bancnotele lor de douăzeci de dolari.

— Unul dintre ei era mare de tot?

— Un zdrahon ca ăla n-am mai văzut în viața mea.

•

Ocolul prin centrul Bostonului mă costase poziția de fruntaș în cursa spre Musconguspoint. Ce prostie să-mi imaginez că ar fi putut fi și altfel. Am găsit automobilul roșu, Contour, și automobilul negru, Pontiac, într-o mică parcare dincolo de debarcaderul bacului, un fel de fundătură ascunsă de copaci, pentru excursioniștii de o zi care veneau să vadă insula. Accesul se făcea printr-o poartă cu barieră automată, alimentată cu monede, iar la ieșire treceai obligatoriu printre niște pivoți flexibili montați oblic, lângă un indicator care te avertiza: NU DAȚI CU SPATELE! RISCAȚI SĂ VĂ DETERIORAȚI GRAV PNEURILE! Am simțit că mi se rupe sufletul de mila lui Tony și a uriașului, imaginându-mi cum trebuiseră ei să plătească fiecare ca să parcheze aici, cum se scobiseră prin buzunare după monede înainte de a se înclești în acea stranie luptă care îi determinase să închirieze împreună barca de pescuit. Uitându-mă mai de aproape, am observat că automobilul roșu era încuiat peste tot, în timp ce Pontiacul avea cheile în contact și portierele descuiate. Revolverul lui

Tony, cel pe care îl îndreptase spre mine în ziua precedentă, zăcea pe podea lângă pedala de accelerație. L-am împins sub scaun. Poate că Tony va avea nevoie de el. Așa speram. M-am gândit cum îl forțase uriașul pe Minna să meargă acolo unde voia el să-l ducă și mi-a părut rău de Tony.

În timp ce urcam dealul, am simțit un bâzâit, de parcă aș fi avut o albină sau o viespe în pantaloni. Era pagerul lui Minna. Îl reglasem pe „vibrații" la Zendo. L-am scos și am văzut afișat un număr din New Jersey. Clienții se întorseseră acasă din Brooklyn.

În parcare, m-am suit în mașină și am luat telefonul de pe scaunul cu ambalajele de la sandviciuri, care începeau să se coacă la soare. Am format numărul.

Eram foarte obosit.

— Alo?

— Sunt Lionel, domnule Matricardi. Mi-ați dat un bip.

— Da, Lionel. Ai făcut rost pentru noi de ceea ce doream?

— Lucrez la asta.

— A lucra e minunat, onorabil, admirabil. Rezultatele – asta este ceea ce prețuim noi.

— Voi avea ceva pentru dumneavoastră cât de curând.

•

Interiorul era decorat complet cu lemn lustruit închis la culoare, pentru a se asorta cu maroul de „pâine-prăjită-și-marmeladă" de pe exteriorul clădirii; covorul asigura nuanța de roz-scoică. Fata care m-a întâmpinat imediat la intrare avea un chimono japonez sofisticat și o expresie buimăcită. Întinzând mâna spre ea, i-am netezit frumos ambele laturi ale gulerului, ceea ce nu a părut să o deranjeze, considerând probabil că gestul denota admirația mea pentru finețea mătăsii. Am mișcat din cap, arătând spre ferestrele mari care dădeau spre ocean, iar ea m-a condus la o măsuță de-

acolo, ca apoi, făcând o plecăciune, să mă lase singur. Eram unicul client la dejun sau primul venit, oricum. Și eram lihnit de foame. Un maestru bucătar *sushi* a fluturat un cuțit cu lama lată, uitându-se la mine și zâmbindu-mi cu gura până la urechi, din celălalt capăt al sufrageriei spațioase și elegante. Despărțitura din geam fațetat în spatele căreia lucra mi-a amintit de acele cabine din plexiglas rezistente la atacuri violente, în care stăteau vânzătorii din magazinele de băuturi de pe Smith Street. Am fluturat și eu din mână spre el, tipul a mișcat prietenește din cap, iute ca un tic, iar eu i-am răspuns fericit în același fel. Am tot continuat așa amândoi de câteva ori la rând, până când tipul a renunțat și, cu o dexteritate teatrală, s-a apucat să decupeze pielea de pe o bucată mare de pește roșcat.

Ușile de la bucătărie s-au deschis, pivotând în balamale, iar dinăuntru a apărut Julia. Purta și ea un chimonou, care îi venea splendid. Tunsoarea, în schimb, era un pic cam distonantă. Își retezase scurt de tot, milităreste, părul lung și blond, din care mai rămăsese acum doar un puf înnegrit la rădăcini. Fața ei, sub freza aceasta, părea dezgolită, ca o carne vie, iar fără voalul lor ochii arătau cumva sălbatici. A luat de undeva un meniu și a venit cu el spre masa mea; cam pe la jumătatea intervalului dintre noi, am remarcat că și-a dat seama cine era clientul. Dar șocul s-a regăsit prea puțin în mersul ei maiestuos.

— Lionel.

— *Pisspaw,* am completat eu.

— N-am de gând să te întreb ce cauți aici, a zis ea. Nici măcar nu vreau să știu.

Mi-a pasat meniul, care avea scoarțe dintr-o împletitură de bambus.

— L-am urmărit pe Tony, am spus eu, punând prudent meniul deoparte, de teamă să nu-mi intre vreo așchie sub piele. Și pe uriaș, ucigașul. Am

venit cu toții aici la o consfătuire despre Frank Minna.

— Nu-i deloc amuzant, a zis ea, examinându-mă cu buzele subțiate. Arăți ca naiba, Lionel.

— Am șofat mult până aici. Probabil că trebuia să fi venit cu avionul până la Boston și de-acolo – tu cum faci? Închiriezi o mașină? Sau iei autobuzul? E un loc în care îți petreci vacanța cu regularitate, asta știu precis.

— Foarte drăguț, Lionel, ești foarte isteț. Și-acum, haide, dispari.

— *Muscongaphone*! *Minnabunkport*!

Scrâșnind din dinți, mi-am înghițit o serie întreagă de ticuri geografice legate de Maine, care ar fi vrut să-mi iasă din gură după cele două deja rostite.

— E neapărat nevoie să stăm de vorbă, Julia, crede-mă.

— N-ar fi mai bine să stai tu de vorbă cu tine însuți?!

— Bun, acum suntem chit, fiindcă nici mie nu mi s-a părut deloc amuzant ce-ai spus.

— Unde-i Tony?

— E – *Tragebarca*! *Tunaphone*! – se plimbă cu barca.

Suna atât de plăcut, încât n-am avut chef să mai spun și cu *cine.* Din poziția avantajoasă în dreptul ferestrei înalte a restaurantului *Yoshii's,* puteam vedea în sfârșit Insula Muscongus, învăluită în negură la orizont.

— Trebuia să fi venit aici, a zis Julia, fără nicio urmă de sentiment.

Vorbea ca o persoană care începuse să gândească foarte practic de o zi sau două. „Mi-a zis să-l aștept aici, dar nu mai pot aștepta prea mult. Trebuia să fi venit", a repetat ea.

— Poate că a încercat. Cred că vrea să ajungă la Fujisaki, până nu ajung alții la el.

Am urmărit-o atent, în timp ce i-am fluturat teoria pe la nas, încercând să prind o undă de

crispare sau de enervare pe chipul ei.

A fost o crispare. Coborând glasul, a spus: „Să nu mai rostești numele ăsta aici, Lionel. Lasă tâmpeniile.”

S-a uitat în jur, dar nu erau decât ospătărița și bucătarul de *sushi. Să nu mai rostești numele ăsta* – văduva moștenise superstițiile răposatului.

— De cine te temi, Julia? Ți-e frică de Fujisaki, într-adevăr? Sau de Matricardi și Rockaforte?

S-a uitat la mine, și am văzut cum mușchii gâtului i s-au încordat, iar nările îi palpitau.

— Nu eu sunt persoana care se ascunde de italieni, a zis ea. Nu eu sunt persoana care are motive să se teamă.

— Dar cine se ascunde, atunci?

Prea multe întrebări, deja. Furia ei s-a canalizat asupra mea acum, doar fiindcă eram acolo, iar ființa pe care îi venea s-o omoare era atât de departe, manipulând-o de la distanță.

— Du-te naibii, Lionel. Pocitanie afurisită ce ești!

Rațele erau pe baltă, maimuțele erau în copaci, păsărelele pe sârmă, peștii în butoi, porcii în cocină: Totuși, se cuvenea ca actorii din acest tragic vis febril să fie individualizați din punct de vedere zoologic, acum, când îi plasasem laolaltă. Aspectul problematic nu se referea la trasarea conexiunilor. Mă suisem în automobilul meu Tracer și realizasem asta. Acum, însă, trebuia să desenez o singură linie coerentă printre maimuțe, rațe, pești, porci, printre monahi și mocofani – o linie care să diferențieze cu precizie două tabere opuse. Poate voi reuși.

— Nu vrei să-mi iei comanda, Julia?

— De ce nu pleci de-aici, Lionel? Te rog.

Era ceva jalnic și amar și disperat în același timp. Julia voia să ne cruțe pe amândoi. Trebuia să aflu care era pericolul.

— Vreau să încerc niște *uni.* Niște – *orfan ocean gheață*! – niște icre de arici-de-mare. Să văd și eu

de ce se face atâta tevatură în jurul lor.

— Nu ți-ar plăcea.

— Nu se pot mânca pe pâine, ca un sandvici, poate? Un fel de sandvici cu salată-*uni*?

— Nu se pot unge pe pâine.

— OK, bine, atunci adu-mi și mie un castron mare și o lingură. Mi-e foame rău, Julia.

Nu mai era atentă. Ușa se deschisese, razele soarelui palid invadaseră sala ca o cavernă portocalie și roz. Ospătărița s-a înclinat, apoi i-a condus pe membrii Corporației Fujisaki la o masă lungă din mijlocul încăperii.

•

Totul s-a întâmplat dintr-odată. Erau un grup de șase, o imagine de simțeai că ți se rupe inima, văzând-o. Mi-a părut bine, cumva, că Minna se prăpădise și că nu mai trebuia să contemple așa ceva, cât de perfect cei șase japonezi de vârstă mijlocie de la Fujisaki se potriveau cu idealul spre care Oamenii-lui-Minna năzuiseră mereu, dar pe care nu-l atinseseră niciodată și nici nu aveau să-l atingă vreodată: costume negre croite impecabil pe ei, cravate înguste, ochelari de soare Wayfarer, ținuta dreaptă, pantofii superbi, cu talpă de piele, inelele și brățările strălucitoare, zâmbetul stoic, cu buze subțiate. Oamenii aceia erau tot ceea ce noi nu puteam fi niciodată, oricât de ferm ne-ar fi împins Minna de la spate: prin excelență, o echipă, o unitate, o prezență colectivă ca o insulă plutitoare de charismă și forță. Ca o insulă plutitoare, au înclinat din cap spre bucătarul de *sushi,* spre Julia și chiar spre mine, apoi s-au dus la locurile lor, au pliat brațele ochelarilor de soare, pe care i-au pus în buzunarul de la piept, și-au scos de pe cap pălăriile de fetru elegante, pe care le-au agățat în cuierul de haine, și am văzut luciul țestelor lor chelboase în lumina aceea oranj și l-am zărit pe cel care vorbise despre bomboane fondante și fantome și tranzitul intestinal, picnicuri și răzbunare, și am știut, am priceput, am înțeles

absolut tot în momentul acela, în afară poate de răspunsul la întrebarea cine era Bailey, și de aceea, bineînțeles, ticurile mele au căpătat glas.

„*Urlu țepi de arici-măscărici*!”

•

Julia s-a întors spre mine, stupefiată. Se holbase și ea, la fel ca mine, fascinată de splendoarea grupului Fujisaki. Dacă nu greșeam, probabil că nu-i mai văzuse niciodată, nici măcar travestiți în monahi.

— O să vă aduc comanda, domnule, a zis ea, revenindu-și cu grație.

Nu m-am mai ostenit să subliniez că, de fapt, nu formulasem niciun fel de comandă. Ochii ei panicați spuneau că în clipa aceea orice persiflare era de prisos. Când a luat de pe masă meniul cu scoarțe de bambus, am văzut că îi tremură mâna și a trebuit să mă abțin să nu o mângâi, ca să-i alin teama, iar mie sindromul. Răsucindu-se pe călcâie, a pornit spre bucătărie, dar, când a trecut prin dreptul mesei cu japonezii Fujisaki, a avut tăria să facă și ea o mică plecăciune.

Câțiva dintre membrii corporației au întors capul și s-au uitat din nou la mine, dar cu un aer extrem de detașat și indiferent. Am surâs și am fluturat din mână cu ochii la ei, ca să nu le mai ardă să mă măsoare așa din priviri. Și-au reluat conversația în japoneză, care, așa cum picura spre mine peste covor și lemnăria lustruită, semăna cu un murmur coral, un tors de pisică.

Stăteam cât puteam eu de nemișcat. La un moment dat, am văzut-o pe Julia ieșind din nou ca să le ia comanda de băuturi și să le dea meniurile. Unul dintre costumele elegante a ignorat-o, s-a rezemat de spătarul scaunului și a tratat direct cu bucătarul de *sushi,* care a mârâit ceva, ca să arate că a înțeles. Ceilalți au desfăcut meniul țepos și s-au apucat să mârâie și ei, să sporovăiască, să râdă și să împungă cu degetele lor manichiurate în pozele lucioase cu pești de pe pagini. Mi-am

amintit de călugării din Zendo, de cărnurile lor pale și fleșcăite, de smocurile rare de păr la subsuori, ascunse acum sub confecțiile de lux de milioane de dolari. Din locul unde ședeam acum, Zendo mi se părea ceva îndepărtat și neverosimil. Julia a intrat înapoi în bucătărie printre ușile batante și a ieșit din nou, cărând un castron mare aburind și un fel de tăviță mânjită cu câteva pete de culoare strălucitoare. Cu astea în mână, s-a strecurat cu grijă pe lângă masa Fujisaki, venind spre mine.

— *Uni,* a zis ea, arătând din cap spre micul fund de lemn, pe care vedeam o pastă verde ca o mâzgăleală, un mănunchi de șuvițe roz dintr-o sfeclă murată sau un nap date pe râzătoare, ceva cât o îmbucătură de mărgele oranj lucioase – icrele de arici-de-mare, am presupus eu.

Nu erau trei înghițituri de mâncare toate laolaltă. Castronul pe care l-a pus pe masă părea un pic mai promițător. Fiertura era albă ca laptele, cu suprafața unduită de dedesubt, unde pluteau învălmășite legume și bucăți de pui, și decorată deasupra cu firicele dintr-un fel de pătrunjel exotic.

— Ți-am mai adus și ceva care chiar s-ar putea să-ți placă, a spus ea încetișor, în timp ce punea pe masă un polonic micuț din porțelan și două bețigașe încrustate pe care le scosese dintr-un buzunar adânc al chimonoului. Este supă de pui *thai.* Mănâncă și pleacă, Lionel. Te rog.

Tai-puiul-cum? a prelucrat mintea mea. *Tinker to Evers to Chicken.*

Julia s-a dus apoi la masa japonezilor Fujisaki, cu carnețelul în mână, ca să înfrunte comenzile lătrate și contradictorii ale corporației, engleza lor stâlcită și sacadată. Eu am gustat din *uni,* râcâindu-l cu polonicul – bețigașele nu erau de mine. Mărgelele oranj gelatinoase mi s-au spart în gură ca niște capere, un pic sărate și iuți, dar nu chiar dezagreabile. Am încercat să amestec cele trei

culori strălucitoare pe fundul de lemn, făcând un singur cocoloș din pasta verde, așchiile de ridiche murată și icrele portocalii. Combinația era complet altceva: un damf acru ca o gheară mi-a trecut în sus pe gâtlej și mi-a umplut cavitatea nazală. Din câte se părea, elementele acelea individuale nu erau făcute să fie amestecate. Am simțit că-mi pocnesc urechile, că-mi dau lacrimile, și am scos un sunet ca o mâță opărită.

Reușisem să le atrag atenția din nou membrilor Fujisaki, dar și bucătarului de *sushi.* Am fluturat din mână, stacojiu la față, iar ei au mișcat din cap, au fluturat din mână, după care și-au văzut de conversația lor. Am pescuit cu polonicul niște supă, sperând să pot măcar spăla otrăvurile de pe suprafața sensibilă a limbii. Alt revers: Fiertura era superbă, o replică și un reproș la adresa exploziei toxice care o precedase. A avut efectul de a transmite căldură în cealaltă direcție, în jos pe esofag, apoi prin piept și umeri. Straturi de arome se desfăceau în mine, ceapă, nucă de cocos, pui, un gust picant pe care nu reușeam să-l identific. Am mai scos un polonic, cu o fâșie de pui, de data asta, și am lăsat ca focul hrănitor să se prelingă iarăși prin mine. Până să am parte de binefacerile acestei supe, nici nu-mi dădusem seama cât eram de înghețat, cât de avid de confort. Aveam senzația că supa aceea îmi învăluia efectiv inima.

Necazul a apărut la al treilea polonic. L-am băgat până la fundul castronului, de unde l-am scos plin de un hățiș de legume neidentificabile. Am sorbit din supă, după care am început să mestec asiduu ierburile aspre și înțepătoare la gust care îmi rămăseseră în gură – doar că unele dintre ele erau mai aspre decât mi-ar fi plăcut mie. Mai ales, o frunză ca o lamă de cuțit și foarte elastică se încăpățâna să nu piardă bătălia cu dantura mea, începând dimpotrivă să câștige teren într-o neașteptată încăierare cu gingiile mele și cu cerul gurii. Mestecam, așteptând să se dezintegreze.

Degeaba. Julia a apărut exact când am băgat degetul în gură, ca să scot dușmanul afară.

— Cred că o parte din meniu a căzut în supă, am spus eu, scuipând pe masă păpurișul.

— Asta-i citronelă, a spus Julia. *Nu se mănâncă,* să știi.

— Și-atunci ce caută în supă?

— Dă aromă. Parfumează supa.

— Aici nu te pot contrazice, am spus eu. Cum ziceai că se numește?

— Citronelă, a șuierat ea, lăsând să cadă pe masă o bucățică de hârtie, lângă mâna mea. Uite nota de plată, Lionel.

Am întins palma spre mâna ei, dar s-a ferit repede, de parcă am fi jucat „fripta", așa că nu m-am ales decât cu hârtia.

— *Lasagna ass,* am șoptit eu în barbă.

— Ce?!

— *Laughing Gassrog.*

De data asta, s-a auzit mai tare, dar nu-i tulburasem pe Fujisaki, nu deocamdată, oricum. Am ridicat privirea spre ea, neputincios.

— La revedere, Lionel.

A plecat grăbită de lângă masa mea.

Nota de plată nu era, de fapt, o notă de plată. Julia scrisese la repezeală pe cealaltă parte a hârtiei:

MÂNCAREA ESTE ÎN CONTUL LOCALULUI.

VINO SĂ NE ÎNTÂLNIM LA „FARUL DE LA CAPUL PRIETENIEI" LA DOUĂ JUMATE.

CARĂ-TE DE-AICI!!!

•

Am terminat supa, având grijă să las deoparte pământuful necomestibil din misterioasa citronelă. Pe urmă, m-am ridicat de la masă și am trecut pe lângă Fujisaki, înspre ușă, sperând de dragul Juliei să fiu invizibil. Unul dintre ei a întors capul, totuși, când eram lângă ei, și m-a înșfăcat de cot:

— Ți-a plăcut mâncarea?

— Nemaipomenit, am zis eu.

Era cel care, în varianta de călugăr, mă pocnise cu bățul pe spinare. Trăseseră la măsea cu sake, așa că tipul era roșu la față, cu ochii apoși și veseli.

— Tu ești ucenicul nedisciplinat de la Jerry-Roshi.

— Cam așa ceva.

— Centrul de reculegere, bună idee, a zis el. Îți trebuie să faci un *sesshin* lung. Ai o problemă de *rostire,* parcă țin eu minte.

— Știu că am.

M-a plesnit pe umăr, la care l-am plesnit și eu la fel, simțind în palmă pernița de la umărul sacoului, cusătura strânsă a mânecii. După aceea, m-am smuls din îmbrățișarea lui, intenționând să plec, dar era prea târziu. Nu puteam să nu fac turul mesei, ca să îi ating și pe ceilalți. Am început să merg de jur împrejur, bătând cu palma pe umărul fiecărui costum croit impecabil. Membrii Fujisaki au considerat gestul meu drept un îndemn, probabil, ca să mă lovească ușor și să mă împungă cu degetul, în timp ce continuau să glumească între ei în japoneză. „Rață, rață, gâscă", am spus eu, încetișor la început. „Vidră, vidră, viermănos."

— Vidră*-rață,* a zis unul dintre tipii de la Fujisaki, arcuind sprâncenele de parcă ar fi ținut dinadins să mă corecteze, și mi-a tras un ghiont zdravăn.

— Monah, monah, maimuțoi, am zis eu, țopăind tot mai repede în jurul mesei. Scaietesculă jegnemernic!

— Pleacă acum, s-a rățoit supărat mânuitorul de băț.

— *Mănâncă-mă Fujisaki*! am zbierat eu și am ieșit val-vârtej pe ușă.

•

A doua barcă revenise la chei. Am traversat înapoi prin parcarea de la *Yoshii's* și am coborât dealul, ca să mă uit mai de-aproape. Un fuior de fum continua să se deșire din coșul barăcii lui

Foible; altminteri, tabloul de pe cheiul pentru pescari era cu desăvârșire nemișcat. Căpitanul bărcii se dusese, poate, la Foible, în baracă, unde beau împreună dintr-o sticlă nouă de gin, luată cu cei douăzeci de dolari de la mine. Sau poate, pur și simplu, plecase acasă după o zi de trudă care începuse la trei noaptea – cu aricii-de-mare, folosești din plin lumina zilei. Îl invidiam, dacă așa făcuse. M-am furișat pe lângă baracă, până în cealaltă parte a danei. Din câte puteam vedea, și debarcaderul bacului era gol, podul plutitor fiind acostat pe insulă, iar ghișeul de bilete închis până după-amiaza târziu, când avea loc a doua traversare. Vântul sufla tare acum dinspre ocean, iar întreaga zonă de coastă avea un aspect lugubru și părăsit, ca și cum regiunea Maine în noiembrie ar fi aparținut, într-adevăr, pescărușilor zbârliți care se roteau deasupra danei uscate de soare, iar ființele omenești tocmai ar fi aflat vestea și ar fi spălat putina în grabă.

Doar mult mai departe, în parcarea înconjurată de copaci, am zărit ceva mișcându-se, un semn de viață. M-am fofilat tiptil pe lângă debarcader până într-un loc ferit de strălucirea orbitoare a luminii soarelui, ca să reușesc să disting ce se întâmpla în partea de penumbră a parcării și ce era acel semn de viață. Răspunsul a fost: uriașul. Tipul stătea în picioare între mașina lui și a lui Tony, cu ochii mijiți din cauza vântului și a razelor de soare unduite pestriț, și citea sau cel puțin se holba la un teanc de hârtii dintr-o mapă, posibil niște documente din dosarele L&L. La scurt timp după ce începusem să îl urmăresc din priviri, malacul s-a plictisit ori s-a declarat nemulțumit de hârtiile acelea, așa că a închis dosarul, l-a rupt în două, pe urmă iarăși în două, și a traversat parcarea până la marginea unde pavajul era despărțit de ocean printr-o lizieră lată de bolovani acoperiți de crustacee și cutii de bere. A azvârlit sferturile dosarului sfâșiat, proiectându-le în direcția

stâncilor și a apei, însă vântul le-a suflat imediat înapoi, unde au fâlfâit frenetic pe deasupra uriașului, ca apoi să se împrăștie pe pietrișul din parcare și printre copaci. Dar asta nu fusese tot. Uriașul mai avea ceva în mână, o chestie neagră, mică și strălucitoare, ceea ce pe moment m-a făcut să cred că urma să dea un telefon. Pe urmă, am văzut însă că era un portofel. A scotocit prin el, a mutat niște bancnote pliate în buzunarul lui de la pantaloni, ca apoi să azvârle și acest portofel, cu mai mult succes decât în cazul hârtiilor de dinainte, astfel încât obiectul a zburat pe o traiectorie arcuită peste stânci și, probabil, a nimerit în apă – n-aveam cum să-mi dau seama exact din punctul meu de observație, lucru valabil, presupun, și în ceea ce-l privea pe malac. Oricum, nu părea să se frământe în mod deosebit. Nu îi stătea lui în fire să se frământe pentru ceva.

După aceea, s-a întors și m-a văzut: Râzi-sau-plângi Edgelost.

Am luat-o la fugă în cealaltă direcție, gonind pe debarcader și chei, înspre deal, unde în vârf se aflau restaurantul și mașina mea.

•

Gâfâitul răsuflării mele secătuite, bubuitul sângelui în urechi, țipătul unui pescăruș și foșnetul valurilor de dedesubt – toate au fost acoperite de scârțâitul pneurilor: automobilul Contour al uriașului a năvălit în parcare scrâșnind din roți, exact când eu băgăm cheia în contact. Mașina lui se năpustea spre mașina mea. Și, cum stânca era destul de aproape, riscam să mă trezesc împins peste marginea blocului de piatră. Băgând în marșarier, am țâșnit cu spatele, ferindu-mă din calea lui; malacul a trebuit să tragă de volan, în lateral, ca să poată opri, puțin lipsind să nu se tamponeze cu unul dintre camioanele parcate acolo. Am călcat accelerația până la fund și am reușit să ies înaintea lui din parcare, gonind spre Route 1, către sud. Uriașul a apărut imediat în

urma mea. În oglinda retrovizoare, îl vedeam apropiindu-se amenințător, cu o mână pe volan și cu cealaltă strâns încleștată pe un revolver.

•

Minna și Tony – sub ochii mei, amândoi fuseseră escortați abil spre asasinarea lor mută. Moartea mea promitea să fie ceva mai gălăgioasă.

•

Răsucind brusc volanul spre stânga, am țâșnit cu mașina de pe șosea, direct înspre debarcaderul pentru bac. Uriașul nu s-a lăsat păcălit. Se ținea agățat parcă de bara mea din spate, ca și cum Contourul roșu ar fi fost de dimensiuni uriașe, pe măsura trupului lui de dinăuntru, și ar fi putut să se cațăre peste Tracer și să-l înghită cu totul. Am virat dreapta și stânga, alternativ, intrând cu roțile în marginile neregulate ale drumului pietruit care ducea la debarcader, ca o manevră de avertizare pe jumătate simbolică, de genul degetului arătător mișcat dojenitor sau al unei ușuiri fățișe, în încercarea de a-l disloca pe uriaș de pe urmele mele, însă tipul repeta identic toate gesturile mele automobilistice, Contour pe Tracer acum. Pavajul a cedat locul pietrișului; am frânat în scrâșnet de pneuri, derapând controlat în dreapta ca să nu mă duc glonț înainte pe debarcader și, apoi, direct în apă. Am virat, în schimb, spre zona de parcare de lângă debarcaderul pentru bac, unde se afla încă Pontiacul lui Tony, unde revolverul pe care el nu apucase să-l folosească împotriva uriașului aștepta încă sub scaunul șoferului.

Săfacrostdepistol, urla mintea mea, iar buzele mele fremătau, încercând să îngâne ritmat: *Săfacrostdepistol săfacrostdepistol.*

Pistol Pistol Pistol *împușcă*!

Nu trăsesem niciodată cu pistolul.

Am dat buzna prin intrare, trântind poarta șubredă drept în stâlpul ei de susținere. Mașina uriașului a mușcat din bara mea de protecție, metalul scârțâind și gemând. Cum puteam eu să

găsesc un timp de respiro suficient, încât să ies din mașina mea, să intru în mașina lui Tony și să pun mâna pe revolver mai rămânea de văzut. Am făcut o buclă pe lângă mașina lui Tony, spre stânga, creând o breșă de-o clipă între mine și urmăritorul meu, și am pornit spre bariera de pietre. Petice de hârtie din dosarul rupt în bucăți mai pluteau încă, ici și colo, în bătaia vântului. Poate că malacul avea să-mi facă favoarea de a se arunca în ocean. Poate că nici nu apucase să remarce prezența lui acolo – nefiind decât Atlanticul, poate nu i se păruse suficient de mare, încât să-i dea atenție.

M-a prins din urmă iarăși, când am întors în cealaltă parte ca să evit un plonjeu și eu, după care a virat odată cu mine, ocolind amândoi împreună perimetrul exterior al parcării. NU DAȚI CU SPATELE! RISCAȚI SĂ VĂ DETERIORAȚI GRAV PNEURILE! urlau indicatoarele de la ieșire, avertizând șoferii că țepușele de pe culoarul cu sens unic aveau rolul de a împiedica accesul în parcare, fără să nu fi achitat taxa. Mda, avusesem norocul să scap o dată. Mașina uriașului m-a tamponat din nou, pocnindu-mă atât de tare încât am derapat amândoi în stânga, spre ieșire, departe de mașina lui Tony.

Venindu-mi brusc o idee genială, am țâșnit spre ieșire.

Am apăsat pe frână cât am putut de tare, când am trecut peste țepușele flexibile, și scârțâind din pneuri am oprit, patinând, la distanță cam de o mașină dincolo de grilajul scund. Automobilul uriașului s-a trosnit violent de spatele mașinii mele, împingând-o cu încă vreo doi metri mai în față, în timp ce eu m-am izbit tare de spătarul scaunului. Am simțit că mi-a plesnit ceva în ceafă și mi-a venit un gust de sânge în gură.

Prima bubuitură a fost perna de aer a uriașului, care a sărit din bord. În oglinda retrovizoare, am văzut un fel de sferă satinată albă care umplea acum habitaclul Contourului.

A doua bubuitură a fost un glonț tras de revolverul uriașului, când acesta s-a speriat sau când degetele lui încleștate pe trăgaci au apăsat dintr-un reflex traumatic. Parbrizul mașinii lui s-a făcut țăndări. Nu știu încotro s-a dus glonțul, însă cert era că își găsise altă țintă decât trupul meu. Am băgat în marșarier și am călcat pe accelerație până la fund.

Și am arat cu mașina malacului de-a-ndăratelea înspre țepușe.

Am auzit cum pneurile lui din spate au pocnit, apoi au fâsâit. Fundul mașinii uriașului s-a pleoștit, cu pneurile ciuruite de țepușe.

Câteva clipe, nu am auzit decât fâsâitul aerului din roțile care se dezumflau, apoi un pescăruș a țipat, iar eu am scos un sunet ca să-i răspund, un urlet de durere sub forma unui țipăt de pasăre.

Am scuturat din cap, m-am uitat în oglindă. Perna de aer a uriașului se turtea lent, pe tăcute. Poate că fusese străpunsă de glonț. Dedesubt, nu părea să miște nimic.

Am băgat în viteza întâi, am mișcat volanul, un pic înainte și la stânga, după care am dat din nou cu spatele în mașina malacului, șifonând tabla în lungul portierei șoferului, deformând conturul Contourului, mototolindu-l ca pe un staniol, care pârâia și trosnea sub efectul remodelării.

Puteam să mă fi oprit atunci. Cred că uriașul zăcea leșinat sub perna de aer. Oricum, tăcea și nu se mișca, nu trăgea cu pistolul, nu se zbătea să se elibereze.

Însă am simțit chemarea sălbatică a simetriei: mașina lui merita să fie șifonată pe ambele părți. Simțeam nevoia să molestez ambii umeri ai Contourului. Am tras un pic în față, m-am așezat pe poziție, după care am dat cu spatele și am strivit din nou mașina uriașului, distrugând-o pe partea din dreapta, așa cum făcusem și pe partea din stânga.

E ceva tourettic – n-aveți cum să înțelegeți.

•

Am mutat harta și telefonul celular în Pontiacul lui Tony. Cheile rămăseseră tot în contact. Am ieșit cu mașina din parcare, trecând prin intrarea cu poarta sfărâmată, și continuând pe lângă debarcaderul pustiu, m-am îndreptat spre Route 1. Din câte se părea, nimeni nu auzise tamponările, nici focul de armă din parcarea de lângă ocean. Foible nici măcar nu scosese nasul din baraca lui.

„Capul prieteniei" era un promontoriu pe coasta oceanului, la douăzeci de kilometri spre nord față de Musconguspoint Station. Farul era vopsit în roșu și alb, fără atrocitățile tonurilor de pământ budiste de la restaurant. Aveam convingerea că nici scientologii nu ajunseseră până aici. Am parcat Pontiacul cât mai aproape de mare cu putință și am rămas câteva momente la volan, holbându-mă afară, mișcând limba prin gură ca să mă asigur că locul unde mă mușcasem începea să se vindece lent și sucind gâtul pentru a evalua cât de grav fusese șocul suferit la ceafă. Capacitatea de a-mi mișca liber gâtul era crucială pentru exercitarea abilităților mele tourettice. Din acest punct de vedere, eram asemenea unui sportiv profesionist. Din fericire, nu părea decât un traumatism „șfichiuire de bici", produs în momentul coliziunii. Eram înghețat, obosit, efectele întremătoare ale supei cu citronelă fiind deja de domeniul trecutului, și încă mai simțeam zvâcniri dureroase în locul unde malacul mă pocnise în țeastă, acum parcă un milion de ani și douăzeci-și-patru de ore. Dar eram în viață, iar suprafața oceanului arăta destul de frumos sub lumina deja mai piezișă a după-amiezii. Venisem cu o jumătate de oră mai devreme la întâlnirea mea cu Julia.

Am telefonat la poliția locală și le-am povestit despre uriașul adormit, pe care aveau să-l găsească lângă debarcaderul bacului pentru Insula Muscongus.

— E posibil să fie în stare destul de gravă, dar cred că mai trăiește încă, le-am spus eu. Veți avea nevoie, probabil, de serviciul de descarcerare pentru a-l scoate din mașină.

— Ne puteți spune cum vă cheamă, domnule?

— Nu, efectiv nu pot, am zis eu.

Habar n-aveau ei cât de adevărat era. „Nu contează cum mă cheamă. Veți găsi portofelul bărbatului pe care l-a ucis în apă, lângă bac. Este foarte posibil ca marea să scoată cadavrul pe insulă”, le-am explicat eu.

•

Este vinovăția o specie a sindromului Tourette? Poate. Are un fel de notă tactilă, mi se pare mie, o senzație de palme reci, năclăite de sudoare. Vinovăția vrea să acopere toate bazele, să fie pretutindeni simultan, să poată ajunge înapoi în trecut ca să netezească, să îndrepte și să repare. Vinovăția, asemenea debitului verbal tourettic, curge inutil, neelegant de la un om neputincios la altul, disprețuind perimetrele, năpăstuită să fie înțeleasă greșit sau refuzată la livrare.

Vinovăția, asemenea sindromului Tourette, încearcă iarăși, nu se învață minte.

Iar sufletul vinovat, asemenea celui tourettic, poartă un fel de mască de clovn – în genul lui Smokey Robinson[33], cu dâre de lacrimi pe dedesubt.

•

Am sunat la numărul din New Jersey.

— Tony a murit, le-am spus eu.

— E un lucru groaznic… a început Matricardi.

— Daa, daa, e groaznic, am zis eu, întrerupându-l.

N-aveam niciun chef. Dar, efectiv, n-aveam niciun chef de fasoanele lor. În clipa în care am auzit vocea lui Matricardi, am devenit mai fioros, subuman, nu numai îndurerat sau mânios ori marcat de ticuri și însingurat, în niciun caz plin de hachițe, ci turbat de furie cu un scop precis. Eram

ca o săgeată făcută să străpungă prin ani. „Ascultă-mă cu atenție acum”, am zis eu. „Frank și Tony s-au dus.”

— Da, a spus Matricardi, deja părând să înțeleagă.

— Am ceva ce vă interesează și după aceea s-a isprăvit definitiv.

— Da.

— S-a isprăvit definitiv, noi nu mai avem nicio obligație față de voi.

— „Noi”, cine adică? La cine te referi?

— La L și L.

— Mai are vreun sens să spui „L și L”, când Frank s-a prăpădit, iar acum a murit și Tony? Ce mai poate însemna L și L?

— Asta e problema noastră.

— Spuneai că ai ceva ce ne interesează, ce anume era?

— Gerard Minna locuiește pe 84th Street, în East Side, într-un Zendo. Sub un alt nume. El este răspunzător pentru moartea lui Frank.

— Zendo?

— O biserică japoneză.

A urmat o lungă tăcere.

— Nu asta așteptam de la tine, Lionel.

N-am zis nimic.

— Dar ai dreptate când spui că ne interesează.

N-am zis nimic.

— Îți vom respecta dorințele.

•

Despre vinovăție știam câte ceva. Răzbunarea era, însă, cu totul altceva. Trebuia să mă gândesc la răzbunare.

• PERFECTUL COMPUS

A fost odată o fată din Nantucket.

Nu, zău, chiar era de-acolo.

Mama și tatăl ei erau hipioți, așa că și ea era o fetiță hipiotă. Tatăl ei nu stătea tot timpul în Nantucket, cu familia. Când venea acolo, nu rămânea mult, iar cu timpul vizitele lui s-au scurtat și s-au rărit deopotrivă.

Fata obișnuia să asculte benzile de magnetofon pe care tatăl ei le lăsa acasă, Seria de Conferințe ale lui Alan Watts, o introducere în filosofia orientală pe înțelesul americanilor, sub forma unui șir de monologuri prolixe și amuzante. După ce tatăl fetei a încetat de tot să mai vină, fetei i se întâmpla adesea să confunde amintirile despre tatăl ei cu bărbatul șarmant al cărui glas îl auzea pe benzi.

Când a mai crescut, fata a lămurit acea confuzie, însă până atunci ascultase deja de sute de ori înregistrările cu Alan Watts.

La vârsta de optsprezece ani, fata a plecat să studieze la Boston, la o școală de arte care făcea parte dintr-un muzeu. Ura școala aceea și nu-i putea suferi pe ceilalți studenți de-acolo, detesta să pretindă că era artist plastic, așa că după doi ani s-a lăsat de facultate.

Întâi, s-a dus înapoi la Nantucket pentru scurt timp, însă mama fetei se mutase împreună cu un bărbat, pe care fata nu-l plăcea, iar Nantucket este, în definitiv, o insulă. Prin urmare, s-a întors la Boston. Acolo, și-a găsit o slujbă infectă ca ospătăriță într-o bombă studențească, unde era nevoită să respingă o serie nesfârșită de avansuri de la clienți și colegii de muncă. Seara, lua lecții de yoga și participa la reuniuni Zen în subsolul unui cămin YWCA[34], unde era nevoită să respingă o serie nesfârșită de avansuri de la instructori și

ceilalți studenți. Fata a conchis că nu ura doar școala, ci și Bostonul.

După aproape un an, a vizitat un centru de reculegere Zen, pe coasta maritimă a regiunii Maine. Era un loc de o frumusețe uluitoare și, cu excepția lunilor estivale frenetice când în oraș veneau în vacanță bostonieni și newyorkezi bogați, zona oferea o izolare splendidă. Îi amintea de Nantucket, lucrurile de-acolo de care îi era ei dor. A aranjat imediat să studieze permanent la centru, iar pentru a se putea întreține și-a luat o slujbă de chelneriță la restaurantul cu specific marin de alături, care pe atunci era genul de local tradițional din Maine, unde se serveau preparate din homari și fructe de mare.

Acolo, i-a cunoscut fata pe cei doi frați.

Întâi, pe fratele mai mare, cu prilejul unor vizite scurte la centrul de reculegere împreună cu prietenul lui. Prietenul era inițiat oarecum în budism, fratele mai mare, în schimb, nu avea nici cele mai elementare noțiuni, însă amândoi constituiau o prezență deconcertantă în atmosfera aceea placidă din Maine – vibrând de neastâmpăr și afișând un gen ostil de umor urban, cei doi vădeau o atitudine umilă și sinceră ca novici dornici să învețe practica Zen. Fratele mai mare a avut o atitudine amabilă și măgulitoare față de fată, când au făcut cunoștință. În viața ei nu întâlnise un om așa de priceput la vorbă, decât poate în înregistrările cu Alan Watts, care continuau să îi modeleze atât de puternic năzuințele – dar fratele mai mare nu semăna nicidecum cu Watts. Poveștile lui erau despre amestecul etnic pestriț specific Brooklynului, despre tot felul de mafioți meschini și potlogării hazoase, iar unele dintre ele aveau un final violent. Vorbindu-i despre toate astea, zugrăvea o lume care fetei i se părea palpabilă și reală, când de fapt era ceva atât de străin și îndepărtat. Într-un fel, Brooklynul, unde ea nu fusese niciodată, a devenit

un ideal romantic, o noțiune mai adevărată și mai minunată decât viața citadină întrezărită de ea în Boston.

Fata și fratele mai mare au devenit amanți după un timp.

Vizitele fratelui mai mare s-au scurtat și s-au rărit deopotrivă.

Pe urmă, într-o bună zi, fratele mai mare s-a întors, într-un automobil Impala plin cu pungi mari din hârtie îndesate cu haine și, coadă după el, cu fratele lui mai mic. După o donație substanțială în fondul de cheltuieli curente al centrului Zen, cei doi bărbați s-au mutat în centrul de reculegere, unde au primit două camere ferite de privirile indiscrete ale celor care circulau pe șoseaua de coastă. A doua zi, fratele mai mare a plecat de-acolo la volanul automobilului Impala și s-a întors cu un camion pentru marfă, cu plăcuțe de înmatriculare din Maine.

Acum, ori de câte ori fata încerca să vină la fratele mai mare în camera lui, acesta o gonea. Lucrurile au continuat în același fel timp de câteva săptămâni, până când fata a început să accepte schimbarea. Relația sexuală și discuțiile despre Brooklyn luaseră sfârșit între ei. Abia atunci s-a întâmplat ca fratele mai mic să îi capteze fetei atenția.

Fratele mai mic nu studia doctrina Zen. Nici măcar nu fusese vreodată plecat din New York, până să nu ajungă acolo, în Maine, o destinație pentru el la fel de misterioasă și absurdă, cum misterioasă și absurdă era și persoana lui pentru ea. Fata avea senzația că fratele mai mic era un fel de întruchipare a poveștilor din Brooklyn, cu care o vrăjise fratele mai mare. Era și el bun de gură, însă poveștile spuse de el nu aveau rădăcini, păreau haotice. Vorbele lui nu aveau prestanța pe care o conferă distanța și perplexitatea, strălucirea perspectivei Zen care caracterizau povestirile fratelui mai mare. Dimpotrivă, deși ședeau

împreună pe plajele din Maine, ghemuiți unul lângă celălalt din cauza vântului, fratele mai mic s-ar fi zis că locuia încă pe străzile pe care i le descria.

Fratele mai mare citea Krishnamurti, Watts și Trungpa, în timp ce fratele mai mic citea Spillane, Chandler și Ross MacDonald, adesea cu glas tare, de față cu fata, și în special din paginile lui MacDonald s-a întâmplat ca fata să învețe ceva despre o parte din ea însăși, rămasă necunoscută chiar și după Nantucket, Zen și puținele noțiune asimilate la facultate.

Fratele mai mic și fata au devenit amanți după un timp.

Și fratele mai mic a făcut ceea ce fratele mai mare nu ar fi făcut niciodată: i-a explicat fetei situația care îi împinsese pe cei doi frați să fugă din Brooklyn și să vină să se refugieze în centrul Zen. Frații lucraseră ca agenți de legătură între doi mafioți bătrâni din Brooklyn și un grup de bandiți provinciali din Westchester și New Jersey, care atacau și deturnau diverse camioane pe drumuri lăturalnice ce duceau în New York City. Mafioții bătrâni se ocupau de redistribuirea mărfurilor capturate de pirații de camioane, fiind vorba despre o afacerea profitabilă pentru toți cei implicați în rețea. Frații, totuși, o făcuseră și mai profitabilă pentru ei înșiși decât s-ar fi cuvenit. Au găsit un loc unde să depoziteze un procentaj din mărfuri și un bișnițar căruia să-i plaseze mărfurile. Când cei doi mafioți s-au prins că fuseseră trași pe sfoară, s-au decis să îi ucidă pe frați.

De aici li se trăsese fuga în Maine.

Fratele mai mic a mai făcut un lucru pe care fratele mai mare nu l-ar fi făcut, probabil, niciodată: s-a îndrăgostit de fata aceea stranie și furioasă din Nantucket. Și, într-o bună zi, înflăcărat de această dragoste, i-a împărtășit visul lui grandios: intenționa să înființeze o agenție de detectivi particulari.

Fratele mai mare, între timp, se îndepărtase de amândoi, implicându-se mai profund și mai sincer în practica Zen. În maniera atâtor practicanți ai doctrinelor spirituale din trecut și prezent, părea că s-a rupt de lumea grijilor materiale, că a devenit tolerant și rezervat, dar totodată și un pic glacial față de oamenii și lucrurile pe care le lăsase în urmă.

Când fratele mai mic și fata erau plecați de la centrul de reculegere, porecla pe care o foloseau pentru fratele mai mare era „Rama-lama-ding-dong”. N-a trecut mult, și au ajuns să-i spună așa chiar când era de față.

Într-o zi, fratele mai mic a încercat să ia legătura telefonic cu mama lui și a aflat că fusese internată în spital. S-a consultat cu fratele mai mare; fata a surprins crâmpeie din discuțiile lor amare, marcate de teamă. Fratele mai mare avea convingerea că spitalizarea mamei lor fusese pusă la cale intenționat, pentru a-i momi pe ei înapoi la Brooklyn, unde ar fi urmat să-și primească pedeapsa. Fratele mai mic nu era de aceeași părere. A doua zi, a cumpărat o mașină, a încărcat în ea lucrurile lui și a anunțat că el se întorcea în oraș. A invitat-o pe fată să îl însoțească, nu fără a o preveni însă de posibilele pericole.

Fata s-a gândit la existența ei în centrul de reculegere, unde universul părea previzibil și închis în jurul ei ca o insulă, și s-a mai gândit la fratele mai mic, la ideea de Brooklyn, la Brooklynul lui, la perspectiva de a trăi acolo alături de el. Și a acceptat să plece din Maine.

Pe drum, s-au căsătorit în Albany, ceremonia fiind oficiată de către un judecător de pace din capitala statului. Fratele mai mic voia să îi facă o surpriză plăcută mamei lui și, poate, de asemenea, să îi ofere o scuză pentru lunga lui dispariție neanunțată. S-a dus cu fata în Manhattan, să-i cumpere haine, înainte de a traversa faimosul pod spre Brooklyn, și apoi, ca și cum s-ar fi gândit mai

bine, a dus-o la un salon de coafură de pe Montague Street, unde a pus-o să-și decoloreze părul negru și să se vopsească într-o nuanță de blond platinat. De parcă ea era cea care trebuia să umble deghizată aici.

Boala mamei nu era o capcană. Femeia a murit de apoplexie, până ca fratele mai mic și proaspăta lui soție să ajungă la spital. Dar, totodată, era adevărat că mafioților nu le scăpa nimic din ceea ce se petrecea în cartier, spitalul fiind un obiectiv supravegheat cu strictețe. Când fratele mai mic a fost zărit acolo, nu a durat mult până să fie somat în fața lor ca să dea socoteală de ticăloșiile lui și ale lui frate-său.

S-a milogit să nu-l omoare. Le-a explicat că tocmai se însurase.

De asemenea, a dat vina pe fratele lui pentru nelegiuirile pe care le săvârșiseră amândoi. A pretins că pierduse complet orice legătură cu fratele lui.

În încheiere, a promis că va rămâne pentru tot restul vieții în slujba gangsterilor, răspunzând la orice comandă de-a lor.

Acceptând condiția propusă de el, gangsterii l-au iertat. L-au lăsat să trăiască, deși au jurat din nou că îl vor ucide pe fratele mai mare, obligându-l totodată pe fratele mai mic să promită că își va turna fratele, dacă s-ar întâmpla să își facă din nou apariția.

Fratele mai mic s-a mutat cu noua lui nevastă în vechiul apartament al mamei lui, unde femeia din Nantucket a început adaptarea la viața din Brooklyn. Realitatea pe care a întâlnit-o i s-a părut întâi amețitoare și înspăimântătoare, iar apoi dezamăgitoare. Soțul ei era un executant de rând, „agenții” lui, cum îi numea el, o gașcă pestriță de orfani care abandonaseră liceul. Pentru un timp, a instalat-o ca secretară în firma de avocatură a unui amic, unde soția fratelui mai mic a lucrat ca notar public, în mod umilitor expusă la vedere în vitrina

unei prăvălii de pe Court Street. Când femeia a obiectat, fratele mai mic i-a dat voie să se retragă în intimitatea apartamentului. Oricum, gangsterii bătrâni erau cei care achitau chiria soților, iar cea mai mare parte a activității detectivistice desfășurate de fratele mai mic era în folosul acestora. Femeii din Nantucket nu-i plăcea ceea ce, în Brooklyn, trecea chipurile drept muncă de detectiv. Și-ar fi dorit ca fratele mai mic să conducă de-adevăratelea o companie pentru transport individual de persoane. Viața lor conjugală era glacială și sporadică, plină de omisiuni și absențe neexplicate, fără plimbări pe plajă ca altădată. Cu timpul, soția a început să-și dea seama că în viața lui existau și alte femei, foste iubite din liceu și verișoare îndepărtate, care nu lipsiseră niciodată din cartier și nici prea des din patul fratelui mai mic.

Femeia din Nantucket a supraviețuit, și-a găsit și ea amanți ocazionali și, aproape în fiecare zi, își petrecea timpul prin cinematografele de pe străzile Court și Henry, mergea la cumpărături în Brooklyn Heights, bea prin barurile hotelurilor de acolo și, apoi, se plimba agale pe Promenade, unde respingea o serie nesfârșită de avansuri din partea unor studenți și a diverșilor bărbați însurați aflați în pauza de prânz, pe scurt își umplea zilele cu orice, în afară de a medita la tabloul vieții rurale pe care îl lăsase în urmă în Maine, la acele vagi satisfacții certe de care avusese parte înainte de a-i întâlni pe cei doi frați și de a fi luată la Brooklyn.

Într-o bună zi, fratele mai mic i-a spus soției lui un secret sinistru, pe care aceasta nu trebuia nici în ruptul capului să îl divulge cuiva din Brooklyn, de teamă să nu ajungă la urechile gangsterilor: fratele mai mare se întorsese în New York City. Se autointitulase *roshi,* adică un maestru versat în doctrina Zen, și înființase un Zendo în Upper East Side din Manhattan, în Yorkville. Acest Zendo din Yorkville era sponsorizat de un grup puternic de

oameni de afaceri japonezi, pe care el îi cunoscuse în Maine: Corporația Fujisaki, cei care preluaseră și renovaseră din temelii vechiul centru Zen și restaurantul cu specific marin de alături.

Membrii firmei Fujisaki iubeau valorile spirituale, însă ajunseseră să cadă în dizgrație în țara lor natală, unde monahismul este rezervat doar celor născuți în familii distinse și unde se consideră că rapacitatea capitalistă și devoțiunea spirituală sunt două noțiuni ce se exclud reciproc. În ciuda banilor și a puterii de care dispunea, Fujisaki nu a putut cumpăra pentru membrii săi genul de respect după care aceștia tânjeau acasă. Aici, întâi în Maine, acum în New York City, puteau să fie credibili ca penitenți și maeștri spirituali, oameni înțelepți și pașnici. În același timp, după cum i-a explicat fratele mai mare fratelui mai mic și, apoi, fratele mai mic soției lui, membrii Fujisaki și fratele mai mare sperau să facă și un pic de „afaceri". New York City: tărâm al tuturor posibilităților pentru călugări, escroci și mocofani deopotrivă.

•

Stăteam rezemați amândoi de balustradă, pe pasarela exterioară din turnul farului, cu fața spre largul oceanului de dedesubt. Vântul sufla încă puternic, dar de-acum mă obișnuisem cu rafalele reci. Îmi ridicasem gulerul de la haină, în stilul lui Minna. Dincolo de insulă, cerul se desfășura cenușiu și mohorât, însă exista o linie luminoasă superbă acolo unde se întâlnea cu suprafața apei, o margine pe care puteam să o lucrez din ochi, cum aș fi frământat între degete dunga proeminentă a unei cusături. Păsările hărțuiau spuma valurilor, căutând arici-de-mare, poate, sau resturi de hot-dogi azvârliți printre stânci.

Țineam revolverul lui Tony în haină, iar din acest punct de observație strategic aveam vizibilitate pe o distanță de câțiva kilometri în lungul șoselei Route 1, în ambele direcții, pentru

eventualitatea în care ar fi apărut careva. Simțeam o nevoie imperioasă de a o ocroti pe Julia, de a o ține în brațe sau de a o acoperi cu prezența mea, astfel încât să am senzația că, în afară de propria-mi persoană, mai ajutasem o ființă să scape teafără din această situație. Mă îndoiam, însă, că membrilor Corporației Fujisaki le păsa într-adevăr de mine sau de Julia. Ea și eu făcusem parte din problema lui Gerard Minna, nu a firmei Fujisaki. Iar Julia nu vădea niciun interes în impulsurile mele protectoare.

— Știu ce s-a întâmplat în continuare, i-am spus eu. Până la urmă, frații și-au vârât iarăși mâinile până la coate. Frank s-a implicat într-o escrocherie prin care se sustrăgeau bani din firma de management a companiei Fujisaki.

Acea parte din ceea ce îmi povestise Gerard nu era o minciună, am înțeles acum, ci doar o variantă artistic mutilată a adevărului. Gerard avusese grijă să omită rolul lui în toată afacerea, făcând pe maestrul Zen inocent, când de fapt el era butucul roții. „Împreună cu un contabil pe nume – *Dullbody, Allmoney, Alimony* – ah, un tip pe nume Ullman", am continuat eu.

— Da, a zis Julia.

Vorbise ca într-un fel de transă, fără să fie nevoie să o îndemn să continue, decât arareori poate. Pe măsură ce narațiunea se apropia de momentul prezent, ochii ei au devenit mai limpezi, fără să mai privească fix spre insula din depărtare, iar vocea ei a început să se umple de aversiune și ranchiună. Simțeam că avea să se lase copleșită de amărăciune, și voiam să o trag înapoi, la liman. Să o protejez față de ea însăși, dacă altă amenințare nu exista.

— Vasăzică Frank le ascundea Clienților secretul existenței fratelui lui la New York, am spus eu. Între timp, cei doi frați vor să le tragă prețul de sub picioare chiar partenerilor japonezi

ai lui Gerard. Și atunci înțelegerea lor face – *citronela, caramela, ciuciu*…

Mi-era imposibil să continui până nu scoteam un fâsâit, un gâjâit în vâjâiala vântului, ca să îmi satisfac impulsul unui tic exploziv. Stropi de salivă m-au împroșcat înapoi pe față. „Atunci, Fujisaki și-au dat seama că cineva le fura banii”, am zis eu într-un final, ștergându-mă pe obraji cu mâneca de la haină.

Se uita scârbită la mine. Reușisem să o trag înapoi, într-un fel. „Da”, a spus ea.

— Iar Gerard i-a dat în gât – *Domnul Gâtophone*! *Unchiul Beladon*! – Gerard i-a dat în gât pe Frank și pe Ullman, ca să-și salveze lui pielea.

— Așa credea Tony, a zis ea, distantă din nou.

— Fujisaki i-o fi spus lui Gerard să rezolve problema, ca o dovadă de bună-credință. Iar Gerard l-a tocmit pe ucigaș.

Fază în care eu, paiața nevinovată, intrasem în scenă. Frank Minna ne postase pe mine și pe Gilbert acolo, în fața imobilului Zendo, acum două zile, fiindcă intuise ceva nasol, nu avea încredere în Gerard și voia să aibă spatele asigurat, plasând doi oameni de-ai lui afară, pe stradă. Dacă lucrurile luau o întorsătură urâtă, ne băga în funcțiune rapid pe mine și pe Gilbert, făcându-ne părtași la matrapazlâc, sau așa o fi avut de gând. Iar dacă totul mergea strună, era preferabil să ne lase cum fusesem dintotdeauna, cum ne născusem să fim – adică în beznă.

— Știi mai multe decât mine, a zis Julia.

Devenise agitată acum, reveria de povestitoare se risipise deja, conversația deviind spre tocmirea unui ucigaș și tot ceea ce rămăsese nespus sub acest aspect. Trebuia să mă întorc cu fața spre ocean, să imit felul ei de a scruta orizontul, cu un aer gânditor, deși degetele mele băteau darabana prostește pe balustrada de fier a farului, numărând unu-doi-trei-patru-cinci, unu-doi-trei-patru-cinci.

Începusem să mă mai obișnuiesc cu noua ei tunsoare scurtă, însă ochii ei scăpăraseră atât de mult timp din spatele unei cortine de păr, încât fără acea cortină scăpărau prea intens. Mă atrăgea și mă dezgusta simultan, cu o ambivalență înnebunitoare. Acum am înțeles că atunci când Frank ne-a prezentat-o la sfârșitul liceului, Julia era doar cu cinci sau șase ani mai mare decât noi, deși ai fi zis că își alesese soția direct dintr-un afiș de cinema, îngălbenit de ani. Nu-mi puteam imagina ca Nantucket și budismul să o fi îmbătrânit și încrâncenat atât de rău. Presupun că Frank fusese cel care o maturizase la repezeală, rezultatul final fiind un compromis între cum intenționase el să o schimbe, cu ciorapi fini, peroxid și sarcasm – și ceea ce nici nu bănuise că avea să iasă din ea.

— Lasă-mă să deduc cum a fost mai departe, am zis eu, simțindu-mă ca și cum aș fi încercat să spun un banc fără să manifest vreun tic, numai că aici nu întrezăream nicio poantă haioasă. După ce Frank și Ullman au fost lichidați, Gerard a trebuit să se asigure că eliminase orice legătură dintre el și Frank Minna. Asta însemna tu și Tony.

Gerard, presupuneam eu, fusese panicat, temându-se deopotrivă de Fujisaki și de Clienți. Ordonând uciderea fratelui său, dereglase un sistem foarte fin de control, grație căruia timp de peste zece ani el fusese ferit de contactul cu Matricardi și Rockaforte. Iar Fujisaki anunțaseră o vizită la New York, pentru a-și inspecta proprietățile și pentru a pune în scenă un mic exercițiu de forță (fie și deghizați ca monahi), exact în momentul în care Gerard încerca disperat să mușamalizeze dezastrul. Poate vruseseră și să-l vadă pe Gerard zbătându-se înnebunit să repare dezastrul.

Gerard avusese un raționament corect, deducând că Frank nu s-ar fi putut destăinui, la o adică, decât soției lui și omului care era mâna lui dreaptă,

succesorul lui bine pregătit. Altfel spus, Tony. Încă îmi venea greu să mă împac cu această idee. Faptul că Tony plătise cu viața pentru că fusese confidentul lui Frank nu putea fi decât o penibilă consolare.

— Gerard a fost cel care te-a sunat ca să îți spună că Frank a murit, am sugerat eu. Nu cineva de la spital.

S-a întors și s-a uitat la mine, cu dinții încleștați; lacrimile lăsau dâre lucioase pe fața ei. „Foarte bine, Lionel", a șoptit ea. Am întins brațul ca să îi șterg lacrimile de pe obraji, cu mâneca hainei, dar Julia s-a tras brusc înapoi, disprețuind gestul meu grijuliu.

— Dar n-ai avut încredere în el, așa că ai fugit.

— Nu fi idiot, Lionel, a zis ea, cu o voce vibrând de ură. De ce să fi venit aici, dacă m-aș fi ascuns de *Gerard*?!

— *Idiot Dressfork*! *Alphabet Tuningfreak*!

Am eliminat ticul, smucind din gât, deși aveam ceafa încă înțepenită. „Nu înțeleg", i-am spus eu.

— El a aranjat să mă pot refugia aici, în siguranță. Zicea că tipii care l-au omorât pe Frank erau acum pe urmele noastre. L-am crezut.

Începeam să mă dumiresc. Lucius Seminole spusese că din dosarul Juliei reieșea că fusese de câteva ori la Boston. „Asta era ascunzătoarea ta când te supărai pe Frank", am sugerat eu. „Refugiul tău în trecut."

— Nu mă ascundeam.

— Frank știa că tu și Gerard păstrați legătura?

— Nu-i păsa.

— Tu și Gerard mai erați amanți?

— Doar când permitea… *calea lui spirituală,* a scuipat ea cuvintele.

Lacrimile i se uscaseră pe față.

— Când ai înțeles care era adevărul?

— L-am sunat pe Tony. Am comparat informațiile pe care le dețineam fiecare. Gerard a subestimat ceea ce știa Tony.

Ceea ce știa Tony conta cel mai puțin, mă gândeam eu. Tony avea de gând să preia partea lui Frank Minna din banii escrocați de la Fujisaki, neștiind că nu mai rămânea nimic de preluat. Tony voia asta și nu se mulțumea doar cu atât. Așa cum eu râvnisem dintotdeauna să fiu un detectiv virtuos, Tony râvnise să fie un detectiv corupt, sau eventual chiar un gangster în toată regula. Începuse să se pregătească să îl înlocuiască pe Minna la diverse treburi murdare din momentul în care aflase de ele, poate din ziua aceea când am descărcat din furgon chitarele și amplificatoarele, iar apoi le-am fost prezentați lui Matricardi și Rockaforte, ori poate chiar mai dinainte, în vreo misiune mai urâtă despre care nu știau decât el și Frank. Cu siguranță, a înțeles perfect situația atunci când cineva făcuse țăndări geamurile furgonului lui Minna. Voioșia lui ciudată din ziua aceea venea din faptul că i se confirmaseră toate fanteziile de mafiot, dar și din faptul că vedea pentru prima oară vulnerabilitatea lui Frank Minna. Incidentul acela spunea că, dacă norocul lui Frank putea avea suișuri și coborâșuri, însemna că puterea era ceva fluid, iar prin urmare într-o bună zi Tony putea deveni și el un personaj influent. În momentul în care Frank a murit, Tony s-a văzut jucând rolul lui Frank pe ambele scene, pentru Clienți în Brooklyn și pentru Gerard plus Fujisaki Corporation în Yorkville, întruchipând însă un personaj mult mai eficace și brutal, fără trăsăturile acelea caraghioase ale lui Frank Minna, slăbiciunile acelea care îl împingeau să adune monștri ca mine sau care în final l-au făcut să piardă controlul.

Portretul lui Tony, făcut de Gerard, era o altă parte din povestea încâlcită din acea după-amiază, care nu fusese întru totul o minciună. Presupun că Gerard nu ar fi putut fi cine era fără să știe cum să radiografieze dintr-o singură privire o minte ca a lui Tony.

— Tu și Tony nu v-ați rezumat doar la compararea informațiilor, Julia, am spus eu, regretând instantaneu cuvintele rostite.

Mă privea cu milă acum.

— Ei și, da, m-am regulat cu el, a zis ea, scoțând din poșetă o țigară și o brichetă. Mi-am tras-o cu o mulțime de tipi, Lionel. M-am regulat cu Tony și Danny, chiar și cu Gilbert odată. Cu toți, în afară de tine. Nu-i nicio scofală.

Și-a vârât țigara între buze și a făcut palmele căuș, din cauza vântului.

— Poate că a fost, pentru Tony.

Am regretat și mai rău că nu tăcusem din gură.

Julia a ridicat din umeri, încercând zadarnic să aprindă bricheta. Automobile diverse treceau vâjâind pe șoseaua de dedesubt, dar niciunul nu oprea la far. Eram singuri în chinul și rușinea noastră, și de niciun folos unul celuilalt.

Poate n-o fi fost nicio scofală pentru Julia dacă se regulase cu Oamenii-lui-Minna, cu Băieții-lui-Minna, și poate n-a fost mare scofală nici pentru Tony – deși mă cam îndoiam de asta. *Tu ai fost femeia originală,* îmi venea să-i spun acum. Când Minna te-a adus acasă la noi, am încercat toți să aflăm ce însemna pentru Frank să fie însurat, te-am studiat ca să putem înțelege cum trebuia să fie o Femeie-de-a-lui-Minna, dar am văzut doar o furie turbată, care, am înțeles acum, ascunsese multă dezamăgire și frică, oceane de frică. Văzusem până atunci femei și litere venind și plecând, însă tu ai fost prima care ne era adresată nouă, iar noi am încercat să te înțelegem. Și toți te-am iubit.

Trebuia să o salvez pe Julia acum, să o scot din farul acesta și din deșertul poveștii ei sub cerul din Maine. Trebuia să o fac să vadă că eram amândoi la fel, îndrăgostiți de Minna, dezamăgiți, copii părăsiți.

— Avem amândoi aproape aceeași vârstă, Julia, am spus eu, poticnit. Adică, tu și eu, am fost

adolescenți cam în aceeași perioadă.

Se uita la mine cu un aer inexpresiv.

— Am cunoscut o femeie, Julia. Datorită acestui caz. Seamănă cu tine în anumite privințe. Studiază Zen, exact cum făceai și tu când l-ai întâlnit pe Frank.

— Nicio femeie nu te va vrea vreodată, Lionel.

— *SămăvreaBailey*!

Era un tic clasic, onest și curat. Maine, Julia Minna, epuizarea mea profundă, degeaba, nimic nu putea bloca în mine manifestarea unui tic zdravăn, curat, smuls din gâtlej. Ziditorul meu în infinita lui înțelepciune mă înzestrase cu acest har.

Încercam să nu ascult ce spunea Julia, ci să mă concentrez la țipetele îndepărtate ale pescărușilor și la clipocitul valurilor.

— Nu e întru totul adevărat, a continuat ea. E posibil să te dorească femeile. Și eu te-am dorit un pic. Dar nu se vor purta niciodată frumos cu tine, Lionel. Fiindcă ești o anomalie a naturii.

— Persoana aceasta e altfel, am zis eu. E altfel decât toți oamenii pe care i-am întâlnit vreodată.

Dar începeam să divaghez deja de la idee. Dacă aș fi explicat limpede, Juliei, mie însumi, care era diferența dintre Julia și Kimmery – *nu este așa de rea ca tine, nu ar putea niciodată să fie așa de rea* – mi-ar fi părut rău că nu-mi mușcasem limba, decât să fi spus asta.

— Mda, pun pariu că și tu ești altfel pentru ea. Sunt sigură că veți fi foarte fericiți împreună.

Rostite de ea, cuvintele *fericiți împreună* au ieșit crispate și aspre.

Porcăiți răsună.

Las-o să spună.

Îmi doream să o sun pe Kimmery acum, îmi doream atât de tare, încât degetele mele au localizat telefonul celular în buzunarul hainei și au început să-l pipăie cu ardoare.

— De ce venea Tony în Maine? am întrebat eu, căutând să mă adăpostesc repede înapoi, sub

urzeala pe care începusem să o țesem împreună, dar care dintr-odată părea să nu mai aibă nicio legătură cu destinele noastre jalnice, viețile noastre mizerabile expuse aici afară, în vânt. De ce n-ai plecat pur și simplu de-aici? Știai că Gerard putea să te omoare.

— Am auzit că membrii Fujisaki urmau să vină cu avionul aici, astăzi.

Din nou, a lovit cu bricheta în țigară, de parcă ar fi vrut să scapere cu amnarul pe cremene. Nu numai cu vântul se lupta ea acum. Îi tremurau mâinile, iar țigara tremura în locul unde o ținea între buze. „Tony și eu urma să le povestim despre Gerard. El trebuia să aducă niște dovezi. Pe urmă, te-ai băgat tu pe fir."

— Nu eu am fost cel care l-a împiedicat pe Tony să ajungă la întâlnire.

Atenția îmi era distrasă de telefonul din buzunar, de perspectiva de a auzi glasul alinător al lui Kimmery, fie numai și sub forma mesajului înregistrat pe robotul ei telefonic. „Gerard și-a trimis malacul să-i facă de petrecanie lui Tony", am continuat eu. „Uriașul l-a urmărit pe Tony până aici, gândindu-se poate că va avea șansa să împuște doi iepuri dintr-o lovitură."

— Gerard nu îmi vrea moartea, a spus ea încetișor, cu mâinile spânzurând acum pe lângă corp. Gerard voia să fie cu mine din nou.

Încerca să transforme dorința în realitate rostind-o explicit, însă cuvintele s-au pierdut cumva, risipite de vânt. Exista riscul ca Julia să se cufunde din nou în depărtări, dar de data asta știam că nu mă voi mai sinchisi să încerc să o aduc înapoi.

— Ăsta e motivul pentru care a ordonat ca fratele lui să fie ucis? Din gelozie?

— Trebuie neapărat să fie doar un singur motiv?! Probabil că s-a gândit că trebuia să fie el sau Frank, a zis ea, cu țigara atârnându-i din gură. Fujisaki cereau o jertfă. Pentru ei, contează enorm.

— Ai stat de vorbă cu Fujisaki de data asta?

— Oamenii de factura lor nu se coboară să discute cu chelneriţele, Lionel.

— Mare păcat că ucigaşul l-a găsit pe Tony, înainte ca Tony să îi găsească pe Fujisaki, am spus eu. Dar asta nu-l va salva pe Gerard. Am avut eu grijă de asta.

Nu voiam să dezvolt ideea.

— Dacă aşa spui tu.

S-a îndepărtat cu câţiva paşi de balustradă, strângând bricheta în palmă atât de tare, încât nu m-ar fi mirat să o sfărâme.

— Asta ce vrea să însemne?

— Doar că eu nu-l cunosc pe uriaşul ucigaş despre care tot vorbeşti tu. Eşti sigur că nu fabulezi?

S-a întors şi mi-a dat bricheta, după care şi-a smuls ţigara dintre buze şi a întins-o spre mine: „Vrei, te rog, să mi-o aprinzi tu, Lionel?” Am sesizat o vibraţie stranie în vocea ei, ca şi cum îi venea să plângă, dar fără furie de data asta, poate doar începând să-l bocească pe Minna, în cele din urmă. Am luat ţigara şi m-am întors cu spatele la vânt, ca să încerc să o aprind.

Când m-am întors cu faţa spre ea, Julia scosese deja revolverul din poşetă.

•

Scăpând bricheta din mână, am ridicat braţele instinctiv, luându-mi o poză de om care se predă, dar şi care încearcă să se autoprotejeze, ca şi cum aş fi putut devia glonţul cu ceasul lui Minna, asemenea Femeii-Minune, amazoana cu brăţări fermecate. Julia ţinea lejer revolverul cu ţeava spre buricul meu, iar acum ochii ei se făcuseră cenuşii şi impenetrabili, asemenea celor mai îndepărtate zări din Maine.

Simţeam jeturi de foc usturătoare în furca pieptului. Mă întrebam dacă mă voi putea obişnui vreodată să înfrunt ameninţarea directă a unei arme, dar pe urmă m-am întrebat dacă merita, în

fond, să aspiri la așa ceva. Voiam să răbufnesc într-un tic, doar așa, de-al naibii, dar în momentul acela nu-mi venea în minte nimic.

— Mi-am amintit acum ce a spus Frank despre tine la un moment dat, Lionel.

— Și ce-a spus? am zis eu, coborând lent mâna și oferindu-i țigara aprinsă, dar a refuzat, scuturând din cap.

Am lăsat țigara să cadă pe pasarela farului și am strivit-o sub talpa pantofului.

— Spunea că erai util pentru el fiindcă dacă ești țicnit lumea te credea și tâmpit.

— Cunosc această teorie.

— Cred că am făcut și eu aceeași greșeală, a zis ea. Și Tony la fel, de asemenea Frank, și el, înainte de asta. Tu oriunde te duci, moare câte cineva dintre cei cărora Gerard le vrea moartea. Nu vreau să fie rândul meu acum.

— Adică tu crezi că eu l-am ucis pe Frank?

— Spuneai că noi doi suntem de aceeași vârstă, Lionel. Ai văzut vreun episod din serialul *Sesame Street*? a întrebat ea.

— Sigur.

— Îl mai ții minte pe Snuffleupagus?

— Prietenul lui Big Bird.

— Exact, doar că nimeni nu-l putea vedea, în afară de Big Bird. Cred că uriașul este un fel Snuffleupagus pentru tine, Lionel.

— *Shockadopalus*! *Fuckalotofus*! Uriașul există aievea, Julia. Pune pistolul ăla deoparte.

— N-aș prea crede. Doi pași înapoi, Lionel.

Am făcut doi pași înapoi, dar în același timp am scos din buzunar revolverul lui Tony. Am văzut degetele Juliei încleștându-se pe armă, când am ridicat revolverul spre ea, dar nu a tras, și nici eu nu am tras.

Stăteam față în față pe pasarela cu balustradă a farului, cerul nemărginit pălind pretutindeni și părând absolut inutil pentru noi, adâncurile oceanului inutile, deopotrivă. Cele două revolvere

aveau efectul de a ne apropia și de a face ca restul să fie nerelevant – la fel de bine, puteam să fi fost într-o cameră sordidă de motel, cu o imagine din Maine rulând pe ecranul televizorului. Venise, în sfârșit, clipa mea de glorie. Aveam un pistol în mână. Faptul că nu era ațintit spre Gerard sau spre malac, ori spre Tony sau spre vreun portar, ci spre fata din Nantucket care se preschimbase în văduva lui Frank, femeia cu ochi vineți, care își ciuntise părul și încercase să se întoarcă în trecutul ei de chelneriță, trezindu-se în schimb încolțită de acel trecut, de Gerard, de uriaș și de Tony – lucrurile acestea încercam să le ignor. Mă înșelasem, Julia și eu nu aveam nimic în comun. Nu eram decât doi oameni oarecare, care întâmplarea făcea să se înfrunte acum, fiecare cu o armă în mână. Iar revolverul lui Tony prezenta, ca obiect, niște trăsături speciale, nu ca o furculiță sau o periuță de dinți, ci ceva mai important și mai seducător. Am ridicat piedica, împingând cu degetul mare.

— Înțeleg eroarea ta, Julia, dar nu eu sunt ucigașul.

Ținea revolverul cu ambele mâini, și nu-i tremura deloc. „De ce să te cred?” a zis ea.

„*SĂ MĂ CREZI BAILEY*!” Trebuia să răcnesc asta spre cer. Am întors capul, convenind cu sindromul meu Tourette că aveam să dau drumul acelor cuvinte, și pe urmă gata. Am simțit aerul sărat în gură, când am răcnit.

— Nu mă speria, Lionel. S-ar putea să te împușc.

— Problema asta e valabilă pentru amândoi, Julia.

De fapt, sindromul meu tocmai descoperise mirajul armei, așa că începeam să fac o obsesie din ideea de a apăsa pe trăgaci. Aveam bănuiala că dacă aș fi tras un glonț în aer, spre cer, așa cum făcusem cu explozia verbală de adineaori, exista riscul să nu scap cu viață din acel experiment. Dar

nu voiam să o împușc pe Julia. Am mișcat piedica la loc, sperând ca Julia să nu se prindă.

— Și ce urmează acum? a zis ea.

— Ne ducem acasă, Julia, am spus eu. Îmi pare rău de Frank și Tony, dar povestea s-a sfârșit. Tu și eu, am supraviețuit amândoi.

Un pic, exagerasem. Povestea se va sfârși în secret, în următoarele ore sau zile, când ceva îi va veni de hac lui Gerard Minna, un glonț sau o lamă de cuțit, care îl căutau de peste douăzeci de ani.

Între timp, mișcăm piedica armei înapoi și înainte, compulsiv, numărând. La cinci m-am oprit, satisfăcut momentan. În felul ăsta, piedica rămăsese ridicată, arma era pregătită să împuște. Degetele mele erau insuportabil de curioase să descopere cum funcționa piedica, rezistența și inerția mecanismului.

— Unde este „acasă” pentru tine, Lionel? Sus, la etaj, în L&L?

— *Orfelinatul Sfântul Vindicativ pentru Bailey,* s-a exprimat ticul meu.

— Așa îi spui tu? a zis Julia.

Până ca degetul meu să aibă impulsul de a apăsa pe trăgaci așa cum jinduia să facă, am azvârlit revolverul spre ocean, cu toată forța corpului meu încordat la maximum ca un resort de ceas. Arma a zburat peste stânci, însă anemicul pleoscăit din clipa în care a dispărut în mare s-a pierdut în vânt și în vuietul valurilor din jur.

Unu, am numărat eu.

Până ca Julia să poată calcula semnificația gestului meu, am țâșnit ca înspre un umăr iluzoriu și am înșfăcat țeava revolverului ei, după care i l-am smuls din mână și, înfigându-mă pe picioare cu toată greutatea corpului, am reușit o mișcare demnă de un aruncător de disc: pistolul Juliei a fost proiectat și mai departe decât revolverul lui Tony, în largul oceanului, acolo unde valurile care vin să se spargă de stânci abia capătă contur, unde marea se ondulează, descoperindu-și forma.

Asta însemna *doi.*

— Să nu-mi faci rău, Lionel.

S-a tras înapoi, șocată, cu ochii încadrați de haloul țepos al frezei ciuntite, cu gura schimonosită de frică și furie.

— S-a terminat, Julia. Nimeni nu îți va mai face rău.

Nu mă puteam concentra pe deplin asupra ei, fiindcă trebuia să mai găsesc un obiect pe care să-l arunc în mare. Am tras din buzunar pagerul lui Minna. Era un instrument al Clienților, dovada puterii lor asupra lui Frank, așa că merita să fie înmormântat împreună cu revolverele. L-am azvârlit cât am putut de departe, însă neavând suficientă greutate, a fost întors de vânt, rostogolindu-se prin aer până jos, între doi bolovani uzi, acoperiți de mușchi.

Trei.

Pe urmă, am găsit telefonul celular. În clipa în care l-am avut în mână, numărul lui Kimmery a început să mă implore, parcă, să-l formez. Am împins impulsul la o parte, înlocuindu-l cu gratificația de a-l azvârli de pe pasarela farului, imaginându-mi-i pe portarii din mașina închiriată, de la care îl luasem. A zburat mai adevărat decât pagerul, reușind să cadă în apă, mai înspre larg.

Patru.

— Dă-mi ceva să arunc, i-am spus Juliei.

— Poftim?!

— Mai am nevoie de ceva, încă un obiect.

— Ești diliu.

M-am gândit la ceasul lui Frank, dar era un suvenir la care țineam mult. Nu fusese întinat de portari sau de Clienți.

— Haide, dă-mi ceva, am insistat eu. Caută prin poșetă.

— Du-te naibii, Lionel.

Julia fusese întotdeauna persoana cea mai dură dintre noi toți, am constatat acum cu stupoare. Noi care eram din Brooklyn, noi niște terchea-berchea

de nicăieri – sau de aiurea, în cazul lui Frank și al lui Gerard. Noi nu-i veneam acestei fete din Nantucket nici la degetul cel mic, iar acum mi se părea că puteam înțelege, în fine, *de ce.* Julia era cea mai dură persoană dintre noi, fiindcă era și cea mai nefericită. Nu cred că întâlnisem vreodată o ființă mai nefericită decât ea.

Presupun că suferința pricinuită de moartea lui Frank Minna, cumplită cum era, părea mai ușor de suportat pentru aceia dintre noi care efectiv avusesem parte de el, care efectiv simțisem dragostea lui. Ceea ce Julia pierduse odată cu moartea lui Frank nu-i aparținuse, de fapt, niciodată.

Însă durerea ei nu mă mai privea deja.

Fiecare pasăre pe limba ei piere, obișnuia să spună Frank Minna, fără să fie deloc original, însă.

Da, la fel cum și fiecare om se poate distanța de cruzime, dacă are un pic de minte. Mintea, acum, începea să-mi vină și mie la cap.

Am scos din picior pantoful drept, am pipăit fețele din piele lucioasă care mă protejaseră așa de bine, cusăturile fine și șireturile cam uzate, mi-am luat rămas-bun de la el sărutându-l pe vârful limbii, după care l-am aruncat sus și departe, urmărindu-l cum despică valurile clipocind silențios.

Cinci, mă gândeam eu.

Dar cine mai stă să numere?

— La revedere, Julia, am spus eu.

— Du-te dracului de maniac.

S-a lăsat în genunchi, a ridicat bricheta de pe jos și, de data asta, a aprins țigara din prima încercare.

— Barnabailynaibajuliaminna.

Era ultimul meu cuvânt pe această temă.

Și așa, tot drumul înapoi, până în Brooklyn, am șofat apăsând pe accelerație și frână cu piciorul rămas doar în ciorap.

• SANDVICIURI BUNE

Apoi undeva, cândva, s-a închis un circuit. A fost un secret pentru mine, dar știam că secretul a existat. Un bărbat – doi bărbați? – au dat de urmele altui bărbat. Au ridicat un instrument, pistol, cuțit? Să zicem pistol. Au făcut treaba. S-au ocupat să rezolve treaba. Au recuperat o datorie de viață. Așa s-a încheiat ceva dintre doi frați, o tranzacție de dragoste-ură fraternă, ceva răsunând în surdină, o melodie firavă, sumbră. Notele melodiei fuseseră alți oameni, băieți transformați în Oamenii-lui-Minna, mafioți, călugări, portari. Și femei, o femeie în special. Noi toți fuseserăm note ale acelei melodii, însă rostul cântecului erau frații, iar punctul culminant, ultima notă interpretată – un urlet? o lovitură sângeroasă? un simplu geamăt curmat? – sau nici măcar un geamăt, poate. În vinovăția mea, mi-ar plăcea să cred așa. Fie ca totul să se încheie în tăcere. Fie, atunci, ca Rama-lama-ding-dong să fi murit în somn.

•

Ședeam toți în încăperea de la stradă a sediului L&L, la ora două noaptea, jucând pocher pe tejghea și ascultând Boyz 2 Men, mulțumită lui Danny. Acum, când Frank și Tony nu mai erau, Danny putea să pună muzică pe gustul lui. Asta era doar una dintre schimbările survenite.

— O carte, a zis Gilbert.

Eu împărțeam cărțile, așa că am tras spre mine cartea de joc aruncată de el și i-am oferit una nouă de deasupra pachetului.

— Măi, să fie, Gil, a exclamat fostul gardist-de-la-gunoaie, care era acum șofer și făcea parte din noua formulă L&L. Cum e posibil ca la tine să fie mereu *o carte* sau *nicio carte,* când mie nu-mi vin întotdeauna decât niște cărți de căcat?!

— Asta fiindcă mai răspunzi încă de gunoaie, Loomis, a spus Gilbert, jubilând. Chiar dacă ți-ai dat demisia, nu contează. Cineva trebuie să se ocupe și de asta.

— *Ocupă-te de căcaturișigunoaie*! am declarat eu, repartizându-mi și mie trei cărți din pachet.

Lui Gilbert, îi dăduseră drumul în urmă cu două săptămâni, după cinci nopți petrecute la pârnaie, negăsindu-se probe cu care să-l agațe pentru uciderea lui Ullman. Polițaiul Seminole ne sunase ca să își ceară scuze, excesiv de spăsit, mi s-a părut mie, de parcă tot i-ar mai fi fost un pic frică. Mulțumită masivității și firii lui, Gilbert suportase destul de bine calvarul, deși ieșise de-acolo fără ceasul de la mână și, involuntar, se și lăsase de fumat cât stătuse la răcoare, fiind tapat de toate țigările pe care le avusese la el. Își scotea pârleala acum, făcându-și de cap cu țigări, bere, cafea, prăjituri Sno Balls, hamburgeri White Castles și ditamai sandviciurile cu pastramă de la Zeod, însă, indiferent de amploarea și durata acestor răsfățuri, tot își mai găsea timp să se vaite că îl lăsasem de izbelițte în închisoare. Din fericire, în seara asta avea noroc la cărți.

Danny se ținea deoparte de noi trei, tăcut, cu sprâncenele ușor arcuite între cărțile de joc din mână și noua lui pălărie. De la o seară la alta, era mai distant și se îmbrăca mai șic, sau așa mi se părea mie. Conducerea firmei L&L îi revenise lui printr-un ricoșeu simplu, pentru care nici măcar nu fusese nevoie să sară, în timp ce ceilalți jucători se cafteau, dădeau din coate și asudau în colțul lor de teren, unde avuseseră ghinionul să nimerească. Ce știa sau nu știa Danny despre Gerard și Fujisaki nu s-a spus niciodată. A ascultat relatarea mea despre întâmplările din Maine și a mișcat din cap o dată, după care am isprăvit definitiv cu orice discuție pe tema asta. Și așa s-a văzut cât de simplu putea fi totul. Vrei să fii tu noul Frank Minna? Costumează-te pentru rol, ține-ți gura și așteaptă.

Court Street te va recunoaște când te va vedea. Zeod va trece războjul pe numele tău. Gilbert, Loomis sau eu n-am fi putut obiecta. Semănam oricum cu Dapper și cei trei Stooges, asta se vedea cu ochiul liber.

L&L era o agenție de detectivi particulari, o companie curată, de data asta. Atât de curată, încât nu aveam niciun client. Așa că funcționam și ca firmă de limuzine cu șofer, și asta pe bune, nemairefuzând nicio solicitare, decât dacă într-adevăr nu dispuneam de mașini în acel moment. Danny comandase chiar și pliante de reclamă, plus noi cărți de vizită pentru fiecare membru al firmei, lăudându-se cu eficiența și tarifele noastre economice în toate cele patru zări ale orașului. Cadillacul în care Minna își vărsase sângele înainte să moară era curat și el acum, făcând parte dintr-un mic parc de mașini care efectuau curse regulate între Cobble Hill Nursing Home de pe Henry Street și Promenade Diner din capătul străzii Montague, între Boerum Hill Inn și diverse blocuri de apartamente elegante de pe Prospect Park West și Joralemon Street.

De fapt, la ora aceea din noapte tocmai se terminase programul la Boerum Hill Inn, iar Siobhain închisese și apăruse acum la ușa noastră, încercănată și cam sleită după efortul de a-i da afară pe amorezii care se încăpățânau să mai petreacă. Gilbert a ridicat un deget, anunțând astfel că el urma să o ducă acasă cu mașina, însă întâi voia să pună pe masă cărțile din mână, părând deosebit de mândru de combinația pe care o avea. Văzând recentul entuziasm de a o conduce acasă pe Siobhain, bănuiam că Gilbert se cam îndrăgostise de ea, sau poate că era o iubire mai veche pe care își permitea în fine să o afișeze, acum când Frank nu mai avea cum să-l necăjească, spunându-i că fata nu era de nasul lui.

— Haideți, fraierilor, să vă văd cu ce ieșiți, a zis Gilbert.

— Eu, cu nimic, a spus Loomis, burzuluindu-se din priviri la cărțile din mână. Un căcat cu moț.

Danny doar s-a încruntat și a scuturat din cap, așezând cărțile pe masă. Nu-i trebuia lui să câștige la pocher acum, când avea alte chestii mai bune. Din câte ne dădeam seama noi, prefera să piardă la cărți, ca să-l facă pe Gilbert să se simtă bine.

— *Furculițe și linguri,* am zis eu, plesnind cu cărțile pe masă, ca să vadă toți.

— Valeți cu doiari?! a zis Gilbert, inspectându-mi cărțile. Degeaba, Dihanie, te-am mâncat cu fulgi cu tot, a zis el, azvârlind pe masă așii cu optari. Holbează bine ochii și urlă, ca un maniac ce ești.

•

Aserțiunile sunt ceva tipic la mine, lucru deopotrivă valabil pentru toți detectivii în general. („Singurul loc dintr-o casă californiană pe unde nu poți să pășești este pragul ușii de la intrare” – Marlowe, *Somnul de veci*.) Iar în povestirile polițiste, lucrurile sunt mereu *mereu,* detectivul aruncându-și privirea caustică, extenuată, peste permanența coruptă a lumii și emoționându-te cu generalizările lui duios de crunte. Cutare sau cutare chestie *așa este,* nu se dezminte niciodată, fiind invariabilă, exemplară. Oh, sigur. Nu e nici prima, nici ultima oară, ascultați-mă pe mine, că știu ce spun.

Aserțiunile și generalizările sunt, desigur, o variantă a sindromului Tourette. Un mod de a atinge lumea, de a o manevra, de a o cuprinde într-o confirmare verbală explicită.

Uite, încă una. Cum spunea un om ilustru cândva, cu cât un lucru se schimbă mai mult, cu atât e mai greu să îl schimbi înapoi cum era.

•

În câteva zile de la dispariția lui Gerard, majoritatea ucenicilor din Zendo-Yorkville își cam luaseră tălpășița. Exista un Zendo autentic în Upper East Side, la vreo douăzeci de intersecții

spre sud, unde rândurile adepților au fost îngroșate de dezertorii din Yorkville dornici de esențe mai adevărate (deși, cum subliniase Kimmery, cine îi învață pe alții doctrina Zen este învățător Zen). Toți acei portari nedumeriți fuseseră, inițial, ucenici autentici ai lui Gerard, s-a dovedit ulterior, căutători fără cârmaci, lut uman. Absoluta lor sensibilitate față de învățăturile charismatice ale lui Gerard îi făcuse ușor de exploatat, întâi în clădirea de pe Park Avenue, apoi ca bandă de șoferi și mardeiași inepți, atunci când Gerard avea nevoie de figuranți care să umple scena în jurul malacului polonez. Frank Minna dispunea de „Oamenii-lui-Minna", în timp ce Gerard nu dispunea decât de adepți, paiațe Zen, și e posibil ca exact această diferență să fi determinat forma deznodământului. În asta a constat probabil și micul meu atu. Oricum, îmi plăcea să cred așa.

Totuși, Zendo din Yorkville nu s-a desființat. Wallace, stoicul popândău, a preluat conducerea turmei decimate, deși a refuzat să își aroge titlul de Roshi. A pretins, în schimb, să i se spună *sensei,* un termen mai puțin pretențios, denotând un fel de instructor-învățăcel. Așa s-a făcut că fiecare dintre organizațiile fraților Minna, Frank și Gerard a putut să fie călăuzită delicat și elegant dincolo de apele tulburi ale corupției, grație celor mai cuminți discipoli ai lor. Desigur, Fujisaki și Clienții, acele umbre enorme, au șters-o tiptil, nevătămați, de-abia dacă un pic șifonați poate. Trebuia ceva cu greutate mai mare decât frații Minna sau Lionel Essrog pentru a lăsa o amprentă durabilă, în cazul lor.

Am aflat despre soarta sediului Zendo din Yorkville de la Kimmery, cu unicul prilej în care m-am mai văzut cu ea, la două săptămâni după ce m-am întors din Maine. Între timp, îi lăsasem nenumărate mesaje telefonice, însă, până atunci, nu mă sunase înapoi niciodată. Ne-am dat întâlnire la o cafenea de pe 72nd Street, convorbirea noastră

telefonică fiind laconică și jenantă. Înainte de a pleca la întâlnire, am făcut cel mai meticulos duș cu putință din câte mă pricepeam eu, apoi m-am îmbrăcat și m-am dezbrăcat de vreo zece ori, am probat diverse ținute vestimentare în fața oglinzii, încercând să văd ceva ce nu era acolo, încercând să nu-l văd, masiv și maniac, pe Essrog, cel reflectat acolo. Probabil, îmi mai făceam încă vagi iluzii că am putea fi împreună.

Am discutat despre Zendo o bucată de timp înainte ca ea să spună ceva de unde să reiasă că și-ar mai aminti măcar un pic de noaptea petrecută împreună. Iar când, în fine, a spus *ceva,* a fost: „Poți să-mi dai cheile înapoi?”

M-am uitat în ochii ei și am văzut că era speriată de mine. Am încercat să nu par amenințător și nici să nu am vreun tic smucit, deși exista un local „Papaya Czar” pe trotuarul de vizavi. Pofteam la un hot-dog de la ei, așa că abia mă mai puteam stăpâni să nu întorc capul.

— Oh, da, sigur, am spus eu.

Am pus cheile pe masă, bucuros că nu alesesem să le azvârl în Atlantic. În schimb, le tot lustruisem între degete în buzunar, cum făcusem odată demult cu furculița Clienților, fiecare un talisman al câte unei lumi ce nu-mi va mai fi dat vreodată să o revăd. Mi-am luat la revedere de la chei acum.

— Trebuie să-ți spun ceva, Lionel.

Rostise cuvintele, având în colțul gurii același surâs exaltat pe care încercasem să mi-l plăsmuiesc în minte de aproape două săptămâni.

— Spunemibailey, am șoptit eu.

— M-am împăcat cu Stephen și mă mut înapoi la el, a spus ea. Prin urmare, chestia aceea care s-a întâmplat între noi a fost doar, înțelegi… *o chestie.*

Așadar Omul-cu-Oreo era un cowboy, până la urmă, reintrând în scenă din fundalul cu apus de soare unde se retrăsese temporar.

Am deschis gura și n-a ieșit niciun sunet.

— Ai înțeles, Lionel?

— Ah. *Înțelege-mă, Bailey.*

— OK?

— *OK,* am spus eu.

Nu trebuia să știe că era numai un tic, doar simptomul ecolaliei care mă făcea să spun asta. Am întins mâna peste masă și am netezit frumos colțurile gulerului ei, înspre umerii mici și osoși. „OKOKOKOKOK", am murmurat eu în surdină.

•

L-am visat pe Minna. Eram împreună în mașină. El șofa.

— Am fost și eu Fund-Moale? l-am întrebat eu.

Mi-a zâmbit, plăcându-i când era citat, însă nu mi-a răspuns.

— Cred că toată lumea are nevoie de paiațe, am spus eu, fără intenția de a-l face să se simtă prost.

— Nu știu dacă pe tine te-aș plasa neapărat în categoria Fund-Moale, a zis el. Ești un pic cam straniu pentru asta.

— Și-atunci, eu ce sunt? l-am întrebat.

— Nu știu, băiete. Cred că ție ți-aș zice „Regele Obrăznicăturilor".

Pesemne că am râs sau, cel puțin, am zâmbit.

— Ăsta nu-i niciun motiv de mândrie, rozetă de ridiche ce ești tu.

•

Cum rămâne cu răzbunarea?

I-am acordat cinci sau zece minute din timpul meu odată. Asta înseamnă enorm, o viață de om, când vine vorba despre răzbunare. Îmi dorisem să cred că răzbunarea nu mă reprezenta, nu era nicidecum ceva tourettic sau essroggian. Ca metroul, să zicem.

M-am urcat atunci într-un vagon, pe linia V. Am făcut asta cu un telefon celular și un număr din Jersey, am făcut asta stând lângă un far în Maine. Am făcut asta cu un pumn de nume și alte cuvinte, înșirate laolaltă în ceva mai eficient decât un tic. Acela eram eu, Lionel, gonind fulgerător prin tunelele subterane, vizitând labirintul care se

întinde sub lume, despre care fiecare se preface că nu ar fi acolo.

Poți să revii la ce-a fost și să te prefaci în continuare, dacă vrei. Știu că eu așa voi face, deși frații Minna sunt parte din mine, adânc în ființa mea, mai adânc decât orice tip de comportament, mai adânc chiar decât regretul, Frank fiindcă el mi-a dat viața, iar Gerard fiindcă, deși l-am cunoscut prea puțin, eu i-am luat viața.

Mă voi preface că nu am călătorit niciodată pe linia V, dar am făcut-o.

•

Următoarea solicitare telefonică din acea noapte a fost pentru o cursă de pe Hoyt Street până la Kennedy Airport. Loomis a fost cel care a preluat comanda, iar apoi s-a strâmbat în mod exagerat când ne-a oferit-o unuia dintre noi trei, știind că potrivit tradiției din L&L întotdeauna JFK fusese o destinație exasperantă. Am ridicat mâna și am zis că preiau eu cursa, tocmai fiindcă voiam să-i stric plăcerea poantei.

Dar am mai avut un motiv. Îmi lăsa gura apă după o anumită gustare apetisantă și bună. La Terminalul internațional al aeroportului Kennedy, sus la etaj, lângă porțile E1 AL, există un singur bufet cu mâncare cușer, numit *Mushy*'*s.* Proprietarii, o familie de israeliți, pregătesc acolo castronele de staniol pline cu sos delicios, hrișcă înăbușită și plăcinte cu carne *knish,* ceea ce face ca localul lor să difere complet de exponentele diverselor lanțuri de restaurante prezente în acel terminal. Ori de câte ori se întâmpla să aduc vreun pasager la aeroport, noapte sau zi, parcam mașina și dădeam o fugă sus, până la *Mushy*'*s,* ca să mănânc ceva delicios. Șaorma cu pui de la ei, cu șuvițele de carne cioplite proaspăt din conul rumenit frumos, iar apoi îndesate într-o lipie umplută cu ardei copți, ceapă și *tahini,* este unul dintre sandviciurile secrete mărețe din New York, mântuire pentru un întreg aeroport lipsit de suflet.

Permiteți-mi să v-o recomand dacă ajungeți vreodată pe-acolo.

Kimmery și supa cu citronelă nu-mi stricaseră gustul pentru lucruri mai fine.

•

Fantomele de care îmi părea cel mai rău nu erau ale defuncților. Crezusem că Frank și Tony erau de-ai mei și trebuia să-i protejez, însă mă înșelasem. Știam asta acum.

În realitate, Julia era cea de care nu reușeam să mă dezbar, deși, asemenea celorlalți, nici ea nu era de-a mea, deși de-abia dacă recunoscuse că existam ca om. Totuși, ticul vinovăției mele lua forma ei, stând în bătaia vântului lângă balustrada farului, stând neclintită într-o negură de gloanțe și pantofi, aer sărat și saliva mea, ca idolul blestemat de pe un afiș de film alb-negru cu care semănase când o zărisem prima oară demult de tot, sau poate ca figura unei persoane absorbite în contemplație Zen, o urmă de tuș cu pensula pe un pergament. Dar n-am încercat să o găsesc pe Julia – oricât de simplu ar fi fost, știam că nu avea sens. În schimb, am acceptat ca instinctul meu obsesiv să facă efortul de a trasa acea figură, așteptând să devină apoi abstractă și să dispară. Mai devreme sau mai târziu, așa se va întâmpla.

Mai rămânea cineva? Ullman, doar. Știu că prezența lui bântuie prin această povestire, dar, de fapt, individul acesta nu s-a arătat niciodată, așa-i? Lumea (mintea mea) este prea plină de oameni terni, oameni morți, terni morți. Sunt fantome care nici măcar nu-ți intră în casă, fiind prea ocupate să urle pe la ferestre. Sau, vorba lui Minna, cum îți așterni, așa dormi – e valabil, indiferent dacă accepți sau nu ideea, într-adevăr e valabil. Nu pot să mă simt vinovat chiar pentru oricine. Ullman? Nu l-am văzut în viața mea. Cum nu l-am văzut nici pe Bailey vreodată. Au fost niște tipi pe care întâmplarea a făcut să nu-i întâlnesc niciodată.

Amândurora și vouă deopotrivă, vă spun: Hai, valea! Cărați-vă! Spuneți-vă povestea din mers.

• MULȚUMIRI

Rămân profund îndatorat cărților scrise de Lawrence Shainberg, Kosho Uchiyma și Oliver Sacks, cuvintelor lui Tuli Kupferberg, precum și conversațiilor cu Blake Lethem, Cara O'Connor, David Bowman, Eliot Duhan, Matthew Burkhardt, Scott McCrossin, Janet Farrell, Diane Martel, Alice Ressner, Maureen Linker și familia Linker.

Mulțumiri, de asemenea, lui Richard Parks, Bill Thomas, Walter Donohue, Zoe Rosenfeld, Tooley Cottage, Zentrum für Kunst und Medientechnologie (ZKM) și Corporation of Yaddo.

Sfârșit

virtual-project.eu

{1} În SUA, în anii 1920, îndemnul publicitar „*Buy 'em by the sack*”, referindu-se la mini-hamburgerii White Castle, a marcat începutul comercializării produselor fast-food ambalate pentru a fi consumate în afara restaurantului.

{2} Aluzie la jocurile de societate *Monopoly, Candyland* și *Cluedo.*

{3} Prin omofonie cu „Lionel”, prenumele personajului devine *Line-all* – „Aliniază-tot”, făcând aluzie la patologia sindromului Tourette.

{4} Mâncare tradițională poloneză, asemănătoare cu niște papanași sau colțunași fierți.

{5} Brooklyn-Queens Expressway.

{6} În franceză, în text – *studiu.*

{7} Este vorba despre jocuri ale copilăriei, din spațiul anglo-saxon, practicate în special în primele șapte decenii ale secolului al XX-lea, și asemănătoare, la noi, în ordinea enumerării, cu: Ulii și porumbeii, De-a v-ați ascunselea, Țintar pe asfalt și A-crăpat-un-drac.

{8} Începând cu anii 1940, această pseudo-sărbătoare inspirată dintr-o revistă de benzi desenate, a devenit foarte populară în rândul elevilor de liceu din SUA și Canada, fiind ziua în care fetele umblau să agațe băieții.

{9} L&L SERVICII DE MUTĂRI. PRELUĂM ORICE COMANDĂ, DE LA LUCRURI MĂRUNTE PÂNĂ LA LUCRURI FOARTE MARI. GERARD & FRANK MINNA.

{10} James Bartholomew „Jimmy” Olsen, în benzile desenate Superman este un foto-jurnalist care lucrează la *Daily Planet,* fiind bun prieten cu Lois Lane, Clark Kent/Superman și Perry White.

{11} Alexander Joseph „Lex” Luthor, personaj negativ, dușmanul lui Superman în benzile desenate eponime.

{12} *Viespea verde,* program de radio difuzat în SUA, în anii 1930, devenit ulterior serial TV și album de benzi desenate, în care asiaticul Kato este servitorul credincios al supereroului mascat Britt Reid, supranumit „Viespea verde”.

{13} Department of Motor Vehicles – *Departamentul circulației rutiere,* în SUA.

{14} *Bun venit înapoi, Kotter,* serial american de televiziune, difuzat în perioada 1975-1979.

{15} *On Beyond Zebra,* carte ilustrată pentru copii, creată de Theodor Geisel (cunoscut sub pseudonimul literar „Dr. Seuss"), publicată în SUA, în 1955.

{16} Denumirea familială pentru Centrul de Detenție din Manhattan, o închisoare din partea sudică a Manhattanului.

{17} Denumiri comerciale ale unor dulciuri produse de firma Hostess, SUA.

{18} *Death Star* este o stație spațială fictivă, care apare în universul filmelor și al cărților despre *Războiul stelelor.*

{19} *Franklin D. Roosevelt East Side Drive,* arteră de circulație din New York.

{20} Joc de cuvinte, pornind de la denumirea comercială a anvelopelor Goodyear. În limba engleză: *year* – an; *good* – bun; *great* – minunat, măreț.

{21} Copacii *trufulla* sunt niște personaje din *The Lorax,* o povestire pentru copii, cu mesaj ecologist, publicată în 1971 de scriitorul american Theodor Seuss Geisel (1904-1991), sub pseudonimul literar Dr. Seuss.

{22} Aluzie la teoriile FBI, potrivit cărora Lee Oswald, asasinul președintelui J.F. Kennedy, făcea parte dintr-o conspirație care includea și un al doilea trăgător.

{23} Aluzie la detectivul Philip Marlowe, celebru personaj din romanele polițiste scrise de Raymond Chandler (1888-1959).

{24} Detectiv american, erou al romanelor polițiste scrise de Mickey Spillane (1918-2006).

{25} Personaje create în 1927, detectivii amatori Frank și Joe Hardy au apărut în nenumărate povestiri polițiste pentru copii și adolescenți.

{26} Aluzie la Copoiul McGruff, personaj de benzi desenate, creat în 1980, pentru poliția americană, cu scopul prevenirii infracționalității în rândul copiilor.

{27} Eroul romanului *Șoimul maltez* (1930) de Dashiell Hammett.

{28} În engleză, *apetisant, delicios, senzual, voluptuos.*

{29} În franceză, *Frank Minna sunt eu.*

{30} Aluzie la unul dintre romanele din seria *Hardy Boys.*

{31} „Bine-venita."

{32} Oraș fictiv, unde locuiește Batman.

[33] Aluzie la șlagărul *The Tears of a Clown* – „Lacrimile unui clovn”, lansat de acest cântăreț american în 1970.

[34] *Young Women Christian Association* – Asociația Tinerelor Femei Creștine.

Table of Contents

• PĂȘEȘTE ÎNĂUNTRU
• ORFANI ÎN BROOKLYN
• OCHI ISCODITORI
• BISCUIȚI PROȘTI
• GÂNDUL SUPREM
• TAMPONĂRI ȘI REPARAȚII
• PERFECTUL COMPUS
• SANDVICIURI BUNE
• MULȚUMIRI

Table of Contents

• PĂȘEȘTE ÎNĂUNTRU 3
• ORFANI ÎN BROOKLYN 47
• OCHI ISCODITORI 115
• BISCUIȚI PROȘTI 164
• GÂNDUL SUPREM 207
• TAMPONĂRI ȘI REPARAȚII 280
• PERFECTUL COMPUS 355
• SANDVICIURI BUNE 377
• MULȚUMIRI 387